

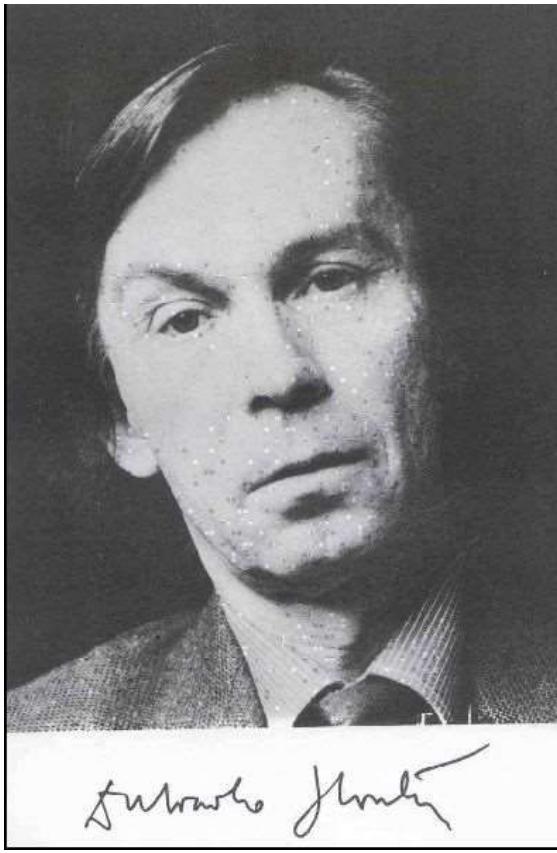
Josip Pečarić
DUBRAVKO HORVATIĆ

JOSIP PEČARIĆ

DUBRAVKO HORVATIĆ

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić, 2021.

*Uspomeni na dragog prijatelja
velikog hrvatskog književnika i
domoljuba Dubravka Horvatića*

Akademik Josip Pečarić

KAZALO

PREDGOVOR	11
MATE KOVAČEVIĆ, ŽEPE BEVANDA KAO HRVATSKI ZLODUH	11
UVOD	14
O VUKOVARU I PROROČANSKOJ POEZIJI DUBRAVKA HORVATIĆA	19
HORVATIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	30
BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI – HRVATSKI, ELEMENT, ZAGREB, 1999.	30
VJENCESLAV ČIŽEK, Pjesnik HRVATSKE BOKE	30
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.	40
PREDIZBORNI ODJECI I POSLJEDICE PONOVNOG DOLASKA KOMUNISTA NA VLAST U HRVATSKOJ ..	40
TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.	46
GOSTOVANJE NA MREŽI: FORUM CROATICUM	46
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «SRAMOTNI SUD U HAAGU»	48

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "ŽIVOT PO PROTOKOLIMA"	51
PREDSTAVLJANJE KNJIGE "KALENDARIJ HRVATSKE GROTESKE"	57
U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI	
HRVATSKI / BORBA ZA BOKU KOTORSKU 2, ZAGREB, 2004.	62
RECENZIJA ROMANA "OTOK O KOME SANJAŠ"	62
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.	65
BI LI BUDAKA I U NÜRNBERGU OSUDILI?	65
KRIPTOKOMUNISTI DANAS MANIPULIRAJU HRVATSKOM JAVNOŠĆU	66
POLITNOVINARSKI STRELJAČKI VOD	73
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	81
PREDSTAVLJANJA KNJIGE <i>HERCEGOVAC IZ BOKE</i> ..	81
KNJIGA O ČOVJEKU PO KOME ĆE SE PAMITITI NAJSRAMNIJE POGLAVLJE HRVATSKE POVJESTI ..	90
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.	100
ZABRANJENA DVA HRVATSKA AKADEMIIKA!	100
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>ANGLO-AMERICKI ESTABLISHMENT</i>	110
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	115
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>RASTAJEMO LI SE OD SEBE?</i>	115
PREDSTAVLJANJE KNJIGE GLOBALIZACIJA I HRVATSKI NACIONALIZAM	120
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OĆIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, ZAGREB, 2008.	125
PREDSTAVLJANJA KNJIGE <i>ZLOČINAČKI SUD U HAAGU</i>	125
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	131
VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA?	131
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	147
HRVATSKI NACIONALIST	147

HRVATSKU RUŠE, A MI JE MORAMO ZIDATI	151
AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ. PORTAL	
DRAGOVOLJAC.COM.	155
NAPUSTIO NAS JE DUBRAVKO JELČIĆ	155
NEZAVRŠENA KNJIGA	157
MESIĆ ILI BEVANDA?	158
PRILOG TUŽBI PROTIV ŽEPE BEVANDE	158
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	315

PREDGOVOR

MATE KOVAČEVIĆ

ŽEPE BEVANDA KAO HRVATSKI ZLODUH

Knjiga akademika Josipa Pečarića "Dubravko Horvatić" nije samo rezultat, premda je i to, publicističke suradnje dvojice hrvatskih intelektualaca s kraja 20. i na samom početku 21. stoljeća, nego je inteligentan, istraživački i argumentiran odgovor na politiku jugokomunističkoga revivala, što se sručio na Hrvatsku u razdoblju nakon smrti obnovitelja hrvatske države te genijalnoga ravnog i diplomatskoga pobjednika dr. Franje Tuđmana.

Preciznije, radi se o razdoblju neposredno nakon što je trećejanuarski režim 2000. godine prigrabio vlast u Hrvatskoj, a mjesto šefa države zaposjeo Stjepan Mesić, ovjekovjeчен kao lik Žepe Bevande u "Ambri", nezaboravnom romanu živućega klasika hrvatske književnosti - Ivana Aralice.

Na Žepu Bevandu, kao univerzalni lik jedne od inaćica u kojima se i fizički očituje metafizičko zlo, vratit će se nakon mnoštva tema, što ih je akademik Pečarić u različitim pisanim formama obradio kroz

13 dijelova svoje knjige, u koju je uvrstio svoje neke od najboljih tekstova.

Nakon uvodnog teksta o Dubravku Horvatiću, kao prilog objavljen tekst književnika Hrvoja Hitreca, u kojem navodi dijelove iz pravomoćne presude u t. zv. aferi Hitrec - Mesić, koja znakovito progovara o stanju slobode javnoga govora u Hrvatskoj, ali očito i o žilavim jugokomunističkim prežitcima u Hrvatskoj i 30-ak godina nakon uvođenja parlamentarne demokracije i stvaranja neovisne hrvatske države.

U knjigu je s razlogom uvršten i esej književnika Luke Tripala o Vukovaru, u kojem se autor refirira na mnoge stihove Dubravka Horvatića.

Slijedi niz tekstova iz autorskih knjiga: "Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski", "Za hrvatsku Hrvatsku", "Trijumf tuđmanizma", Zločinački sud u Haagu", "Za ponosnu Hrvatsku", Rasizam domaćih slugu" kao i iz zajedničkih knjiga s akademikom Dubravkom Jelčićem "Književnik Mile Budak sada i ovdje" i "Povijesni prijepori" te knjige s M. Kovačevićem "Thompson u očima hrvatskih intelektualaca" te tekst o tragičnom pjesniku Vjenceslavu Čižeku, u kojima akademik Pečarić apostrofira Dubravka Horvatića.

Posebno su zanimljivi tekstovi nedovršene knjige "Mesić ili Bevanda", što se na stvarnost ili simboliči način kao lajtmotiv provlači cijelom knjigom. Taj svenazočni motiv izdaje kao da je u dijelu naroda ili bar onih koji ga na ovaj ili onaj način predstavljaju izgubio svoj moralno negativni predznak pa je taj čin pokušavao zadobiti i odredene etičke konotacije, poglavito nakon što ga se pokušalo ozakoniti kroz okvir suradnje s Haškim sudištem.

Tako se kod nas izdaja javno promicala na gotovo svim razinama društvenoga života pa je kao dugogodišnja sastavnica života uopće postala i svojevrsna "vrijednost" za koju se čak dijele nacionalna priznanja.

Različita središta moći, bilo iz daljega ili bližega okruženja, upravo će preko te čudoredne izopačenosti voditi politike svojih probitaka, koji su došli u pitanje nakon hrvatskoga osamostaljenja, a posbno poslije veličanstvenih hrvatskih vojnih pobjeda.

Vratimo li se sada na Žepu Bevandu bit će nam potpuno jasno otkud toliki otpori i silina histeričnih javnih napadaja na autora jednoga od mnoštva negativnih književnih likova. Istini će vjerojatno biti najbliža tvrdnja kako je Bevanda iz svoga sociološkoga, dakle stvarnosnoga okruženja, zahvaljujući genijalnom autoru suvereno ušetao u literaturu, a onda iz nje silovito digao pobunu sličnih "anđelčića" protiv tvorca koji ga je etički negativno označio.

Svojevrsni pralik Žepe Bevande zapažen je primjerice pod nazivom Datan već u prvim biblijskim knjigama - Knjizi brojeva i Ponovljenom zakonu, a riječ je o pobunjeniku iz pustinje koji je u vrijeme izlaska Božjega naroda iz egipatskoga ropstva, poticao pobunu protiv Jahve i njegova izabranika Mojsija te pozivao narod na povratak u egipatsko okrilje.

Premda pralik, i biblijski Žepe Bevanda je klanjanjem "zlatnom teletu" izvrtao sustav vrijednosti, u kojem je ropstvo postajalo slobodom, laž istinom, krivotvorina činjenicom, kleveta pravdom, a idol od mjedi ili zlata pravi bog.

Žepe s biblijskih stranica postaje snažan i moćan samo ako ga narod prihvati, sluša ili ga možebitno sebi izabere za vođu. U protivnom, on je nemoćan i svršava u vlastotoj gorčini.

Pečarićeva knjiga obiluje datanskim likovima, a stariji se naraštaj palih "anđelčića" još uvijek dobro sjeća pa će tekstovi ove knjige onima koji još uvijek tragaju za istinom otvarati mnoge puteve do nje, a u njoj čvrstom logikom iznesena argumentacija mogla bi mlađem naraštaju služiti i kao svojevrsni priručnik metodološkoga rada na otkrivanju činjenica, koje lašci, klevetnici i krivokletnici prešućuju i krivotvore.

Mukotrpjan je to put, ali je zasad očito jedini put koji nam kao narodu može pomoći da sačuvamo nacionalni identitet, vrijednosti na kojima je stvorena hrvatska država, a u krajnjem slučaju i da od propasti sačuvamo vlastitu državu, za koju se prolilo toliko krvi!

Mate Kovačević

UVOD

Kada sam napisao knjige o napadanim glavnim urednicima hrvatskih novina Josipu Joviću i Ivici Marijačiću jasno je da trebam to uraditi i s Dubravkom Horvatićem. Najavljujući knjigu o Marijačiću napisao sam:

Teško je hrvatskim novinama u RH. Rijetke su ali su kost u grlu onima koji ne vole RH.

Prvo takav napad bio je na „Hrvatsko slovo“ još u vrijeme HRVATSKOG predsjednika akademika Franje Tuđmana. Glavni urednik moj dragi prijatelj veliki hrvatski književnik Dubravko Horvatić je podnio ostavku kada je čuo da to od njega traži Predsjednik Tuđman. Horvatić mi je ispričao kako ga je Predsjednik, kada se kasnije sreo s njim, upitao zašto je dao ostavku u Slovu. Kako li to podsjeća na ono Čosićevo: *Srbima je laž najviše pomogla u povijesti*. Očito i njihovim slugama, zar ne?

Za razliku od drugih sličnih knjiga u ovoj dajem neobjavljen rukopis knjige koju sam trebao završiti u suradnji s Dubravkom ali nismo stigli to uraditi. Zapravo se nismo mogli dogovoriti oko 'pravog' imena tadašnjeg predsjednika države. Aralica ga je u 'Ambri' nazvao Žepe Bevanda, pa sam ja u svojim tekstovima koristio to ime, ali Horvatić je tvrdio da ime ne odgovara jer je bevanda izvrsno piće, a

taj predsjednik ne zaslužuje to ime. Nisam mogao dati neki valjani protuargument, pa će ovdje dati moje tekstove kako su bili pripremljeni za tu neobjavljenu knjigu s Horvatićem. Tim prije što je ime Žepe Bevanda ostalo do današnjih dana. Tako u '+Hrvatskom tjedniku' od 2. lipnja 2021. u *Fusnorama za fah idiote* imamo slijedeći tekst:

Stjepan MESIĆ, bivši predsjednik RH:

'Još uvijek ima onih koji misle da je sporazum pokojnih predsjednika Srbije i Hrvatske Slobodana Miloševića i Franje Tuđmana u Karađorđevu 1991. godine o podjeli BiH moguće provesti... Čović i Dodik su razbijači BiH, moraju se spriječiti negativni utjecaji iz Zagreba i Beograda.'

HT: Razumijemo Žepu Bevandu što sve više laže. Dan dolazi, a nije lako krepati i biti trajno upisan u povijest kao krivokletnik i veleizdajnik na diku i ponos svojih predaka i potomaka.

Činjenica da i u 'Hrvatskom tjedniku' koriste ime Žepe Bevanda opravdava i mene. Istina danas je mnogo lakše urednicima 'Hrvatskog tjednika' kada je poznato da je veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec dobio sudski spor zbog nazivanja Mesića idiotom /vidi Prilog).

Zapravo svoje prve tekstove sam i objavio u Horvatićevom Hrvatskom slovu. Kada je prestao biti glavni urednik reagirao jer je bilo očito da u napadu koriste neistine kroz napad na uvodnik „Sionisti“ Marka Matića. Kada su o Matiću u Matici Hrvatskoj iz Splita objavili monografiju on je u svezi s tim svojim tekstrom dao preslik mog komentara.

S prestankom vladavine državotvornih Hrvata 2000. godine Horvatić je zajedno s akademikom Dubravkom Jelčićem predstavio moje knjige o Jasenovcu o čemu su, na naše iznenadenje izvjestili u glavnom dnevniku na HRT-u. Komentirao sam njihove nastupe navodeći riječi moga brata kako bi ta dva Dubravka čitao i da pišu jelovnike.

S Jelčićem sam imao zajedničke knjige, a tu s Horvatićem nismo ostvarili, kao ni planiranih zajedničkih predstavljanja naših knjiga u BiH.

Akademik Josip Pečarić

PRILOG

PRAVOMOĆNA PRESUDA U AFERI HITREC-MESIĆ

A sada malo zabave, dobrodošle u ovim tmurnim vremenima. Kao što znaju oni koji znaju, bivši me je Dvostruki prije desetak godina tužio Općinskom kaznenom суду u Zagrebu, putem svog korpulentnog odvjetnika Čede Prodanovića. Povod: u razgovoru za jedan portal, na pitanje što mislim o Mesićevoj izjavi u kojoj je vukovarske branitelje - koji su u to doba prosvjedovali protiv uvođenja cirilice u Vukovar - izrijekom izjednačio s agresorskim srpskim hordama u Domovinskom ratu, ja sam odgovorio imenicom koju je dotični držao krajnje uvrjedljivom. Općinska kaznena sutkinja proglašila me krivim, s obrazloženjem da sam mogao rabiti pridjev idiotski u svezi s rečenom izjavom, ali ne i imenicu. Mi se žalili, to jest moj sjajni odvjetnik Srećko Ilić i ja, ali je Županijski sud prepisao presudu Općinskog i potvrdio da sam kriv. Ne lezi vraže, žalili se moj uporni i svestrani odvjetnik i ja Ustavnom суду, pozivajući se na europske predsedane (Austrija, Portugal) o slobodi izražavanja. Prolazile godine kao šoferi, ja i dalje osuđeni kriminalac, od Ustavnoga суда ni glasa. Kada sam već gotovo zaboravio na tu afetu (premda me podsjećala činjenica da ne mogu dobiti potvrdu o nekažnjavanju) odjednom se oglasio Ustavni sud i donio odluku – u moju korist. Ma je li moguće. U opširnom obrazloženju napisao da prihvata novu europsku sudsку praksu u sličnim slučajevima.

Lijepo, ali tu nije kraj. Predmet se vraća Općinskom kaznenom суду koji bi trebao uvažiti odluku Ustavnog суда, ali ne. Ista (!) sutkinja koja me prije mnogo godina osudila, učinila je to opet. Kriv sam. Zatim se žalim Županijskom суду koji napokon vidi da tu nešto nije u redu, pa šalje predmet opet na Općinski kazneni s napomenom da mi treba suditi druga sutkinja, a ne ona. Nova sutkinja me oslobađa, piše obrazloženje koje ulazi u analu hrvatskoga pravosuđa, ali se

Čedo i Stipe žale. Partija stolnoga tenisa završava napokon prije nekoliko dana – poštar mi donosi presudu Županijskog Pravomoćnu. U ime Republike Hrvatske. Nisam kriv. Odbija se žalba S. Mesića kao neosnovana.

Ne ću citirati cijeli tekst presude, samo bitne dijelove i to zato što bi se mnogi mogli naći u mojoj situaciji, pa da imaju misao vodilicu u obrani. Citiram ovo: "Ispravno prvostupanjski sud zaključuje da je u konkretnom slučaju potrebno razmotriti specifične okolnosti i da je potrebno utvrditi je li inkriminirajuća izjava okrivljenog Hrvoja Hitreca izdvojena iz konteksta ili ne... Po ocjeni ovog drugostupanjskoga suda, ispravno je prvostupanjski sud utvrdio da su privatni tužitelj i okrivljeni Hrvoje Hitrec javne osobe koje su poznate širokoj hrvatskoj javnosti, da je sporna izjava proizašla iz intervjua u kojem se tražilo političko mišljenje i stav okrivljenog Hrvoja Hitreca o političkom mišljenju tužitelja...U konkretnom slučaju, ispravno prvostupanjski sud zaključuje da je bilo potrebno utvrditi je li ograničavanje slobode izražavanja prijeko društveno potrebno i je li ono razmjerno legitimnom cilju, s obzirom da sloboda izražavanja predstavlja jedno od temeljnih načela demokratskog društva i jedan od osnovnih uvjeta za njegov napredak i ispunjenje svakoga pojedinca, pri čemu se pravo na slobodu izražavanja ne odnosi samo na informacije i ideje koje su prihvaćene, nego i na one koje vrijeđaju i uznemiruju. Jednako tako, prvostupanjski sud ispravno zaključuje da kada se radi o vrijednosnim sudovima razmjernost ograničenja slobode izražavanja može ovisiti o tome postoji li dostatna činjenična osnova koja te sudove podržava...kada je izjava dana u kontekstu političke debate o pitanju od javnog interesa, prihvatljiva su samo najnužnija ograničenja slobode govora, jer je sloboda političke debate bit demokratskoga društva pri čemu su granice prihvatljive kritike šire u slučaju kada se radi o političarima, nego kada su u pitanju privatne osobe."

U finalu teksta pravomoćne presude još se jednom utvrđuje da "u konkretnom slučaju prevladava pravo okrivljenog Hrvoja Hitreca na slobodu izražavanja i općeg interesa za zaštitu slobode izražavanja u odnosu na privatnog tužitelja na zaštitu njegova ugleda."

I Odluka Ustavnoga suda RH i citirana županijska presuda predstavljaju presedan u hrvatskim okvirima, na koji se sada mogu pozivati idući okrivljenici. Ujedno je to i signal onima koji su se, poticani od razne klateži, poigrali kaznenim zakonikom i u bližoj prošlosti u nj upisali svakojake nove inkriminacije, što je bilo i jest izravno upravljeno prema sprječavanju slobode govora i pisanja, poglavito u neizravnom uvođenju cenzure i autocenzure u tisku i medijima uopće.

Na kraju, paradoksalno je da sam baš ja morao proći cijeli opisani put dug deset godina i izboriti se još jednom za slobodu izražavanja. Zašto još jednom? Jer sam to već radio početkom 1991., kao jedan od autora prvoga zakona o informiranju, kojim je, između ostaloga, ukinut verbalni delikt, relikt iz komunističkoga razdoblja.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/36715-h-hitrec-16.html>

O VUKOVARU I PROROČANSKOJ POEZIJI DUBRAVKA HORVATIĆA

'NAJTVRĐI OD SVIJU GRADOVA'

Dragi prijatelji,
Jučerašnji dan je počeo sa Stankom Šarićem i „Zlatnim dukatima“ u TV kalendaru i njihovom pjesmom:

VUKOVAR, VUKOVAR

Ima jedan grad, oduvijek mi drag,
ima jedan hrast slavonski,
ima jedan grad, svakom srcu drag,
ima jedan div hrvatski.

*Vukovar, Vukovar,
stoji dok protiču vode dunavske,
Vukovar, Vukovar,
gori na braniku svoje hrvatske.*
Ima jedan brod, svima nama rod,
koji nikud' ne putuje,
ima jedan brod i u njemu rod,
što zauvijek tu ostaje.

Najbolji hrvatski tamburaši (ex Zlatni dukati)

Kompozitor: Josip Ivanković

Autor teksta: Josip Ivanković

Aranžer: Josip Ivanković

Album: U meni Hrvatska (1991.) / 16 zlatnih hitova (1992.)
S njom sam završio knjigu „Mojih sto knjiga“ koju sam posvetio Stanku za njegov 60.-i rođendan.

Kao da me Stanko želi podsjetiti da sam vam prije godine dana za dan sjećanja na žrtvu grada heroja, na naš Vukovar darovao svoju knjigu o Vukovaru:

Naslov: *Dar za vas: Knjiga "Vukovar i njegov Stožer"*

Datum: Fri, 15 Nov 2019 22:43:25 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Što bih vam darovao ove godine?

Tako je nastao moj jučerašnji tekst STATUT SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE.

Mislio sam posredno opet ukazati na veličinu našeg Vukovara tako što sam prvo dao sjajni tekst danas najomiljenije hrvatske političarke rođene Vukovarke Karoline Vidović Krišto, a i ukazao na tekst najomiljenijeg hrvatskog branitelja srpske nacionalnosti Predraga Peđe Mišića.

Odgovarajući Plenkoviću gđa Vidović Krišto ga razotkriva kao Jugoslavena, a davno je Tanja Torbarina definirala Jugoslaviju kao najveću moguću Veliku Srbiju. Raduje me jer ona samo potvrđuje ispravnost moje tvrdnje o Srpsko-hrvatskoj koaliciji na vlasti u RH. S druge strane Mišić je jasno pokazao što misli o dolasku tih vođa Srpsko-hrvatske koalicije u Vukovar. Naravno, došli su. Pogledajte reagiranje Mladena Pavkovića:

<http://bezczenzure.hr/vlad/halo-nismo-culi-tko-je-bio-agresor-i-tko-je-pobio-sve-te-ljude/>

Koliko su u pravu i gđa Vidović-Krišto i g. Mišić pokazuje i tvrdnja **Dejana Jovića, člana Savjeta Srpskog narodnog vijeća i bivši kandidat SDSS-a** na europarlamentarnim izborima, dakle glavne stranke u Srpsko-hrvatskoj koaliciji kako je ideja stvaranja Hrvatske bila “retardirana”.

Iz Domovinskog pokreta imamo i isprike zbog grijeha u prošlosti kada su vjerovali u čelne ljude Srpsko-hrvatske koalicije HDZ-a, koji je manje bitan u vladajućoj koaliciji:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23872-skoro-ispricavam-se-sto-sam-bio-u-hdz-u>

<https://narod.hr/hrvatska/mlinaric-ispricavam-se-sto-sam-bio-prisiljen-pucati-na-plenkovic-vog-koalicijskog-partnera-sdss>

Reagiraju i iz Mosta:

<https://narod.hr/hrvatska/bulj-nakon-joviceve-objave-plenkovic-treba-prestati-financirati-sniv-iz-proracuna>

Medutim tek što sam vam poslao svoj tekst doznajem o smrti Tomislava Merčepa. Koliko je vlastima važan Vukovar i njegova žrtva pokazuje i odnos prema činjenici koju možemo naći u objavi na portalu narod.hr, a koju svi mi dobro znamo:

Tomislav Merčep je čovjek koji je najzaslužniji da Vukovar nije pao bez borbe još prije općeg napada JNA u kolovozu 1991. godine. On je prvi organizirao obranu Vukovara, a Blago Zadro obranu Borova Naselja.

<https://narod.hr/hrvatska/u-69-godini-preminuo-bivsi-hrvatski-politicar-i-ratni-zapovjednik-tomislav-mercep>

To na HTV-u ne smiju spomenuti jer znaju da služe Srpsko-hrvatskoj koaliciji. Znaju da HDZ nije nikada učinio nešto što mu ne bi prvo odobrio Pupovac. Dapače, Pupovac bi im javno naredio što moraju raditi, a što je protiv hrvatskih nacionalnih interesa, a Plenković bi to odmah i izvršio. Tako to ide kada si samo formalno predsjednik vlade, zar ne?

Zapravo glavno je pitanje ponaša li se Plenkovićev HDZ tako snishodljivo prema glavnem partneru u vlasti SDSS zato što se boje ili su potpuni istomišljenici. Na primjer poznato je koliko puta je Pupovac odlazio u Srbiju i susretao se s tamošnjim vođama pa je sigurno mogao dozнати gdje su naši nestali. Ili se Plenkoviću samo sviđa kako je to Pupovac riješio kad je u pitanju bio dr. Šreter?

Čitajući spominjanje Blaga Zadre uz Tomislava Merčepa sjetim se kako su se u Hrvatskoj odnosili prema svima koji su bili najzaslužniji u obrani važnih hrvatskih gradova. Što bi danas bilo s Zadrom da je živ?

Da, gazde sjajno znaju naći svoje sluge, zar ne?

Ali ipak bolje je da danas ne govorimo o tome.

Umjesto o tim najogavnijim ljudima, kako ih je opisao kineski ratnik i filozof Sun Tzu, okrenimo se onome što je lijepo. A toga imamo u Hrvatskoj.

Nedavno sam na portalu dragovoljac.com objavio knjige o glavnim urednicima doista hrvatskim novina Josipu Joviću i Ivici Marijačiću, Spomenuo sam da je prva žrtva bio moj dragi prijatelj veliki hrvatski književnik Dubravko Horvatić (Hrvatsko slovo). Htio sam vam ove godine nešto darivati iz njegovog stvaralaštva, a što je vezano za Vukovar.

I pronašao sam tekst mladog hrvatskog književnika Luke Tripala koji je pod naslovom '*Najtvrdi od sviju gradova*' – o Vukovaru i proročanskoj poeziji Dubravka Horvatića objavljen na portalu bitno.hr:

<https://www.bitno.net/vjera/aktualnosti/najtvrdi-od-sviju-gradova-o-vukovaru-i-prorocanskoj-poeziji-dubravka-horvatica/>

Evo tog teksta u obliku koji mi je poslao sam autor:

LUKA TRIPALO

NAJTVRĐI OD SVIJU GRADOVA

Bitka za Vukovar – Grad heroja | Salzburg | 15. 11.
2018.

Možda zvuči – i svakako jest – preuzetno, ali smatram da je najveća zadaća pjesnika samo svojim glasom štititi jezik od suvišna svijeta i svijet od suvišna jezika – a toga nema bez postavljanja pitanja svome vlastitom glasu. Stoga, vjerujem da, prije no progovorim, trebam samome sebi, pa onda i vama, postaviti pitanje: zašto se uopće sjećamo Vukovara? Nije ovo pitanje zasljužuje li Vukovar to sjećanje – već što je to u Vukovaru da ga uvijek izdvaja iz zaborava u kojem boravimo? Rekao bih da se ne radi o pukom razaranju grada: strašnije su i prije i poslije Vukovara sravnjeni mnogi gradovi, kako u Hrvatskoj, tako i u svijetu. Ne radi se ni samo o ljudskim žrtvama – više je ljudi stradalo u mnogim povijesnim bitkama, pa i u samom Domovinskom ratu. Ne radi se čak ni o neljudskosti počinjenih zločina ni o nečovječnosti povijesnog vremena, pa ni o tome što se sve ovo zgusnulo u jednom času hrvatske borbe za slobodu. Vjerujem da je tome uzrok nešto drugo; neki gubitak zbog kojega Vukovaru više nije ni potrebno ime, zbog kojega on jednostavno postaje – Grad.

A što to znači izgubiti Grad? To znači izgubiti najjasniji ljudski znak sigurnosti, dovršenosti, trajnosti, životnosti, uzajamnosti, bliskosti. To se doista i zbilo u Vukovaru: u njemu je na vidljiv način umrlo tijelo nevidljive duše koju tvori zajednica; no – živjeli u onom

vremenu ili ne – čini se da je ondje umro i dio nas, onaj dio zbog kojeg se sjećamo, onaj koji ne znamo ni izreći. Upravo zbog ove neizrecivosti vjerujem da se, da bismo uopće mogli govoriti o Vukovaru, valja obratiti ljudima koji imaju riječi za neizrecivo, štoviše, koji imaju jedino takve riječi. Radi se, naravno, o pjesnicima. No, što to osim iskustva s riječima pjesnika čini sposobnim progovoriti o Vukovaru? Odgovor na to pitanje krije se u odgovoru na jedno vječno neodgovoren – i neodgovorivo – pitanje: što znači biti pjesnik?

Mnoštvo je odgovora na to pitanje – možda je najopsežniji ponudio jedan Hrvat, Frane Petrić – no sami nas pjesnici uče da riječi već jesu neki odgovori, odgovori na pitanja za kojima i ne znajući tragamo i koja bez njih ne možemo ni postaviti. Riječi su utjelovljenja stvarnosti u jeziku, zbog čega nas s njima ne vežu samo proizvoljna značenja nego i samo značenje koje iz njih proviruje. Jednostavnije rečeno, priopćavajući nam svijet uokolo, riječi nam istovremeno otkrivaju onaj svijet koji se nalazi unutra. Takva je riječ i prastara latinska *vates* – riječ koja označava pjesnika i proroka, osobu koja po božanskom obuzeću progovara jezikom koji je drukčiji od svakodnevnog, za svaku običnu namjenu beskoristan i u svakom vremenitom smislu suvišan; ne treba čuditi što je to i najkraća definicija poezije. No, koliko god riječi poput *vates*, pjesnika i proroka, bile stare i stamene, zbog svoga su značenja uvijek i žilave i migoljive, poput pravih živilih bića; stoga ih vrijedi iznova krotiti pitanjima. Što, dakle, znači prorokovati?

Premda nam riječ *prorok* u misli prvenstveno priziva sliku čovjeka koji proriče budućnost, prorokovati ne znači govoriti samo o budućnosti; uopće, vrijeme je u proroka božansko vrijeme, onaj trenutak vječnosti nerazumljiv vremenitu čovjeku. Pogled na knjigu svih knjiga u to će nas uvjeriti: proroci ne samo da govore o običnoj prošlosti, sadašnjosti i budućnosti nego i o budućnosti koja se ne mora zbiti, o prošlosti u kojoj još nije bilo vremena, o sadašnjosti koja već jest premda još nije – o vječnosti. Pokazuje nam to da prorokovati ne znači toliko kazivati nešto o vremenu koliko kazivati nešto toliko van vremena da postaje i važnijim od vremena; znači u duhu motriti i u tijelo zaodijevati istinu koja obuhvaća i samo vrijeme; znači govoriti božanskim jezikom bez obzira na to govori li

se o Bogu. A to znači i sustvarati svijet po uzoru na Boga, odjeljujući svjetlo od tame, darujući imena stvorenju i uspostavljajući dotad neviđen red u kakovom se čovjek prepoznaće kao Čovjek – pa onda i grad kao Grad.

Sabirući dosadašnje razmatranje, očituje se da nam zagonetku našeg sjećanja na Vukovar može odgonetnuti netko tko je zborio o Gradu; netko tko je u tom zboru pjesnik; štoviše, netko tko je u svom pjesništvu i prorok. U hrvatskoj književnosti postoji nekoliko takvih osoba iako vjerojatno dobro poznajete samo jednu, otjelovljenu u riječima *Grad – to ste vi*. No, ja ču vam prozboriti o onome čije se riječi rijetko čitaju, izuzev one luckaste priče u kojoj se ljudi odluče naseliti u jednog slona. Riječ je o Dubravku Horvatiću, pjesniku koji je mnogo vremena prije povijesnog Grada opčinjeno pjevalo o najtvrdem od sviju gradova, njegovoju opsadi i očaju, o ratu kao neprestanom životu u smrti. No, što ga osim toga čini prorokom Grada?

Najjasniji znak proroštva redovito je predznanje o onome što se ima zbiti – predznanje čiji razmjeri sežu od sitnica do nesagledivosti. Horvatiću takva predznanja o Vukovaru i ratu ne nedostaje, o čemu i sam nesvesno svjedoči: *vi vidite oblik, ja vidim i sudbinu / u svakoj stvari i u svakom biću*. Tako u zbirici *Groznica* 1960. opisuje čovjeka koji, okružen *ubojicama sa svih strana*, vjeruje da mu oni *ništa ne će*. Njegove riječi – *tako sam nevin, tako im ništa ne mogu* – Horvatić smješta u smrt ožujka; ne treba posebno isticati prevlast ovakva uvjerenja među Hrvatima na početku travnja 1991., kada se počeo spremati rat Slavoniji. Istim je tankočutnošću Horvatić predvidio i završetak opsade Vukovara u studenom: tako u zbirici *Bedem* 1968. pjesnik govori kako *traje, neprestano traje, duga sramotna jesen*, dok mu braća s njime *jadne dane tavore*, sa sviješću da se *neće vratiti sunčevi dani kao što se ni mrtvi iz zemlje ne će vratiti, da ne će otopliti užduh i zemlja kao što ni mrtvo tijelo ne će otopliti*. Ovakvi se iskazi u svjetlu nedavne povijesti isprva mogu učiniti slučajnošću, no teško se može prijeći preko njihove brojnosti i raznovrsnosti, pa i preko njihova *stršanja* iz inače rezervirane i ekonomične poezije u prozi zbirke *Zla vojna* iz 1963. Ondje Horvatićev ratnik pjesnički rasipno misli *na vojske koje ovud haraju, na ubijače različitih vjera različitih znakova na čelu i po grudima*, predoznačujući tako i

stvarnu raznolikost neprijateljskih snaga, dok u drugoj pjesmi iz iste zbirke zarobljenici spominju da su *vezani žicom što zadire do sluzokože* dok noću idu *u poverci, neprestano pod udarcima kundaka pod prijetnjom oroza*, u iščekivanju onog mjesta gdje će *iskopat svoju raku*. Pa makar na njihova usta Horvatić kaže da *ne postoji drugačija smrt*, sličnosti sa stvarnošću upravo su bolne, a postaju tim užasnije čim se više bliže oblasti duha. Horvatićev mrtvac, kojega su u rijeku bacili ljudi u *zakrvavljenim odorama*, pluta *kao razobličen gnojav čir* niz tu rijeku još i *poslije sviju vjera, poslije očaja, nakon nemoći da se što promijeni*; teško je naći slikovitiji opis usuda – i stvarnosnog i prenesenog – naših nepokopanih i nestalih u Domovinskom ratu. U tom smislu, Horvatićevo predznanje seže i do nepredvidivih, a stravičnih društvenih stvarnosti: nakon što su *ispod kreča, ispod gnjile izgnjili i oni koji ništa nisu htjeli i oni koji su učili ubijanju*, preživjelima ostaje gorčina krivnje čiji se neprestani povratak ničim ne da izliječiti; kako veli Horvatić, *mi koji nikome ne pripadamo stojimo sad ovdje kao krivci, malne kao ubojice, stojimo pred ovim zidom kao pred puškama, nestvarnih pokreta, ukočenih pogleda očekujemo tanad među oči, tanad u zatiljak*.

No, ovi su znaci proroštva – a mnoštvo ih je razasuto u Horvatićevu djelu – tek posljedica, a ne cilj prorokova govora: on ne opisuje toliko oblik u kojem zlo ima doći koliko oplakuje pukotine kroz koje se ono može provući. Koliko god su te pukotine oduvijek i zauvijek iste, nemoguće je previdjeti jasnoću s kojom ih prorok iščitava upravo iz svog povijesnog trenutka; ona u proroku ujedno rađa onaj plač koji ga jedinstveno obilježava, čak i protiv njegove volje. Za Horvatića, *grad je već odavna pao*, i to ne posljedicom silništva nepoznatog nekog u nekom budućem času, već posljedicom podložništva nas samih u sadašnjem: *Evo mi pred očima sve kako se zbivalo, sve što se zbilo / kako ste sami otvarali gradske dveri, omamljeni / ni ne shvaćajući svoje čine / kako ste godinama sami pozivali na pokornost / tko se usprotivi bio je žigosan, smaknut / kako ste godinama puštali da vas zlostavljuju*. Ne čudi stoga što je godinama koje su slijedile nakon ovih stihova iz *Bedema* sam Horvatić postao politički nepodobnim piscem. No, unatoč tome, u predvečerje Domovinskog rata, 1988., u *Svetom zraku* još će revnije nastaviti: *A ipak iza naših leđa niču tuđa svetišta / i mi se sami katkad*

zatječemo kako slavimo / tuđe svetkovine, one što ih suprot ziđu slave / i kako dugo u noć tuđe pjesme pjevamo / one što ih vjetar nosi od tabora opsadnika. Usred dragovoljna odbacivanja vlastitog identiteta, pa i vlastitog jezika, prorokov glas nužno se preobražava u neprestanu prijetnju: on ne treba više tek zboriti istinu nego se i izboriti za jezik kojim će je izreći. Zbog toga prorok ne može ostati tek glasom svog naroda: njegov mu je glas do te mjere otuđen da prorokuje i o onome što se zbiva s druge strane gradskih zidina. Tako on razumije mržnju koja se rađa iz posvemašnje neosvojivosti Grada: *Zaista, ovo je najtvrdi, ovo je najljepši od sviju gradova. I ne preostaje mi nego da psujem i mahnito grčim pesti*, ali i opipljivi očaj koji opsjedatelje obuzima još snažnije nego opsjedane: *jurišamo zakrvavljenih očiju, oklopi su nam već hrđavi od znoja, jurišamo i za žege i za mraza, a zidine stoje silne i stamene, zidine stoje kao i pred tisuću godina. Udaramo, a svatko od nas u srcu huli: ima li iza zidina uopće grad?* Zbog takve nepopustljivosti proroku i dolazi omraza – progonstvo, ali i nedorečenost i plač, čime se njegovo tegobno poslanje obnavlja: *svake večeri kad pridignem malo glavu, zaboravim da hrabrost vodi očaju i prezirući svoju muklu mudrost, srozam se do pobune: ja već odasvud prognan, opet bih u progonstvo.* Prorok postaje znak osporavan, čovjek od kog svatko lice odvraća; onaj koji mesijanski pokazuje na spasenje sam ga se lišavajući, čovjek kojemu se odasvud grozi smrt. Svjestan svega toga, Horvatić zapisuje možda i najstrašnije rečenice svog djela: *nema grada za nas, ljubavi. Na svim kulama zastave što smjeraju nam lomaču.* Ljubav prema istini ne naviješta samo kolektivni gubitak Grada po proroku – ona njemu samom zaviješta i gubitak onog najosobnjeg pripadanja negdje.

Tek tako, istinom oslobođen od svake, pa i najprisnije sigurnosti, prorok biva sposoban darovati nešto više od sebe sama i zapravo ostvariti svoj poziv: otkrivenje, ohrabrenje i oživotvorenje. Izranjajući iz tog iskustva vlastite smrti za života, Horvatić uviđa i posvemašnju besmislenost rata: *protiv vas je ova bitka odlučena, pa ma s koje strane bedema bili.* No, od tog iskustva njegova otkrivenja bivaju i dubljim i zloslutnijim, poput onoga da u ratu čovjek ne samo da ne može pobijediti nego i ubojstvom drugog čovjeka ubija i sebe sama i čovještvo uopće: *vidjet će se kako s gnjevom gadam sebe pod*

gradom, sa srdžbom kako gađam sebe na kuli, i kako od vlastita oružja ginem, od vlastite ruke u najžešćem boju, ja pod gradom i ja na gradu, ne saznavši nikad ishoda bitke, ne doživjevši nikad njezin kraj. Već tada, tridesetak godina prije završetka rata, Horvatić proriče da rat nikada ne staje, kako zbog posljedica koje nanosi društvu, tako i zbog zla koje nanovo rađa u pojedincu. No, ta svijest proroka ujedno lišava pukog ogorčenja i ispunja ga odgovornošću da ljude kojima je poslan ohrabri proročkom sviješću o vremenu. U času kad se sve pretvara u oganj, kad se zna da svatko će ubiti, prorok se utječe svojoj majci od koje ga dijeli *neizmjerno prostranstvo: o, odavno bih već posumnjao u blagost, ali nadahnjuje me stalno twoja ljudska dobrota.* Prebirući tako u sebi duhovne zaloge prošlosti, prorok gaji mir iz kojeg može i druge pozvati na zagledanost u budućnost: *a kad budemo na kraju svojih snaga, progonjene zvjerke, prebijeni psi, gledat ćemo opet zvijezde preko neba.* Pa makar će tada već svuda oko nas, već i u tijelu tvojem ili mojem, udarati *od mrtvaštine*, ostaje nada da negdje ponad truleži ovog svijeta ipak leži prava domovina, čiji nas nagovještaj Horvatić uči netremice promatrati u *udaljenoj svjetlosti* zvijezda. Konačno, u toj se zagledanosti on može vratiti onome od čega razočaran neprestano bježi – Gradu koji su već poharale *vatre i bolesti i pustošile vojske.* Upravo odlukom da, iako bolestan i star, ponovno *dize zidine* i tako se *opre gradu* koji *srušen vojuje* protiv njega, prorok oživotvoruje čitavo svoje prorokovanje: biti prorok znači žrtvovati vlastiti glas i život da se izgradi grad u koji se možda i nikad ne će ući. Tek u tom činu žrtve bez očekivanja, tek u toj velikoj šutnji ljudi počinju doista razaznavati prorokov glas i slijediti njegove stope: *Ti koji si govorio o plovidbi, a gazio kalnu vodu do koljena, ti koji si govorio nježnost dok ti je guja puzila kroz rastrojenu utrobu, ti koji si gnojnu ranu, izraslinu na svom čelu zvao topazom, ti nisi posljednji od svojeg roda. Ti si prvi.* I kada prorok utihne, njegov glas preostaje kao jeka među njima: jedino tako on postaje ono čemu je čitav njegov život smjerao – glasom za druge, glasom drugima.

Od pjesničkog se glasa često traže jasne poruke kojima bi se moglo nešto novo izgraditi ili nekamo novo zaputiti. No, sve je dobro pjesništvo već po prirodi staro jer je oduvijek; pa ipak, vjerujem da je Horvatić u svojoj poeziji namro dovoljno *bašćine* da se od nje

doista može i graditi i putiti. U *Kužnoj ruži*, najsjajnijem očitovanju vlastite svijesti o pjesničkom poslanju, Horvatić poručuje da je svatko od nas *kula neprestano bijena*, kula u onom istom palom gradu *što svoga pada tek postaje svjestan*. Ta prastara slika o neprestanoj osobnoj izloženosti zlu i nenadomjestivoj odgovornosti za zajedničko dobro već je neko proročko, duhovno predznanje; bez osobna razmatranja te istine teško je očekivati išta doli propast tog nutarnjeg Grada, uvijek iznova. Potom, Horvatić u jednoj pjesmi govori o neprestanom podizanju gradova koji ne uspijevaju odoljeti neprestanim nasrtajima neprijatelja. No, premda *star i kusast*, pjesnik govori da on mora odoljeti *pa ma samo svojom kožom, pa ma samo svojim zubima*. Stoga odlazi tamo kamo još nije stupila noga zla, *od divljih žita mjesiti svoju pogaću*. Nije slučaj da pjesnik polaže pouzdanje samo u neprestano hodočašće kroz svijet i u uživanje surovih plodova providnosti: premda je to naizgled suprotno, a svakako beskorisno, životi mnogih svetaca pokazuju koliko su upravo kročenje neutabanim putem i kročenje neutažive puti potrebnii svijetu koji u bunilu sam ruši temelje svojih gradova. Konačno, Horvatić nas poziva i na otvorenost onome što je posve izvan dosega naših djela, a u čemu se jedino dokida ona vječna opsada te Grad postaje mjesto istinske pjesme. *Dogodilo se jednom, kažu: koji su najviše mrzili na neprijatelja, otvarahu mu širom svoje dveri, koji su najviše maštali o provaljenim riznicama, u studu odlažahu, sedlajući brze konje.* Ne smijemo zaboraviti što se može zbiti kada se srce, poput dveri grada, naivno otvorí onome koji mu može donijeti i samu smrt; ne smijemo zaboraviti onu snagu koju ima šutnja, blagost, predaja; ne smijemo zaboraviti da Krist baš u našu nemoć sije sjeme čuda.

Za kraj, volio bih s vama podijeliti jednu predivnu Horvatićevu pjesmu upravo takva naslova.

ČUDO

*Sve češće se na pustom, blijedom nebu
na praznom nebu pojavljuje duga. Sve češće.
Osobito u dane kad nigdje ne pada kiša.*

Tekst je pisan za tribinu Hrvatske katoličke misije u Salzburgu održanu 15. studenoga 2018. i izvorno objavljen na portalu Bitno.net.

*

Nadam se da je to sjajan dar.
Hvala Luki Tripalu na njemu.
Josip Pečarić
18. 11. 2020.

<http://bezcenzure.hr/branitelji/najtvrdi-od-sviju-gradova/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/23898-najtvrdi-od-sviju-gradova>

HORVATIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI
KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI –
HRVATSKI, ELEMENT, ZAGREB, 1999.**

**VJENCESLAV ČIŽEK, PJESNIK HRVATSKE
BOKE**

Hrvatsko Slovo, 30. kolovoza 1996.

Govoreći o suvremenoj hrvatskoj književnosti Boke kotorske, Dubravko Horvatić (Hrvatsko Slovo, 29. prosinca 1995.) nije propustio da spomene jedno iznimno ime - Vjenceslav Čižek. Tko je Vjenceslav Čižek? Evo kako je on, nakon gotovo jedanaest godina robije u jugokomunističkim zatvorima, opisao sebe:

“Buna je pravi čin i zato kažem da sva moja muka i sve moje patnje, sve što sam morao podnijeti, predstavlja veliku čast za mene. Nema časnije zgode ni prilike nego kad pred pojedincem stane čitava država sa svojim cjelokupnim nasilničkim aparatom, kad vas želi

poniziti, zdrobiti, uništitи, a vi stojite smireno i samouvjerenо. To je doista čast.

Nekoliko puta pokušavao sam sebe ispitivati, dokučivati otkud u meni ta snaga, otkud ta postojanost, i zaključio sam da je temelj moja uvjerenost da se borim za istinu. To je dakle bilo i ostaje moje duhovno poslanje. Za tu istinu, a to je sloboda čovjeka i naroda, svakoga čovjeka i svakoga naroda, spremam sam bio i spremam sam i sada podnijeti svaku žrtvu”.

Vjenceslav Čižek rodio se 28. veljače 1929. godine u Đenovićima, u Boki kotorskoj. Osnovnu školu pohađao je u susjednom Kumboru. Još kad se kao prvoškolac vratio kući i pohvalio da je naučio sva slova, a otac mu je, žećeći provjeriti istinitost njegovih tvrdnji, rekao: ”Napiši, sine: Živio Maček!”. Kao da je to predodredilo čitav njegov život. Nižu gimnaziju i Učiteljsku školu pohađao je u Herceg Novom, a studij filozofije diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Kao student, zbog dvije pjesmice - rugalice, osuđen je na dvije godine robije. Da je te pjesmice napisao tko drugi a ne Hrvat, ne bi ih ni primijetili. A on je dobio dvije godine robije! Evo tih pjesmica - aforizama:

Sloboda

*Ostvarenje naših snova,
Prozračna je, ljupka, nova
Sva - od slova.*

Voda

*Svatko od nas po glavu da ima,
s kojim to pravom?
Priznajte sami, sasvim je dosta
Narod sa jednom glavom!*

Dvije pjesmice - dvije godine zatvora. I ne samo to. Kao profesor filozofije osam puta je bio otpuštan s radnoga mjesta, a rukopise i knjižnicu milicija mu je više puta plijenila. A radilo se zaista o izvanrednom profesoru. Proveo je i jednu godinu u Kotoru. Otjerali su ga, ali ostao je profesorska legenda kotorske gimnazije! Ostati u Kotoru bilo je zaista nezamislivo. Zašto? Pa očito je zašto je

velikosrpska politika u svom osvajanju Boke posebnu pažnju pridala upravo hrvatskim intelektualcima u Boki! Lakše mogu uspjeti u svojoj prljavoj nakani, ako hrvatski narod u tom Zaljevu hrvatskih svetaca ostane bez svojih intelektualaca. Naravno, u Jugoslaviji, ili bolje reći Srboslaviji, to im nije bilo teško ostvariti. Tako, na primjer, Kotor poslije Drugoga svjetskog rata bilježi godine i godine, a da se niti jedan svršeni student Hrvat nije tamo vratio. Da su znali kakav će trag profesor Čižek ostaviti u Kotoru, ne bi ga pustili tamo ni tu jednu godinu!

Od 12. svibnja 1972. godine pa sve do kognog 11. studenog 1977. godine, kada je bio kidnapiran, živio je u svojoj prvoj emigraciji u Saveznoj Republici Njemačkoj, gdje je imao politički azil.

Već u ranoj mladosti počeo je pisati pjesme i prozne tekstove. Veći dio njegovih rukopisa je izgubljen zbog premetačina i zapljena. U časopisima „*Republika Hrvatska*“ i „*Hrvatska revija*“ objavio je pedesetak satiričnih i drugih pjesama, dok je u gotovo svim drugim glasilima hrvatske dijaspore surađivao brojnim prinosima različitih sadržaja. Glavni, cijeloviti radovi objavljeni su pod naslovima „*Narodni narod*“ (satirične pjesme), „*Novi jugo-ustav i Samoupravljačka gramatika s rječnikom*“.

Jugoslavenska tajna policija kidnapirala ga je u Italiji, te prisilno i tajno vratila u tadašnju Jugoslaviju. Ponovno mu se sudi i 18. kolovoza 1978. osuđen je na petnaest godina robovanja, zbog:

„obaranja vlasti radničke klase i radnih ljudi“, „podrivanja ustavom utvrđenog društveno - ekonomskog uređenja, društveno - političkog sistema i sistema samoupravljanja i vlasti, njihovih izvršnih organa, razbijanja bratstva i jedinstva i protivustavne promjene federativnog uređenja u Socijalističkoj Federativnoj Republici Jugoslaviji“.

U presudi se navodi da je prethodno osuđivan zbog krivičnog djela „neprijateljske propagande“ po famoznom članku 118., opet za drugačije mišljenje. Također su mu našli da se „u Njemačkoj sastajao“ (navode se niz imena) „radi omasovljenja emigrantskih...“ itd.

Od posljedica kidnapiranja i batina u zatvoru Čižek je - oslijepio! Duge mjesece i godine provodio je u samici. Mračna, vlažna i hladna samica bila je spas od (programiranog) maltretiranja, čak i od ostalih zatvorenika - kriminalaca. Nisu mu omogućili pisati, ali on ipak "piše" - izmišlja mnemotehnička sredstva da bi zapamlio svoje pjesme. Za njega se bezuspješno zauzima Amnesty International i PEN, posredstvom Hrvatskoga centra PEN-a pod vodstvom Predraga Matvejevića. Ali potrajat će gotovo jedanaest godina dok ga Njemačka, kao svog političkog emigranta, ne uspije oslobođiti. Otpušten je iz zatvora 29. srpnja 1988.(!) i vraća se u Njemačku.

Godine 1980., dok je čamio u zeničkoj mučionici, časopis, "Republika Hrvatska" objavio je skup njegovih tekstova pod zajedničkim naslovom: "Vjenceslav Čižek - borac i mučenik", a koji su kasnije bili prevedeni i objavljeni na njemačkom, engleskom, francuskom, pa čak i na ruskom jeziku (Kontinent, broj 34, 1982. godine).

Zbirka pjesama "Krvopisi predsvanuća" izdana mu je u Buenos Airesu 1989., a prva knjiga u domovini, izabrane pjesme pod naslovom "Bosonoga prašina", koje je pripremio Stjepo Mijović Kočan, izdale su "Školske novine" (Zagreb, 1995.).

Ne čudi zato što su Čižekove pjesme u prozi, pjesme o Boki, nešto najbolje što je napisao. U "Pogovoru" Mijović Kočan piše:

"Odgovorno tvrdim da svaka antologija hrvatske pjesme u prozi u kojoj nema "Kiše" ili "Kotora" ili "Neba", čini veliki propust i veliku nepravdu i autoru i našem pjesništvu! Čižek je suptilan poput svog zemljaka Jeronima Kornera, poput drugoga svoga zemljaka, Viktora Vide, on poznaje i čuti Boku (kao i oni!) u tančinama. U djetinjstvu, u detalju, u genu... Nu, nije to i nije samo u tome vrijednost ovih pjesama. (To ih tek omogućuje!) Skladane su ne samo suptilno - toplo, kao kakva nježna čipka, nego su i odmjerene, otpjevane prisno, ali ipak s distancom, umjereno, zaustavljene na naslućenom... Umjetnine su!"

Evo tih pjesama:

Kiša

Ima ona u nas svoja odredišta silaska i svoja mjesta ostanka.

Jer kiša u Boki ne pada, nego silazi s nebesa.

Prvo stupi na vrhove Orjena, zatim sitnim koracima niz krš i litice požuri nizbrdo i ušulja se u bujno priobalno zelenilo.

Gradove samo pokvasi i zaobiđe, a opkoli i zastre sela i zaseoke, usamljene kuće.

Nije voda, pojiteljica i hraniteljica, već ponorna nabrekusa i podmukla

raskopnica, što svakome Bokelju godišnje po pregršt zemlje otme

da bi njome zamutila zaljev.

To je vlažnost useljena pod krovove, među pojate i panjeve, u odjeću i u kosti...

Tako ona tu, kao kakva gola bjegunica, zajedno s kokošima, stvarima i ljudima, dočekuje toplije sunce.

Nametljivica slijeva se i rominja danonoćno niz slivnike.

Izbija jednolični ritam polutonova s odbačena posuđa po dvorištima i jarugama.

*Godinama strpljivo mi je razvijala sluh,
dok joj nisam dokučio šumove razgovora
koji ona sama sa sobom vodi u dugim noćima,
kada sve živo od nje pobegne.*

Kotor

Od kamena, u kamenu, pod kamenom.

S dvije strane ograju ga vode podlokače a s treće slana.

Četvrta mu priljubljena uz stopalo Lovćena.

Niotkud ga ne možeš vidjeti. Ugledaš ga kad i on tebe.

*Šćućureni sivac golub u tjesnome grijezdu
stariji je od pamćenja najstarijeg ljetopisa.*

Sazdan od goleme sumnje u vanjski svijet.

Sunce ga samo ovlaš ogrijava.

Usred zime, kada se i glavna gradska vrata pritvore,

*prometne se u prostranu prohladnu kuću sa mnogo starije
čeljadi.*

*Vrijeme se uspori a obdanica toliko skrati da se i ure s
gradskog
tornja s nevjericom oglašavaju.*

*Putniku namjerniku tada se učini da je dospio na kraj svijeta.
Kao što i jest.*

Nebo

*Kažu da neba nema. Da nebo nije kao što pod njim jest.
Ono je samo visoko i daleko...*

Moje nebo je malo. Razapeto između brda.

*Prepoznajem ga kad oblačine začepe obzore
i stjeraju ga u dno zaljeva, gdje ga bucaju munje
a krupnokapi daž raznosi u krpice
i utapa u kipuće uzoceno more.*

*Otpozdravlja me iza Božića,
kad stoji ukrućeno nekoliko tjedana u svojoj hladnoj bistrini,
iznad rumenkastih ljutih naranača.*

*Ćutim ga kad večernjim ogrtačem ljubavnicima zvjezdice
tako nisko prinosi da ih mogu uzbrati rukama.*

Slutim ga nada mnom, kad ga nema.

*Kad sam ja
daleko, a ono - visoko...*

I zaista, u Boki kiša ne pada, nego silazi s nebesa. I ostaje u njoj. Kiša u Boki postaje dio bokeljskih ljudi. Ona je i u pjesmama, ali i u šalama. Na primjer: Otišao mladi Bokelj u Ameriku. Poslije pedesetak godina zove telefonom i kaže:

“Ja bih se vratio, ako je prestala kiša”. Kiša je dio bokeljske nostalгије. Sjećam se svoje prve godine na studijama. Poslije dva, tri mjeseca nisam mogao više izdržati ne biti u Boki. Spakirao sam se i odlučio vratiti. Ali tada je pala kiša. Lila je kao iz kabla, baš kao u Boki. Izašao sam i šetao ulicama. Ljudi su me začudeno gledali, onako pokisloga do kože. Vidjevši koliko uživam u toj “bokeškoj”

kiši, vjerojatno su mislili da nisam normalan. Nisu znali da ja nisam tu. Bio sam u Boki. Kiša je prestala, a ja sam ostao. Tako je jedna kiša odredila moju sudbinu.

Kotor. "Od kama, u kamenu, pod kamenom". Potres 1979. I godine poslije. U gradu nema ljudi. Samo kamen. Svako ljeto sam tamo. Ne kupam se. U gradu sam. Nema ljudi, ali čujem govor. Svaki kamen govori hrvatski. Ne kupam se. U gradu sam svaki dan. Slušam. I znam da sam "na kraj svijeta". Jer Kotor je kao najjužniji hrvatski grad stoljećima odolijevao turskoj sili. Stojeci kao gorostas na putu turskim hordama, učinio je da Dubrovnik bude ono što jest. Otkida se komad po komad Boke, kao uostalom cijele Hrvatske. Ali Dubrovnik je sačuvan. Hrvatski Dubrovnik. Kao simbol ostaje činjenica da se sveti Vlaho i sveti Tripun, pokrovitelji dva hrvatska grada, tako bliskih, a tako različitih sloboda, slave u isti dan, 3. veljače.

Nebo. Bokeško "nebo je malo. Razapeto između brda". Kao i kod norveških fjordova. Sjećam se Švedske 1993. Kolega, kod koga sam bio u posjetu, radio je i na sveučilištu u Narviku. Išao je tamo, pa je i mene poveo sa sobom. Želio je da vidim norveški fjord. Kažem mu da sam se ja rodio u fjordu. Ne vjeruje mi. Očekuje da će se uplašiti kad s planine pogledam dolje, u ponor norveškoga fjorda. Ali kako da se uplašim? Pa to nije ni blizu onoga što ljudi osjete kad s lovčenskih strana gledaju u bezdan bokokotorskoga fjorda. Tek tada mi vjeruje. Tek tada počinje slušati moje priče. Priče o mom fjordu. Priče o mom Zaljevu. Priče o Zaljevu hrvatskih svetaca. Priče o tome kako je od 69 % Hrvata 1910. u mom Kotoru 1991. ostalo 7 %. Priče kako je jedini fjord izvan Norveške ostao bez svoje duše.

Jasno je da nas Hrvate iz Boke ne mogu Čižekove pjesme o Boki ostaviti ravnodušnima. Ali mogu li koga ostaviti ravnodušnim njegove pjesme iz zatvora. Evo nekih od tih pjesama, koje je slijepi pjesnik uspio zapamtiti:

Bezakonje

*Slijep, svezan, između dvojice
razbojnika crvenog podzemlja,
pršti tanka kora poledice.*

*Gluha ura vrhbosanske šume
po nauku azijatskog Kremlja
strojnice su uperene u me.*

*Uskvasalo moje srce malo
nedužna bi htjelo obraniti
ko obalu zapjenjeno žalo.*

*Zbogom Dome, sa zadnje postaje
vitez nije, nije teško biti
kad ti ništa drugo ne ostaje.*

Matični broj 6146

*Dok svoju kob s dlana zvjezdanoga sričeš
ponižen do omče u smetištu tlake
i pepeo smrti žarnim čelom tičeš,*

*u psovačkom stroju što nikamo vodi
sa uzničkim žigom sred balkanske mlake,
gdje se zakonito samo zloduh plodi,*

*sav isparen ljuto bespućima zlobe
avetinjske vlasti, ja užižem tebi
voštanicu časti, Vjenceslave, robe!*

Tridesetosma rupetina pakla

*Već deseto ljetu napipavam kute
stjeničave tmice kazamata,
zlikovci su zakovali vrata
a brabonjci ljudski zakrčili pute.*

*Što sam? Zrno svjetla u čeljusti mraka.
Čamom trešti, šutnjom odjekuje.
Nit me prima niti odbacuje,*

živa mene raka - uspravna koraka.

Pred svanuće

*Pustohodno kročim po skorjeloj česti
polstoljetne suše i sablasna mraza,
zelena me usud otrovom pričesti,
škrgutom dočeka nebitkova staza.*

*Sve oteše podlo, samo dušu nisu,
zmijopleti hadskih sjena rešetaka,
sve uzeše zemno, a mi smo na visu,
sloboda je mene htjela za ortaka.*

Ove su pjesme bile “zatvorene” u pjesnikovoj glavi zajedno sa zatvorenim hrvatskim mučenikom, zajedno sa čovjekom kojega je sloboda htjela za ortaka. Zajedno s njim čamila je u zeničkom kazamatu i sama sloboda. Da, ona je čamila tamo sve do 29. srpnja 1988. I dok smo mi - u Hrvatskoj govorili o komunizmu s ljudskim likom, sloboda je tamo čamila.

“Sve oteše podlo, samo dušu nisu..., sve uzeše zemno, a mi smo na visu”. Mi? Čižek da! Ali tko još? Možemo li se pohvaliti time da u Hrvatskoj 1995. više ljudi zna za Vjenceslava Čižeka, nego što na izborima glasuje za njegove tamničare? A Čižek je napisao u zatvoru i sljedeću pjesmu:

Sin i mati

*Domovino moja trnova krunidbo,
sveto slovo glagoljskog Misala,
oku mome Ti bi svjetlost dala
da i Tvoju zlotvor nije tmicom izbo.*

Što smo učinili da Domovina, koja je poslije stoljeća i stoljeća mraka napokon progledala, dâ svjetlost oku svog mučenika? Što smo učinili da njegova Boka, bokeljski Hrvati, njihova velika baština, pa

i sam pjesnik budu zauvijek u srcima i u duši svakog Hrvata? Jer, samo tako mu se i mi možemo pridružiti na visu i samo tako Domovina može dati svjetlost oku njegovu.

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.

PREDIZBORNI ODJECI I POSLJEDICE PONOVNOG DOLASKA KOMUNISTA NA VLAST U HRVATSKOJ

Spremnost Hrvatski tjednik, 11. siječnja 2000.

Poštovani g. Macan,

Prije svega Blagoslovljena Nova Godina.

Mi Vani, mada sam ja tu privremeno, znamo za ludnicu koju imamo doma. Znali smo i da ćemo ludnicu i imati. Evo pogledajte što sam o ovim izborima govorio još prije Uskrsa (Spremnost, Sydney):

Spremnost (postavlja pitanje dr. Josipu Pečariću): U Hrvatskoj se nalazimo pred izborima, te iako je teško prognozirati, no kako vi gledate na političko stanje, osobito u ovom predizbornom vremenu?

Bojim se da će ti pritisci, koji dovode Hrvatsku u sve teži i teži materijalni položaj, učiniti svoje. S druge strane, prije 3 godine ovdje na radiju govorio sam o nečemu što sam nazvao "Sindromom zoološkog vrta". Naime, govorio sam o opasnosti povratka komunista na vlast u Hrvatskoj kao što se to desilo u drugim zemljama koje su sa sebe skinule lance komunizma.

Zašto "sindrom zoološkog vrta"? Rekao sam tada: "To vam je kao kada je lav predugo bio u kavezu, pa ga pustite van. Zaboravio je loviti, a u kavezu je bilo hrane redovito. Istina sve manje i manje, ali i to mu je bolje nego učiti se ponovo loviti. Možda je to nekome prije tri godine izgledalo čudno, ali danas je situacija u Hrvatskoj slična, i glavna oporbena stranka su upravo bivši komunisti.

Naravno, svjetski moćnici su pokušali i s drugim strankama, kao predvodnicama oporbe, međutim u svim tim strankama je uvijek bilo dovoljno državotvornih Hrvata, tako da im nakane nisu mogle u potpunosti uspjeti. Što se tiče bivših komunista, svi se sjećaju kako su oni znali dobro slušati Beograd. A oni koji su naučili služiti jednom gospodaru, služiti će i drugom. Pitanje je koliko će se državotvorne snage uspjeti konsolidirati i udružiti snage u sprečavanju gubljenja vlasti iz državotvornih ruku. Sjetimo se nedavnih izbora u BiH. Kolika su samo sredstva svjetski moćnici uložili u cijepanje HDZ-a, i u poraz hrvatske opcije, ali bez uspjeha. Međutim, u BiH je situacija drugačija. Hrvati u BiH znaju da su najmalobrojniji narod i razdvajanje od Hrvatske u političkom smislu značio bi nestanak Hrvatstva na tim prostorima.

U Hrvatskoj mnogi naivno misle: imamo Hrvatsku i više nije ugrožena. A itekako jeste ugrožena. Pretprošle godine sam bio nazočan jednom sastanku Svjetskog hrvatskog kongresa kod vas u Sydneyu. Još tada sam, iako samo gost, reagirao na opetovane tvrdnje: "rat je gotov", tvrdeći da nije I da je ovaj sada podmuklji i teži od onog kojeg smo imali.

Spremnost: Sto i kakve promjene hrvatski narod može očekivati poslije izbora?

Ako pobjadi državotvorna opcija, onda daljnje stabiliziranje prilika. Još uvijek će biti pritisaka, ali ako svjetski moćnici shvate da njihova ogromna uložena sredstva ne mogu skrenuti Hrvatsku s

hrvatskog puta, pritisci će polako popuštati. Još će biti teško, jer imamo mnogo toga uništenog, a uz nedostatak pomoći iz svijeta mora biti teško.

Kada budu počeli prevladavati ekonomski nad političkim razlozima, dakle kada svijet i stvarno, a ne samo formalno, prihvati postojanje hrvatske države, za Hrvatsku će početi bolji dani. Pobjeda udružene oporbe predvođena bivšim komunistima, dakle onih koji se ne libe "skoknuti" do glavnog grada SAD-a "po svoje mišljenje", značit će trenutačno poboljšanje prilika u Hrvatskoj.

Naime, svjetskim moćnicima je trn u oku Hrvatska vojska, a i hrvatske tajne službe koje se bore protiv djelovanja njihovih tajnih službi na području hrvatske države. Znate da su oni za hrvatsku oporbu uvijek bili problem: HV i njen ministar pok. g. Šušak tijekom rata, a tajne službe danas. To trenutno poboljšanje prilika bit će stoga što će nešto malo pomoći svijet čiju politiku sprovode, a veći dio bit će zbog smanjenja sredstava koje ima Hrvatska Vojska, koja na taj način predstavlja branu svima koji imaju namjeru atakirati na Hrvatsku. Ne samo vojno!

Smanjenjem sredstava, HV će slabiti sve do trenutka kada više neće predstavljati bitan faktor na tim prostorima. A onda će s Hrvatskom biti ono što žele svjetski moćnici. Dakle, oni koji su dopustili srpsku agresiju na Hrvatsku (potom BiH i danas na Kosovu), čak i pomažući na razne načine -sjetimo se samo zabrane kupovanja oružja (Srbi su ga imali za izvoz, a mi ga uopće nismo imali), što je u stvari predstavljalo oduzimanje prava našem narodu na samoobranu.

Pričaju o "ljudskim pravima", a oduzmu ti najvažnije pravo! To je scenarij. Međutim, ništa ne ide bez borbe, pa tako ni u slučaju pobjede ovih svjetskih poslušnika, ne znači da će uspjeti ostvariti sve što je planirano. A da će pokvariti mnogo - hoće. To doista hoće."

Ne znam što možemo oduzeti od ovih mojih tvrdnji izrečenih prije više od pola godine. Pa i Vaša "LUDNICA" pokazuje da je to upravo ono o čemu sam tada pričao. Kako da ni Vi na HTV ne shvaćate da što vas više napadaju znači da bolje radite. Dakle umjesto da popuštate - trebate raditi bolje i bolje - dakle suprotno tom popuštanju. Ionako će te biti "crna ovca" za te iz svijeta koji su

nam oduzimali pravo i na samoobranu i tvrdili da je to ispravno. Njima je lako reći za sve prljavštine koje rade kako je to ispravno. Da smo im tako popuštali u Domovinskom ratu gdje bi bili. Jeste li gledali kako su predstavljeni našu borbu dok je trajala. Jesmo li to trebali slušati i prestati se braniti?

I danas spominju da je tjeranje Srba to što ih je Predsjednik zvao da ostanu, a oni su otišli prepuni ukradene robe iz hrvatskih kuća, znajući da su oni ti koji su stvarno očistili taj prostor od Hrvata.

A ovaj 'rat' ima isti cilj, jer svjetski moćnici jednostavno ne žele priznati poraz - postojanje hrvatske države.

Pa kako onda mislite da ćemo je sačuvati popuštanjem? Tisuću puta su nam već pokazali da kada popustimo jednom ultimatumu - slijedi drugi, i tako u beskraj.

Kada vi na HTV popustite jednom Šuvaru, kako možete očekivati da neki državotvorni Hrvat ne misli da kalkulirate s promjenom vlasti?

S druge strane, da niste popuštali sada ne bi ni bili u poziciju da i mislite na svoje položaje kada dođe do promjene vlasti (bar ne oni koji o tome doista misle), jer bi to značilo da je dobiven i medijski 'rat'.

Pitanje je, kada je g. Rubin tom jednom rečenicom pokazao i da je Vjesnik, i da ste Vi bili u pravu (a kao što vidite o ratu tajnih službi sam ja pisao u Spremnosti jer je bilo očito da je taj 'rat' na djelu) jeste li dali analizu teksta iz Vjesnika u kome bi stalno upozoravali na dijelove teksta na koje sve g. Rubin nije smio odgovoriti - i jeste li izravno rekli da njegov kratak odgovor - odgovor moćnika - u stvari predstavlja priznanje točnosti Vjesnikovog teksta?

Jeste li sada kada je najnovije priznanje čovjeka (člana SDP-a!) iz HHO dali ogromni prostor u kome bi pokazali i tvrdili ono što sam ja u mom tekstu upozoravao prije više od pola godine?

Slabići postoje da bi se gazilo po njima! Ako netko stalno pokazuje svoju slabost (ovdje kroz Vaše popuštanje koje je i više od toga - da ne ponavljam

ono što sam napisao u mom prethodnom pismu) naravno da imamo LUDNICU.

Inače čemu strah od toga da li je netko režimski medij ili nije? Pa danas u Hrvatskoj samo i postoje takvi mediji - REŽIMSKI. Razlikuju se samo po tome jesu li u službi hrvatske države ili u službi SAD-a odnosno njihovog eksponenta američkog veleposlanika. Ovi drugi režimski su mnogo režimskiji od vas. Oni ne popuštaju kao vi!

Pisao sam svojevremeno za Horvatićevo Hrvatsko slovo, i na radiju u Sydneyu (hrvatski program) rekao da se ponosim time što pišem u ovisnim a ne u neovisnim novinama. Jer te neovisne novine doista jesu neovisne. Neovisne od hrvatstva. Hvala im lijepo, ja takovu neovisnost ne želim.

Što se tiče američkog Veleposlanika. Svi smo znali što je bio njegov posao u Bugarskoj, i zašto su ga poslali u Hrvatsku. Za Slovačku smo znali mnogo prije - pa i g. Maja Freundlich Vam je odavno pisala u Vjesniku (mislim i u Slovu) u više navrata o Slovačkom slučaju. Pa što ste onda mogli očekivati u Hrvatskoj? LUDNICU naravno. Nije moguće da je niste očekivali. Mislim da je g. Freundlich napisala i za prošle izbore u BiH da je SAD uložio mnogo više novaca u rad njihovih tajnih službi u BiH nego što iznosi njihova ukupna pomoć toj državi. Nije moguće da je ne čitate?

Činjenica je da Vas iz svijeta stalno napadaju i za to Vam moramo odati priznanje. Napadaju Vas i svi oni koji od vas žele napraviti apsolutne poslušnike - sluge. Vidjeli ste iz nekih skorih primjera da će Vas - kada i ako postanete njihovi slugani - čim jednom budete imali svoj stav, lupiti po glavi.

Čudite se što imamo ludnicu. Ma gdje ćete veću ludnicu od toga što je Predsjednik Tuđman spasio svijetu obraz (imaju li ga uopće?) ne jednom - ali spomenimo spašavanje Bihaća. A oni nas prvog dana "Oluje" "kazne" (Phare program) i to traje do današnjeg dana. Itd. Itd.

Zato je najbolji mogući odgovor koji možemo dobiti od vas: Prikažite sutra Četverored uz obrazloženje da je to na osnovu mnogobrojnih zahtjeva gledateljstva koji tvrde da Hrvatska povijest i da se svugdje u svijetu mogu prikazivati povijesni filmovi bez obzira bili izbori ili ne. A ako vas zbog toga i napadnu. Ponosite se time!

Vaš,
Prof. dr. sc. Josip Pečarić.

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

GOSTOVANJE NA MREŽI: FORUM CROATICUM¹

Ovaj put čast mi je najaviti Vam svog profesora dr. Josipa Pečarića, čovjeka koji me kao studenta zadužio mnogim spoznajama o Hrvatstvu, čovjeka kojeg sam slijedila kao vlastitog oca ratnih zagrebačkih (hrvatskih) godina.

Sjećam se i nikada neću zaboraviti jedan dogadjaj. Na Trgu se postavljao spomenik Banu Jelačiću. Imali smo redovna predavanja iz matematike. Oko 200 studenata iščekivalo je u dvorani predavanje prof. Pečarića. Ušetao je u dvoranu, pogledao nas čudno i rekao: «Što vi radite ovdje?» Začuđeno smo ga promatrati i netko je progovorio: «Došli smo na predavanja!» Odgovorio je oštrim glasom: «Zar je moje predavanje danas bitnije od čina koji se događa na Trgu? Razočarali ste me. Izvolite svi napustiti ovu dvoranu, studenti su uvijek bili u prvim redovima kad se branila Hrvatska!» Napustio je dvoranu, a mi smo odšetali na Trg.

¹ U knjizi je dano skraćeno gostovanje na Forumu Croaticumu

Akademik Josip Pečarić bit će gostom nekoliko dana na FORUMU CROATICUMU. Bez vremenskih ograničenja će se uključivati i nastojati svima odgovoriti na postavljena pitanja. Ovakav način gostovanja želja je gospodina Pečarića koji se nada da će nam pokušati dati odgovore na mnoga pitanja koja nas progone.

(...)

Pozdravljam našeg gosta i želio bi standardno postaviti tematska pitanja konstruirana na osnovu rasprava koje su unutar Imota caffe-a na koja možete odgovoriti sa blitz odgovorima ukoliko je moguće u cilju predstavljanja Imota caffea na dijelu FORUMA CROATICUMA vama i našim gostima, unaprijed najljepše hvala!

***OPĆE RASPRAVE / ŽIVOT NAŠE ZRCALO**

(...)

11. Koga biste preporučili kao gosta na ovom Forumu Croaticumu?

11. Već jesam - Dubravka Horvatića

(...)

Re: Osvojt, Što mislite o gospodinu J. Joviću ili A. Gugi kao uredniku jednog takvog lista ?

Josip Jović je pokazao kako se vodi dnevni list. Naravno bilo tko od državotvornih bio bi dobar: Čelan, Vukman, Hugo,... Zašto ne i Horvatić iako književnik. Ipak je on karizmatični urednik Hrvatskog Slova.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «SRAMOTNI SUD U HAAGU»

Zahvaljujem vam se svima što ste svojom nazočnošću uveličali promociju ove knjige. Zahvaljujem i svima koji su omogućili samu promociju. Zahvaljujem se promotorima. Gospodin Željko Oljić je napisao predgovor knjizi, u stvari znanstvenu raspravu o Haaškom sudu. Time je učinio da sve ostalo u knjizi bude, ta tako kažem, ambalaža za tu izvrsnu raspravu. Moja je zasluga što sam ga uspio natjerati da je napiše. U stvari toliko sam mu dosađivao da to uradi da on danas itekako razumije zašto me moji doktoranti i suradnici nazivaju **Josip zvani Grozni**.

Dva Dubravka, akademik Dubravko Jelčić i književnik – bolje reći karizmatični glavni urednik Hrvatskog Slova - Dubravko Horvatić, nisu slučajno danas ovdje. Oni su »krivci« što su se moji tekstovi počeli mnogo češće tiskati u Hrvatskoj, jer sam po njihovom nagovoru počeo redovito pisati Pisma iz Australije za Hrvatsko Slovo, a po povratku sam nastavio tu intenzivnu suradnju sa Slovom, a potom i s Vukmanovim Tjednom u doista slobodnoj Slobodnoj Dalmaciji i s Fokusom.

Zahvalan sam dr. Iviću Pašaliću zato što je promovirao moju knjigu. A kako je dr. Pašalić u današnjoj Hrvatskoj krivac za sve, ja automatski imam izgovor za one kojima se moja knjiga neće svidjeti: Nisam kriv ja nego Pašalić. Evo kako mi se jedna kolegica ispričala što neće moći doći na promociju:

«Baš bih rado došla, ne samo zbog tebe, ☺, nego da čujem tog Pašalića, onak', u živo. (svidjelo mi se kako ga je Bolković nedavno nazvao: 'Jedan je Doktor. Sve ostalo su sestre.')»

General Slobodan Praljak nije samo izvrsno vodio ovu promociju, već je napisao i prvi predgovor u knjizi. Njemu prijete Haaškim sudom još negdje od 1995. godine. Nedavno sam u Australiji, prilikom promoviranja engleske verzije mojih knjiga Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2., pročitao da generala ponovo spominju i tada napisao slijedeći tekst koji je dan u ovoj knjizi:

“Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta

(jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmanu. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?"

U stvari čini mi se da tužitelji i suci u Haagu itekako dobro znaju za generalove nastupe i da se u ovom slučaju najbolje vidi kako je u tom sudu sve okrenuto naopako. Naime, umjesto da se general boji optužbi za navodne ratne zločine jer vidi kako tom sudu istina ne znači ništa pa nevine ljudi osuđuju na drakonske kazne, tužitelji i suci se boje suočiti se s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

U radu na knjizi imao sam dvije velike dvojbe. Prva je bila uključiti sve tekstove u kojima se spominje Haag, ili samo one koji nisu dani u drugim knjigama. Odlučio sam se za prvu i mislim da nisam pogriješio. Naime, jedan nedavni događaj me je ponovo upozorio da neke stvari treba ponavljati više puta. Kolega s fakulteta mi je donio jedno pismo i upozorio na jedan tekst kineskog filozofa i pisca Sun Tsua. Iako je pročitao moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" zaboravio je da je taj tekst pročitao tamo, a dao sam ga i u predgovoru ove knjige.

Druga dvojba bila je naziv knjige: "Sramotni sud u Haagu" ili "Bordel u Haagu". Da oba naziva izvrsno odgovaraju potvrđio je Budiša kada je nedavno upozorio na ono što je Carla del Ponte rekla potpredsjedniku vlade Graniću da će današnjim hrvatskim vlastima

sigurno politički odgovarati optužnice protiv generala Ademija i Gotovine. Iako sam se odlučio za prvi, ipak knjiga ima oba naziva, zahvaljujući izvrsnom rješenju naslovnice koju je osmislio akademski slikar Gordan Orešić, i izradio zajedno s g. Sinišom Mazulovićem. Okrenimo knjigu i složimo puzzle – dobivamo i naziv: Bordel u Haagu. Hvala Goranu i Siniši na ovoj izvrsnoj naslovnici, a vama svima još jednom hvala što ste bili večeras s nama.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "ŽIVOT PO PROTOKOLIMA"

Motrišta, Časopis Matice Hrvatske, Mostar

"Život po protokolima – Prilog anatomiji hrvatske (samo)destrukcije" je najnovija knjiga jednog od najvećih naših kolumnista – publiciste Josipa Jovića. Međutim, Josip Jović nije samo to. On će i u hrvatskoj povijesti, duboko sam uvjeren, zauzeti posebno mjesto jer je u najkritičnijim trenutcima za hrvatski narod bio jedna od najznačajnijih osoba u borbi za opstojnost svoga naroda. Poslije izbora 3. siječnja 2000. nova vlast koja je to postala zahvaljujući pomoći svjetskih moćnika imala je i još ima zadaću vratiti Hrvatsku tamo gdje je bila – u nekakvu zajednicu u kojoj će Srbi opet imati glavnu riječ. Danas takvu zajednicu nazivaju Zapadni Balkan, a sve češće i Četvrt Jugoslavija. Svima je već dobro poznata i formula po kojoj će se formirati: onaj famozni račun $6 - 1 + 1$, dakle bivše jugoslavenske republike minus Slovenija plus Albanija. Da bi se to ostvarilo moralо se kriminalizirati Domovinski rat, pobjedničku Hrvatsku vojsku, Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana, tj. izvršiti detuđmanizaciju – bolje reći – dekroatizaciju ili rashrvaćivanje Hrvatske. Uz sve to moraju i ekonomski izjednačiti Hrvatsku sa Srbijom kao preduvjet budućeg zajedništva. HDZ se tada pokazao nedoraslim izazovima koji su se pojavili, pa su obranu hrvatske države i same hrvatske opstojnosti ponovo uzeli u svoje ruke hrvatski branitelji. Sigurno je Čondićev stožer za obranu digniteta Domovinskog rata imao ključnu ulogu u tome. A vjerojatno ni sam Stožer ne bi mogao puno napraviti da uza sebe nije imao u to vrijeme zaista slobodnu *Slobodnu Dalmaciju*. A glavni i odgovorni urednika tih karizmatičnih novina bio je Josip Jović. Čondićev Stožer i Jovićeva *Slobodna Dalmacija* svojim djelovanje potakli su na otpor galopirajućem rashrvaćivanju koje je provodila i još uvijek provodi hrvatska vlast pa su uslijedile reakcije biskupa, generala, nogometara, velikog dijela naroda.

Upravo o tim vremenima govori ova knjiga. Napisao je čovjek bez čijeg djelovanja u tim vremenima vjerojatno ne bi mogli danas u

Hrvatskoj ni pisati slične knjige. Sam intrigantni naslov knjige Jović objašnjava odmah iza naslovnice: "Protokoli sionskih mudraca su, po jednima kriještinu, po drugima nisu. No, oni se danas doimaju kao scenarij po kojem se odigrava aktualna hrvatska politička drama, iako u razmaku od sto godina." Jović će u poglavlju "Pod kacigom globalizacije" dati niz citata iz *Protokola* koji doista potvrđuju njegov zaključak.

Istini za volju primijetimo da nije Jović prvi koji je ukazao na sličnost onoga što se događa hrvatskom narodu i *Protokola*. Na to je ukazao i Marko Matić u *Hrvatskom slovu* još 11. rujna 1998. u tekstu *Sionisti*. Iako je u samom tekstu definirao što su njegovi "sionisti": "tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje", a samu definiciju "sionista" g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i "svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)", i on i *Hrvatsko slovo* bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma. Neponih pet godina kasnije evo Josip Jović nas ponovo upozorava na isto. Istina, danas imamo trećesiječansku Hrvatsku, pa se doista može vidjeti kolika je sličnost onoga što se dogodilo i onoga što je napisano u *Protokolima*, a na što nas upozorava Josip Jović.

Spomenimo ovdje samo slijedeći Jovićev komentar u vezi s *Protokolima*: "Pogotovo fascinira gledanje na ulogu tiska koji je bio u današnjem smislu riječi tek u povojima, ili na ulogu zajmova u međudržavnim odnosima."

Sudbina i tadašnjeg *Hrvatskog slova*, bolje reći hajka koja je pokrenuta na taj naš tjednik zbog Matićeva teksta koja je dovela do smjene karizmatičnog glavnog urednika Dubravka Horvatića i do neutralizacije tih izrazito državotvornih novina podsjeća na sudbinu Jovićeve *Slobodne Dalmacije*. Naime, Horvatićevo *Hrvatsko slovo* je u tim trenutcima bila praktično jedina novina u Hrvatskoj koja je njegovala istinsku državotvornu misao, kao što je *Slobodna Dalmacija* u trenutcima smjene Josipa Jovića bio jedini nerezimski dnevnik u Hrvatskoj. Sličnost ide još i dalje. Matić je u svom tekstu govorio o ponašanju svjetskih moćnika, dakle sionista, u BiH. A evo što sam Jović piše o razlozima njihove smjene (str. 216.):

"Nikoga ne zanima demokracija i sloboda kao takva, već ona koja služi za 'našu stvar'. Naprotiv, siguran sam kako je ta fantomska zajednica kojom rukovodi nekoliko masonske organizacije koje su

i na našem tlu isplele svoju mrežu, posebice u glavnim medijima, imale prste i u pokoravanju *Slobodne Dalmacije*.

Konkretno, riječ je o BiH. Mi smo jedini list koji je podržavao pravo Hrvata susjedne države, među kojima smo bili i najčitaniji list, na samoopredjeljenje, nasuprot nasilničkoj i diskriminatorskoj politici koja se prema njima vodi. I zato nas je trebalo ukloniti kao što je uklonjen, primjerice, Erote. Račan je i u ovoj prilici bio poslušan, kao što sluša i provodi sve što se od njega traži, od hapšenja generala do plaća službenika. Time je moguće objasniti i činjenicu da je vulgarno, ipak za njega rizično, izigrao dogovor sa svojim glavnim koaličijskim partnerima. Hrvatskom općenito ne vlada hrvatska Vlada, već neki moćni centri izvan Hrvatske. Druga je stvar što im ovakva vlada i ovakav predsjednik odgovaraju, odgovaraju im svi koji će bespogovorno provoditi ono što se od njih traži, trebaju im dobrodresirani bullterijeri koji skaču i grizu sve što je samosvjesno, nacionalno, individualno, a po tom su kriteriju i dovedeni na vlast. Tko su uopće ti ljudi koji preuzimaju sudbinu ove zemlje u svoje ruke, sudbinu njezinih ljudi, glasila, gospodarske infrastrukture, odakle dolaze i čemu služe?"

A pisati o onome što se događalo u Hrvatskoj od 3. siječnja 2000. godine znači i pisati optužnicu protiv sadašnjih hrvatskih vlasti. Optužnicu zbog veleizdaje! Jovićeva knjiga i jest to i vjerojatno takvu optužnicu nitko bolje i ne može napisati. Već u uvodnom poglavlju "Inventuri jednog mandata" Jović konstatira: "Nova je vlast instalirana voljom i svesrdnom pomoći stranih medijskih i političkih čimbenika. Mit o masonstvu pred našim se očima rastvorio u živu i lako prepoznatljivu stvarnost. Nije, dakako, čudo što je ta Račan-Mesićeva garnitura srdačno pozdravljena i visoko ocjenjena pa i nagrađivana osobnim priznanjima. Još nije stigla ništa napraviti (...) a već su iz svijeta stigle laskave ocjene" A znali su kako trebaju napraviti to što žele. To govori već i sam naslov slijedećeg poglavlja ove knjige: "Demokracija kao manipulacija". Diskvalifikacija protivnika, kontrolirani ljudi, poznata nam vladavina "u ime naroda", destrukcija oporbe su metode takve "demokracije", ali i obračuni unutar koalicije na vlasti.

U slijedećem poglavlju Jović nam pokazuje kako se islo na detudžmanizaciju kao dekroatizaciju. Revizija povijesti ide do

karikaturnih oblika. Tako Jović konstatira "nastavi li se ovako, ispasti će kako je Hrvatska jedina zemlja zainteresirana za suđenje Gotovini, Norcu i ostalima. Koliko je Jović tu u pravu pokazuje nam Nenad Ivanković kada u svojoj knjizi *Mesiće i Račanu zašto tako?* opisuje dolazak američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera u Zagreb. Prosperova Vlada je bila zainteresirana da se *slučaj Gotovina* riješi na optimalan način, ali je hrvatska strana, "na to prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobođanje dovelo do toga da bi *desnica promarširala Zagrebom*, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran".

Jović nam opisuje mnoge slične slučajeve, i pokazuje kako sadašnja vlast i njihove sluge u medijima ne mogu sakriti svoj odiozum spram svemu nacionalnom i vjerskom. "U vrijeme kad su mediji i društveni fakulteti skoro potpuno u rukama tih brižljivo izabralih režisera, što je rezultat povijesnog naslijeđa opterećenog hegemonističkim dominacijama stranih sila nad Hrvatskom, ostala je izgleda jedino Crkva izvan kontrole, ukorijenjena u duhu naroda, u njegovim povijesnim frustracijama, stradanjima, stremljenima i uspjesima. I zato, valjda, i nju treba skršiti" – točno konstatira Jović na str 89. svoje knjige.

"Novu političku estetiku" Jović snažno definira već na samom početku tog odjeljka: "Dok se progone ili ignoriraju branitelji, iseljenici, svećenici, hrvatski nacionalisti, itd. neki od simbola jugoslavenstva pa čak i oni koji su nedvosmisleni bili protivnici hrvatske neovisnosti, doživljavaju, malo je reći, rehabilitaciju i satisfakciju. Oni postaju predmetom pravoga obožavanja."

Jović nam pokazuje kako se u takvoj detudmanizaciji tj. dekroatisaciji koriste manjine, kako se želi stvoriti sukob urbanog i ruralnog, građanskog i doseljeničkog, gradskog i seljačkog. Govori nam Jović i o napadima na Split, o fenomenu grada Splita pa konstatira: "Ako Split i jest slučaj, onda je on jedan divan i veličanstven slučaj, koji jednima kvari račune i tjera strah u kosti, a drugima ulijeva nadu."

U tom našem životu po protokolima ima i jedan čudan svat. "Čudan svat na Pantovčaku" i jest poglavje u kojima se račlanjuje nevjerojatna priča o sadašnjem predsjedniku Hrvatske. Jović govori

o njegovoj "mutnoj biografiji", "tajni pobjede" na izborima. Pogledajmo u čemu je tajna te pobjede (str. 123-124): "U prethodnih deset godina mnogi su hrvatski građani živjeli pod teretom stvarnih ili nametnutih grijeha: suradnja s tajnom policijom i službama bivše države, sudjelovanje u mutnim privatizacijskim i mafijaškim poslovima, članstvo u Savezu komunista, aktivnosti u Jugoslavenskoj armiji, pripadnost srpskoj i drugim manjinama, mijesani brakovi itd. Uglavnom, ovako ili onako, s razlogom ili bez razloga, nagomilalo se puno strahova i frustracija i sada se pojavljuje čovjek koji sve to sublimira u svojoj osobi i čijim izborom za prvoga građanina države i svi ostali koji se s njim u bilo kojem segmentu mogu poistovjetiti, a takvih nije bilo malo, odjednom su se osjetili oslobođenima. No, to je ipak samo dio cijele priče. Tome treba dodati jahanje na masovnoj antihercegovačkoj hysteriji, obećanja o zatvaranju lopova ..." itd. Jović nam govori o čovjeku koji je "u sukobu s narodom", o njegovim lažima, svjedočenju i radu protiv vlastitog naroda i vlastite države.

A u stvari sve su to "Igre mačke i miša", što i jest naslov slijedećeg poglavlja Jovićeve knjige, a u kome se govori o stvaranju Zapadnog Balkana, diktatima MMF-a. Da, u pravu je Jović kad kaže da nam neće "trebati vlada ni narodna banka, jer će sva krupna infrastruktura, porezna, fiskalna i monetarna politika biti u rukama multinacionalnih kompanija i njihovih finansijskih asocijacija, kao što su MMF i Svjetska banka, neće nam trebati ni predsjednik, jer ćemo uvijek imati nekog Montgometrya, neće nam trebati vojska, jer ćemo imati NATO, neće nam trebati obavještajne službe, jer ćemo imati CIA-u. Neće nam trebati ništa jer ćemo biti nitko."

A to nitko postat ćeemo uz pomoću "Batine Haaškog suda", "Pacifikacije Hrvata BiH" i "Medijske kontrole". Sve su to, u stvari sekcije ovog poglavlja. "Posljednji su opći parlamentarni i predsjednički izbori u BiH", kaže Jović (str. 204.), "otvorili novu stranicu. Kao rijetko kad prije, pobijedile su nacionalne stranke sva tri naroda, iz jednostavnog razloga što ovdje nisu riješeni međunarodni odnosi. Politika nasilnog, nedemokratskog stvaranja tzv. građanske BiH u kojoj nacije nisu važne doživjela je još jedan udarac." Još jedan udarac je doživio novi svjetski poredak tzv. globalizacija, odnosno realizacija *Protokola* sionskih mudraca.

Naslov posljednjeg poglavlja Jovićeve knjige je "Još nije kasno". U njemu Jović daje raščlambu "europske ljevice i desnice", kao i "hrvatski odgovor":

"Konzervativne, odnosno kršćansko-demokratske stranke na čelu s HDZ-om kao desnim centrom, te sa strankama koje u svom nazivu sadrže kršćansku demokraciju, odnosno s pravaškim strankama, HIP-om i novoosnovanim Hrvatskim blokom, te još u eventualnoj koaliciji s nekim od stranaka centra, mogli bi činiti onu političku opciju koja najbolje odgovara emocijama, mišljenjima, ciljevima i potrebama hrvatskog naroda (...) Ta ocjena, međutim, stoji ideološki i načelno, ali u praksi neće funkcionirati, ukoliko se ne otklone međusobna neslaganja, unutarnji sukobi, te nepomirljive ambicije vodećih ljudi ovih stranaka, čije se jedinstvo i suradnju uvijek nastojati razbijati ideološki protivnici i tvorci novog svjetskog poretka. Na raspolaganju su im moćna sredstva ucjene, korupcije i političke promocije, odnosno ignorancije."

Ova knjiga doista i jest posebna i zbog toga što malo tko može napisati jednu takvu raščlambu kako to čini i kao što je ovdje učinio Josip Jović. Sigurno, poslije pojave ove knjige nitko neće moći pisati o ovim vremenima a da mu ona ne bude osnovno vrelo. Najbolje je da knjigu pročitate i sami se u to uvjerite.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "KALENDARIJ HRVATSKE GROTESKE"

"Kalendarij hrvatske groteske" je pedeset četvrta knjiga Dubravka Horvatića. Doista iznimna plodnost, a o samim knjigama najbolje govori činjenica da ima i onih kojima je tiskano i deseto izdanje. Kako sam naslov kaže ova knjiga je Horvatićev dnevnik od svibnja do prosinca 2002., tj. u njoj su dani Horvatićevi komentari svih važnijih događanja u Hrvatskoj u tom razdoblju.

Iako se radi o doista iznimnom hrvatskom književniku, vjerojatno mnoge – kao i mene – sam spomen Horvatićeva imena asocira na tjednik "Hrvatsko slovo", čiji je Horvatić karizmatski prvi glavni urednik i osnivač. Još su nam u sjećanju njegovi sjajni uvodnici koji su dizali kosu na glavi svima onima kojima je smetala neovisna hrvatska država. Horvatovićevo "Hrvatsko slovo" bilo je tako velika prijetnja njihovoј borbi protiv neovisnosti hrvatske države da je čak bilo na "optuženičkoj klupi" UN-a (str. 112): "...Elizabeth Rehn, posebna izvjestiteljica UN-a za ljudska prava na području bivše Jugoslavije, koja je stalno lažno izvješćivala o nedostatnoj slobodi sredstava javnoga priopćavanja u Republici Hrvatskoj, tražila je, uz ostalo, u izvješću Općoj skupštini UN-a i OEŠS-u, da hrvatskoj vladi preporuči zabranu 'Hrvatskog slova'..."

Njima je u borbi protiv Tuđmana bilo veoma važno uništiti takvo "Hrvatsko slovo". Znamo da su tada u tome uspjeli. Tako na str. 11. ove knjige Horvatić piše: "Na 'Hrvatsko slovo' navraćam se i u razgovoru s Jozom Meterom, gradonačelnikom Slavonskog Broda. Nismo se već godinama vidjeli, zadnji put još prije njegova odlaska na dužnost veleposlanika u Australiju. Čitao sam nedavno njegov intervju u 'Hrvatskom slovu', gdje veli da mu je Zlatko Canjuga, tadašnji glavni tajnik HDZ-a, lagao da je (pokojni) Predsjednik zapovjedio da dâ ostavku na mjesto brodsko-posavskog župana, i on je, naravno, dao ostavku. Pričam mu da su i mene 'preveslali' na gotovo isti način u jesen 1998., te sam dao ostavku na mjesto glavnog urednika 'Hrvatskog slova', a na božićnom primanju te godine na Pantovčaku, sâm mi je Predsjednik rekao da je za moju ostavku saznao iz novina. Tako su se 'državotvorci' oko Predsjednika

rješavali državotvornih Hrvata, pripremajući teren 'umjerenima' i 'nekonfliktnima' da dovedu na vlast jugokomuniste."

Znamo da nije prošlo puno vremena da bi ti jugokomunisti na vlasti pokazali svoje pravo lice. Kolumnistica "Vjesnika" Maja Freundlich odmah je dobila otkaz, a Dubravko Horvatić je zajedno s Ivanom Toljem, Ankom Petričević, Milom Budakom i Andelkom Vuletićem izbačen iz školskih udžbenika (str. 113.): "Ministar prosvjete Vladimir Strugar izjavio je pokajnički da nije 'znao da su Budak, Tolj i Horvatić u udžbenicima'. Kao da je Sotona ušao u katedralu." Izbacivanje Tolja i Petričevićke najavio je Slobodan Prosperov Novak u interviewu "Jutarnjem listu" još 31.X. i 1.XI.1998., ali: "Još 1995. zagrebački 'Arkzin' (ili Arkanov magazin?) 'čisti Hrvatsku', a 1998. Vlado Gotovac ždanovljevski poziva u osječkoj 'Reviji' i zagrebačkom 'Vijencu': 'Čupajmo korov!'. Naravno, Šestorka Januarska, koju je i on stvarao, a koja mu nije dala ni mrvicu vlasti za kojom je toliko žudio, povela se za njegovim naputcima, provevši staljinističke čistke u svim područjima djelatnosti u Republici Hrvatskoj i u svim krajevima Republike Hrvatske. Posebice je pak pridala pozornost naputku jugoamerikanca Ive Banca iz listopada 1996. o 'deetnizaciji', tj. dekroatizaciji ili rashrvaćivanju Hrvatske, što sustavno provodi. No, i prije svih tih 'demokratskih' mjera, državotvorni Hrvati bili su na udaru ne samo opozicijskih glasila, nego i drugih priopćajnih sredstava 'pod hadzeovskom kontrolom', kako su govorila i pisala opozicijska priopćajna sredstva, pa tako i HTV-a, te 'hadzeovske' televizije. Dne 22. listopada 1996. snimatelji HTV-a dobili su usmenu uputu da 'ne snimaju Horvatića, Ivkošića i Tolja' na sastanku Predsjednika Republike dr. Franje Tuđmana s glavnim urednicima hrvatskih priopćajnih sredstava. (...) Razaranje hrvatske države započelo je, dakle, odmah s njezinim osnivanjem, u početku prikriveno, poslije otvoreno, i to kako izvana, tako i iznutra. I još uvijek traje. I trajat će tako dugo dok hrvatska država ne bude uništena ulaskom u neku balkansku federaciju ili dok ne budu uništeni oni koji ju uništavaju."

Moto Horvatićevo dnevnika su riječi Anta Sarčevića: "...u rješavanju domaćih i izvanjskih pitanja može biti različitih mnijenja; nu, kad se radi o suverenstvu naroda, tu ne može biti nego branitelja i izdajica naroda." A biti izdajica danas je u Hrvatskoj i te kako

unosno zanimanje. Kakva je hrvatska groteska možda je najbolje vidjeti na primjeru "hrvatskoga" PEN-a. Poznata je njihova izdajnička Rezolucija iz studenoga 1994. u Pragu, "koja je srpskim memorandumašima nudila suradnju, i to u jeku priprema za stvaranje srpske države u Hrvatskoj (plan Z-4) (str. 128)". Poznato je da je tada 27 najuglednijih hrvatskih pisaca potpisalo Peticiju "u kojoj su dodvoravanje Beogradu, i to usred rata i u vrijeme dok je trećina Republike Hrvatske bila okupirana, nazvali izdajom. Sibila Petlevski tražila je 2002. da se Društvo hrvatskih književnika ispriča 'Hrvatskom' PEN-u zbog te Peticije iz 1994." Zar doista nije groteska taj zahtjev za isprikom. Istina, to pokazuje kako nije lako biti u koži izdajice, bez obzira što si podoban vlastima i dobro plaćen. Zato ču ovdje dati još dva citata o toj izdaji iz ove knjige.

Dne 23. lipnja Horvatić je na Godišnjoj skupštini DHK reagirao na tezu predsjednice PEN-a Sibile Petlevski da je Peticija bila sramotna: "Poslije me Tonko Maroević upitao da li zaista držim da je to bila izdaja. (I on je jedan od potpisnika te sablasne i sablažnjive Rezolucije u Pragu). Odgovorio sam mu potvrđno, ali s napomenom da smatram da većina od njih 14 (ili koliko?) potpisnika s hrvatske strane nisu išli namjerice u izdaju. Spomenuo sam i to da je to bilo u vrijeme kada nam je tzv. međunarodna zajednica prijetila planom Z-4. Sa Sibilom Petlevskim također sam porazgovarao. Ona je i pisala tu Rezoluciju, no pripomenula je da tekst Rezolucije ipak nije u cijelosti njezin. Na osnovi toga shvatio sam da je netko drugi (vjerojatno već pokojni) ubacio u tekst izdajničku formulaciju o "svim oblicima kontakata" među PEN-centrima bivše Jugoslavije, što sam u javnom nastupu pred članstvom DHK citirao, na što je ona iz slušateljstva dobacila da u tekstu Rezolucije toga nema. – Ima, Sibila – rekao sam i nastavio svoje ad hoc izlaganje. Očito, ona se sjeća svoga teksta, a ne konačnoga, na koji smo reagirali." Da, čini se logično izbrisati iz sjećanja vlastitu izdaju. Sigurno je tako lakše živjeti. Ali, tražiti ispriku od izdanih je doista groteska, zar ne?

O toj ponudi "hrvatskoga" PEN-a za uspostavom "svih oblika kontakata" Horvatić na str. 67 knjige kaže: "Da ta ponuda nije bila baš tako bezazlena, svjedoči i pismo Međunarodnog PEN-a (sa sjedištem u Londonu) od 22. svibnja 1995., kojim ta ustanova, nakon vojno-redarstvene operacije 'Bljesak', podsjeća 'Hrvatski' PEN na

prašku Rezoluciju i obveze 'Hrvatskoga' PEN-a u njoj. Gotovo su svoje zagrebačke pulene ukorili što nisu spriječili 'napad hrvatskih vojnih formacija na srpsko civilno stanovništvo u zaštićenim područjima zapadne Slavonije', kako je to u pismu Međunarodnom PEN-u formulirao već spomenuti Palavestra (memorandumaš i predsjednik srpskog PEN-a, op. J.P.). Kada se 27 članova Hrvatskoga PEN-a usprotivilo praškoj Rezoluciji, bili su jednostavno izbrisani iz članstva, počam od pokojnih Kaleba, Šegedina i Marinkovića do Pešorde i Tolja."

Teško je izabrati što uopće citirati od Horvatićevih komentara. Možda nadmetanje Mesića i Miloševića u Haagu tko je krivlji za propast ljubljene im Jugoslavije (vidjeti str. 151.), ili onaj o Carli del Ponte kao predsjednici "Kola srpskih sestara". Mogu spomenuti pošalicu o današnjem ministru zdravstva (str 198): "Kralj Zvonimir je ukinuo ropstvo, ban Jelačić kmetstvo, drug Šuvar školstvo, a drug Vlahušić zdravstvo."

Ipak, dat će malo dulji citat o tome u kakvom je ozračju Republika Hrvatska dočekala Dan domovinske zahvalnosti (str. 86-88): "Državni blagdan nigdje nije službeno proslavljen. Nigdje zastava, a ni predsjednika države, ni predsjednika vlade, ni ministra za branitelje. Možda i bolje, jer bi svojim pojavljivanjem mogli samo okaljati taj Dan, uspomenu na Oluju koju, očito, mrze, kao što mrze sve hrvatske branitelje, a to zbilja ne treba dokazivati. Napokon, nisu li prvu osobu Oluje, legendarnoga generala Antu Gotovinu, htjeli otpremiti u Haag kao ratnog zločinca? A ostale su branitelje, pa i invalide Domovinskoga rata, vrijedali na sve moguće načine. Tlo su im za agresiju na Domovinski rat i Hrvatsku vojsku pripremili poneki najviši dužnosnici hadzezeovske državne uprave. Najprije je Vlatko Pavletić, vršitelj dužnosti predsjednika Republike, suspendirao početkom 2000. generala Ljubu Česića Rojsa, jer je izjavio da ne može zamisliti da (tada budući, već izabran, ali još neustoličeni predsjednik Republike) Stjepan Mesić bude vrhovni zapovjednik Hrvatske vojske, s obzirom da se pogrdno izražavao o jednom dijelu hrvatskoga naroda, o Hercegovcima. U rujnu 2000. vrhovni zapovjednik HV Stjepan Mesić proveo je sjeću generala (kao Staljin 1937.), te ih još klevetao i širio laži o njima. Agresija na Domovinski rat i Hrvatsku vojsku i danas traje. Već sam napisao da se prema

Hrvatskoj vojsci državni vrh odnosi kao prema neprijateljskoj vojsci, koju iz dana u dan sustavno razoružava. Sada je tu zadaću, koju je do sada obavljao Jozo Radoš (a onda zabrinuto izjavljivao da je Hrvatska vojska nesposobna da se odupre možebitnom napadaču), sada je tu zadaću preuzeila Željka Antunović. Znamo da ne zna o vojsci ništa, ali znamo da obožava vlast i moć. Uoči Mesićeve sjede novinara u 'Slobodnoj Dalmaciji', koju je on vrlo demokratski nazvao 'fašistoidnom', Željka Antunović, tada potpredsjednica Račanove vlade i jedna od Mesićevih mnogobrojnih prljavih ruku, vrlo demokratski pucnula je prstima prema Zoranu Vukmanu, tadašnjem uredniku 'Slobodne', i pred kamerama mu rekla: 'Kada ja tako napravim – vas više nema'. Sada joj je zadaća pucnuti prstima – i Hrvatske vojske više nema. Za početak se očekuje otpuštanje 13 tisuća iskusnih državotvornih i rodoljubnih hrvatskih branitelja, uglavnom dragovoljaca Domovinskoga rata, iz Hrvatske vojske.

Kako sada stoje stvari u odnosu jugokomunista na vlasti u Republici Hrvatskoj prema hrvatskom narodu, a iz dana u dan sve je očitije da ne stoje prijateljski, možda na godinu ne ćemo ni obilježiti Dan domovinske zahvalnosti. Ili će ga 'prebaciti' na neki drugi nadnevak. Možda na 29. novembar."

Horvatićeva knjiga nas upozorava da nema granica do koje su današnji vlastodršci spremni ići u izdaji Hrvatske. Svjedoci smo kako se u Rijeci sudi onima koji su spasili Hrvatsku pri čemu su glavni "dokazi" montirane kazete ili izmišljena svjedočanstva agresora. Račan izdaju otvoreno i priznaje. Na prigovor predsjednika Društva hrvatskih sudaca da su uručenjem optužnice generalu Bobetku prekršili i Ustav i Zakone RH, on odgovara kako su samo sproveli nalog suda u Haagu. Dakle, nalozi suda u Haagu su za predsjednika vlade iznad Ustava i zakona RH! Pa to sigurno nije samo priznanje slaganstva prema svjetskim moćnicima. To je priznanje izdaje hrvatske države!

**U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN
GOVORI HRVATSKI / BORBA ZA BOKU
KOTORSKU 2, ZAGREB, 2004.**

**RECENZIJA ROMANA "OTOK O KOME
SANJAŠ"²**

Roman Senke Župan "Otok o kome sanjaš" se čita na dušak. Vjerojatno je sama ta konstatacija dovoljna preporuka svakom izdavaču.

Međutim, taj roman je doista nešto posebno jer se isprepleću dvije priče. Jedna u srednjovjekovnom Perastu a druga tijekom i poslije Domovinskog rata u kome se upravo s prostora nekad hrvatske Boke kotorske išlo u agresiju na Hrvatsku.

Perast nije slučajno odabran. Senka Župan spominje Kotoranina velikog hrvatskog pjesnika Viktora Vidu. Ne slučajno. Njegov izbor je i njen. Naime Viktor Vida svoj tekst "Zavičaj" počinje ovako:

"Rođen sam u Kotoru, velikoj smeđoj tvrđavi, ali, kad me pitaju za zavičaj, kao što prsti traže i otkidaju najljepši cvijet, moja duša

² Recenzija J. Pečarića.

odabire Perast. On je grad duše, tužno veselje duše, kao njegovi vrtovi s ružama, koji raduju oči."

Perast je gradić koji zauzima posebno mjesto u povijesti Boke kotorske, a roman Senke Župan kao da ozivotvoruje ono što je o njemu napisao jedan drugi veliki hrvatski književnik Dubravko Horvatić³:

"Cio Perast je kao velika napuštena kuća. Mali trg pred crkvom, s divnim renesansnim zvonikom, tužan je kao raskošna odaja iz koje su svi otisli poslije svršene svečanosti. Kuće bez krovova, zidovi ovijeni divnim bršljanom od vrha do temelja, raspadaju se pod krševima. Nekoliko kneževskih palača, s balkonima i trijemovima, čuvaju prazninu mrtvog gospodstva. Pocrnjele su i rastužuju pogled trošnošću, ali nas njihova mletačka renesansna arhitektura prenosi nostalgično u vremena nepovratne ljepote.

Jedna slika u gradskoj općini najbolje pokazuje koliko se cijenilo nekada pomorsko zvanje Peraštana, Koji su, valjda, prirodom kraja, bili katkad upućeni i na gusarenje. To je portret Marka Martinovića, okruženog svojim učenicima, mladim ruskim boljarima. Petar Veliki ih posla njemu, na savjet Mletačke Republike, da ih uputi u pomorstvo. U Mlecima i Perastu ti su boljari kod njega učili, a poslije, pod njegovim vodstvom, plovili Sredozemnim morem.

Stara ruska admiralska zastava koja se čuva u istoj kući, kao i mač koji je Petar Zrinjski darovao Peraštanima zbog njihove hrabrosti u boju s Turcima, spominju nam prošlu slavu ovoga grada. Matija Zmajević je bio admiral Petra Velikog i tri puta je pobijedio Švedane. Njegova zastava sanja zaboravljena i u njenoj istrošenoj svili s plavim krstom spava mrtvo vrijeme junaštva."

Naravno, kada spominjemo Perast nikako ne možemo zaobići ni dva bisera koja se nalaze ispred njega: otoci Gospa od Škrpjela i Sv. Juraj. Iako je prvi daleko poznatiji, u naslovu samog romana je ovaj drugi jer za njega je vezana jedna od najljepših ljubavnih legendi uopće.

³ Dubravko Horvatić, Boka kotorska u hrvatskoj književnosti, *Hrvatsko slovo*, 29. prosinca 1995.

I doista Senka Župan nam je uspjela svojim romanom "prenijeti nostalgično u vremena nepovratne ljepote". Ostaje samo žal zašto njena priča u kojoj Jana povezuje jednog Tripa Kokolja, Marka Martinovića, biskupa Zmajevića samo je priča iz romana.

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE
BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.**

BI LI BUDAKA I U NÜRNBERGU OSUDILI?

Posvećeno uspomeni na velikog hrvatskog književnika Dubravku Horvatića

"Sudbinu nekog pisca ne određuje samo ono za što ga se optužuje. Potkrijepit će to sasvim neskromno jednim autobiografskim primjerom: s jeseni prošle godine šestokraka (ili možda samo jednokraka?) vlast zatražila je da se iz čitanke za srednje škole izbace Mile Budak, Anka Petričević, odnosno Sestra Marija od Presvetoga Srca, Andelko Vuletić, Ivan Tolj i Dubravko Horvatić. Bilo je jasno da je to čin primitivnoga političkoga revanšizma: izbačeni su (osim mene), dakle, jedan visoki dužnosnik Nezavisne države Hrvatske, navodno ratni zločinac, jedna redovnica, jedan saborski zastupnik HDZ-a i jedan hrvatski general, bez obzira na vrijednost i sadržaj njihovih djela u tim čitankama." (Dubravko Horvatić, *Od Tuđmana do tuđinaca*, Zagreb, 2002., str. 55.)

ŠTO SE KRIJE IZA NAPADA NA POTPISNIKE APELA ZA OBNOVU MONTIRANIH SUDSKIH PROCESA IZ VREMENA KOMUNISTIČKE DIKTATURE

KRIPTOKOMUNISTI DANAS MANIPULIRAJU HRVATSKOM JAVNOŠĆU

Slavko i Ivo Goldstein objavili su u *Novom listu* od 28. kolovoza 2004. članak "Budaka bi i u Nürnbergu osudili" u kome pokušavaju polemizirati s apelom o dr. Mili Budaku. Istini za volju sam tekst je napredak u pisanju Goldsteinovih, što smo već pokazali u članku "Je li Puhovski sveta krava". Kako je svaki početak težak, tako je i ovaj dobar dio malen u odnosu na ostalo. Naravno u pravu su s Nürnbergom. Tamo bi osudili bilo koga kome bi sudili. Naime, tamo je suđeno samo onima koji su bili okriviljeni za zločin protiv mira, tj. zločin agresije i to je bio prvi i najvažniji zločin. Nezgodno je samo to što ne znamo koji je to zločin protiv mira izvršio Budak. Vjerojatno Goldsteinovi vjeruju da je taj sud istovjetan današnjem Sudu u Haagu, u kome se osuđuju oni koji su "agresori" jer oslobođaju okupirana područja svoje zemlje. S druge strane Goldsteinovi su i poznati po tome što pokušavaju svojim "znanstvenim" radom dokazati da su ustaše bile gore od nacista, odnosno NDH od Hitlerove Njemačke.

Goldsteinovi ne razlikuju fraze "osuđeni ratni zločinac" i "dokazani ratni zločinac"

Ispod naslova je izvučen slijedeći dio njihova teksta: "Tvori Apela upadaju u plitke, javnih djelatnika nedostojne kontradikcije: Milu Budaku se ne može nazivati ratnim zločincem, jer ga je takvim proglašio nekorektan sudski postupak, ali se zato u Apelu neke neimenovane ljude naziva 'dokazanim ratnim zločincima', iako protiv takvih na koje se očigledno misli nikada nije proveden nikakav dokazni postupak niti postoje bilo kakve sudske odluke." Naglasak je na riječi plitak jer ona sjajno opisuje sam članak Goldsteinovih. Već u ovoj rečenici Goldsteinovi pokazuju da ne razlikuju značenja jezičnih sklopova "osuđeni ratni zločinac" i "dokazani ratni

zločinac". Oni misle da je nešto dokazano samo ako je to urađeno na sudu. Akademik Dubravko Jelčić u svom Dnevniku ovako komentira ove tvrdnje:

"Gg. Goldstein senior i junior ljute se što Apel ne priznaje da je Budak bio ratni zločinac, jer su ga takvim proglašili "dokazani ratni zločinci", navodeći činjenicu koja je neosporna, da njih, Budakove sudece i tužitelje, nijedan sud nikada nije proglašio ratnim zločincima. Naravno da nije, kad su oni bili nedodirljivi partijski moćnici, koji su imali a priori pravo da ratnim zločincima proglašavaju druge! No i bez suda, na temelju postojećih dokumenata, koji najčešće dolaze iz njihovih vlastitih izvora, dok su se još hvalili takvim svojim 'herojskim' podvizima, proizlazi logički takav zaključak. Je li Koča Popović, zapovjednik II. armije, pred čijim sudom je Budak osuđen, počinio ratni zločin kad je na srijemskom frontu 1945. tenkovima prelazio preko do pojasa ukopanih živih ratnih zarobljenika , zbog čega ni kao ministar vanjskih poslova nije smio stati nogom na teritorij Savezne Republike Njemačke? Jesu li bili ratni zločinci Marko Belinić, Moša Pijade, Rade Bulat, Milka Kufrin i drugi, koji su ubijali vlastoručno ratne zarobljenike bez ikakvih suđenja? A da su to činili potvrđuju često njihove vlastite izjave!"

"Klimave teze"

U odjeljku *Klimave teze* kažu da su klimave teze i pitanja iz Apela 125-orice "popraćene retardiranim stilom optužbi protiv novinara, intelektualaca, UJDI-jevaca, pravnih eksperata, 'znanstvenih autoriteta', 'kriptokomunista koji su medijski ovladali gotovo cijelim duhovnim prostorom' i 'tvrdih zagovornika pravne države i depolitizacije sudstva koji se kamufliraju demokratskim načelima'". Jelčić kaže: "Moram priznati da ne razumijem ovu rečenicu. Što je to retardirano u konstataciji činjenice, da su mnogi današnji tužitelji Budaka, koji se solidariziraju s kvalifikacijama što ih je o njemu dao Vojni sud II. armije NOV i POJ, lipnja 1945. u Zagrebu, kasnije i sami bili svjedoci optužbe na političkim procesima pred jugokomunističkim sudovima 1972., poslije Karadorđeva (zanimljivo je da su Goldsteini iz ovog dijela Apela 'zaboravili' spomenuti: integralne Jugoslavene i svjedočke optužbe na političkim procesima; op. J.P.)? da su zatim, u danima stvaranja

neovisne Republike Hrvatske bili članovi UJDI-ja ('Udruženja jugoslavenske demokratske inicijative'), deklarirajući se i time kao zagovornici Jugoslavije i protivnici slobodne Hrvatske? Te činjenice, kako ih ja shvaćam, naprosto su činjenice, a konstatirati činjenice nije ni retardirano ni neretardirano. To je naprosto istina. Da su kriptokomunisti danas monopolizirali ogromni dio hrvatskoga medijskog prostora, a da se pritom kamufliraju demokratskim frazama, sasvim onako kako su to činili i prije 1990., i to je nažalost činjenica, koju nije težko dokazati najobičnjim prelistavanjem novina i revija koje izlaze u Hrvatskoj. Reći to otvoreno znači također govoriti istinu, a nju, istinu, samo idejni pristaše jugokomunizma mogu danas nazvati 'retardiranim stilom'. Bio bih silno razočaran ako bi se pokazalo, da među njih valja ubrojiti i gg. Goldstein (seniora i juniora)."

Možemo samo dodati da akademik Jelčić itekako treba već biti razočaran. Naime, poznato je kako je npr. Ivo Goldstein poziv nadbiskupa Bozanića da se u medijima ne koriste laži nazvao pozivom na cenzuru. Ili reakcije oba Goldsteina na moj interview u *Slobodnoj Dalmaciji* kada su u tekstu "Akademik Pečarić uporno laže" krivotvorili moj tekst i polemizirali s tom krivotvorinom. I zaprijetili mi: "Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom". I doista, moj odgovor u kome sam raskrinkao njihove laži *Slobodna Dalmacija* nije objavila!

"Srbe na vrbe"

Nevjerojatna je prva rečenica odjeljka *Mržnja u stihovima i prozi* kad Goldsteinovi tvrde: "Nije točna tvrdnja autora Apela da je uzrečica 'Srbe na vrbe' Budaku nehotice 'izletjela' u govoru 25. svibnja 1941. u Varaždinu." Podsjetimo se što piše u našem apelu: "Rečenica 'Srbe na vrbe', koju je izrekao u Varaždinu, a za koju je i sam priznao prijateljima, kad su mu zbog nje prigovorili, da mu je "izletjela", nije njegova rečenica: nju je prvi izrekao 1914. Slovenac Marko Natlačen, kojemu to nije smetalo da u vrijeme Kraljevine Jugoslavije bude istaknuti član slovenske Klerikalne stranke Antuna Korošeca, a onda, kao takav, sredinom tridesetih godina postane i ban Dravske banovine! To međutim nije isprika za nj. Budaku se ona ne može oprostiti, ali je li ta krivnja dovoljna da ga se proglaši ratnim

zločincem? Ne bi li regularni sud povezao tu rečenicu s onom željeznom šipkom i proveo potrebna vještačenja, koja se nameću sama po sebi?"

Kao što je očito, ne tvrde autori da je Budaku ta rečenica slučajno izletjela, već to tvrdi sam Budak!

"Bježte, psine, preko Drine"

Argumenti koji koriste Goldsteini samo potvrđuju ono što sam Budak kaže. Naime, Golsteinovi dalje pišu: "Nije to ni izdaleka jedina Budakova krivnja koja je navodno bila 'dovoljna da ga se proglaši ratnim zločincem', kako nam to sugeriraju autori Apela. Budak je već u listu *Ustaša* 1933. i u godišnjaku *Nezavisna Država Hrvatska* početkom 1934. napisao cijeli niz sličnih rimovanih uzrečica, tako na primjer u čast Paveliću:

S Velebita Ante kliče,
zublje gore, puške ore:
Bježte, psine, preko Drine,
Hrvati se za Dom bore!

I u ostalim političkim tekstovima što ih je pisao u talijanskoj emigraciji 1933. – 1938. godine Budak je raspirivao vehementnu protusrpsku, kasnije i protužidovsku mržnju i u tom pogledu bio je jedan od najradikalnijih ustaških govornika i pisaca."

Iako je poznato da sve navode Goldsteinovih treba provjeriti, dopustimo da je točno ovo u Budakovim uzrečicama. Međutim, nevjerljivo je da Goldsteinovi ovdje polemiziraju s našom tvrdnjom o toj rečenici i proglašenju Budaka ratnim zločincem. Naime, oni govore o razdoblju od 1933. do 1938. godine! Slično sveučilišnom profesoru Nikoli Viskoviću koji će u *Feralu* od 27. kolovoza 2004. govoriti o "ulozi Mile Budaka koji je potpisivao rasne zakone onda kada to u Evropi još nitko nije radio". Visković hoće valjda reći ili da NDH postoji od 1935. godine kada su takvi zakoni doneseni u Njemačkoj, ili da Njemačka nije u Europi.

Pri tome je u naslovu riječ "mržnja". Doista, zašto ne bi bilo i mržnje u Budaku kao posljedice takvog zločina načinjenim nad njim? Ili nije zločin sam napad jer je učinjen nad hrvatskim književnikom? A sam Budak u svom svjedočenju kaže: "U ustaški sam pokret stupio koncem ožujka 1933.. 'Novi pokret' je organizirao

na mene atentat 7. lipnja 1932, u kojem sam bio teško ranjen, ali sam ostao živ. Nakon toga je bio 2 puta na mene zasnovan atentat, no svaki je puta osujećen, ali ja uslijed tih prilika više nisam mogao ostati u zemlji, jer sam osim svega bio i pod stalnom policijskom paskom."

Ako su takve rečenice, ako su i skovane neposredno nakon zločina nad samim Budakom, dakle mnogo prije početka rata, ratni zločin, što je onda pozivanje na mržnju tijekom rata. Podsjetimo se iznova da je Ivan Goran Kovačić u "Građi za kulturno-umjetnički rad" (1943 g. str. 13.) napisao pjesmu:

Mrzimo vas!

Mrzimo vas, hulje,
Mrzimo, krvnici,
Vi, pljačkaške rulje!
U majčinoj kluci
Kunu vašu djecu
utrobe svih žena.

Naše ljute guje
Kroz kost će vam gmizat,
Pobješnjele kuje
Crijeva će vam lizat
Muhe zukavice i smrdljivi crvi
Osvetu će množit
u crnoj vam krvi.

Srcem bismo jeli
Pogano vam meso,
na lešine sjeli
I kliktali bijesno,
Smrdežima vašim punili bi pluća
Za pobjede nove, nova nadahnuća.

Posljednju strofu spominje i Jelčić u svom komentaru gore navedenih rimovanih uzrečica koje je "napisao navodno" Budak

1933. i 1934.: "Priznajem da to nikad ne bih napisao i da to ni njemu nije trebalo. Ali ako je to ratni zločin, onda je ratni zločinac i Goran Kovačić, koji je u pjesmi *Mrzimo vas!* napisao 1943. ove stihove: (dana je zadnja strofa). Budak je zagovarao progon, a Goran Kovačić pokolj. Tko bi onda imao biti ratni zločinac od njih dvojice?"

Interesantno je da je sam Budak na sličan način ovo komentirao. Naime, glavna točka optužbe protiv Budaka, zbog koje je i ubijen, bila je upravo rečenica "Bježte, psine, preko Drine", a sami Goldsteinovi ne navode da ju je on javno izrekao tijekom obavljanja svoje ministarske dužnosti. Evo kako je to komentirao sam Budak na suđenju: "Čuo sam već ovdje opetovano, da sam negdje rekao i: "Bježite, psine, preko Drine." Ne sjećam se da sam to rekao, no da sam i rekao bilo bi neukusno i uvredljivo, ali ujedno i u tako lošoj formi jedan dokaz više, da mi nije bila bliza pomisao, da se može hrvatsko-srpski spor riješiti ili klanjem ili ubijanjem, nego samo međusobnom izmjenom pučanstva."

Zlatno roblje?

Goldsteini dalje pišu: "S obzirom da je u mladosti iskazivao znatno razumniji i snošljiviji odnos prema Srbima (*Zlatno roblje*, memoarski zapisi iz srpskog ratnog zarobljeništva), njegovi dobri znanci i kasniji istraživači mahom drže da je preobražaj nastao kao posljedica teških rana što ih je Budak zadobio u pokušaju atentata na njega 7. srpnja 1932. u Zagrebu, poslije kojeg je 'postao drugi čovjek koji više nije bio psihički stabilan', pa se 'time objašnjava i njegovo političko ponašanje, osobito u emigraciji na Liparima i dok je bio ministar u vlasti NDH 1941. godine' (Ivo Petrinović). U petnaest nedjeljnih govora, što ih je od 25. svibnja do 15. kolovoza 1941. održao na velikim javnim skupovima u hrvatskim gradovima, razradio je svoj verbalni radikalizam iz emigracije i stekao glas najsmjernijeg hvalitelja poglavnika Ante Pavelića."

Cisto Goldsteinovski je njihov komentar knjige *Zlatno roblje* koju je navodno napisao Budak. Pustimo Jelčića da to komentira: "Nedostojno je i manipuliranje memoarskom knjigom iz Prvog svjetskog rata, koja se ne zove *Zlatno roblje*, kako pišu gg. Goldstein senior i junior, nego *Ratno roblje*, a dokazuje 'da je [Budak] u mladosti iskazivao znatno razumniji i snošljiviji odnos prema

Srbima'; ali ta knjiga, ako je i napisana u mladosti, objavljena je prvi put tek 1941., i to poslije 10. travnja, što gg. Goldstein senior i junior (očito nimalo slučajno) prešućuju. Jer upravo ta činjenica dovodi u pitanje osnovnu tezu gg. Goldstein seniora i juniora, dokazujući da je Budak i kao ministar mislio o Srbima isto ono što je mislio i u mladosti, jer da nije tako, zacijelo tu knjigu ili ne bi objavio tada kada ju je objavio, ili bi je prije objavlјivanja preradio. A nadasve dokazuje to, da je Budak kao pisac, kao književnik, bio književno vjerodostojan, neovisan o svojim političkim stajalištima (pa i zabludema, ako baš netko hoće čuti i tu riječ.)"

"Novo hrvatsko slovo", 15. listopada 2004.

DOSSIER BUDAK**POLITNOVINARSKI STRELJAČKI VOD**

Drugarska akcija rušenja nepodignutog spomenika hrvatskom književniku Mili Budaku poprimila je razmjere komunističkih hajki. Političke elite pak, sugeriraju da zaboravimo povijest do 1945. godine, a od tada pa nadalje da se neprestano okrećemo "boljoj budućnosti". Ona će se sigurno dogoditi, kad - tad

Ako je diktator Tito naše zajedničko dobro, onda je i ministar Budak

Komunisti su Budaka ubili, a neki nisu shvatili lekciju

Nenad Piskač

Inicijativa hrvatskog iseljeništva da u Svetome Roku podigne spomenik književniku Mili Budaku, pokazala je svu bijedu aktualnoga "društveno-političkog" trenutka u kojem se Hrvatska, kandidatica za ulazak u EU, nalazi. Inicijativa, legitimna i legalna, dolazi odozdo, nije nametnuta odozgo. U totalitarnim državama odlučuju diktatori, partija i totalitaristi. U demokratskim odlučuje se demokratski, a najbolji oblik demokratskoga odlučivanja jest referendum. Inicijatori očito imaju razloge zbog kojih smatraju da je tom književniku potrebno podići spomenik. Bilo bi dobro čuti te razloge, prije nego li se inicijativa počne ideološki peglati i komunistički trančirati. Ako nije dovoljan razlog za podizanje spomenika činjenica da je Budak bio hrvatski književnik, onda se otvara pitanje: zašto Nazor ili Cesarec da, a Budak ne?

U Hrvatskoj mnogi imaju svoje spomenike i spomen obilježja, pa i diktatori i dokazani protuhrvati. Inicijative za podizanje spomenika diktatoru Josipu Brozu dolazile su odozgo, nedemokratskim putom, po zapovijedi Partije. Većina nema nikakvu umjetničku vrijednost, ali zato ima izrazito ideološku. Nakon pada komunizma vidjeli smo da se spomenici diktatorima diljem istočnoga bloka uredno uklanjuju u komunalni otpad, gdje i spadaju. U nas su, međutim, postali nedodirljivima unatoč promjeni

društvenoga sustava iz totalitarnoga u demokratski. Demokratski duh postao je suvišnim teretom nakon što smo se Olujom riješili četnika, a osobito od 3. siječnja 2000. Nostalgičari totalitarnoga sustava i u demokratskome smatraju kako i dalje imaju vodeću ulogu čak i u postavljanju spomenika. S druge strane, čine sve da pod geslom: S Titom u Europu, Hrvatska i u EU ostane ideološki invalid, kao da se, dakle, 1990. ništa nije promijenilo.

Inicijativu za spomenik hrvatskom književniku Mili Budaku u totalitarističkome duhu napala je opskurna organizacija Savez antifašističkih boraca i antifašista Hrvatske, bliska Društvu Josip Broz Tito. Iz arsenala izvukli su stare fraze i floskule. Budaka su usporedili s *Goebelsom* (zašto ne s Titom?, valjda zato što nije bio književnik). On je za njih *ideolog mržnje* (Josip Broz je valjda ideolog ljubavi). *Inicijator rasnih zakona* (istodobno brane inicijatore, provoditelje i izvršitelje klasnih zakona). Oni koji žele podići spomenik su "hrvatski ekstremisti" (komunistički ekstremisti ne postoje). A spomenik podižu "na svoju sramotu i sramotu hrvatskog naroda" (spomenici Josipu Brozu stvarna su sramota hrvatskoga naroda i njegove države). Pozivaju vrh Katoličke crkve da se ogradi od inicijative (ne pozivaju vrh Crkve da se ograde od Josipa Broza). Pozivaju vlast da doneše odluku o zabrani veličanja ustaških i fašističkih ratnih zločinaca (ne pozivaju vlast da se istodobno ograde od veličanja komunističkih i socijalističkih ratnih i mirnodopskih zločinaca). Ništa čudno od slijednika komunista koji su nakon noćnoga "suđenja" 7. lipnja 1945. ubili Milu Budaka. SAB-u ne smetaju Brozovi republički i savezni ministri koji su, došavši na vlast nedemokratskim putom, pedeset godina nekažnjeno na temelju klasnih i partijskih zakona ubijali, progonili i raseljavali Hrvate u Hrvatskoj i svijetu. Štoviše, protive se svakoj inicijativi da se Josipa Broza, kao demokratsku i svoju sramotu, makne iz javnoga prostora i prestane veličati. U SAB-u, dakle, vlada jednoumlje. Ono bi danas u svakoj državi bivšega istočnog bloka trebalo biti rubni anakronizam. U Hrvatskoj nije. Hrvatski papagaji *istoričara* Vasilija Krestića i Milana Bulajića ponovo su u pohodu na tzv. "ustašku Hrvatsku".

Podpredsjednik Hrvatskoga sabora kaže: "Budući da je Budak bio ministar u vlasti NDH, oni koji potiču ovu ideju čini se da nisu

svjesni činjenice da bi tim postupkom pokušali vratiti križ na leđa hrvatskom narodu koji smo nosili proteklih pedeset godina i koji nas je skupo stajao". U proteklih pedeset godina nepotrebne križeve na leđa hrvatskom narodu tovarili su komunisti, a ne književnik Budak. "Takvi pojedinci iz dijaspore, kojih je hvala Bogu neznatan broj, svake dvije godine dođu na tjedan-dva u Hrvatsku i trebali bi se pozabaviti nekim drugim stvarima, a ne nastojati takvim idejama i radnjama štetiti ugledu Hrvatske u Europi i svijetu...". U demokratskim društvima "pojedinci", osobe, imaju pravo na inicijative, na svoju svijest i neznatnost, i uglavnom znaju čime se baviti. Dijaspora više nije – "neprijateljska emigracija", ili to ne bi smjela biti. Je li riječ o hiru neznatne skupine, mogao bi učinkovito odgovoriti rezultat referendumu. Tko je taj "neznatan broj" otjerao iz Hrvatske, Budak ili Broz? Tijekom pedeset godina protuhrvatske politike u Hrvatskoj nakupio se znatan broj onih koji danas u Domovinu mogu jednom u dvije godine po petnaest dana. "Napominjem da Hrvatska ne želi živjeti u prošlosti...", kaže potpredsjednik Sabora. To je točno, Hrvatska ne želi živjeti u prošlosti: ni u endehaškoj, u kojoj ne živi već pola stoljeća, ali niti u komunističkoj, što je svojedobni referendum pokazao, a onda praksa ozbiljno demantirala. "Ne smijemo biti opterećeni bilo kojom prošlošću, jer biti opterećen bilo čime iz prošlosti ne vodi u bolju budućnost, kojoj svi težimo" – nastavlja potpredsjednik. Vode li nas argumenti SAB-a u bolju budućnost? Ne vode. Prošlost, tj. povijest, za mnoge je još "učiteljica života" i putokaz prema istini. Kad bi se čovjek odrekao "prošlosti", živio bi u jednoumlju "bolje budućnosti", postao bi utopist oslobođen imena, roda, vjere, nacije, države. Kad bi se Hrvatska danas odrekla "prošlosti", živjela bi u kriptokomunističkom kavezu s neprestanim odgađanjem "bolje budućnosti". Nemoguće je živjeti dostoјno čovjeka u sadašnjosti s isključenom poviješću; osobnom, nacionalnom, europskom i svjetskom. Živjeti pak u budućnosti moguće je samo u znanstvenoj fantastici.

I drugi predstavnici političkih elita imaju uglavnom sabovska priviđenja. Potpredsjednik Demokratskog centra smatra kako je "izvan pameti podizati spomenike Ijudima iz tog vremena, nesretna dijela povijesti hrvatskog naroda... Tko se prošlošću bavi riskira ne

primjećivati sadašnjost i biti zatečen budućnošću". Budak je živio i prije NDH, ali ne i poslije u pedesetogodišnjem "sretnom dijelu povijesti hrvatskoga naroda", jer je ubijen "u ime naroda" bez prava na priziv (tko je donio taj "zakon"?). U igri je neizostavni "argument Europa". Predsjednik Republike, naime, drži kako se ne smiju podizati spomenici koji će obnoviti podjele u zemlji i udaljiti Hrvatsku od Europe (sic!). Brojni spomenici Josipa Broza, trgovi, ulice, škole i gradovi s njegovim imenom, udaljavali su Hrvatsku od Europe ravno pedesetak godina, a sad bi to, navodno, mogao učiniti jedan jedini spomenik književniku i žrtvi komunističkog nasilja za koju Europa ne zna, ali će ubrzo o njemu saznati ideološku istinu od protuhrvatskih teklića iz Hrvatske. Budak je u svoje doba bio Europljanin, a Europa je bila kakvom ju je modelirala tzv. međunarodna zajednica. U političkom pogledu, između kakve takve hrvatske države i komunističke alternative, izabrao je Hrvatsku. Taj izbor mogu mu zamjeriti samo oni kojima nije do hrvatske države, a takvima je poručio neka budu lojalni državi u kojoj žive, ili da odu iz nje. Što je i logika svake države.

Kako je došlo do toga da se na jednoj inicijativi tako blisko susretnu raznorodne političke elite i njihovi medijski glasnogovornici s predstavnicima komunističkoga totalitarističkog sustava, posebno je pitanje, na koje će vjerojatno povjesnici pronaći odgovor ako ne budu opterećeni dnevnapoličkom sadašnjošću, futurističkim utopijama i otvorenim prijetnjama.

Ako se ne treba opterećivati prošlošću, onda bi trebalo ukloniti i sve što nas optereće u sadašnjosti. Čovjek bi iskreno mogao povjerovati snazi argumenata rigidnih protivnika ove inicijative, kad bi se oni založili, a radi "bolje budućnosti", za uklanjanje spomenika, trgova i ulica diktatoru Brozu, kad bi u Svetome Roku proveli referendum, kad bi osudili sve komunističke zločine, imenovali krivce i na svakom komunističkom stratištu postavili spomen obilježje. Tada bi Hrvatska prestala biti "opterećena prošlošću". Tada bi se bez ostatka mogla okrenuti "boljoj budućnosti" i iskrenije gledati prema dijaspori, a SAB bi zauzeo ono mjesto koje mu i pripada s obzirom na prošlost, sadašnjost i budućnost. Tada nijedan predstavnik vlasti, dolazio on iz bilo koje političke opcije, više ne bi morao braniti neobranjivo, obećavati neostvarivo i sugerirati

građanima njihovo mišljenje. Tada bi morao "samo" služiti onima koji su ga izabrali i skrbiti za zajedničko dobro. Ako je hrvatsko zajedničko dobro Kominternin jugoslavenski aparatčik, diktator Josip Broz, onda je Mile Budak još veće, jer je bio i hrvatski književnik i političar. Povijest nas uči na primjeru Alojzija Stepinca kako komunističkim sudovima ne treba vjerovati kad nekoga proglaše "ustaškim zločincem". U Nurnbergu se sudio mjesecima, u Haagu godinama, a u jugokomunista "po kratkom postupku". Kad bi danas primjenjivali komunističku pravdu, tko bi od komunista preživio? No ne bojmo se, mi nismo u stanju donijeti ni kulturni proeuropski zakon o lustraciji. Zato ćemo u Europu s Titom. Da su Svetoročani i Lovinčani, ne daj Bože, odlučili podići spomenik Brozu, nijedan egzekutor politnovinskoga streljačkog voda ne bi se ni oglasio. Tito je živ. Drugi put po kratkom postupku likvidara likvidiranog hrvatskog književnika Milu Budaka.

Postkomunistički komunisti

"Paradoksalna aktivnost ustaštva", nekad se zvala povampirenom

U globalnom tjedniku hitno je naručeno "posebno istraživanje terminatora", koje naciji poručuje: "Građani ne žele spomenik Mili Budaku". Ispred građana nedostaje još samo pridjev *ogorčeni*, pa da se stariji prisjetе kuhinje iz koje "terminator" dolazi. Naručeno *posebno istraživanje* pokleknulo bi pred slobodnim referendumom. To zna svatko tko je barem jednom bio u Svetome Roku i poznaje povijest ličkoga kraja. A kako Lika diše sigurno zna i Socijalistička radnička partija. Ona pak, s "najdubljim ogorčenjem i zabrinutošću" osuđuje "taj drzak čin hrvatskog fašizma" i "oštrenje noževa". Za nju bi i raspisivanje lokalnog referendumu predstavljao nepostojeći hrvatski fašizam. Naš je problem stvarni "hrvatski komunizam". SRP tako dokazuje da je samo vrh sante leda hrvatskog kriptokomunizma, koji se razlio na sve stran(k)e. Iznad svih i svega ipak su medijski aparatčici. Tako jedna prenositeljica stavova postkomunističkih komunista piše pod naslovom: "Dio katoličke crkve podupire ustašluk – Beatifikacija koljača". Komunisti po uzoru na 1945. traže nove Stepince, a optužnice pišu "radnici, seljaci i poštena inteligencija". Čuveni *teolog* tvrdi "tim se spomenikom crkva u

Svetom Roku izravno suprotstavlja nastojanjima Pape Ivana Pavla II i Hrvatske biskupske konferencije". Bit će da je tamošnja živa crkva puna "klerofašista"! Zanimljiv je i komentator provladina gubitaša Vjesnika koji pod naslovom *Ustaško uspomenarstvo* provodi staropartijsko: "oni koji iz prošlosti ne uče povremeno su prisiljeni ponavljati lekcije koje su već prošli. Josip Vidaković (jedan od inicijatora, op. N.P.) jedan je od njih". Treba li i inicijatora likvidirati kao i Milu Budaku, jer od njegova "sudenja" i likvidacije nije naučio lekciju?! "Paradoksalna aktivnost ustaštva" vjesnikova komentatora, ima i dodatan argument – "udio Srba u stanovništvu Hrvatske je danas manji nego ikad u posljednjih 300 godina". Tako se otprilike pisalo i argumentiralo protiv *povampirenog hrvatskog nacionalizma* u doba kad je Vjesnik bio glasnik socijalističkog saveza radnog naroda. Postoji li i povampireno protuhrvatsko djelovanje?

Pogled u bolju budućnost iz Domovinskog rata

Kad smo već od političara pozvani u "bolju budućnost" pogledajmo što u njoj možemo očekivati ako se držimo načela protivnika spomenika književniku Mili Budaku. Na samom početku stvaranja moderne hrvatske države u taj su se šakaljivi posao uključili mnogi hrvatski književnici: Dubravko Horvatić, Hrvoje Hitrec, Stjepan Šešelj, Sven Lasta, Ivan Tolj, Mile Maslać, Josip Palada, Sead Begović, Ivan Aralica, Vlatko Pavletić, Božidar Petrač, Neven Jurica, itd. Neki su bili ili jesu ministri, generali, veleposlanici, predsjednici Sabora. Kad dođe bolja budućnost, te nekim od njih hrvatski narod bude htio podići spomenik, Hrvati će se i tad "opterećeni prošlošću" morati okrenuti novoj inačici "bolje budućnosti" jer svi će oni biti, bez obzira na književno djelo, ne više "ustaški zločinci" nego "dio zločinačke organizacije na čelu s Franjom Tuđmanom s ciljem protjerivanja Srba" što već danas tvrdi Haag i neki "analitičari" iz Hrvatske. "Zločin" se sastoji samo u tomu što su htjeli i radili za hrvatsku državu. Kao i Budak u svoje vrijeme. Prema tom scenariju ostat će samo spomenici komunističkim piscima i "najvećem sinu naših naroda i narodnosti" drugu Josipu Brozu zvanom Tito, ako u međuvremenu SAB i saveznici mu ne podignu spomenike Jakovu Blaževiću, Vladimиру Bakariću, Stipi Šuvaru, Ivici Račanu... U sadašnjosti pak, više se, opet, kao u

komunizmu, ne smije kritički misliti o Titu, Partiji, JNA, borcima tzv. NOR-a i bratstvu i jedinstvu, jer samo s neumrlim Brozom a bez likvidiranoga Budaka možemo u Europu, ma gdje bila i koliko košta da košta.

Biskup Mile Bogović: Krivnja Crkve po zapovjednoj odgovornosti

Sa svih strana salijeću me novinari da rečem što mislim o podizanju spomenika Mili Budaku u Sv. Roku. Budući da je u nas nelijepi običaj da se marno skupljaju podaci kako bi se nekoga optužilo, odgovarao sam da ja u takvom poslu ne želim sudjelovati. Ipak smatram da se sada s pravom očekuje moje mišljenje, kao mjesnog biskupa, o svemu onome što se ovih vrućih dana, oskudnih važnim događajima, raspreda o započetom i nedovršenom poslu na jednom ogradnom zidu prostora oko crkve Sv. Roka u mjestu Sv. Rok.

Nisam bio od početka u toku događanja zbog službenih poslova. Malo me zatekla žučljiva medijska kampanja o podizanju spomenika Mili Budaku. Otišao sam jučer u Sv. Rok i našao samo neki okvir za spomenik, ali na njemu ni slike ni pisma. Kakva će biti slika i što će biti napisano, nitko mi ondje nije znao reći, niti sam imao prilike to negdje vidjeti. Spominje se da bi se u postavljenom okviru mogao naći Svetoročanin Mile Budak, što sam razumio i iz riječi, objavljenih u novinama, bivšeg župnika fra Ivana Savića. Svakako se ne predviđa spomenik naslonjen na zid crkve, kako to neke "sveznalice" zlurado podmeću, i optužuju za to sve od mežnara do pape. Svaki koji se nalazi na toj crkvenoj liniji nije oslobođen krivnje. Valjda po načelu zapovjedne odgovornosti!

Jasno je da je idejni začetnik i izvođač skupina građana iz iseljeništva koja je mnogo puta pomogla i Sv. Roku i Hrvatskoj. Ali, ako se to ograniči na njih, o čemu će, u ovo vrijestima oskudno vrijeme, naši novinari pisati. Treba postaviti u pitanje i Crkvu i Vladu. Onda je prostor za - ne uvijek plemenito - maštanje o krivnji jako širok.

Što se tiče gospičko-senjskog biskupa, on nije imao veze s podizanjem spomenika Mili Budaku. Sada ću se nekako morati u sve

to uključiti da učinim ono što je u mojim mogućnostima. A moje mogućnosti - hvala Bogu! - nisu neograničene.

Da se radi o prostoru u crkvi, tu nema dvojbe: u njoj se ne podižu spomenici ni umjetnicima ni političarima, ni popovima ni fratribma, nego samo - svećima. Kada se pak radi o prostoru izvan crkve, tu se moje ovlasti sužuju.

Znam da je Mile Budak napisao djela neosporne umjetničke vrijednosti. Znam također da je na političkom polju napravio više poteza koji su daleko od crkvenog učenja. Zato, ako mu netko pod takvim političkim vidom želi podizati spomenik, neka mu ga podiže što dalje od crkve, na osobnu moralnu i građansku odgovornost. Neka u to ne uvlači Crkvu! Crkva želi na ovom prostoru biti čimbenik povezivanja i zajedništva, a ne razdora. Svako mišljenje po kojem hrvatski Srbi trebaju sebi tražiti domovinu negdje drugdje, krivo je i pod povijesnim i pod moralnim vidom. Kad tako nešto Budak i ne bi rekao, dovoljno bi bilo već to što je tako shvaćen pa da Crkva s takvom nekršćanskom doktrinom ne sklapa nikakve kompromise, a još manje da mu za to podiže spomenik.

Ono sa čime se u ovoj medijskoj kampanji ne slažem jest da se i dalje nastavlja gledati na ljude i događaje po načelu crno - bijelo. Je li potrebno obezvrijedivati Budakovo umjetničko djelo, i ono što je nastalo prije njegove državničke i ratne karijere? Nismo tako bogat narod da bismo se samo tako odricali djela poput "Ognjišta"; pogotovo se toga djela ne treba odricati jedno malo ličko mjesto koje je Budak uobličio u vrijednu umjetničku sliku. Izgleda da je trajni grijeh ljudi u lošem razlikovanju dobra od zla, na čemu su pali Adam i Eva. Nemojmo miješati u čovjeku jedno i drugo, dobro i зло, tako da ga onda netko može uzdizati do nebesa, a drugi gaziti po njemu kao najvećoj niistariji. Tom logikom lako se dođe do zaključka da se po svakome može gaziti - jer nitko nije bez grijeha. (izjava od 10. kolovoza 2004.)

"Fokus", 20. kolovoza 2004.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.**PREDSTAVLJANJA KNJIGE
HERCEGOVAC IZ BOKE****U Širokom Brijegu**

Evo na neki način me je ova moja knjiga *Hercegovac iz Boke* definirala kao Hercegovca, barem kod mojih prijatelja Hercegovaca - Hercegovca iz Boke. Ako sam već sam sebe tako definirao, postoji li i mjesto odakle sam? Odgovor je dan u samoj knjizi, u tekstu *Hrvati u BiH i stranka Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima*, koji je svojevremeno objavljen u *Hrvatskom Slovu* od 22. prosinca 2000., a koji predstavlja moj govor na predstavljanju knjige Joška Čelana *Oklevetani narod* s predgovorom *Hercegovci žrtve apartheid-a*. Naime, u njemu je dan moj razgovor s mojim kćerkama:

- Tata, danas je Split glavni grad svih Hrvata. Da se mi odselimo tamo.

- Ne spominjite to. Prema izborima u BiH i svemu što se dešavalo tamo s tim izborima u svezi, a kako je ponosa hrvatskih ljudi u Hrvatskoj sve manje i manje, bit će bolje da odemo odmah na Široki brijeg – odgovorio sam.

Naravno, ja sam iz Boke kotorske, ali i moja definicija nas Hrvata iz Boke je opet vezana za Hercegovce:

Kada Hrvatu iz Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovcu, ovaj ima besplatno piće do kraja života.

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška. Ali težak je i položaj Hercegovaca. Pa ovdašnji Hrvati su bili prve žrtve velikosrpske agresije na BiH, samo što to u Sarajevu nisu "znali" jer to navodno nije bio njihov rat. Iako su, dakle najzaslužniji za opstanak BiH, vjerojatno i zbog toga su glavna meta svih napada međunarodnih silnika. Stravično je divljačko pljačkanje cijelog hrvatskog naroda u Hercegovini kroz razbojnički prepad na Hercegovačku banku. I zbog toga danas sude Hrvatima, a ne sude pljačkašima i razbojnicima koji su pljačke organizirali i proveli u djelo. I to i sve što vam se danas događa – ne trebam vas ja učiti – ali jasno je i malom djetetu jest zbog onoga što su strani diplomati poručili kardinalu Puljiću, a što je sam kardinal i rekao u svom intervjuu u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001., a to je "da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati".

Zato je danas u zatvorima ono najbolje što hrvatski narod ima. I u Haagu, i u Sarajevu i u Rijeci. Pročitajmo samo dio najnovije optužnice iz Haaga. Nešto što je još gore i od njihovih razbojničkih pljačaka banaka:

"Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i ucestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela "Velike Hrvatske", u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotrebom sile, zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja predstavljaju ili obuhvaćaju činjenje zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda.

Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Hrvatske banovine, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udruženi zločinački poduhvat obuhvaćao je i kreiranje političke i nacionalne mape tih područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu.

Brojne osobe su učestvovali u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u doslihu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sprovođenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja. Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovali u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gjoko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske; Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; JADRANKO PRLIĆ; BRUNO STOJIĆ; SLOBODAN PRALJAK; MILIVOJ PETKOVIĆ; VALENTIN ČORIĆ; BERISLAV PUŠIĆ; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući općinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih obrambenih snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovali, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog poduhvata." *(Tekst prenosimo*

na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik, zar ne, odaje pravi izvor haaških informacija.)

Kako reagirati na ove i slične optužnice? Na razne načine. Tako sam ja svoju knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku* posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, knjigu *Pronađena polovica duše* velikom ministru obrane Gojku Šušku. Knjige *Trijumf tuđmanizma* i *Nepoćudne knjige* su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, a *Hercegovac iz Boke* Dariju Kordiću. Moja sljedeća knjiga *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski* bit će posvećena mom prijatelju generalu Slobodanu Praljku. Ja, a sigurno i vi, izuzetno smo ponosni što smo imali i što imamo takve ljude. Zato sam i napisao u *Predgovoru* ove knjige da nikad ne smijemo zaboraviti da su nam najbolji ljudi u Haagu. Ako zaboravimo, to izgubit ćemo ponos. Nažalost, u Hrvatskoj, iako je HDZ na vlasti, ne razumiju da se treba braniti od takvih nasrtaja na ponos hrvatskih ljudi. Tako Ivan Kordić u "Fokusu", 21. svibnja 2004. u tekstu znakovita naslova *Šušak bez vijenca na grobu* piše:

"U to spada i njihova stalna potreba da ponize Hrvate i da ih ucjenama prisile na samoponižavanje. Kao nedavno uz obljetnicu smrti Gojka Šuška. Čovjeka koji je zajedno s predsjednikom Tuđmanom najzaslužniji za hrvatsku samostalnost i slobodu njegovi nasljednici nisu se usudili ni spomenuti ni položiti vijenac na njegov grob, a da o misi zadušnici i ne govorim. Jer, Savo Šrbac i Carla del Ponte proglašili su ga zločincem. A oni su današnjim hrvatskim političarima očito važniji od slavnoga Ministra i od nacionalnoga i građanskog dostojanstva."

Jedna mala digresija. Slučajno ili ne već naredni, dakle najnoviji broj "Fokusa" povučen je iz prodaje - kažu na zahtjev predsjednika vlade. Bez obrazloženja! Smijenjen je glavni urednik "Fokusa" Vjekoslav Boban. Je li zbog toga što je broj posvećen nedavno umrlom velikom domoljubu i rodoljubu - velikom hrvatskom književniku Dubravku Horvatiću? Uz njegovu sliku na naslovnici piše "Inzistiranje na historijskome nezaboravu". Ili je to zbog teksta "Hrvati taoci stare osovine Beograd – Zagreb"? Ili i zbog jednog i zbog drugog? A možda je samo riječ o "fotonaglasku", što tvrdi vlasnik. Na fotografiji je cijela vlada s ludom kravom ispred nje i tekst "Kravljin ludilom po zdravom narodu". Neuvjerljivo je

obrazloženje kako su tom slikom pojedini nezadovoljni djelatnici "Fokusa" htjeli napakostiti novoimenovanom glavnom uredniku. Očito priznanje da "Fokus" mora biti "bilten" vlade i da zato smjenjuje Bobana. Boban tvrdi da je doznao za smjenu tek kada je "Fokus" bio tiskan kao i to da je istina, a ne da su "kuloarske priče iskonstruirale verziju da je novoimenovani glavni urednik osobno odnio primjerak "Fokusa" u Banske dvore, nakon čega je došlo do brzog povlačenja tjednika iz distribucije".

Zato ostaje dojam kako je najvjerojatniji razlog smjene što je i do sada u "Fokusu" bilo i takvih tekstova, kakav je i spomenuti o Gojku Šušku, koji nas podsjeća kako je prošle godine, dakle prije dolaska na vlast, na misi zadušnici velikom Ministru HDZ bio u najjačem sastavu. A danas se to više ne usude. Od državotvornih novina, kojih u Hrvatskoj ima doista malo, napravili su tako biltene HDZ-a valjda zato što nemaju hrabrosti suprotstaviti se Sudu u Haagu.

Ali istinu o Haagu usude se reći ne-Hrvati. Tako Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran haaškim optužnicama protiv hrvatskih generala kaže ("Večernji list", 10. travnja 2004.):

"Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatali osnivanje ad hoc suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu."

Vidite da čak i ovakvom čovjeku zbog silne propagande Göbbelsova tipa promakne jedna nelogičnost. Nije strašno to kolike su velike kazne dobili nevini Blaškić i Kordić, već je strašno to što su uopće nevini kažnjeni. Još Rimsko pravo je govorilo da je bolje

pustiti 100 krivih, nego optužiti jednog nevinog. A danas je u tzv. civiliziranom svijetu normalno nevinima dati drakonske kazne, a tek poneki pojedinac kao g. Shrader govori kako je strašno što su nevin dobili velike kazne, a ne da je strašno što su uopće kažnjeni.

Pri tome je on, vidimo, mnogo hrabriji od mnogih u Hrvatskoj. Tako je nedavno jedan hrvatski državotvorni tjednik tražio moj govor na Saboru Hrvatskog bloka koji sam nazvao *Zločinački pothvat zločinačkog suda*, a objavljen je tekst s promijenjenim naslovom, izbačeni su dijelovi gdje se izrijekom govorilo da je Sud u Haagu – zločinački sud, i da su njihove tvrdnje zločinački pothvat protiv hrvatskog naroda:

"Nije ni bitno je li Veritas, ili nije, prikriveni ogrank srpske obavještajne službe. Činjenica je da su mu ciljevi, kao i oni Haškog suda istovjetni – zločinački! Zločinački prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. *Zato je očito da se doista radi o zločinačkom pothvatu, ali ne hrvatske države već Suda u Haagu. Zločinačke organizacije u Haagu!*

Danas su praktično cijeli vojni vrh države koja je oslobođala svoja okupirana područja, optužen za ratni zločin. A s najnovijim optužnicama protiv Hrvata za rat u BiH imamo to isto. Dapače, čujemo da su njihovi navodni zločini mnogo gori od onih Slobodana Miloševića. Veći od onih Hitlera i Staljina zajedno! Nije im bilo dosta što su nevinim Hrvatima iz BiH dodjeli drakonske kazne od 45, 25 ili 15 godina robije. Zar to već nije bio strašan zločin? A najnovije optužnice su pokazale koliko smo bili u pravu kada smo tvrdili i pisali da je sudu u Haagu dovoljno dokazati nekome da je Hrvat i automatski je kriv, tj. da Haag ispisuje optužnicu protiv cijelog hrvatskog naroda.

Malo je tko vjerovao u trenutcima osnivanja Suda u Haagu da se radi o osnivanju zločinačke organizacije. Iako se dalo naslutiti. Još sredinom 13. stoljeća, Sv. Toma Akvinski, kako nas je nedavno na propovijedi na Misi za Domovinu upozorio pater Nikola Mate Roščić, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i

domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, gradanin, treba ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interes i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, doista, dužnost i čast! A u Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu.

Na prošlom Saboru sam već govorio o tome kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenutcima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, Sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali interesira se o Gotovini, što je već itekako ukazivalo na već opisani *zločinački karakter* ove ustanove.

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobođilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobođilačka akcija i njezina oslobođilačka vojska odgovaraju, za oslobođanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu *je doista zločinački pothvat i predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu*. Zar nije zato vrijeme da Hrvatska vlada zatraži odgovor od Vijeća sigurnosti na to pismo iz 1998. godine? Iako je itekako jasno da se radi o nastavku politike kojom su svjetski moćnici uveli i famozni embargo na uvoz oružja, kojim je hrvatskom narodu bilo oduzeto pravo na samoobranu. Iako je nama itekako jasno da su ovakve optužbe, koje se poklapaju s velikosrpskim optužbama, samo potvrda umiješanosti mnogih u svijetu u osvajački rat protiv

Hrvatske. Kako je Hrvatska vojska pobijedila u ratu, haaške optužnice su samo pokušaj da se u miru izbori ono što je izgubljeno u ratu. I dok su u ratu izravno sudjelovali Srbija i Crna Gora, a svjetski moćnici su im asistirali, sada imamo obrnutu situaciju. Dakle, maske su pale."

Da, to je istina. Treba je govoriti. Ali ne samo to. Svjetskim moćnicima koji se tako odnose prema jednom malobrojnom, hrabrom i ponosnom narodu treba se i rugati, i tako im pokazati da neće zgaziti naše dostojanstvo. Zato sam na njihove priče o navodnoj podjeli BiH u Karađorđevu i reagirao pričom "Dobar čovek Sloba". I zato je jedan odjeljak knjige *Hercegovac iz Boke* posvećen ovoj priči. "Naime kada bi mi netko pričao o tome kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili BiH rekao bih mu: "Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš, Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi.'"

Treba im se rugati i zato što jedan američki znanstvenik g. Shrader proučavajući materijale Suda u Haagu tvrdi kako tvrdnje o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne nemaju smisla, a nema ni dokaza za takve teze. On samo potvrđuje koliko sam bio u pravu kada sam svoju knjigu o tom sudu, koju sam posvetio svim hrvatskim vitezovima Haaškim uznicima, nazvao *Sramotni sud u Haagu*.

Treba im se rugati i zato što znamo da je normalno diviti se ljudima koji povedu razoružani narod u borbu za slobodu, i oslobađanje okupiranih područja svoje domovine. Tako je npr. zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao:

"Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Takvima mogu suditi samo oni koji su gubitnici u ratu, pa je suđenje Hrvatima po tzv. zapovjednoj odgovornosti očito priznanje

tužitelja kako su izravno umiješani na agresorskoj strani i u genocid nad Hrvatima.

Da im se treba rugati znali su u Ministarstvu vanjskih poslova odavno. Našoj javnosti nije poznata jedna sjajna priča o tome. Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obećali su da neće. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojke o potrebitom naoružanju je udvostručio. "Uz sve NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe" – zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: "Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama." Ispričali su se, a onda je on nastavio:

"Ima i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više neće biti Srba s ovu stranu Drine."

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

"Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!"

I ovakve priče podsjećaju nas da su deset Tuđmanovih godina bile deset najponosnijih godina u životu hrvatskog naroda.

KNJIGA O ČOVJEKU PO KOME ĆE SE PAMTITI NAJSRAMNIJE POGLAVLJE HRVATSKE POVIJESTI

Knjigu Domagoja Margetić *STIPE MESIĆ-DOSJE IZDAJE* možda ponajbolje opisuje njen podnaslov *Neautorizirana biografija drugog hrvatskog predsjednika*. U stvari, pod istim naslovom kao i sama knjiga tiskana su dva specijalna izdanja političkog tjednika "Novo hrvatsko slovo", koja su izazvala veliko zanimanje u hrvatskoj javnosti. Knjiga, na taj način pokušava kompletirati spoznaje glavnog urednika tog tjednika Domagoja Margetića o toj manje poznatoj djelatnosti drugog hrvatskog predsjednika o kojima su govorila ta specijalna izdanja.

U knjizi će čitatelji naći niz poprilično opasnih tekstova i to u doslovnom značenju te riječi. Naime, Domagoj Margetić je zbog svojih tekstova o Mesiću bio proganjan na najrazličitije načine. Najdrastičnija je njegova otmica kao i česta zatvaranja.

Po tome je Domagoj Margetić jedinstven u hrvatskom novinarstvu pa ne čudi što u svom tekstu danom već u predgovoru kaže: "I bit ću sretan kada budem na stranicama hrvatskih medija čitao tekstove nekih novih, mlađih novinara, baštinika državotvorne škole hrvatskog novinarstva, čiji je jedan od prvaka moj časni prethodnik, utemeljitelj i prvi glavni urednik "Hrvatskoga slova", Dubravko Horvatić. Trebamo vjerovati u Hrvatsku kako je to s ljubavlju činio Horvatić. I baš poput njega, baš zbog Hrvatske, i baš u inat, i baš zato, ne trebamo pristajati na šutnju, licemjerje, prljave kompromise, na izdaju. Jer Hrvatska i naše služenje Hrvatskoj treba biti oslobođena svega toga."

Iako Margetiću to i nije bila namjera, čini mi se da je ova knjiga još jedna potvrda veličine Dubravka Horvatića. Horvatić, naime, u svojoj knjizi *Kalendarij hrvatske groteske / Svibanj – prosinac 2002.* spominje i tadašnje hapšenje Domagoja Margetića. Tako 16. kolovoza on piše:

"U istom 'Hrvatskom slovu' čitam 'Zadnju vijest': 'Uoči zaključenja lista doznali smo da je naš suradnik novinar Domagoj Margetić pritvoren, a zbog zdravstvenog stanja i štrajka glađu

smješten u bolnicu u Svetosimunskoj ulici. Razlozi njegova uhićenja zasad nam nisu poznati.' Razlozi nisu poznati, ali se mogu naslućivati. To su Margetićevi oštiri i kritički utemeljeni članci o Trećejanuarskoj diktaturi. Ne sjećam se da se za 'strahovlade' i 'državnog terora diktatora' Franje Tuđmana išta slično dogodilo ikojem novinaru iz oporbe."

Ali ono što posebno treba naglasiti je ono što je Horvatić napisao 24. kolovoza:

"Saznajem iz jučerašnjega 'Hrvatskog slova' da je novinar 'Domagoj Margetić maltretiran, pa pušten na slobodu', kako glasi naslov člančića o njemu. Iz toga štiva saznajem da 'mnogi su uhićenje novinara povezali s njegovim člancima kritičnim spram vlasti, a slučajno ili ne, njegov je zadnji prilog u našem listu razotkrivao moć Gorana Granića, pa im je sve bilo jasno'. Osobno bih još dodao da je u očima nesposobnih, pohlepnih i izdajničkih vlastodržaca bio crimen i Margetićev članak 'Mesić stvara malu Jugoslaviju' u 'Hrvatskom slovu' od 19. srpnja 2002. U tom članku Margetić razotkriva nedovršen posao Jugoslavije; on je nije rušio već rekonstruirao i sada je pokušava ponovo podići uz pomoć globalnih strategija'. Oštro poput Margetića pišu i neki drugi hrvatski publicisti, ali lakše je uhitići u svrhu zastrašivanja mladog novinara, nego li, primjerice, akademika Josipa Pečarića. Navodim završetak članka 'Domagoj Margetić maltretiran, pa pušten na slobodu': 'Bilo bi nam ipak drago da su se borci za medijske slobode nakon naše vijesti o uhićenju novinara oglasili pitanjem ili ponudom pomoći. Nitko ništa. Bilo bi nam drago i da je novinar Margetić dobio potvrdu da je bio zatočen od 7. do 19. kolovoza. Nema papira. Kao da je riječ o sudstvu Franza Kafke!' Ali očito je da nisu izabrali pogodnu osobu, jer Margetić pokazuje nevjerojatnu hrabrost. Njega nisu uspjeli preplašiti. Kako je s drugima? Na žalost, to je već nešto posve drugo!"

Ono što fascinira jest to da veliki Horvatić već tada naslućuje da je uzrok stradanja Domagoja Margetića – Stjepan Mesić. A da je to doista tako svima bi trebalo postati jasno 27. kolovoza 2004. kada je Mesić pozvao javno u razgovoru za "Feral Tribune" na linč novinara i urednika "Hrvatskog slova" Margetića, "te je zahtijevao od ministra kulture Bože Biškupića promjenu uredišćke politike toga lista ili

prestanak financiranja 'Hrvatskoga slova'. Takoder je novinare toga tjednika i sam tjednik nazvao običnim revolveraškim listom koji služi samo za pisanje laži o njemu i za napade na njega (predsjednika Republike, op.a.). 'Zahtijevam stoga od Ministarstva kulture da smjesta prestane davati novce za "Hrvatsko slovo", jer ču u protivnom smatrati da je Ministarstvu kulture u interesu da u novinama izlaze laži o meni', izjavio je Mesić. Potrebno je naglasiti kako predsjednik Republike nikada nije demantirao napise "Hrvatskoga slova" niti tužio autora tekstova o njemu zbog klevete, čime bi iskoristio zakonske mjere koje mu kao građaninu stoje na raspolaganju. Umjesto toga upustio se u politički obračun s novinama i novinarima, te glavnim urednikom lista". I "linč" se odmah potom počeo događati. Bolje je reći – nastavio događati. I o tome piše ova knjiga!

Drugo poglavlje ove knjige *STIPE MESIĆ-AGENT UDBE* počinje izvrsnom raščlambom hrvatskoj javnosti dostupnih dokumenata o radu Stjepana Mesića za UDBU: *Mesić je šifra tajnih političkih procesa koji vode uništavanju Hrvatske i konačnom slomu njezine državnosti*, da bi potom bili dani ti dokumenti. Još kada sam predstavljaо prvi dio spomenutog specijalnog izdanja "Novog hrvatskog slova" napomenuo sam da je očito iz dostupne dokumentacije da takvih dokumenata ima još. Potvrdu za to daje Margetić u ovoj knjizi: "tijekom svjedočenja protiv bivšeg srbjanskog predsjednika Miloševića, Slobodan Milošević uputiti će Mesiću sljedeće pitanje: 'Da li je točno da su vas dok ste bili u zatvoru vrbovali službenici bezbednosti Hrvatske upravo u postupku smanjivanja vremena koje je trebalo da izdržite u zatvoru? Da li je tačno da ste nakon toga radili za službu DB Hrvatske i to u sektoru za unutrašnje neprijatelje? Da li je tačno da ste posle toga počeli da radite za službu bezbednosti Jugoslavenske armije?' Ne treba zaboraviti, kako je bez obzira na naše mišljenje o njemu, Milošević ipak dobro informiran o odnosima unutar obavještajnih struktura bivše Jugoslavije, te su mu svakako dostupne i one informacije koje su široj javnosti nedostupne. Osim toga, sva dokumentacija hrvatske UDB-e u SKH pokradena je i prenesena u Srbiju, uz znanje i prešutni pristanak hrvatskih kadrova, pa nije teško prepostaviti kako

Milošević raspolaže kompromitirajućim dokazima o Mesićevoj UDB-aškoj prošlosti."

Treće poglavje Margetićeve knjige *Stipe Mesić - organizator političke i ekonomski zločinačke organizacije* u stvari pokazuje što je bio razlog zbog čega tzv. "predsjednik građanin" nije potegao građansku parnicu pred hrvatskim sudištem, već koristi moć predsjednika države da zlostavlja novinara koji piše o njemu. Takav postupak može biti samo neizravno priznanje istinitosti Margetićevih tekstova, pa kada sam predsjednik priznaje takvo svoje djelovanje, zašto mu ne bi vjerovali. A već u prvom tekstu o pljački hrvatskog iseljeništva piše: "Za vrijeme prvog boravka Stipe Mesića u Australiji, predsjednik Hrvatskoga društva Sydney-Punchbowl predao je na ruke Mesiću 80 tisuća australskih dolara, koje su za HDZ prikupili naši iseljenici. Mesić im nije dao potvrdu za primljeni novac, a nikada nije dokazano ima li Mesić potvrdu da je taj novac predao u blagajnu HDZ-a po povratku u Hrvatsku." O tome sam dosta čitao u hrvatskom tisku australskih Hrvata, tijekom mojih boravaka u Australiji. Spomenut ću samo kako sam još 10 studenoga 2000. godine u "Hrvatskom slovu" objavio tekst *Mesić zaboravio cementaru u Našicama*. Evo dijela toga teksta u kojem i spominjem te optužbe australskih Hrvata:

"A Mesićeva zaboravnost kad je u pitanju njegova uloga u tajkunizaciji Hrvatske predmet je jedne pitalice koju sam čuo nedavno na Jelačić placu.

- Znaš li kako možeš postati tajkun?
- Kako?
- Učlaniš se u HDZ i pomogneš da oni pobijede na slijedećim izborima. Predsjednik kaže da tada možeš postati tajkun.
- A što ako to ne postanem?
- E, onda možeš postati predsjednik države!

Tako naši sugrađani komentiraju činjenicu da je Mesić zaboravio cementaru u Našicama. Bio sam u Australiji pa znam i za optužbe australskih Hrvata koje je Mesić zaboravio. Mnogi vjeruju da zbog te zaboravnosti i nije išao na Olimpijadu. Mesić je, u vrijeme kada je bio HDZ-ov dužnosnik, bio i najveći zagovornik privatizacije u Hrvatskoj. Jednom drugom visokom dužnosniku HDZ-a, koji je

pripadao struji koja je bila protiv privatizacije, dobacio je da je dinosaur."

I to dva puta, mogli bi danas dodati, da ne znamo da je Mesić iz Čačićeve stranke, odnosno da ne znamo ovo što piše Margetić i ne samo on! U "Hrvatskom listu" od 3. veljače 2005. spominju kako se Mesić svojevremeno bojao "da bi 'Račanova' obavještajna zajednica pod sitnozor mogla staviti sve njegove veze i poslove u razdoblju od 1993. do 1999. godine".

Četvrto poglavlje knjige je *STIPE MESIĆ-HAAŠKI SVJEDOK PROTIV HRVATSKE*. U njemu je dan niz dokumenata i račlambi najsramnijeg poglavlja hrvatske povijesti – ne samo svjedočenja protiv svoje države, već lažnog optuživanja da je Hrvatska agresor na BiH! Zašto bi to bilo najsramnije poglavlje hrvatske povijesti? Ne samo to sramno svjedočenje, već činjenica da je hrvatski narod dva puta birao toga "svjedoka" za predsjednika države i tako mu omogućio dalji rad u toj prljavoj rabi. Spomenimo lažni Brijunski transkript poslan, najvjerojatnije, iz Mesićeva ureda Haaškom tužiteljstvu.

Ta sramota, na žalost, nije prošla bez pomoći predsjednika HDZ-a Iva Sanadera, o čemu Margetić također piše u ovom poglavlju. Zato danas imamo i stanje u državi koje bivši saborski zastupnik HDZ-a Drago Krpina u "Hrvatskom listu" od 3. veljače 2005. kaže: "Šokantno je i da general Ante Gotovina, koji je zapovijedao južnim potezom operacije 'Oluja', danas sluša kako mu predsjednik Vlade njegove države poručuje da on 'svoj problem sam riješi u Haagu'. Isto tako, general Mirko Norac sluša kako Milorad Pupovac, Vojo Stanimirović i Jovo Gajica postavljaju uvjete hrvatskoj Vladi. Nažalost, Vlada te uvjete prihvaca u hrvatskom Saboru dok on broji zatvoreničke dane u Glini na temelju prve optužbe i čeka suđenje na temelju druge optužbe. Nemoralno je to naše privikavanje na takvo stanje. Kad je jedan čovjek nepravedno progonjen, cijeli svijet pati. Ta patnja bi se trebala ticati cijelog svijeta ili barem cijelog naroda za čiju je slobodu taj čovjek neprocjenjivo zaslужan." Dodajmo samo da je Sanader upravo izjavio kako "nitko, ma kakve zasluge imao za Hrvatsku, kakve nesumnjivo ima general Ante Gotovina, ne može biti izvan zakona". Naravno, pritom je "zaboravio" spomenuti kako

su na zahtjev svjetskih moćnika odbili zahtjev da se ispita je li Brijunski transkript falsifikat. To mu je po zakonu.

A sve to je u sklopu Mesić-Sanaderovog pakta o nenapadanju, kako dokumentirano piše "Hrvatski list" od 3. veljače u članku gdje se razobličuje slučaj navodnog kršenja ljudskih prava novinarke Helene Puljiz o kojoj se pisalo i pričalo danima, dok o istinskom kršenju ljudskih prava kakvo je bilo u slučaju Domagoja Margetića jedva se moglo i čuti ili pročitati pokoji redak.

Iz ovog poglavlja Margetićeve knjige posebno bih upozorio na podatak koji je Margetić izdvojio proučavajući Mesićeva svjedočenja. Radi se o podatku koji pokazuje kako je Mesić uvek spremjan koristiti neistinu da bi postigao ono što želi. Naime, kao svjedok optužbe u slučaju Blaškić, kada je želio lažno optužiti Hrvatsku za agresiju na BiH, tvrdio je kako je njegov nećak Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio u Bosni: "Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Nema ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. (...)" Samo četiri godine nakon te izjave Mesićeva je laž postala više nego očita, međutim, šteta je već nanesena i njegovo ranije svjedočenje poslužilo je za haaške konstrukcije o hrvatskoj agresiji na BiH. U svjedočenju 'protiv' Miloševića 2.10.2002., Stipe Mesić odgovarao je na Miloševićovo pitanje 'Gospodine Mesiću, da li je tačno da je Vaš nećak koji nije bio dobrovoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, takođe bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini. Da li Vam je bar to bilo poznato?', a Mesićev odgovor bio je potpuno suprotan od njegove izjave u svjedočenju protiv Tihomira Blaškića: 'Moji nećaci nisu bili u vojsci. Bili su premladi'."

Čitateljima će vjerojatno posebno biti zanimljivo peto poglavlje knjige *TAJNE AKTIVNOSTI STJEPANA MESIĆA*.

Prvi tekst donosi tajne izjave generala Aleksandra Vasiljevića, zadnjeg načelnika Kontraobavještajne službe ex JNA. Doista šokantno djeluje dio teksta: "Kasnije smo ipak uspeli da uspostavimo odnos sa Mesićem kojega smo čak jednim delom pridobili za ideju suradnje sa Armijom. Sa Mesićem sam kao glavni čovek KOS-a imao dvadesetak sastanaka na kojima smo razmenili informacije i podatke jer smo mislili da možemo da sprečimo sukobe i ekstremizam. Mnogo smo upravo od Mesića doznali o ustrojavanju paravojnih jedinica u Hrvatskoj, naoružavanju HDZ-ovaca. Mesić

nam je poslužio kao hdzovski insajder i informator. Mnogo su nam koristile tih dana informacije i podaci koje sam dobijao od Mesića. U jednom našem razgovoru Mesić je rekao kako bi tolerisao hapšenje svih funkcionara MUP-a i obrane iz Hrvatske osim Špegelja i Boljkovca. Inzistirao je na njihovoj zaštiti. Složili smo se oko toga. Razmena informacija i podataka s Mesićem ipak nam je bila mnogo važnija i nismo hteli da ugrozimo te kanale."

Ovaj citat daje i Jović u "Slobodnoj Dalmaciji" od 27. prosinca 2004. uz komentar: "Zanimljivo, ovaj slučaj koji bi u jednoj normalnoj zemlji digao narod i državna tijela na noge, u nas je zaliven olovnom šutnjom. Ni potvrde ni demantija. Jedine reakcije su potraga na kioscima za preostalim primjerkom 'Novog hrvatskog slova', misteriozni nestanak urednika Margetića i nepojavljivanje u distribuciji trećeg nastavka priče. Nestanak Margetića, znakovito, prokomentirao je u svom uličarskom stilu sam Mesić, kazavši kako su ga odvela dva homoseksualca i da ne zna što su mu radili. Razložno je pretpostaviti kako je i afera POA preventivno konstruirana kako bi se Mesić prikazao žrtvom protuobavještajnih igara i još na tome dodatno poentirao."

I slijedeći tekst o sudjelovanju Stjepana Mesića u tajnom planu "Balkan 3" u okviru kojega je i osmišljena priča o navodnoj agresiji Hrvatske na BiH komentira Josip Jović u istom tekstu: "Tako, između ostalog, možemo čitati o tzv. planu "Balkan 3", osmišljenom potkraj 1993. godine, kada su, kako se navodi, u vodećim stranim obavještajnim službama, na čelu s britanskom, odlučili neutralizirati nacionalističke prijetnje i osamostaljivanje novih država, što je u Hrvatskoj uključivalo rušenje s vlasti HDZ-a i dr. Tuđmana. U prosincu 1993. godine održan je sastanak u Wiesbadenu, u operativnom centru njemačke kontraobavještajne službe za vanjske operacije, na kojem je Mesić prihvatio ulogu prevratnika, a na sastanku s njim su navodno bili Josip Manolić, Martin Špegelj i novinar S.J. Kao što je poznato, plan državnog puča putem preslagivanja političkih karata u Saboru, iako brižno pripremljen s obećanim potrebnim brojem glasova, propao je, pa je na drugom sastanku iste skupine u istom njemačkom gradu razmatrana mogućnost atentata na Tuđmana. Paul Albert Scherer, brigadni general i bivši visoki zapovjednik u NATO-ovu savezu, u

jednom trenutku kaže: 'Da ja odlučujem, smaknuli bi ga bez razmišljanja. To je jedino rješenje.' A Špegelj odgovara: 'Možda i je, ali kako mislite da bismo mi u Hrvatskoj to mogli izvesti? Jeste li nam spremni pomoći barem nekim logističkim stvarima, prije i nakon toga...'

Atentat se nije dogodio, jer je Haaški sud došao na koncu kao naručen tobøe pravni i legitimni instrument za ostvarenje plana 'Balkan 3', te je Mesić, kako tvrdi 'Novo hrvatsko slovo', preuzeo ulogu glavnog organizatora čitave mreže haaških agenata, među kojima se, uz Mesića, navode Granić, Miljavac, Stipetić, Valentić, Manolić, Špegelj, Karić, Ostojić, Bajić, Degoricija, Gregurić, Boljkovac, Lucić, Račan, Šarinić, Čičak, Puhovski, Teršelić. Cilj je bio, i cilj je postignut, na konstruiranim činjenicama i tendencioznim interpretacijama putem niza optužnica protiv najviših vojnih zapovjednika stvoriti teoriju o hrvatskoj agresiji na BiH i planskome etničkom čišćenju Srba. Nakon svega, dodali bismo, ni sumnje o trovanju Tuđmana i Šuška uopće ne djeluju nevjerojatnim, a bojkot Tuđmanova pokopa od strane stranih državnika, ili žestina projekta 'detuđmanizacije' nakon Tuđmana, postaju jasniji."

Isto tako zanimljivi su i ostali tekstovi. I dok Mesić po Hrvatskoj zajedno sa SUBNOR-ovcima pjeva pjesmu "Po šumama i gorama", Margetić nas podsjeća na poznati velikosrpski skup na Petrovoj gori gdje je jedan od organizatora bio upravo taj SUBNOR SRH. Skup je svima ostao u sjećanju po tome što su Srbi usred Hrvatske vikali: "Ovo je Srbija". Spomenut ću samo kakve su transparente nosili mitingaši: "Smrt Tuđmanu", "Ubit ćemo Tuđmana", "Tuđman ustaški bandit", "Dolje Tuđman", "Ovo je Srbija", "Oj Srbijo, od tri dela bićeš, opet cela", "Nećemo podele", "Slobodo Srbine", "Živeo Slobodan Milošević ujedinitelj", "Jača Srbija, jača Jugoslavija", "Što je Čarnojević naselio, to je Slobodan ujedinio", "Vratite nam cirilicu", "Hvala vam na Bogu, od vašeg Boga i Krista Glina ima ožiljak", "Život damo, Kosovo ne damo", "U Srbiji Kosovo, u Hrvatskoj Krajina", "Od Karlovca pa do Ravne gore, svud su straže đeneral Draže", "Spremite se, četnici", "Kordun, Banija i Lika, tri srpska branika", "Slobodane, srpski sine, kad ćeš doći do Udbine", "Slobodane, čuvaj glavu, volimo te kao Svetog Savu", "Slobodane ti si komunista, volimo te k'o Isusa Krista", "Slobodane, samo zovi,

lete'ćemo k'o orlovi", "Oj Kordunu i Banijo divna, pozdravlja vas Kosovo kod Knina", "U Zemunu kla'ćemo Hrvate, Srem da bude čišći, Slobo, za te. (potpis) Radnici zemunskog Zmaja".

Knjiga završava kaznenom prijavom Vesne Balenović o kriminalu u nacionalnoj naftnoj industriji INI, slučaj koji je zataškan po izravnom nalogu Stjepana Mesića i svjedočanstvom Ane Jedrišić – svjedokinje pokajnice Mesićevog kriminala.

Knjiga Domagoja Margetića zorno pokazuje zašto su svjetski moćnici odlučili da je upravo Stjepan Mesić najbolji izbor u njihovu planu detuđmanizacije Hrvatske. U pravu je Zdravko Tomac kada u "Hrvatskom listu" od 9. prosinca 2004. tvrdi da je konačni cilj detuđmanizacije – rušenje hrvatske države: "Upravo zbog toga što je Tuđman nadigrao ne samo Miloševića, nego i međunarodnu zajednicu, što ih je prisilio da moraju tolerirati vojnu akciju, pa čak i tražiti pomoć Hrvatske u oslobođanju Bihaća, čime je srušio sve planove o konfederalnoj Jugoslaviji i federalizaciji Hrvatske iznutra, nije mu oprošteno, ali ne samo njemu, nego ni Hrvatskoj. Istog onog momenta kada su prihvatali Hrvatsku kao nacionalnu državu hrvatskog naroda, koja je bila iznuđena, počele su smisljene akcije njezinog destruiranja i rušenja. One će se nastaviti na različite načine. Jedan od načina je pomaganje onim ljudima koji će iznutra, u Hrvatskoj – i u medijima, i u nevladinim organizacijama, intelektualnim krugovima, na sve moguće načine biti spremni provoditi radikalnu detuđmanizaciju s konačnim ciljem rušenja Hrvatske kao nacionalne države hrvatskog naroda (...)."

Tomac piše ono o čemu su hrvatski državotvorni novinari i ne samo oni pisali godinama. Govoreći o slučaju Blaškić, dakle onom slučaju u kome je Mesić lažno optužio svoju domovinu za agresiju na BiH, napisao sam u "Spremnosti, Hrvatskom političkom tjedniku" od 26. rujna 2000.:

"Čak se nisu usudili izreći kaznu generalu Blaškiću dok predsjednik Tuđman nije umro. Istina, njegovu bolest su iskoristili tako što su u Hrvatskoj mogli provesti ono o čemu je pisao kineski filozof i pisac Sun Tsu, a što navodi dr. Carl Gustav Stroehm u svojoj kolumni u "Večernjem listu" od 9. rujna 2000.:

'Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu.

Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje. Nahuškajte mlade protiv starih. Ometajte svim sredstvima naoružanje, opskrbu i red u neprijateljskoj vojsci. Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate...'

Je li Sun Tsu 'vidio' današnju Hrvatsku? I doista u njoj su danas istinski heroji zločinci, a na pijedestal su izdignuti doušnici svih vrsta."

Sve u svemu knjiga, Domagoja Margetića ostaje kao svjedočanstvo, kao što je već rečeno, najsramnijeg dijela naše povijesti, jer u svjetskoj povijesti nije zabilježeno da je neki narod izabrao za predsjednika čovjeka koji je lažno optužio svoju domovinu za agresiju na drugu državu i tako mu omogućio da i dalje nastavi s tom sramotnom rabotom. Knjiga je svjedočanstvo vremena kada su svjetski moćnici uspjeli primijeniti učenje Sun Tsua u Hrvatskoj. A da sramota bude veća, to se dogodilo odmah pošto je taj isti narod ispisao deset najsjajnijih godina u svojoj povijesti – deset Tuđmanovih godina! Je li u pravu Milovan Šibl kada u "Hrvatskom listu" od 30. prosinca 2004. kaže: "Tuđman je, čini se, bio prvi i zadnji hrvatski predsjednik!"

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI
PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.**

**ZABRANJENA DVA HRVATSKA
AKADEMIKA!**

**JE LI GLAVNI UREDNIK "FOKUSA" CENZURIRAO I
KRIVOTVORIO INTERVJU AKADEMIKA DUBRAVKA
JELČIĆA?**

KRIVOTVORENJE JELČIĆA

Tko bi pomislio da je nedavni razgovor s akademikom Dubravkom Jelčićem "Fokus" krivotvorio? Ali Jelčić je HINI dostavio slijedeću *Izjavu*:

"U broju 236 od 19. studenoga 2004. revija "Fokus" objavila je razgovor sa mnom *Povijest nije ekskluziva povjesničara*, koji je urednik ne samo ovako smušeno nazvao nego i samovoljno, bez moga znanja i pristanka, okljaštio, preoblikovao i preuređio tako da se to može kvalificirati tendencioznom, politički motiviranom cenzurom. Ne ulazeći za sada u to, je li do toga došlo pod pritiskom i na zahtjev neke izvanredakcijske snage, takav je postupak

nezakonit, a kako urednik "Fokusa" nije u sljedećem broju 26. studenoga donio odgovarajući ispravak ili ispriku, dužan sam izjaviti, da navedeni razgovor nije vjerodostojan. Bez cenzuriranoga dijela taj razgovor nije samo krivotvoren nego i besmislen, jer ne daje odgovor na bitno pitanje, kojim je povodom i zašto je uopće taj razgovor vođen. U Zagrebu, 27. studenoga 2004. Dubravko Jelčić."

Upitan da pojasni postupak Hrvatskog tjednika "Fokus", glavni urednik Marijan Majstorović, prema "Vjesniku" od 30. studenoga 2004., izjavio je kako je uredništvo postupilo u skladu s raspoloživim prostorom u listu i poslužilo se svojim pravom kraćenja i opremanja teksta. Majstorović je kažu s indignacijom odbacio navode iz izjave akademika Jelčića u kojima tvrdi da su kraćenja i oprema intervjua s njime politički motivirani, cenzurirani.

Tko bi pomislio da je i ovo samo nastavak na priču o mom pisanju u "Fokusu" (vidjeti "Novo hrvatsko slovo" od 26. studenoga i 3. prosinca 2004.). A doista je tako. Povod za razgovor koji je s akademikom Jelčićem vodio Nenad Piskač bilo je nedavno predstavljanje moje knjige. Na samom predstavljanju je poznati hrvatski povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević počeo svoje izlaganje odgovarajući na pitanje: "Što radi matematičar Josip Pečarić u povijesnoj znanosti?" ustvrdivši kako Pečarić uvodi red u tu znanost. Kako su slično govorili i ostali predstavljači akademik Jelčić i predsjednik Matice hrvatske Igor Zidić, Piskač je zamolio Jelčića za razgovor na tu temu. Ništa neobično ako se zna da sam u to vrijeme iz tjedna u tjedan pisao za "Fokus". Razgovor je trebao biti tiskan u broju 235 od 11. studenoga. Ali iz prethodnog broja je povučen moj tekst o aktualnom predsjedniku (koji je objavljen u "Novom hrvatskom slovu" od 26. studenoga) pa se ni razgovor s Jelčićem nije pojavio. Akademik Jelčić je protestirao, a "Fokus" je u sljedećem broju objavio krivotvoreni tekst. Ovdje dajemo originalan tekst u kome je dio koji je izbačen iz Jelčićeva teksta označen s [...]. Izmijenjen dio Jelčićeva teksta je označen s (...), a objavljena izmjena s /.../. Umjesto Nenada Piskača kao autor se pojavljuje Branko Banić, a u objavljenom interviewu se niti moja knjiga niti ono što je akademik Jelčić rekao o mom radu uopće ne spominje. I onda mu to nije krivotvorene i cenzura. Vjerovali ili ne!

**[RAZGOVOR S DUBRAVKOM JELČIĆEM O KNJIZI
JOSIPA PEČARIĆA
U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI]**

/U proteklih gotovo petnaest godina iznimno kreativnoga razdoblja hrvatske države puno se ljudi bavilo i bavi politikom iako se prema njihovoj profesiji to ne bi očekivalo. Isto tako povijesnim pitanjima bave se nepovjesničari. O tom fenomenu razgovarali smo s akademikom Dubravkom Jelčićem./

[Govorili ste nedavno na predstavljanju nove knjige akademika Pečarića.] Recite, što (radi)/rade/ (matematičar)/nepovjesničari/ u povijesnoj znanosti?

Očekivao sam da ćete me to pitati, jer to pitanje je postalo gotovo neizbjegno kad god se govori o [Pečarićevim] povijesno-političkim knjigama. To pitanje naime kao da podrazumijeva negativan odgovor, koji bi se svodio na zaključak, da onaj tko nije povjesničar po profesiji nema pravo razmišljati o povijesti, a još manje ima što tražiti u povijesnoj znanosti. Drugim riječima, on se ne bi smio ni na koji način baviti povijesnim temama, jer za to nema formalne kvalifikacije, nego bi morao prihvataći sve što mu serviraju povjesničari po edukaciji.

/Hoćete reći da povijest nije ekskluziva povjesničara?/

Prije svega, nijedna znanost, pa ni povijesna, nije i ne može biti rezervirana samo za formalno kvalificirane stručnjake. Ona to može biti možda čak i najmanje, što je posve razumljivo. Jer povijest je ono što svi živimo i nosimo u sebi, o njoj imamo i osobna iskustva i vlastite spoznaje. Povijest je intelektualcu bitni, formativni dio njegova bića. A kad je još riječ o nacionalnoj povijesti, on je, gotovo bih rekao, osjeća i nosi u sebi. Nije li onda sasvim prirodno, da će se svaki odgovorni i primjereno naobraženi intelektualac, a pogotovo ako je još i znanstvenik, bilo kada i u bilo kojoj mjeri prije ili poslije pozabaviti njome?

- Je li to ipak neka vrst amaterstva, samo na višoj razini?

Pa što onda? Biti amater u nekoj znanosti ili umjetnosti nije a priori ni pozitivno ni negativno, jer nije nikakvo jamstvo: ni

vrijednosti ni nevrijednosti, ni uspjeha ni neuspjeha. Nije malo profesionalaca u nekoj znanosti ili umjetnosti, koji nisu daleko odmakli, dok su s druge strane neki "amateri" doslovce preokrenuli svijet? Nije li impozantan popis "amatera" koji su u nekoj znanstvenoj disciplini postigli kudikamo veće rezultate od mnoštva stručnjaka? I Schliemann je bio arheolog-amater (diletant, kako bi zacijelo, s nekih svojih imaginarnih visina, posprdno rekli neki naši učeni suvremenici, kad bi se radlo o nekom našem suvremeniku), ali je taj trgovac otkrio Troju i Mikenu i tako doslovce otvorio nove vidike na antičku kulturu Mediterana!

- *Tko onda zastupa takva stajališta?*

Meni je jasno tko o pitanje potiče i zašto. Potiču ga oni, koji zastupaju suprotna stajališta, iznose suprotna tumačenja, a nemaju argumenata da ih obrane pred (**Pečarićevim**)/njihovim/ argumentima, pa (**ga**)/ih/ pokušavaju već u prvoj rundi diskvalificirati i eliminirati na temelju posve formalističkih kriterija. A meni nikada nije važno *tko* nešto govori, nego *što* netko govori. Uostalom, i u umjetnosti i u znanosti više cijenim talentirane i dobronamjerne, savjesne amatere nego ne znam kako talentirane i naobražene ali zlonamjerne profesionalce. Nitko nije pogubniji od takvih "profesionalaca" – i u znanosti i u umjetnosti. Ovo govorim sasvim načelno i neovisno o temi koja je pred nama.

- *Što je ono što pokreće te ljudе, odakle im taj poticaj?*

(Jer Pečarić nije amater)/Svi oni nisu amateri niti (**ga**)/ih/ se može nazivati (**amaterom**)/amaterima/, pa ni u povijesnoj znanosti. (**On je znanstvenik**)/Oni su znanstvenici/ i (**njemu je**)/njima su/ kao (**znanstveniku**)/znanstvenicima/ visokog ranga vrlo dobro poznata načela znanstvenosti i metode znanstvenog istraživanja. [**Kao jedan od vrhunskih matematičara, on je čovjek mašte i logike.** A to su, vjerujte mi, elementarne pretpostavke za svako kreativno bavljenje znanosću. Bilo kojom, pa i povijesnom!

Zašto to kažem? Zato, jer mašta prethodi svakom prodoru u novo. Bez mašte se ne možemo osloboditi rutine i konvencije. Kao što je potrebna umjetniku, potrebna je i znanstveniku, da usmjerava njegovu imaginaciju u prostore neotkrivenih i

nepoznatih spoznaja. Isto tako i logika: umjetniku je potrebna, a znanstveniku nezamjenjiva. Ona nadzire njegovo mišljenje i čuva ga od mogućih zastranjivanja. A zastranjivanja su najviše moguća baš u povjesnoj znanosti. Zar se rijetko događa, da nam povjesničari od zanata iznose tvrdnje ne samo na temelju vlastitih idejnih ili političkih sklonosti, nego vrlo često i po diktatu vlastitog oportunizma, zanemarujući elementarnu logiku koja proizlazi iz samih činjenica? Upravo je logika potrebna povjesničaru da "napipa" i nasluti nevidljive, pritajene odnose među pojedinim naoko nepovezanim činjenicama, dogadajima ili osobama, bez kojih se povjesna istina ne može spoznati. Zato nam se često događa, da znamo sve činjenice, a ne znamo istinu. Za takve spoznaje potrebna je visoka imaginacija. A kome je ona svojstvenija nego matematičaru? Tko raspolaže njome više od matematičara? A još kad je riječ o zaista vrhunskom matematičaru, onda su njegove prednosti posve neupitne.

Matematičar, prema tome, itekako ima što raditi u svakoj znanosti, ako ga ona zanima, pa i u povjesnoj znanosti! Ako sam i ne istražuje, čuva nas od pogrešnih, nelogičnih tvrdnji profesionalnih povjesničara. Od njihovih interpretacija (i "interpretacija"!) povijesti. Zašto? Svaka je interpretacija u osnovi subjektivna, koliko god se zasnivala na konkretnoj podlozi i služila objektivnim činjenicama. Interpretacija je pokušaj, eksperiment, ona ne isključuje mogućnost i drukčije interpretacije, ona se ne mora uvijek podvrgavati ni zakonima logike. I u znanosti doduše može biti i ima pokušaja i eksperimenata, ali oni nisu njen rezultat nego tek stepenica do znanstvenog rezultata. Znanstveni rezultat je tvrdnja. A znanstvena tvrdnja isključuje mogućnost nekakve suprotne, njoj protuslovne tvrdnje! Sve dok se ne otkriju eventualne nove činjenice. Do tada, ona je konačna i nezamjenjiva, što interpretacija nije i ne može biti.

- *Recite nešto o samoj knjizi akademika Pečarića.*

Već naslov knjige pobuđuje asocijaciju na poznatu sentencu: *Saxa loquuntur.* U ovoj knjizi ta se rečenica "čuje" gotovo na

svakoj stranici. S razlogom! Pečariću je ovo druga knjiga o istoj temi: hrvatski karakter Boke kotorske. U njima čitate zanimljive povijesne reminiscencije, podatke i o davnim i o nedavnim događajima koji su današnjim naraštajima poznati malo ili nimalo, polemičke refleksije koje nas uvjeravaju da je ovaj autor nazubljene rečenice ne samo pouzdani znalač nego i nepokolebljivi tumač istine, pisac koji na događaje u prošlosti i sadašnjosti gleda kao na jedinstveni povijesno-politički proces u kontinuitetu. Svaki je njegov članak u ovim knjigama svojevrsna sinteza informativnosti i polemičnosti.

- Kako tumačite posvetu Slobodanu Praljku?

Prastari je običaj da pisci neka svoja djela posvećuju dragim osobama, svojim najbližima, među kojima su često i njihovi najbolji prijatelji. Ovaj običaj je utoliko opravdani, kad postoji intimna veza između teme o kojoj pisac govori o svome djelu i osobe, kojoj to djelo posvećuje. Mislim da je u ovom slučaju ispunjen i taj uvjet. Osim toga, ovom posvetom knjiga je dobila pojačanu dimenziju aktualnosti. Nadam se da vam sve to ne moram posebice objašnjavati.]

Je li na udaru i Boka kotorska?

Moram priznati da nisam očekivao da će HDZ cenzurirati ono što pišem o Boki kotorskoj. Kada je zbog teksta *Sionisti* u "Hrvatskom slovu" 1998. godine karizmatički glavni urednik Dubravko Horvatić podnio ostavku, reagirao sam na besmislene tvrdnje da se radi o antisemitskom tekstu. Poslije toga sam mogao u "Slovu" objavljivati samo tekstove o Boki kotorskoj. To nitko nije sprječavao!

Zato je nevjerljivatna tvrdnja da se iz teksta eliminira Boka kotorska i samo spominjanje Pečarića, a da je to "pravo kraćenja teksta", a ne cenzura. Prije bi se mogla spomenuti nekakva nova "crna knjiga". Možda je urednicima "Hrvatskog slova", kao vjerojatno i uredniku "Fokusa", netko skrenuo pažnju na nepodobnoga Pečarića. Ako i jest, oni ipak itekako vode računa da odvoje moj rad na bokeškim temama od drugog djelovanja. Tako je u "Slovu" i objavljen prikaz najnovije knjige koji je dao bivši

saborski zastupnik HDZ-a književnik Đuro Vidmarović. Vidmarović o mom radu na bokeškim temama kaže ("Hrvatsko slovo", 19. studenoga 2004.):

"Bokeljski Hrvat, zagrebački sveučilišni profesor, akademik HAZU i jedan od najpoznatijih matematičara u svijetu, nosi u sebi bogatstvo povjesnog naslijeda, ali i cjelokupnu tragediju zajednice u kojoj je rođen. Stoga ne prestaje upozoravati gdje može i kako može, na svoj zavičaj, moliti odgovorne u Hrvatskoj, kao i hrvatsku javnost, da ne zaborave Boku kotorskou kao pokrajinu u kojoj žive Hrvati od vremena doseljenja cijele etnije u današnju postojbinu. Srijem i Boka kotorska dijelovi su hrvatskog etničkog biča, a umjetnim granicama pretvoreni su u podanike susjedne države, čija ih politička elita nikada nije prihvatala s ljubavlju i čija ih je država izložila bespôštednoj nacionalnoj diskriminaciji s tragičnim posljedicama."

Slično Vidmaroviću, Vesna Kukavica svoj prikaz knjige danom u mjesечноj reviji HMI_a "Matici" zaključuje riječima: "Stoga je za očekivati kako će napor akademika Josipa Pečarića, prema onoj 'Nul effort n'est perdu', što reče Louis Pasteur – 'nijedan napor nije izgubljen' – uskoro vidjeti rezultate borbe crnogorskog civilnog društva za bolji položaj svih građana u Crnoj Gori, pa tako i Hrvata."

U stvari vjerojatnije je da je samo uredniku "Fokusa" netko skrenuo pažnju na "nepodobnoga" Pečarića, i taj mora biti visoko pozicioniran kada se Jelčiću krivotvori intervju, tj. iz njega se eliminira nepočudni Pečarić, i njegova Boka! Izgleda da ga je duboko pogodila moja tvrdnju o tome kako gazde kad mijenjaju slugu uvijek nađu boljeg slугу. Ili je kasno primijetio da u "Fokusu" piše "nepodobni" Pečarić, poznat po sličnim izjavama od ranije (uostalom i ova o slugama je nastala prije povratka HDZ-a na vlast).

"Nepodobno" djelovanje

Vidmarović daje viđenje i tog mog drugog "nepodobnog" djelovanja:

"Akademik Pečarić je osoba koja sudjeluje u javnom životu čestim polemičkim sučeljavanjima. Pri tome iskazuje elokventnost, upornost i neugodnu logičnost, što kod protivnika izaziva nelagodu, jer se njihova djela ili misli javno izlažu u svojoj blistavoj

nelogičnosti, pa i sumanutosti. Budući da to ljudi, poglavito narcisoidni ne vole, Pečarić je za mnoge postao "crvena krpa". K tome iskazuje otvoreno i hrabro hrvatsko rodoljublje i državotvornu političku svijest, što ga opet u našim šugavim prilikama baca u nemilost lijevoj i orjunaškoj falangi. Bez obzira na temperament i bez obzira slagali se s njegovim stavovima ili ne, moramo priznati da su mu nastupi otvoreni, pošteni i najvećim dijelom pravedni i pravdoljubivi."

Očito je da se ne radi samo o "nemilosti lijeve i orjunaške falange", već se nađe i poneki "desničar" kome smeta kada netko otvoreno i javno kaže ono što misli. Ali činjenica jest da je kod ljevičara to pravilo, a ovdje je samo incident koji je rezultirao i ovim krivotvorenjem Jelčića u "Fokusu".

Interesantno je kako nekome u HDZ-u jednostavno ne tiskati Jelčićev ili Pečarićev tekst. Pa radi se o dva akademika. I to hrvatska! A kako se odnose prema piscima i novinarima drugačije provenijencije piše i Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 2. prosinca 2004.: "Može li se čemu dobrome nadati premijer koji daje intervju Davoru Butkoviću i opravdava se pred njim kako nije amnestirao Gotovinu, nego je mislio da je svatko nevin dok mu se ne dokaže suprotno, i koji se ponaša kao talac Pavićeva medijskog carstva? Može li se premijer čemu dobrome nadati i s HTV-a koji nadzire i dalje Račanov čovjek Mirko Galić? Može li se vladati u državi u kojoj paralelnu vlast imaju mediji u rukama protivnika? Hoće li Sanader bilo što riješiti politikom podilaženja? Dalmaciju koja je bila utvrda pobjede HDZ-a, ali HDZ-a shvaćenog kao istinske tuđmanovske domoljubne opcije, posve je zapustio, ostavio na medijskoj vjetrometini. Split je izložen propagandnom teroru Slobodne Dalmacije u rukama lokalne političke manjine neskrivenih orjunaških i autonomaških sentimenata."

Da, čemu se može nadati premijer kojemu smeta Jelčićev, pa čak i Pečarićev tekst (koji ga zna itekako kritizirati s hrvatskih pozicija). A izgleda ne smetaju, kako kaže Vukman, novinari koji su radili za Udbu i Kos. Vukman se pita kako oni "mogu danas obavljati bilo kakav novinarski i javni posao? Nije li društvo u kojemu je tako nešto moguće bolesno ... A peta kolona u hrvatskim medijima i dalje će

razarati zdravo tkivo hrvatskog društva. Sanaderova kemoterapija, vrlo je jalov tretman za ovakvu vrstu ubojitog sarkoma."

U društvu s Tuđmanom i Holjevcem

Nije osnovni problem je u zabrani tekstova Josipa Pečarića. Pa on je član Hrvatskog bloka! Ali ovdje se ipak radi o tekstu donedavnog saborskog zastupnika HDZ-a akademika Dubravka Jelčića. Jednom mi je Jelčić ispričao da mu samo u drugoj Jugoslaviji nisu objavili dva teksta. Jedan o Tuđmanu, a drugi o Holjevcu. Na taj način "Fokus" mi je učinio veliku čast. Doista, sjajno društvo! Zar ne?

Jelčić je 1970. godine napisao esej o knjizi Franje Tuđmana *Velike ideje i mali narodi*, Matica hrvatska, Zagreb, 1969. Njegov tekst *Povijest suvremenosti* nije prihvaćen ni u "Vjesniku" ni u "Glasu Slavonije". A u "Glasu Slavonije" Jelčić je u to vrijeme imao stalnu književno-kritičku rubriku *Knjige o kojima se govori*. Esej urednik jednodnostavno nije htio primiti. Tek dvadeset i tri godine kasnije, u travnju 1992., pročitao ga je u Društvu hrvatskih književnika, kada su u nazočnosti dr. Tuđmana obilježili 70. godinu njegova života skromnom svečanošću. Mjesec-dva zatim, esej je prvi put i tiskan u "Hrvatskoj reviji", br.2; Zagreb, 1992. Dan je i u knjizi koja je ovih dana upravo tiskana: Dubravko Jelčić, Josip Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb 2004.

O slučaju s Holjevcem Jelčić piše u drugoj tek tiskanoj knjizi: *Dubravko Jelčić, 100 krvavih godina – XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*, Zagreb, 2004. (str. 226-227): "Nekako u to vrijeme (1969. godine, op. J.P.) izašla je u nakladi Matice hrvatske i knjiga Većeslava Holjevca *Hrvati izvan domovine*. Bio je to prvi put, koliko ja znam, da je u Jugoslaviji ne samo načeto pitanje hrvatskog iseljeništva nego i zahvaćeno u svojoj punini koju to pitanje podrazumijeva: od uzroka do posljedica! I to sagledanih u kontekstu aktualnih događaja! Holjevac je toj temi prišao s iznimnom akribijom, pa je njegova knjiga svojom dokumentarnom kao i prosudbenom snagom izazvala veliku pozornost u krugu obrazovanijeg čitateljstva. Više godina on je radio na njoj, razgovarao sam poslije o tome s njim, i mogu s punim uvjerenjem reći, da je ona bila zametak ideje o jedinstvu iseljeničke i

domovinske Hrvatske, koja je poslije postala misao-vodilja dr. Franje Tuđmana u njegovu radu za stvaranje slobodne i neovisne Hrvatske." Ovaj esej je bio prvi kojega urednik "Glasa Slavonije" nije htio objaviti, a Jelčić je napisao "odgovor tom gospodinu, gospodinu drugu", i objavio ga je u 4. broju matičina dvomjesečna časopisa "Kritika", koji je u jesen 1968. pokrenuo i uređivao Vlatko Pavletić.

I tako poslije *Velikih ideja i malih naroda*, vandomovinske Hrvatske, na redu je došla i Boka kotorska! Ali sada u vrijeme Jelčićeve HDZ-ove vlade! Prvo mu ne objavljuju, a potom krivotvore tekst. I na kraju mu ne žele objaviti traženi ispravak! Zar se tako odnosi prema istaknutom članu vlastite stranke? Pokazujući mu da im je važniji netko koji piše protiv njih, od njega samoga! Zar biti ugledan HDZ-ovac tako malo znači u očima samih HDZ-ovaca? Zar im nije jasno da time omalovažavaju vlastitu stranku i sebe same?

J. Pečarić, "Novo hrvatsko slovo", 24. prosinca 2004.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE ANGLO-AMERICKI ESTABLISHMENT

Tko su vladari svijeta i kako su to postali su pitanja koja se ljudima nameće odavno. Svakim danom sve više i više. Pogotovo tu kod nas gdje smo suočeni s očitim manipulacijama u cilju pretvaranja Hrvatske u ono što žele svjetski moćnici. Najčuvenija knjiga koja govori o vladarima svijeta jest *Protokoli sionskih mudraca*. Josip Jović je 2002. godine napisao knjigu *Život po protokolima*. Odmah iza naslovnice on konstatira: "Protokoli sionskih mudraca su, po jednima krivotvorina, po drugima nisu. No, oni se danas doimaju kao scenarij po kojem se odigrava aktualna hrvatska politička drama, iako u razmaku od sto godina."

Sve one koje bi se usudili javno ukazati na samo postojanje svjetske "nadvlade" obično bi optužili da su zagovornici "teorije zavjere", što ih je automatski trebalo ismijati. Iako je sasvim normalno i logično očekivati da bogati i moći organiziraju stvari u svome vlastitom interesu.

Često puta oni koji samo spomenu "svjetsku vladu" budu i kažnjeni. Najpoznatiji takav primjer u nas je onaj Marka Matića kada ih je u *Hrvatskom slovu* 11. rujna 1998. nazvao *Sionistima*. Iako je u samom tekstu definirao što su njegovi "sionisti": "tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje", a samu definiciju "sionista" g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i "svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)", i on i *Hrvatsko slovo* bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma, a glavni i karizmatski urednik ovog hrvatskog tjednika Dubravko Horvatić je smijenjen. A napomenimo da je poznato kako je osnivač te moćne i tajnovite Trilateralne komisije jedan od najutjecajnijih svjetskih bankara David Rockefeller (vidjeti npr. *Hrvatski list* od 29. srpnja 2004.).

Knjiga koju danas predstavljamo je jedna od najautoritativnijih knjiga na koje se oslanjaju "teorije zavjere" (za hegemonističko vladanje svijetom). Zove se "Angloamerički establišment" američkog autora Carrolla Quigleya, objavljena u New Yorku 1981. godine, a prevedena na hrvatski 2003. godine u izdanju Naklade E. Čića i u prijevodu Emila Čića. Nakon pojave ove knjige više se nisu

mogle tako lako odbacivati tvrdnje o urotničkom utjecaju na svjetska događanja. Pa napisao je autor koji je bio profesor na Školi za vanjske poslove pri američkom sveučilištu u Georgetownu, a predavao je i na sveučilištima Princetonu i Havardu. Bio je i savjetnik Bijele kuće i američke ratne mornarice.

Knjiga daje detaljan prikaz podzemnog djelovanja tzv. Milnerove skupine (prema britanskom lordu Alfredu Milneru) od 19. do sredine 20 stoljeća. Ovu elitnu skupinu pokrenuo je bogati vladar britanskih južnih afričkih kolonija Cecil Rhodes, po kome je nazvana Rodezija, današnji Zimbabve. On je iza sebe ostavio ogromno bogatstvo koje je namijenio za osnivanje tajnoga društva. Cilj društva bio je očuvanje i jačanje britanskog imperija putem Commonwealtha, i uključivanje SAD-a u stvaranju "jedne svjetske vlade" pod angloameričkom prevlašću. Posebno treba istaknuti da sam Quigley dijeli neka globalizatorska stajališta Milnerove grupe, ali nije prihvaćao njihove metode, među ostalim i njihovu tajnovitost.

U prvim poglavlјima knjige dana je sama organizacija i članovi pojedinih udruga. Naime njihova tajna udruga podijeljena je u dva dijela: unutarnji krug "Udruga izabralih" i vanjski krug "Društvo pomagača".

Grupa je svoje postojanje vrlo uspješno skrivala, i mnogi su njezini članovi, zadovoljni da radije posjeduju realnu moć, nego li njezinu vanjsku pojavnost, nepoznati čak i najupućenijim proučavateljima britanske povijesti. Uzrokovala je Burski rat g. 1899.-1902.; podigla je i nadzirala "Rhodes Trust", stvorila Južnoafričku Uniju u razdoblju od 1905. – 1910.; utemeljila britanski imperijalistički časopis "The Round Table" godine 1910.; vršila je najmoćniji pojedinačni utjecaj na koledže All Souls, koji je postao glavna regrutna agencija Milnerove grupe, Balliol i New Colleges na Oxfordu duže od jednog naraštaja; nadzirala je "The Times" duže od pedeset godina. Grupa je promovirala ideju i ime "British Commonwealth of Nations" u razdoblju od 1908.-1918. g.; imala je glavni utjecaj u ratnom kabinetu Lloyda Georgea u razdoblju od 1917.-1919. i dominirala je britanskom delegacijom na Mirovnoj konferenciji 1919. g. Imala je i udjel u oblikovanju i vladanju Ligom naroda i sustavom mandata. Grupa je imala jedan od najvažnijih

utjecaja na britansku politiku prema Irskoj, Palestini i Indiji u razdoblju 1917.-1945., a nadzirala je i još nadzire, i to do vrlo značajnih razmjera, izvore i pisanje povijesti Britanskoga Imperija i vanjske politike još od vremena Burskog rata. Knjiga baca novo svjetlo i na uzroke obaju svjetskih ratova.

Milnerova grupa je utemeljila Kraljevski institut međunarodnih poslova - "The Royal Institute of International Affairs" (RIIA) g. 1919. i još ga nadzire. Ovaj institut, pred kojim je nedavno istupio i hrvatski predsjednik Stipe Mesić, je prema Johnu Colemanu autoru knjige "Conspirators' Hierarchy: The Story of Committee of 300" ("Zavjerenička hijerarhija: priča o Komitetu 300"), tiskanoj 1992. godine, jedan od tri središta preko koga Komitet 300 vlada svijetom. Drugo središte je Tavistoke Institute of Human Relation (Institut za ljudske odnose Tavistock) engleskog sveučilišta u Sussexu. Usput, na njemu se obučavao i Radovan Karadžić. Treće središte je Club of Rome (Rimski klub), nešto kao političko krilo NATO-a. Preovladajuću ulogu u Komitetu 300 ima britanska aristokracija, a tu su bili i John Cecil Rhodes i lord Alfred Milner. Komitet 300 smjenjuje svakog državnika koji otkaže poslušnost, uključujući i američke. Tako je, tvrdi Coleman, "maknuo" J.F. Kennedyja, namjestio aferu Watergate R. Nixonu, ubio talijanskog demokršćanskog premijera Alda Mora, itd. Da bi vidjeli koliko je on važan za sve ono što se događa na našim prostorima spomenimo da su u Komitetu 300 bili britanski Lord Aldington, izravno suodgovoran za bleiburški pokolj, George Bush stariji, na čiji je mig – preko njegova državnog tajnika Bakera – Milošević krenuo u rat, lord Carrington, Cyrus Vance, Hans van der Broek, francuski predsjednik François Mitterand (vidjeti podlistak Domagoja Barića, *Hrvatski list*, 5. kolovoza 2004.).

Barić u tom svom podlisku, 12 kolovoza 2004. piše: "Činjenica postojanja 'posebnih odnosa' Velike Britanije i SAD-a, koje Quigley u svojoj knjizi slijedi tijekom pola stoljeća, potaknula je mnoge na razrješenje zagonetke: kako to, zapravo, britanska oligarhija vlada SAD-om, kojeg svijet doživljava kao neospornu i jedinu svjetsku velesilu? Peter Myers, irsko-australijski publicist, na svojim internetskim stranicama, ovako objašnjava tu vezu: odmah nakon I. svjetskog rata, zapravo 1919. godine, Rhodesovo, a kasnije

Milnerovo tajno društvo osniva u SAD-u Vijeće za vanjske poslove (Council On Foreign Relations – CFR), koje danas vlada i Demokratskom i Republikanskom strankom u SAD-u. Praktično svi glavni državni dužnosnici (predsjednici, kabinetski ministri, viši savjetnici itd.) potječu iz toga Vijeća, nakon što budu godinama izloženi provjeri."

Iz onoga do sada rečenog, a pogotovu prema svemu onome što se dogada Hrvatskoj, jasna je i pozicija ovih tajnih društava prema Hrvatskoj. O tome puno više možete naći u knjizi Emila Čića *Povijest hrvatskih neprijatelja*. Barić nas u *Hrvatskom listu* na to također upozorava i kaže kako Čić, "među ostalim, u njoj (str. 326) navodi temeljnu istinu o našoj suvremenoj stvarnosti i to iz autoritativnog pera Naoma Chomskog iz knjige *Što Uncle Sam doista želi* iz 1992. godine – dakle, sa samih početaka našeg više nego bolnog tranzicijskog iskustva:

'S kolapsom Sovjetskog Saveza treba očekivati da će najveći dio te regije povratiti svoj tradicionalni status, s najvišim slojem stare komunističke birokracije u ulozi elita nerazvijenog svijeta, koji će, bogateći se, služiti interesima stranih ulagača'.

Ovu bi rečenicu trebalo pažljivo pročitati i duboko urezati u pamćenje, jer ona ne samo da objašnjava desetljetna nastojanja svjetskih oligarhija na rušenju autentičnog nacionalnog vodstva dr. Franje Tuđmana, režiranog povratka Račanovih komunista na vlast 3. siječnja 2000 godine i današnju 'vlast bez vlasti' Ive Sanadera (nominalna narodnjačka vlast, a sve bitne njene poluge u rukama stranaca i 'stare komunističke birokracije', o kojoj govori Chomski).

A kad je, pak, o prošlosti riječ – a ona je uvijek više od toga, temelj i odrednica budućnosti – Čić jasne putokaze na njeno razumijevanje nalazi u trajnoj politici engleskog, a kasnije angloameričkog establišmenta u svjedočenjima hrvatskih političara još iz 19. stoljeća kao što su dr. Izidor Kršnjavi ('za Englesku je Srbija karta u igri') i niza drugih. U Quigleyevoj knjizi Čić pronalazi da je dio oligarhijske Quigleyeve skupine bio poznati britanski političar R. W. Seton-Watson, kojeg s dobrim argumentima smatra bitnim demijurgom obiju Jugoslaviju.

U ovoj vizuri, svaka nezavisna hrvatska država smetnja je trajnim geopolitičkim interesima angloameričkog establišmenta, jer

se nalazi na 'životnoj arteriji' i te kako postojećeg Imperija od Jadrana do Zaljeva i dalje, s koje treba istisnuti sve nepoželjne konkurente, kakva je, recimo, Njemačka. Srbija je, naprotiv, prirodna prepreka njemačkom prodoru na jugoistok.

Time se objašnjava sve ovo krvavo što smo proživjeli u svojoj novoj povijesti, uključujući i oprost Srbiji za četiri izazvana genocidna rata, nagrade za njih u vidu polovice BiH, izjednačavanje ratne krivnje i ponovno guranje Hrvata pod srpsku čizmu u nekoj novoj Jugoslaviji, makar i pod imenom 'zapadnog Balkana'."

Da, time se može objasniti i sve ovo što doživljavamo kroz kriminalizaciju Domovinskog rata i preko Suda u Haagu kada se hrvatsko oslobođanje i od samog UN-a proglašenih okupiranih područja svoje države, dakle nešto što je pravo i obaveza svake države, proglašava zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije.

Zbog boljeg razumijevanja svega toga što nam se događa, i nama i cijelom svijetu, dobro je pročitati ovu knjigu. Hvala nakladniku što je ova knjiga tiskana i na hrvatskom jeziku.

Govor J. Pečarića na predstavljanju u Vinkovcima

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *RASTAJEMO LI SE OD SEBE?*

Knjiga *Rastajemo li se od sebe?* treća je publicistička knjiga diplomiranog pravnika, književnika i publiciste Marka Matića. Svi mi znamo kako piše Marko Matić tj. koliko je u pravu kada kaže (str. 157): «i ne mogoh nakon toga ne latiti se svog oštrog pera, britke sablje hrvatske». I doista u knjizi nalazimo četrdeset i pet tekstova nastalih u razdoblju od 18. studenoga 1999. do 15. svibnja 2006. pa je doista točna konstatacija (str. 6) kako je knjiga «mala kronologija društvenih i političkih zbivanja u i oko Hrvatske» u tom razdoblju. Kada pročitate knjigu bit će vam jasno koliko je točna i konstatacija kako je ona «Matićev prilog očuvanju osobnog, obiteljskog, nacionalnog, državotvornog i moralnog identiteta Hrvata».

Matić doista piše o mnogim značajnim temama, događajima i osobama i većinu njegovih stavova državotvorni Hrvati će prepoznati kao svoje. Kako sam i sam pisao ponešto o tome, doista

mi je bilo zanimljivo prepoznavati svoje stavove napisane iz tako oštrog pera – britke sablje hrvatske.

Na primjer svojevremeno sam o predsjedniku HHO-a dr. Žarku Puhovskom pisao kao o hrvatskom nad-predsjedniku. Kada pročitate Matićev tekst *Kadija Pužidovski* vidjet će te da to isto – na svoj način – tvrdi i Marko Matić. Međutim, tu je meni posebno bila interesantna priča koja nam objašnjava izjave dr. Puhovskog o tzv. Domovinskom ratu, tj. otkud tolika mržnja prema veličanstvenoj pobjedi hrvatske vojske nad velikosrpskim agresorima. Naime, na str. 168. Matić piše:

«Kroz aktivnosti i druženja s priateljima i poznanicima upoznavao sam ih, kao i oni mene. Tako sam spoznao da je Žarko Puhovski, tada sada profesor na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, jedna dosadna i brbljava svaštapičalica. Uglavnom sam trpio njegovo brbljanje dok jedne prigode nije provalio da su Srbi prirodno bolji vojnici od Hrvata. Moji prisutni prijatelji uživali su u riječima koje sam mu tada izgovorio.»

Iz današnjeg ponašanja dr. Puhovskog izgleda da lekcija koju je dobio od g. Matića nije imala nekog učinka. I danas više vjeruje svojoj fiks-ideji od onoga što je morao doživjeti tijekom Domovinskog rata. Možemo samo zamisliti kako je bilo teško tome zaljubljeniku u srpske vojničke sposobnosti gledati u veličanstvene pobjede Hrvatske vojske. Je li ikad neka vojska i bila tako ponižena kao što je bila srpska u Hrvatskom domovinskom ratu? Ne čudi onda što je njegov HHO uz «*Veritas*» Save Štrbca bila najaktivnija organizacija u dokazivanju navodnih hrvatskih zločina.

Slično tome čitateljima će biti interesantno vidjeti Matićeva mišljenja o svim bitnim događajima u spomenutom razdoblju. Naravno, ne zaboravimo da je g. Matić rođen u Borčanu na Duvanjskom polju, pa su itekako značajna njegova stajališta oko BiH. Međutim, ono što se provlači kroz cijelu knjigu jeste pitanje onih koji vladaju ovim svijetom. Na taj način knjiga *Rastajemo li se od sebe?* jeste na drugačiji način napisano ono isto što je pisano u knjizi Josipa Jovića *Život po protokolima*. Međutim, kada sam predstavljao tu Jovićevu knjigu i u Mostaru i u Zagrebu govorio sam o Marku Matiću, bolje reći čini mi se kao da sam još tada predstavljao ovu Matićevu knjigu:

«Istini za volju primijetimo da nije Jović prvi koji je upozorio na sličnost onoga što se događa hrvatskom narodu i *Protokola*. Na to je upozorio i Marko Matić u *Hrvatskom slovu* još 11. rujna 1998. u tekstu *Sionisti*. Iako je u samom tekstu definirao što su njegovi 'sionisti': 'tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje', a samu definiciju 'sionista' g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i 'svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)', i on i *Hrvatsko slovo* bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma. Nepunih pet godina kasnije evo Josip Jović nas ponovo upozorava na isto. Istina, danas imamo trećešiječanjsku Hrvatsku, pa se doista može vidjeti kolika je sličnost onoga što se dogodilo i onoga što je napisano u *Protokolima*, a na što nas upozorava Josip Jović.

Spomenimo ovdje samo sljedeći Jovićev komentar u vezi s *Protokolima*: 'Pogotovo fascinira gledanje na ulogu tiska koji je bio u današnjem smislu riječi tek u povojima, ili na ulogu zajmova u međudržavnim odnosima.'

Sudbina i tadašnjega *Hrvatskog slova*, bolje reći hajka koja je pokrenuta na taj naš tjednik zbog Matićeva teksta koja je dovela do smjene karizmatičnoga glavnog urednika Dubravka Horvatića i do neutralizacije tih izrazito državotvornih novina podsjeća na sudbinu Jovićeve *Slobodne Dalmacije*. Naime, Horvatićev je *Hrvatsko slovo* u tim trenucima bila praktično jedina novina u Hrvatskoj koja je njegovala istinsku državotvornu misao, kao što je *Slobodna Dalmacija* u trenucima smjene Josipa Jovića bila jedini nerezimski dnevnik u Hrvatskoj. Sličnost ide još i dalje. Matić je u svom tekstu govorio o ponašanju svjetskih moćnika, dakle sionista, u BiH. A evo što sam Jović piše o razlozima njihove smjene (str. 216.): 'Nikoga ne zanima demokracija i sloboda kao takva, već ona koja služi za 'našu stvar'. Naprotiv, siguran sam kako je ta fantomska zajednica kojom rukovodi nekoliko masonske organizacija koje su i na našem tlu isplele svoju mrežu, posebice u glavnim medijima, imale prste i u pokoravanju *Slobodne Dalmacije*!»

Dakle, već tada sam upozoravao na činjenicu da je Marko Matić napisao tako značajan tekst o «sionistima» odnosno o tome kako danas živimo po protokolima, odnosno kako se rastajemo od sebe. A u ovoj knjizi imamo niz tekstova koji predstavljaju daljnju razradu ovih značajnih pitanja. Naravno, uz to treba dodati kako je danas na

hrvatski prevedeno i niz drugih knjiga o «vladarima svijeta». Usporedba pokazuje koliko su značajni i tekstovi naših pisaca o toj temi kao što su Matić, Jović, general Domazet Lošo, Ćić, Tomac i drugi.

S druge strane nije li nam zato i očit odgovor na pitanje zašto je od četrdeset i pet tekstova u ovoj knjizi četrdeset nije nikad do sada objavljeno, a pet je, mimo Matićeve volje unakaženo, pa ih Matić i ne smatra objavljenim!

Naravno, Marko Matić konstatira kako nam u našoj domovini upravo ti svjetski vladari biraju one koji su nam na vlasti. Znamo da se to radi po naputku kineskoga filozofa i pisca Sun Tsua koji je one koji su spremni izdati svoj narod za račun stranih interesa nazvao «najogavnijim ljudima».

Ovih dana su pune novine aktualnog predsjednika Stjepana Mesića. Kada smo nas 19 akademika i 4 biskupa svojim «Apelom» vjerojatno spasili život generalu Glavašu, prema «Večernjem listu» od 5. 12. 2006., on nam je poručio: «Želite kaos, a ne pravnu državu.» To nam je i objasnio: «Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojaviti se na sudu.» Iole inteligentniji čovjek zna da smo mi tražili da se Glavaš brani sa slobode i da to podrazumijeva pojavu na sudu. Osim vjerojatno Mesiću. Ili čovjek samo misli da je Glavaš trebalo pustiti da umre da bi se mogao pojaviti na sudu!?

Nešto inteligentniji, ali nama puno interesantniji bio je njegov komentar dan «Slobodnoj Dalmaciji» od 9. 12. 2006.:

«Hrvatski predsjednik Stjepan Mesić u petak je na zamolbu novinara da komentira štrajk glađu još jednog pritvorenika u slučaju Glavaš izjavio kako se moglo prepostaviti kako će jedan presedan poslužiti drugima da se posluže istim primjerom.

Nismo mi jedina zemљa u kojoj je netko štrajkao glađu u pritvoru, rekao je Mesić novinarima.

Podsjetio je da je bilo i drastičnijih primjera u svijetu, primjerice kada su pripadnici IRA-e u engleskim zatvorima štrajkali glađu jedan za drugim. U toj skupini prvi je štrajk glađu počeo Boby Sens štrajkajući oko 50 dana, a nakon njegove smrti nastavljali su i drugi, u štafeti sve do smrti. Tražili su tretman političkih zatvorenika, no tadašnja britanska premijerka Margareth Thatcher je to odbila i sva su 10-orica umrla, rekao je.»

Tu vidimo kako Mesić ne zna razliku između pritvora i zatvora jer su pripadnici IRA-e bili u zatvoru. Ali to i nije bitno. Očita je paralela o premijerki Velike Britanije koja pušta da umru oni koji su se borili za odvajanje Sjeverne Irske od Velike Britanije. A ovdje imamo Glavaša koji se isto tako borio za odvajanje Hrvatske od Jugoslavije. Da, doista, zašto ga je netko trebao spašavati, zar ne?

Da, o takvim ljudima i njihovim gospodarima piše nam Marko Matić. Svi koji je budu čitali uživat će u njoj, pa čak i ako se s ponekim njegovim mišljenjem – ako ih uopće i bude – i ne slažu. Zato mu čestitam na njoj!

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *GLOBALIZACIJA I HRVATSKI NACIONALIZAM*

Tko su vladari svijeta i kako su to postali su pitanja koja se ljudima nameće odavno. Svakim danom sve više i više. Pogotovu tu kod nas gdje smo suočeni s očitim manipulacijama u cilju pretvaranja Hrvatske u ono što žele svjetski moćnici. Najčuvenija knjiga koja govori o vladarima svijeta jest *Protokoli sionskih mudraca*. Josip Jović je 2002. godine napisao knjigu *Život po protokolima*. Odmah iza naslovnice on konstatira: "Protokoli sionskih mudraca su, po jednima krvotvorina, po drugima nisu. No, oni se danas doimaju kao scenarij po kojem se odigrava aktualna hrvatska politička drama, iako u razmaku od sto godina."

Sve one koje bi se usudili javno ukazati na samo postojanje svjetske "nadvlade" obično bi optužili da su zagovornici "teorije zavjere", što ih je automatski trebalo ismijati. Iako je sasvim normalno i logično očekivati da bogati i moći organiziraju stvari u svome vlastitom interesu.

Često puta oni koji samo spomenu "svjetsku vladu" budu i kažnjeni. Najpoznatiji takav primjer u nas je onaj Marka Matića kada ih je u *Hrvatskom slovu* 11. rujna 1998. nazvao *Sionistima*. Iako je u samom tekstu definirao što su njegovi "sionisti": "tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje", a samu definiciju "sionista" g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i "svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)", i on i *Hrvatsko slovo* bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma, a glavni i karizmatski urednik ovog hrvatskog tjednika Dubravko Horvatić je smijenjen. A napomenimo da je poznato kako je osnivač te moćne i tajnovite Trilateralne komisije jedan od najutjecajnijih svjetskih bankara David Rockefeller (vidjeti npr. *Hrvatski list* od 29. srpnja 2004.).

Jedna od knjiga koju danas predstavljamo je jedna od najautoritativnijih knjiga na koje se oslanjaju "teorije zavjere" (za hegemonističko vladanje svijetom). Zove se "Angloamerički establišment" američkog autora Carrolla Quigleya, objavljena u New Yorku 1981. godine, a prevedena na hrvatski 2003. godine u izdanju Naklade E. Čića i u prijevodu Emila Čića. Nakon pojave ove knjige

više se nisu mogle tako lako odbacivati tvrdnje o urotničkom utjecaju na svjetska događanja. Pa napisao je autor koji je bio profesor na Školi za vanjske poslove pri američkom sveučilištu u Georgetownu, a predavao je i na sveučilištima Princetonu i Havardu. Bio je i savjetnik Bijele kuće i američke ratne mornarice.

Knjiga daje detaljan prikaz podzemnog djelovanja tzv. Milnerove skupine (prema britanskom lordu Alfredu Milneru) od 19. do sredine 20 stoljeća. Ovu elitnu skupinu pokrenuo je bogati vladar britanskih južnih afričkih kolonija Cecil Rhodes, po kome je nazvana Rodezija, današnji Zimbabwe. On je iza sebe ostavio ogromno bogatstvo koje je namijenio za osnivanje tajnoga društva. Cilj društva bio je očuvanje i jačanje britanskog imperija putem Commonwealtha, i uključivanje SAD-a u stvaranju "jedne svjetske vlade" pod angloameričkom prevlašću.

Vjerujem da je mnogima u Hrvatskoj jasna i pozicija ovih tajnih društava prema Hrvatskoj. O tome puno više možete naći u knjizi Emila Čića *Povijest hrvatskih neprijatelja*. Čić, "među ostalim, u njoj (str. 326) navodi temeljnu istinu o našoj suvremenoj stvarnosti i to iz autoritativnog pera Naoma Chomskog iz knjige *Što Uncle Sam doista želi* iz 1992. godine – dakle, sa samih početaka našeg više nego bolnog tranzicijskog iskustva:

'S kolapsom Sovjetskog Saveza treba očekivati da će najveći dio te regije povratiti svoj tradicionalni status, s najvišim slojem stare komunističke birokracije u ulozi elita nerazvijenog svijeta, koji će, bogateći se, služiti interesima stranih ulagača'.

Ovu bi rečenicu trebalo pažljivo pročitati i duboko urezati u pamćenje, jer ona ne samo da objašnjava desetljetna nastojanja svjetskih oligarhija na rušenju autentičnog nacionalnog vodstva dr. Franje Tuđmana, režiranog povratka Račanovih komunista na vlast 3. siječnja 2000 godine i današnju 'vlast bez vlasti' Ive Sanadera (nominalna narodnjačka vlast, a sve bitne njene poluge u rukama stranaca i 'stare komunističke birokracije', o kojoj govori Chomski).

Njima je svaka nezavisna hrvatska država smetnja trajnim geopolitičkim interesima angloameričkog establišmenta, jer se nalazi na 'životnoj arteriji' i te kako postojećeg Imperija od Jadrana do Zaljeva i dalje, s koje treba istisnuti sve nepoželjne konkurente,

kakva je, recimo, Njemačka. Srbija je, naprotiv, prirodna prepreka njemačkom prođoru na jugoistok.

Time se objašnjava sve ovo krvavo što smo proživjeli u svojoj novoj povijesti, uključujući i oprost Srbiji za četiri izazvana genocidna rata, nagrade za njih u vidu polovice BiH, izjednačavanje ratne krivnje i ponovno guranje Hrvata pod srpsku čizmu u nekoj novoj Jugoslaviji, makar i pod imenom 'zapadnog Balkana'."

Da, time se može objasniti i sve ovo što doživljavamo kroz kriminalizaciju Domovinskog rata i preko Suda u Haagu kada se hrvatsko oslobođanje i od samog UN-a proglašenih okupiranih područja svoje države, dakle nešto što je pravo i obaveza svake države, proglašava zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije.

Evo danas čujemo da će pritvoriti Glavaša. Zašto? Pa vjerujem da se svi sjećamo kako je teško bilo braniti Slavoniju. Pred tenkovima zločinačke JNA padalo je selo po selo, mjesto po mjesto. Poslije Vukovara pao bi i Osijek. Ljudi su napuštali Osijek. Napustili bi ga svi da se Glavaš nije ispriječio ispred njih i pozvao na obranu grada. Na obranu Hrvatske. Zato ga se danas uhiče. Pa zar nam general Mirko Norac ne leži u zatvoru? Jesmo li ga zaboravili? U zatvoru je zato što je spasio Gospić. Da je Gospić pao Hrvatska bi bila podijeljena na dva dijela i time osuđena na smrt. Norac je to ispriječio. Hrvatski sud ga je zbog toga osudio na kaznu zatvora. General Gotovina je spasio Bihać od još užasnijeg pokolja od onoga u Srebrenici. Pojam je i za veličanstvenu hrvatsku «Olju». Tato ga hrvatska vlast progoni, uhiče i izručuje sudu u Haagu. Sudu koji otvoreno tvrdi da je oslobođanje okupiranih područja hrvatske države «zločinački pothvat zločinačke organizacije».

Svjedoci smo danas i toga da je hrvatska vlast učinila sve da Hrvati u BiH više ne odlučuju o svojoj sudbini iako su jedan od tri konstitutivni narod. A sve je počelo time što su sve učinili da Dario Kordić bude osuđen samo zato što je spasio hrvatske enklave u Srednjoj Bosni.

Zato Ćić s pravom u knjizi «Globalizacija i hrvatski nacionalizam» doživljava Matoša kao našeg suvremenika čije riječi „...jer, Hrvatsku mi moju objesiše...“ doista točno i precizno opisuju današnju Hrvatsku.

Ali pustimo da nam to objasne sami Matoš i Ćić:

,I zato Hrvatsku u Haagu ponovno vješaju: jer su naši junaci naivno vjerovali u slobodu i pravdu, a postali žrtvena janjad nepravde.

(...)

Dobro Ti kažeš, a to vrijedi i danas: '*... Ne, ne g. profesore, mi nismo šoviniste, nismo mi Hrvati dok naša elita naročitim junaštvo smatra sprdanje s hrvatskim pravima, negirajući time u ime nekih ljudskih prava narodne pravice, kao da hrvatsko pravo nije rezultat svih pojedinačnih prava, kao da Hrvatska nije skup ljudi no čopor bespravne stoke, kao da je historija hrvatska ženska sumnjive prošlosti. Ne, veleučena gospodo! (...)*' Hrvatsko pravo na slobodnu Domovinu puže pred zahtjevom tuđinaca; u Tvoje vrijeme Mađari su svojim željeznicama premrežili Hrvatsku, kažeš, a u naše vrijeme razni drugi neki stranci kupili su naše banke, pokupovali su nekretnine na Jadranu, vratili su četnike u Hrvatsku i danas četniku više 'nije primjereno' reći da je četnik: njima koju su nas rušili i ubijali, njima se kuće grade, a naši se branitelji ubijaju, jer su bez posla, obeščaćeni, poniženi, uvrijedeni, - a Hrvatska prodana savezu europskih kolonijalnih država i tuđinskom vojnog NATO – savezu. E, moj Matošu, mi moramo biti sluganski tolerantni, još jednom u povijesti. Robovlasnici nas hoće robovima i obešenim leševima, ali poput Tebe ima nas još koji se ne damo, dok nam Hrvatsku Tvoju vješaju.

(...)

Klevetiću nas i lažu po čitavom svijetu, kao i u Tvoje vrijeme, dakle, već više od stotinu godina '*... Hrvati ne upućuju inozemstva ni u ono što u hrvatskoj vrijedi. No, kako se ipak tu i tamo za nas zanimaju, pored našeg nehaja i uslijed oskudice svakog narodnog ponosa, izvještavaju o nama obično oni kojima ide u račun da se patvori i ono malo pravih hrvatskih vrijednosti ...*'

(...)

Na površini Hrvatsku zastupa uglavnom ono što Hrvatskoj ništa ili malo vrijedi. I zato Ti opet – Hrvatsku Tvoju vješaju. I zato i danas kao i u Tvoje vrijeme možemo potpisati Tvoje riječi, kojih se poltroni stide: '*... Naš narod je na ivici propasti i mi možemo još doživjeti, kako će ga vlastiti sinovi gurnuti u nedođiju.* (Tako je i bilo: prim. EČ) *I to sve samo zato, jer je Hrvat najveća hulja, najveći poltron i*

najveći rob u Europi, stideći se svoga imena i nemajući narodnoga obraza i narodnoga ponosa. Svinjarija je i nepojmljivo je, da se čak i Srbi mogu s nama igrati ko mačka s mišem i da mi više ni u Zagrebu nismo kod kuće ...!“

Da, doista je Matoš naš suvremenik. Ali nećemo završiti prikaz ovih knjiga s Matoševom tvrdnjom o hrvatskim huljama. Čić itekako zna da ima dosta takvih Hrvata, ali on, kako kaže prof. Abramović u knjizi „s nepogrešivom točnošću (...) analizira i pozitivne strane hrvatskog nacionalnog bića – upornost Hrvata, njihovu hrabrost, osjećaj solidarnosti, vjeru.“

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA –
BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
ZAGREB, 2008.**

**PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ZLOČINAČKI
SUD U HAAGU***

Zagreb - 23. rujna 2008.

Dozvolite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji što mi je, po tko zna koji put, omogućila predstavljanje moje knjige u ovoj prekrasnoj dvorani.

Knjiga je tiskana zahvaljući donatorima gospodi Ivu Paradžiku i Marijanu Medvidoviću, a samo predstavljanje su pomogli gospoda Frano Marušić i Velo Čerkez. Hvala im na tome kao i na svemu što su ranije činili da bi moje knjige ugledale svijetlo dana.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljačima knjige. Kako su g. Pešorda i prof. Lang govorili na prvom predstavljanju knjige u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti ono što sam rekao tamo:

«Damir Pešorda je sjajni kolumnist „Hrvatskog lista“. Vjerujem da ga čitate iz tjedna u tjedan. Bili smo zajedno - jedan do drugoga - na jednoj izbornoj listi iako smo znali da nemamo nikakve šanse u vrijeme kada hrvatski narod voli birati između onih koji su omogućili hvatanje generala Gotovine i onih koji su ga uhvatili. On je napisao i Pogовор u knjizi, na čemu mu također zahvalujem.

Treba li uopće nešto reći o velikom humanisti profesoru Langu? To da je istinski borac za ljudska prava? Pa on jednostavno voli ljude. Ali i svoj narod! To drugo ga čini nepoželjnim za neke udruge koje se navodno bore za ljudska prava. Zato je čak i on „desničar“. Jer voljeti svoj narod, svoju državu i doprinijeti njenom stvaranju im je kao nešto loše i nazadno. Moš misliti. Upoznali smo se davno - na prosvjedima zbog suđenja Virovitičanima. Tada smo nas dvojica prvi i uspjeli „probiti“ policijski kordon i zapaliti svijeće ispred vrata vojnog suda. Naravno, znamo za mnoge njegove akcije, ali i za njegove tekstove o Thompsonu – možete ih vidjeti i u ovoj knjizi. A zajedno smo vodili akciju oko Pisma hrvatskoj javnosti povodom zabrane Thompsonovih koncerata.»

Što reći o akademiku Dubravku Jelčiću? Kako mu se zahvaliti? Ponosan sam na to što mi je priatelj i što smo suradnici. On je, uz Dubravka Horvatića, najzaslužniji što sam se zadnjih osam godina mnogo intenzivnije okrenuo publicističkom djelovanju. Horvatićev odlazak u vječnost sprječio nas je u ispunjenju Horvatićeve želje da zajedno obilazimo hrvatske sredine predstavljajući naše knjige i da napišemo barem jednu knjigu zajedno. Ali zato sam ponosan što s akademikom Jelčićem imam tri zajedničke knjige, što je predstavljao skoro svaku moju knjigu i što smo u svim drugim akcijama s otvorenim pismima išli zajedno. Zahvaljujem mu i zato što je, pored prof. dr. don Josipa Čorića, napisao jedan od predgovora ove knjige. Znate li kako je don Josip u Čavoglavama komentirao tvrdnju Carle del Ponte da su Hrvati podli kurvini sinovi? Rekao je: "Mi bismo to doista i bili da nam je ona svima mater."

Zahvaljujem se i prof. Tomcu na sjajnom izlaganju. Naravno, neobično je to što se on zahvaljuje meni što sam ga pozvao da govori

tako sjajno o mojoj knjizi i mom radu. A pozvao sam ga upravo zato što se, kako on kaže: »...u našim javnim istupima u mnogim stvarima razilazimo, što o nekim pitanjima različito mislimo. Međutim, u bitnim pitanjima se slažemo.» I izbor predstavljača je poruka! Uvjetno govoreći i on i prof. Lang pripadaju hrvatskoj ljevici, a akademik Jelčić i g. Pešorda hrvatskoj desnici. Naglasak je na «HRVATSKOJ». U normalnoj državi nema razlike između «ljevice» i «desnice» kada su u pitanju nacionalni interesi, ili kako prof. Tomac kaže u bitnim pitanjima. Kako Hrvatska nije takva država onda je bitno okupljati se i zajedno djelovati na tim bitnim pitanjima.

A normalno je da se u mnogo čemu ne slažemo. Na primjer ja ne vidim nikakvog rezultata iz «drugačije» politike Sanadera u BiH. U BiH je danas, a na to upozoravaju i hrvatski biskupi, položaj konstitutivnog hrvatskog naroda gori nego u vrijeme Jugoslavije. A da ne ponavljam kako mi ni danas nije jasno zašto je bolje uhapsiti Gotovinu nego ga ne uhapsiti. Ako je bolje ne uhapsiti ga, onda je jasno da ga se nije hapsilo u vrijeme Račanove vlasti jer je HDZ bio doista hrvatska stranka. Postojanje istinske hrvatske stranke u oporbi učinilo je to da ga se nije smjelo hapsiti.

Inače još prije izbora 2003. najavljuvao sam ulogu vodstva HDZ-a u hapšenju generala Gotovine. Npr. tvrdnjom: «Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu.» Jedan moj tekst imao je naslov: «Ima li razlike između Sanadera i Mesića?». Odgovor je bio dan u podnaslovu: «Mesić je uzor Sanaderu!» Kada su mnogi dolaskom Sanadera bili iznenadeni njegovom politikom govorio sam im da sam to predvidio u mojim tekstovima, a da ja samo molim Boga da nisam u pravu. I danas bih volio da nisam u pravu!

Dakle, i ovakav izbor predstavljača je samo poruka da se svi trebamo okupiti oko zajedničkog kandidata na predsjedničkim izborima. Nije tajna da ja podržavam kandidaturu prof. dr. Miroslava Tuđmana, tj. da pripadam grupi oko akademika Ivana Aralice koji je to najavio u svom intervjuu «Hrvatskom listu». U «Večernjem listu» sam već spomenuo kako sam još 2000. na Amac mreži pisao (tada sam bio u Australiji) kako je HDZ odmah trebao odgovoriti na pokrenutu detuđmanizaciju (tj. rashrvaćivanje Hrvatske) i na napade na obitelj Tuđman najavom da će njihov kandidat na slijedećim predsjedničkim izborima biti upravo Miroslav Tuđman. Tako bi

poručili da im nije samo važna vlast – jer će ići s kandidatom koji nije član HDZ-a. A takva poruka bi itekako trebala zabrinuti detuđmanizatore jer bi morali računati i na vrijeme kada će im opet jedan Tuđman biti predsjednik države.

S prof. Tuđmanom sam se upoznao tek kada je predstavljao moju knjigu «Za hrvatsku Hrvatsku», dakle 2001. Njegovog oca, našeg Predsjednika, osobno nisam nikada upoznao. Posebno mi je bilo simpatično kako ga je zaintrigirao taj moj način pisanja, dakle to što prof. Tomac naziva «pisanjem matematičke istine u publicistici». Naime, želio je pročitati neku moju knjigu iz matematike. Srećom odgovorio sam ga od toga. Međutim, kada čitate njegove knjige vidjet ćete da ni on nije daleko o pisanja «matematičke istine». Druga zgoda je posebice neobična. U jednom svom radu došao je iz nekih statističkih podataka do jedne formule. Pokazao mi je taj rad i upozorio sam ga da je u matematici poznata metoda po kojoj može doći do takve formule. Bio sam šokiran kada je kompjutorski izračun potvrdio – s malim odstupanjem – ono do čega je on došao bez kompjutora. Ni danas mi nije jasno kako mu je to uspjelo!

A danas mi trebamo predsjednika koji je suprotnost sadašnjem. Dakle, čak i ono što bi se prof. Tuđmanu uzelo kao mana, npr. nije populist već vrhunski intelektualac, može se pokazati kao prednost. A da ne govorimo o tome da nam mediji neće biti dostupni. Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji?

Zato sam i rekao «Večernjaku da je Miroslav Tuđman naš najbolji mogući izbor. Uostalom to su već mediji i potvrdili. Spomenuto je niz imena. Uzbudilo ih je samo ime - dr. Miroslav Tuđman! Oni su svjesni koga se moraju bojati. Njihove reakcije pokazuju da nemaju namjere mijenjati svoju podaničku politiku prema Bruxellesu. Da su prihvatali Tuđmanovu kandidaturu, bili bi napokon i pobjednici na predsjedničkim izborima. Očito, kao i na prethodnim, draže im je izgubiti nego mijenjati taj podanički mentalitet.

A moraju se bojati i zbog činjenice da se ne može trpati u isti koš vodstvo i članstvo HDZ-a. Mnogi članovi HDZ-a misle isto što i mi. Mnogi od njih će glasovati za našeg kandidata.

Hoćemo li mi biti na visini zadatka? Hoćemo li se, kao na ovom predstavljanju, okupiti svi oko zajedničkog kandidata – onog kojega se oni jedino i boje?

Na kraju moram se zahvaliti Marku Perkoviću Thompsonu što je, kao i u Čavoglavama, prihvatio biti počasnim gostom ove promocije. U Čavoglavama sam spomenuo kako je Mladenka Šarić, u „Večernjem listu“ od 2. kolovoza 2008. navela moju tvrdnju da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata. Interesantno je da je to glavna tema najave današnjeg predstavljanja na Portalu za pisce, umjetnike, novinare i znanstvenike «Webstilus» tekstrom «Zaigrani akademik». Naime, ne prenose moju izjavu već tvrde da sam rekao kako je «Thompson najveći živući Hrvat». I tako naši pisci, umjetnici, novinarima (kojima to mogu i oprostiti) i znanstvenici (kojima ne mogu) pokazuju da ne razlikuju ove dvije tvrdnje. ne vide razliku između «jedan od najvećih» i «najveći». Uvijek se zabrinem nad hrvatskom znanosću kada vidim da imamo i takove znanstvenike. I onda iz Instituta Ruder Bošković šalju elektroničkom poštom obavijesti ljudima da svi vide koliko su glupi. Prirodoslovci kojima je strana logika. Nevjerojatno!

Kao, strašno je da ja nisam rekao da je to neki znanstvenik, a onda kažu kako se «poigravam cjelokupnom znanstvenom javnošću uvodeći i druge akademike u svoju igru i navodeći ih da srozavaju svoj ugled potpisivanjem nekakve peticije u obranu lika i djela najvećeg živućeg Hrvata, gore spomenutog pjevača...» Dakle «poigravam» se s desetak akademika i preko četrdeset sveučilišnih profesora, a oni kao žale što neko od takvih navodno po mom izboru nije «najveći živući Hrvat». Ili se radi o piscu tko je toliko zaljubljen i moj «lik i djelo» da misli da je meni lako poigravati se s tolikim znanstvenicima. Inače sam tekst pokazuje uvjerenje autora u srpsku nadmoć nad Hrvatima, što je tipično za jugo-komuniste u Hrvatskoj: Zar je moguće da je netko živio u Beogradu, a ostao je Hrvat? Ili: Zar može netko biti Srbin rođen u Hrvatskoj, a voljeti Hrvatsku? Inače, iz njihova kuta zaista logična pitanja, jer oni žive u Hrvatskoj, vjerojatno se izjašnjavaju kao Hrvati, a i dandanas, kao i ranije, provode velikosrpske interese.

Naravno, mogao bih vas mnogo više zabavljati komentirajući ovaj priglup tekst, ali neću. Samo će vas obavijestiti kako smo naš

ugledni kolumnist Mate Kovačević i ja pri završetku sastavljanja knjige *Bilo je jednom i to u Hrvatskoj - Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*. Tu će znatno biti proširen onaj dio knjige koju danas predstavljamo o njemu. A knjiga počinje velikim Thompsonovim intervjuom u kome on govori i o našim otvorenim pismima povodom napada na njega!

Naravno, ne mogu ne iskoristiti prigodu za jedan mali komentar. Naše «ljevičare», jugo-komuniste ili – najbolje je reći – boljševike opet je Thompson uzbudio izjavom, koja je prva među izjavama tjedna za «Hrvatski list» od 11. rujna 2008.:

«Doći ćemo u Istru, Pulu, u Arenu, u krajeve gdje još ima komunizma. Ubit ćemo komunizam. Mi nismo nasilnici, pobijedit ćemo ljubavlju jer ljubav ruši sve zidove.»

HL se pita: «Što je to loše opet rekao Thompson?»

Naravno da je boljševicima, jer Thompson nije govorio Istranima već samo boljševicima kojih još ima u vodstvu IDS-a, loše sve što je rekao. Zar njima nije strašna i sama pomisao na smrt komunizma? Pa Hrvatska je jedina država u kojoj komunizam živi, u kojoj komunisti vladaju, a boljševici zabranjuju koncerte. I još im Thompson ponovo spominje ljubav, a nema većeg zločina za hrvatske boljševike od ljubavi prema hrvatskom narodu.

A ima i jedna mala nepreciznost i u Thompsonovoj izjavi. Naime, ne treba nigdje otići da bi ubijao komunizam. On to čini svojim pjesmama i svojim životom svakim danom. I zato ga toliko i napadaju!

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA?⁴

1. Uvod

Čini se da je sve što se dešava na Sudu u Haagu dio velikog eksperimenta s Hrvatskom i Hrvatima. Ako je to tako, onda je sud u Haagu najznačajnija poluga u tom eksperimentu. Eksperiment je vrlo značajan za svjetske moćnike, jer će njegov uspjeh pokazati da ih nitko ne može zaustaviti u ostvarenju absolutnoj vlasti u svijetu.

U Hrvatskoj je prvi koji je, koliko ja znam, pisao o Domovinskom ratu u kontekstu borbe svjetskih moćnika za ostvarenje svjetske vlasti bio Marko Matić. Radi se o tekstu „Sionisti“, „Hrvatsko slovo“, 11. rujna 1998. Iako je u samom tekstu Matić definirao što su njegovi "sionisti": "tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje", a samu definiciju "sionista" g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i "svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)", i on i „Hrvatsko slovo“ bili su napadnuti

⁴ Osmi stručni skup o temi Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» – što je to?, Zagreb, 4. prosinca 2009.

zbog navodnog antisemitizma. Ta hajka je dovela do smjene karizmatičnoga glavnog urednika Dubravka Horvatića.⁵

Nepunih pet godina kasnije Josip Jović je napisao knjigu „Život po protokolima“ u kojoj zapravo opisuje naš život u vremenu od dolaska na vlast „trećejanuarske“ vlasti i ona je dragocjeno svjedočanstvo eksperimenta nad našim narodom o kome govorim.⁶

Konačno, niz izvanrednih članaka i knjiga o ovom pitanju napisao je admiral Davor Domazet Lošo. Naravno i drugi autori su pisali na ovu temu i dali izvrsne račlambe. Spomenut ću samo Emila Čića i prof. dr. sc. Zdravka Tomca.⁷

2. Osnova eksperimenta

Svaka borba za prevlast je neka vrsta rata. A poznato je da je najbolje djelo o umijeću ratovanja napisao kineski filozof Sun Tzu.⁸ Osnova eksperimenta svjetskih moćnika je njegova tvrdnja:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

⁵ Reagirao sam tekstom: „Fenomen članka Sionisti“, „Hrvatsko Slovo“, 25. rujna 1998. (vidjeti također: Testimonia Croatica, časopis hrvatskih sjećanja, svjedočenja i dokumenata Godište I., Broj 2, Matica Hrvatska Split, 1998., str. 171-174.) dokazujući koliko su besmislene optužbe za antisemitizam.

⁶ Knjigu sam imao čast predstaviti u Mostaru (prvo njen predstavljanje) i u Zagrebu.

⁷ Tu treba dodati i Domagoja Barića. Vidjeti npr. njegov najnoviji članak *'Bilderbergeri' kroje i hrvatsku sudbinu*, „Hrvatski list“, 17. prosinca 2009.

⁸ *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji

Dakle treba nekoj zemlji, koja se ili uz pomoć svjetskih moćnika ili sama dovede na vrhunac svoje povijesti, tj. ostvari trenutke najvećeg ponosa i dostojanstva, uz pomoć „najodvratnijih ljudi“ sve to uzeti.

Idealna zemlja za ovaj eksperiment bila je Hrvatska.

Zašto?

Bog je Hrvatima, kako kaže priča, dao dio zemlje koji je za sebe sačuvao, ali ih je upozorio i da će biti okruženi narodima s kojima bi jedino on znao izaći na kraj.

Hrvati su se kroz cijelu povijest pokazali kao sjajni ratnici, ali u isto vrijeme – kako kaže Matoš – imaju više izdajica nego svi ostali europski narodi zajedno – imaju više „najodvratnijih ljudi“ od svih europskih naroda zajedno..

Sami su se i nametnuli svojom stoljetnom težnjom za slobodom.

Povijesne okolnosti su itekako pogodovale: pad Berlinskog zida u urušavanje višenacionalnih država.

Postojao je i čovjek koji je bio u stanju ostvariti tu njihovu težnju za slobodom – Otac hrvatske države Franjo Tuđman.⁹

Hrvatska je bila u Jugoslaviji, dakle u zemlji čiji je hegemon bila pouzdana poslužnica svjetskih moćnika – Srbija. Poznato je iz povijesti da Srbi nisu nikada dobili niti jedan rat koji su sami vodili. Spremni su za ostvarenje ciljeva svjetskih moćnika žrtvovati dobar dio svoga naroda. Gubitnici u ratu, uz pomoć svjetskih moćnika, uvijek su pobjednici u miru! Nisu svi Srbi bili zadovoljni takovom ulogom svoga naroda u velikom eksperimentu s Hrvatima. Srpski akademik Vaso Čubrilović¹⁰ upozorio je Slobodana Miloševića:

⁹ To je najbolje opisao jedan drugi hrvatski velikan Bruno Bušić. Jednom je vani, kada se polemiziralo o mogućnosti ostvarenja slobodne Hrvatske, jedan naš emigrant tvrdio kako „taj Tuđman govori isto što i svi ostali“, Bruno Bušić rekao „Upamtite jednu stvar, Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde taj će napraviti Hrvatsku.“

¹⁰ Iz Wikipedije (na Srpskom): Dr Vaso Čubrilović (14. januar 1897, Bosanska Gradiška - 11. jun 1990, Beograd) je bio srpski akademik i istoričar. Za vreme gimnazijskih dana je postao član organizacije Mlada Bosna. Bio je učesnik u atentatu na prestolonaslednika Franca Ferdinanda 28. juna 1914. godine u Sarajevu. Zbog njegove maloletnosti, sud ga je poštdeo smrte kazne i osudio na 16 godina teške tamnica, koju je izdržavao u Sarajevu. Posle raspada Austro-Ugarske

,Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat izgubiti. Slično je Miloševića – izgleda – upozoravao i Milovan Đilas.

Svjetski moćnici nisu mogli ništa izgubiti u prvom dijelu svoga eksperimenta. Ako Srbi pobjede po prvi put u ratu – odgovara im. Ako ne, eksperiment ide dalje!

3. Niz apsurda

Sama ideja da se može neki narod koji pobjedi u pravednom oslobođilačkom ratu, dovesti u stanje u kome bez problema biraju na izvorima „najodvratnije ljudi“ i da se stide svojih najveličanstvenijih trenutaka u povijesti i onih koji su najzaslužniji za te trenutke čini se apsurdna. Ali veličina eksperimenta je upravo u tome. Pri tome se sama realizacija eksperimenta sastojala od cijelog niza sličnih apsurda. Ovdje ćemo spomenuti samo tri.

3.1. Embargo na uvoz oružja

Hrvatska je prvo zahvaljujući radu „najodvratnijih ljudi“ razoružana. Međutim, svjetskim moćnicima nije bilo ni to dovoljno pa je UN donio čuvenu rezoluciju o Embargu na uvoz oružja svim

monarhije, krajem 1918. oslobođen je i odlazi u Srbiju. Po završetku rata, diplomirao, a kasnije i doktorirao istoriju na Beogradskom univerzitetu. Do početka Drugog svetskog rata radio je kao profesor na Filozofskom fakultetu u Beogradu od 1930. godine. Na tom mjestu, sa kraćim prekidima za vreme rata, ostao je punih 40 godina. 7. marta 1937. objavio je svoje delo „*Isterivanje Albanaca*“. Po izbijanju rata i okupacije Jugoslavije, počeo je da propoveda antinemačku propagandu, odbio da prihvati mesto na Beogradskom univerzitetu za vreme okupacije, pa je zato uhapšen i odveden na Banjicu. Pušten je krajem 1943. godine i ostao je u Beogradu. Po formiranju prve privremene vlade DFJ, kao ugledni naučnik, zauzeo je mesto ministra poljoprivrede (1945). Prestao je biti član Zemljoradničke stranke i prihvatio je liniju NKOJ-a i postao član KP Jugoslavije krajem 1945. godine. Po oslobođenju Beograda, Vaso Čubrilović je postao dekan Filozofskog fakulteta. Takođe je bio i član Komisije za obnovu Univerziteta i komesar za Filozofski fakultet. Po formiranju Vlade FNRJ, Vaso Čubrilović je bio ministar poljoprivrede (1945-1946) i ministar šumarstva (1946-1950) Osnivač je Balkanoškog instituta u Beogradu 1970. i bio je redovni profesor na katedri Istorije Jugoslavije, zajedno sa njenim osnivačem dr Jovanom Marjanovićem. Dobitnik je Oktobarske nagrade i Sedmohrske nagrade.

zaraćenim stranama. Zar nije absurd u ratu razoružanog naroda protiv jedne od najopremljenijih vojski na kontinentu uvesti embargo na uvoz oružja – svojevrsno ukidanje prava na samoobranu jednom narodu. Pa svakoj budali je jasno da u takovoj situaciji oružje treba samo strana koja ga nema, zar ne?

S jedne strane, svjetski moćnici time pokazuju kako ne vjeruju da Srbi mogu i protiv razoružanih Hrvata ostvariti pobjedu u zadanih petnaestak dana. S druge strane mnogi Srbi vjeruju da nema sumnje u konačnu pobjedu, pa je njihova potpora agresiji još veća. Čubrilovićev zahtjev lakše je zaboraviti, zar ne?

Rezultat znamo: pobjeda Hrvata je time još veličanstvenija, a od svjetskih moćnika očekivani konačni pad bit će još drastičniji.

3.2. Vukovar

Kada je pao Vukovar jedan poznanik iz Srbije me je pozvao telefonom da bi se narugao mojoj tj. našoj boli. Rekao sam mu:

Da smo mi imali polovicu vašeg oružja sada bi smo mi bili u Zemunu, a vi na Bugarskoj granici. I koliko smo mi Hrvati glupi rekli bi vam:

„Pa gdje ste pobegli toliko daleko. Pa naše je samo do Zemuna!“

Zapravo o absurdima oko Vukovara pisao sam još 1996.¹¹ Naime, crnogorski nezavisni tjednik „Monitor“ povezao je Vukovar i Galipolje. Na Galipolu su Englezi žrtvovati Australce i Novozelandane. Gubici među njima su bili ogromni - naravno ne i među Englezima. A Vukovar je srpsko Galipolje jer su Srbi imali daleko više žrtava od branitelja iako je, kako piše crnogorski tjednik, „za vrijeme borbi JNA, zajedno sa srpskim paravojnim formacijama, koncentrirala oko grada snage jačine 30.000 do 50.000 ljudi, dok je branitelja Vukovara bilo između 1500 i 1800 ljudi. Prednost srpske strane u tenkovima i topovima bila je upravo nevjerojatna 100:1. POBJEDA, uz ovakav odnos snaga – čude se u „Monitoru“ -

¹¹ „Vukovar i Galipolje“, Dom i Svijet, informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 111, Večernji list (inozemno izdanje), 3. lipnja 1996.

uvrštena je u program proučavanja unutar tzv. jugoslavenskog školskog sustava i smatra se SVIJETLIM PRIMJEROM.” „Monitor“ piše i o Ovčari i svemu što je uslijedilo nakon „svijetle“ pobjede.

Smatrao sam to čuđenje u „Monitoru“ neopravdanim pa sam napisao:

Naravno, onaj tko malo bolje poznaje srpsku povijest znaće da je veličanje takve pobjede kod Srba nešto najnormalnije. Iz jednostavnog razloga što to jest pobjeda. A Srbi nemaju pobjeda kojima se mogu dići u ratovima koje su vodili sami. Još krajem prošlog stoljeća zaratili su s Bugarima i bili poraženi za nekoliko dana. Dali su povoda i za Prvi svjetski rat. I tu su imali nekoliko “pobjeda” na početku rata kojima se ponose na isti način kao i s Vukovarom. Naime, tada su Hrvati u austrougarskoj vojsci bacali oružje i s podignutim rukama bi išli predati se svojoj “braći”. A braća bi ih poubijala. Na isti način na koji se Monitor čudi slavljenju “pobjede” u Vukovaru, Srbima se čudio Krleža za slavljenje ovih pobjeda iz I. svjetskog rata. Ali, pitam se ja, pa čime onda da se pohvale. Pa u Vukovaru se ona šačica ljudi branila i odoljevala tolikoj sili 3 mjeseca, a u ovim pobjedama u Prvom svjetskom ratu ubijani su ljudi s rukama dignutim uvis!¹²

¹² U tekstu je komentirano i ponašanje Australaca i uopće svjetskih moćnika.

A ima još jedna stvar. Danas se parafraziraju Miloševićeve riječi i kao “Srbi ne znaju da rade, ali znaju da bježe”. Zaista, vukovarska epopeja hrvatskih ratnika, doprinijela je da četiri godine kasnije vidimo kako cijela srpska vojska iz tzv. “Krajine” bježi zajedno s narodom. Ipak tu se radi samo o “Krajini”, dok je u I. svjetskom ratu bježala cijela cjelcata srpska vojska preko Albanije u Grčku. Istina, cijeli narod nisu tada mogli povesti sa sobom, jer ne bi uspjeli pobjeći. Visoke i surove su albanske planine.

A ovdje u Australiji 25. travnja svake godine je dan sjećanja na galipolske žrtve. Mimohodi su vojnika ulicama australskih gradova. Očekujem i pobjednike iz tog I. svjetskog rata: Srbe. Prošle godine je cijeli svijet video njihov kukavičluk, a oni će opet marširati. Naučili ljudi “pobjeđivati”. Kao u Vukovaru, ako imaju sve a protivnik ništa. Ili kao u Kninu kada su snage izjednačene! Vjerojatno je, mislim, Australcima neugodno što će i oni biti tamo. Ali varam se. U povorci su i četnici. Nose transparente s imenima Draže Mihajlovića i Ravne Gore. U prvi moment pomislim: Zar je moguće da idu četnici, da idu i oni koji su poslije “sjajne pobjede” u Vukovaru, a kojot se ruga i Monitor, pjevali ulicama razrušenog Vukovara:

*“Slobodane, pošalji salate,
Bit će mesa, klat ćemo Hrvate”.*

i to prenijele televizije širom svijeta! Zar je moguće da Australci na taj način skrnave svoje mrtve iz Galipolja? Jest. Još doznajem da su Hrvati grada Melbournea prosvjedovali s 17.000 potpisa ali bez uspjeha. Vjerovali ili ne!

Jedino racionalno objašnjenje koje mi pada na pamet je da možda Australci misle da su Englezi u II. svjetskom ratu izigrali Srbe na sličan način kao i njih na Galipolu. Naime, engleske tajne službe su organizirale puč i velike demonstracije u Beogradu 27. ožujka 1941.

Rezultat je bio opet jedan rat koji je vodila sama srpska vojska (jer svaka Jugoslavija je Srboslavija) i opet je rat izgubljen za nekoliko dana. I kralj se našao u Engleskoj. I dok Nedić surađuje s Nijemcima, dotle kraljev general Draža surađuje i s jednima i drugima (knjiga dokumenata suradnje četnika s Nijemcima beogradskog profesora Marjanovića može se naći i ovde u Australiji). Čeka, po starom srpskom običaju, pobjednika kome bi se na kraju priključio. A usput vrše velika zvjerstva. Ali Draža se nije uspio uključiti u pobjednički tabor. Nisu ga htjeli saveznici. Ali ne zbog zvjerstava koja su četnici počinili nad Hrvatima (i katolicima i muslimanima), već iz jednog drugog razloga, veoma praktičnog. Saveznicima su trebale snage koje će se boriti s njima protiv njihovih neprijatelja. Jasno je da oni dobro znaju da od Srba to nisu mogli očekivati.

Da su njima dali oružje, tada ne tako močno kao u vrijeme Vukovarske bitke, pa šta bi takvi vojnici, ako ih tako smijemo i nazvati, tada mogli nekome napraviti. Samo bi još više ratovali protiv nemoćnih, žena i djece. A Njemačka je sredinom rata još uvijek bila moćna, pa su Saveznicima zaista trebali stvarni saveznici. A na tom prostoru su postojale zaista samo dvije vojske koje su to mogle. Obje hrvatske: ustaše i dalmatinski partizani. Europa dobro zna i pamti hrvatske ratnike. Pa nisu oni iz čista mira donijeli odluku o embargu na uvoz oružja, u stvari na naoružavanje Hrvata. A znaju i malo povijest. Znaju da su Turci bili u Budimpešti, ali ne i u Zagrebu. Znaju Hrvate i iz Tridesetogodišnjeg rata. Znaju i što je Napoleon mislio o hrvatskim ratnicima. I zato je saveznička odluka da oružjem pomognu partizane, koje u svojim dokumentima i nazivaju hrvatskom vojskom, a ne srpsku vojsku, tj. četnike, bila izuzetno racionalna odluka. A srpski interes je zaštićen jer je Tito, nakon što je, opet veoma brzo, porazio četnike, njih sve primio u partizane. To je i bio početak pretvaranja partizana iz hrvatske vojske u ono što je postala JNA 1991. godine. Naravno, mala je vjerojatnost da su zato četnici marširali ulicama australskih gradova i ovog ANZAC DAYA. Vjerojatnije je da Australci i danas, kao u Galipolu, slijede englesku politiku. Politiku koja je u ovom ratu, kao nikad u povijesti, pokazala svijetu svoje pravo lice. Sjećam se da sam upravo u Melbourneu, o toj politici, o tzv. novom svjetskom poretku rekao na hrvatskom radiju. Naime, govorеći o njihovoj podršci takvim zločincima kakvим su se Srbi pokazali cijelom svijetu u ovom ratu rekao sam: "Kao da kažu: Pa to su, pobogu, učinili naši prijatelji. Pa kako netko može i pomisliti da ih treba kazniti!"

Naravno, vidjeli smo i kako izgleda kada Hrvati imaju polovicu srpskog naoružanja. Sjećam se kako sam kolegama u Australiji komentirao hrvatske pobjede. Rekao bih im:

Sjećate se kako je srpska vojska trebala tri mjeseca osvajati praktično razoružani hrvatski grad Vukovar kojega je branila šačica branitelja. Iz dana u dan dobijali ste vijesti o tim napadima. A vidite kako izgleda kada Hrvati napadaju. Prva vijest koju dobijete o napadu na neki grad jest: Hrvatska vojska osvojila je taj i taj grad!¹³

3.3. Navodna podjela BiH

Sigurno je jedan od velikih apsurda priča o tzv. podjeli BiH. Svjetski moćnici su u ostvarenju oduzimanja Hrvatima oreola „žrtve“ organizirale rat između Hrvata i Muslimana. Za sakrivanje tog apsurda poslužila im je apsurdna priča o podjeli BiH od strane Tuđmana i Miloševića. Apsurdna tim više što je njima itekako bilo poznato ono na što stalno upozorava predsjednički kandidat prof. dr. sc. Miroslav Tuđman. To je sporazum o načelima ustavnog uređenja BiH, sporazum koji su potpisale sve tri strane u ožujku 1992., kao uvjet za međunarodno priznanje BiH. U tom sporazumu, poznatom kao Cutilleirov plan stoji: "BiH će biti država sačinjena od tri sastavne jedinice, temeljene na nacionalnim načelima ...".

To bi izgleda trebao biti taj NOVI SVJETSKI POREDAK; njihovi prijatelji mogu činiti i vršiti genocid, a oni drugi se ne smiju ni braniti. Pitam se samo što je NOVO u tom Novom svjetskom poretku." Marširanje četnika australskim gradovima nam pokazuje da oni nisu odustali od takvog shvaćanja Novog svjetskog porekta. Nisu oni bez razloga sprječili kažnjavanje Srbije za učinjeni genocid. I još su ih nagradili. Ali krila su im dobro podrezana. Hrvatska je i te kako mnogo doprinijela tom podrezivanju.

¹³ Tada mi je jedan australski kolega dao i najveću pohvalu. Komentirao je: „Doista, ova hrvatska vojska brza je kao Pečarić u matemeticu!“

Zanimljivo je kako se u priču kasnije doista upleo i Zemun. Znamo što su nazоčni na Splitskoj rivi odgovorili Predsjedniku kada ih je poslije *Oluje* upitao što im još treba obećati. Tada se u Beogradu pričalo, da su nazоčni vikali „Zemun, Zemun,...“, a ne „Vukovar, Vukovar,...“. I što se dogodilo? Zabilježen je veliki pad cijena nekretnina u Zemunu!

Poznato je kako su „najodvratniji ljudi“ organizirali napade na dr. Tuđmana, koji je želio da se dogovorenost i ostvari, kroz priču o navodnoj podjeli BiH između Hrvatske i Srbije.

Poznata je i uloga lorda Ashdowna i famoznoj „Tuđmanovoj salveti“, a koju je razobličio u svojoj knjizi upravo Miroslav Tuđman.¹⁴ O tome piše i akademik Aralica u svojoj najnovijoj knjizi „Život nastanjen sjenama“. ¹⁵

¹⁴ M. Tuđman, „Priča o Paddyju Ashdownu i Tuđmanovoj salveti“ (Zagreb, 2003.).

¹⁵ U intervjuu s Aralicom („Hrvatski listu“, 26. studenog 2009.) spominje se i taj dio iz knjige:

Poglavlje o Ashdownu i famoznoj Tuđmanovoj salveti toliko ironizirate da situaciju dovodite gotovo do praga apsurga. Uz ironiju kada govorite o Ashdownu, unosite i jedan zanimljiv element kao što su narodne kletve s posebnom opservacijom o njima.

Zbivanja kada se stavljaju u hambar našega sjećanja osamostale se od vremena kada su nastala. U slučaju ove ja bih rekao Ashdownove salvete mi to svi manje-više znamo, ali smo zaboravili da se to dogodilo upravo kada je počela Oluja. I to nije nikakva slučajnost i kada se njegova izjava o salveti stavi u kontekst u kojem ona nastaje, dakle dok traje Oluja, onda ne možete, a da ne vidite svu njezinu žalost i bijedu, i, naravno, posao jednog profesionalnog obavještajca. Kada sam to pročitao u meni se otvorila literarna slika kao kod slikara koji slika sliku, i onda sam to poglavljje ispisao na taj način na koji sam ga napisao.

Iz samog intervjuja izdvojen je slijedeći dio o britanskom lordu:

Ogorčen izjavama britanskog političara Paddyja Ashdowna koji je nakon tri mjeseca od eventualnog događaja na konferenciji za novinare u vrijeme Oluje iznio tezu o tome da je Tuđman na salveti podijelio Bosnu i Hercegovinu, što je izazvalo polemike kako u europskoj međunarodnoj zajednici, tako i u Hrvatskoj te dovelo do niza optužaba na račun prvoga hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, Aralica se, kako bi kazao što misli o tome britanskom lordu i njegovim tvrdnjama, poslužio hrvatskim narodnim pjesmama u kojima se koriste kletve, pa Aralica u knjizi kaže:

Rekli smo da ne ćemo, ali kad bismo ga kleli, opravdano, onda bismo mu ovakvu narodnu poeziju recitirali:

„Bog mu dušu s paklom sastavio!

I duša mu raja ne vidjela!

Zemljica mu kosti izmetala!

Kroz kosti mu trava pronica!.....

(Tko nas rastavi, Mihovil Pavlinović:
Hrvatske narodne pjesme)

Zapravo, cijela konstrukcija je jedan veliki absurd. Tako sam je i opisao u trenutcima kada se pojavila, bore reći kada su „najodvratniji ljudi“ počeli svoju igru s njom. Prepostavljam da je već dobro poznata moja „Priča o dobrom čovjeku Slobi“. Priča je nastala 1995. godine i govori o tome kako sam reagirao na nečiju tvrdnju kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili Bosnu¹⁶:

"Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: "Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi".¹⁷

Kada sam to uradio prošle godine u Adelaideu, poslije nekoliko dana moja domaćica - Hrvatica mi je ispričala kako se susrela s jednim našim čovjekom koji je napadao Tuđmana zbog Karađorđeva. Ona će njemu: "Znaš, da je tu sada ovaj profesor, koji stanuje kod mene, on bi Ti rekao da tvrдиš da je Milošević dobar čovjek." Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega. Začudio sam se, jer nije bila u društvu koje je raspravljalo o politici. "Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: Čovjek ima pravo."

Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono što mnogim našim političarima ni danas nije jasno.

Spomenut ću da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman jedini koji je u svojim javnim nastupima koristio i ovu moju priču. Zanimljivo, ali ne i slučajno! Zar ne?

4. Sud u Haagu kao glavna poluga u eksperimentu

¹⁶ Tekst koji je u rujnu 1996. poslan Hrvatskom Slovu. Nije tiskan.

¹⁷ Priču "Dobar čovjek - Slobo" Nisam uspio tiskati u Hrvatskoj do 2000. godine kada je reakcija bila i u Hrvatskoj slična onoj u Australiji. Tada je tiskana u - Hrvatskom Slovu!

Inače prvi put je tiskana u Spremnosti 1999.

Sam Sud u Haagu nastao je u svjetlu apsurda.

Osnovan na zahtjev i želju Hrvatske da se po međunarodnom pravu sudi ratnim zločincima. Međutim, UN ga osniva s absurdnim Statutom u kome se ne spominje glavni zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije!

Tim činom omogućeno je da sam Sud postane ono što jest: Teatar apsurda. Za hrvatski narod je zbog svog učinka to zločinački sud, a na našim skupovima dan je niz apsurda ovog suda. Zato će ih ovdje spomenuti samo nekoliko:

- od žrtve se pravi zločinac, a od zločinca žrtva;
- ne sudi se agresorima zbog agresije, ali u svim optužnicama protiv hrvatskih branitelja postoji optužba zbog izmišljene agresije;
- mimo međunarodnog prava, po kome su ratni zločinci oni koji su agresori, sada su i branitelji ratni zločinci. Najodvratniji ljudi u Hrvatskoj pokreću pravi linč protiv predsjednika Vrhovnog suda dr. Milana Vukovića koji upozorava na međunarodno pravo o tome, a Mesić i o tome govoriti neistine u Haagu
- sudi se čovjeku koji je sprječio najveći zločin. Naime, da general Gotovina nije sprječio Srbe u osvajanju Bihaća tamo bi se dogodio pokolj veći od onog u Srebrenici. Čak su i Amerikanci bili zgroženi željom njihovih europskih saveznika da se taj zločin dogodi, tj. činjenicom da im je bio poželjan jer bi poslije njega mogli proglašili Srbe pobjednicima u ratu;
- Mesić - glavni svjedok izmišljene agresije na BiH, zapravo zahvaljujući tom lažnom svjedočenju, postaje predsjednik Hrvatske;
- Račanova Vlada predaje Sudu u Haagu pravo na suđenje hrvatskim braniteljima;
- Obrana domovine postaje zločinački pothvat, a oni koji su obranili svoju domovinu – zločinačka organizacija;
- unatoč odluci samoga suda da se od Hrvatske ne može tražiti na stotine tajnih dokumenata, on ih šalje – mimo zakona – mnogo, mnogo više. Ima i očito falsificiranih, ali Sanaderova Vlada tada priskače u pomoć predsjedniku

krivokletniku i potvrđuje autentičnost očito lažnih dokumenata.

Iako je niz lažnih dokaza, konstruiranih u samom Sudu i za koje je to i pokazano, i dalje se sudi hrvatskim generalima u Haagu. U Hrvatskoj najodvratniji ljudi jedva čekaju presude, da bi po njima mogli pisati lažnu povijest.

Ovih dani svjedoci smo još jednog apsurda, tzv. priče o topničkim dnevnicima. Poznato je kako je u granatiranju Knina poginuo samo jedan srpski civil, pa je apsurd nad apsurdima inzistirati na važnosti topničkih dnevnika u procesu protiv hrvatskih generala. Pa svakoj budali je jasno kako je činjenica da je poginuo samo jedan civil samo sjajan pokazatelj kako je Hrvatska vojska gađala samo vojne ciljeve. Jedini logičan razlog u inzistiranju na tim dnevnicima je rasističke naravi: jedan poginuli srpski civil im je mnogo vrjedniji od tisuće poginulih Hrvata u sa zemljom sravnjenom Vukovaru i u drugim granatiranim hrvatskim gradovima.¹⁸

Naravno, mnogim je stručnjacima, koji su radili u tom sudu, postalo jasno o kakvom se судu radu pa su ga napustili. Jasno im je postalo da će rad u takvom zločinačkom političkom судu biti tamna mrlja u njihovim biografijama. Zbog struke žrtvovali su sjajne karijere u takvim bogato nagrađenima projektima svjetskih moćnika – kakav je i Veliki eksperiment s Hrvatima, o kome govorimo u ovom tekstu.

5. Jesu li Thompson i Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku Velikog eksperimenta s Hrvatima?

¹⁸ U svezi s ovim apsurdom, je i kolumna koju je Aralica posvetio u svojoj knjizi nekadašnjem mirovnom posredniku Europske unije u bivšoj Jugoslaviji Nilsu Danielu Carlu Bildtu. I o tome je bilo riječi u spomenutom intervjuu u „Hrvatskom listu“:

... Na dan „Oluje“ Carl Bildt je izrekao ono što nas i danas tuče po glavi. Prvi je kazao da je Knin pretjerano granatiran i da treba predsjednika Tuđmana i sve ostale proglašiti zločincima i dovesti na Haaški sud.

Za Bildta u svom romanu još kažete da je neobrazovan, pijanac i da se na važnim političkim pozicijama nalazi zahvaljujući svom bogatom podrijetlu.

Ni te podatke nisam izmislio. Sve te podatke sam pročitao u novinama i zauzeo stav o tome.

Ostvarenje projekta po kome je agresija dobrodošla, a obrana malih naroda zločin je još jedna prednost koju donosi Veliki eksperiment, a izravna je zasluga Suda u Haagu.

Imam rijetku prigodu ponešto napisati za hrvatske novine. Evo moga pisma kojega sam napisao poslije objave jednog „mog“ teksta:

Poštovana glavni uredniče „Slobodne Dalmacije“,

Zamoljen da za vaš list napišem komentar o prošlotjednim događanjima, to sam i učinio. Rečeno mi je da napišem 20 redaka. Međutim, u „Slobodnoj Dalmaciji“ od 21. 11. 2009. godine objavili ste samo prvih 8 redaka moga teksta.

Šaljem vam svoj tekst (podcrtano je ono što ste skratili).

*Lech Kaczynski: Poljska ne da križeve
JOSIP PEČARIĆ, akademik, Zagreb:*

Od prošlotjednih događaja u svijetu pažnju mi je privukla reakcija poljskog predsjednika Lecha Kaczynskog na odluku Europskog suda za ljudska prava, po kojoj se moraju ukloniti križevi iz škola u Italiji. "Neka nitko ne računa da bi se u Poljskoj takav nalog mogao prihvdati", rekao je on. "Drugdje je to moguće, ali u ovoj zemlji nikad". Svet je povezan i događaji u jednoj zemlji zrcale se i drugdje. U Poljskoj, recimo, kao i u Hrvatskoj, ima 90 posto katolika. Predsjednik Kaczynski tako je zorno pokazao kako tu sličnost prestaje. Zašto? Francuski biskup Michel Dubost rekao je u Lourdesu da se divi Hrvatima, jer još njeguju vrijednote koje Europa gubi, iako bez njih ne može. Prva je: sloboda. Oni, koji su protiv nje u Europi, žele je „ubiti“ i u nama, što je zadaća Haaškog suda i njegovih hrvatskih poslušnika.

Drugo: istima smetaju i kršćanski korijeni Europe, o čemu svjedoči i ovaj europsko-poljski prijepor. Zato je Papa nedavno u Vatikanu upozorio Predsjednika RH na potrebu očuvanja katoličke tradicije u Hrvata (očito vezano uz Mesićev poziv na uklanjanja križeva iz javnih institucija). Još je značajnija poruka koju je Papa odasao preko Marka Perkovića Thompsona, koji pjeva o ljubavi prema obitelji, domovini i Bogu. Zato ti isti priječe Thompsonu

ulazak u nju, ali ga i zato, dan prije Mesića, Papa prima u privatnu audijenciju.

Na kraju "kreativnog čitanja" te vanjskopolitičke vijesti koja se tiče i nas: Thompson je dolaskom u dvoranu Lisinski na skup potpore prof. Miroslavu Tuđmanu, pokazao koja je to politika. Uostalom, Tuđman je jedini od predsjedničkih kandidata potpisao pismo potpore hrvatskih intelektualaca Thompsonu. Mediji u Hrvatskoj gotovo odreda su ignorirali ili iskriviljivali njegovu posjetu Papi i naznočnost skupu u Lisinskom. Jasno je i zašto, zar ne?

¹⁹

Vrijednosti o kojima pjeva Thompson, su u suprotnosti s vrijednost koje su poželjne u svijetu koji se ostvaruje i pomoći Velikog eksperimenta s Hrvatima. A Thompson ne pjeva samo o spomenutim vrjednotama. U nedavnom intervjuu Thompson je rekao da je prestao pjevati u Kninu na Dan domovinske zahvalnosti kada

¹⁹ Nastavak pisma:

O čemu se tu radi?

Ne vjerujem da bi bilo gdje u svijetu na ovakav način skratili tekst jednom članu njihove nacionalne akademije znanosti i umjetnosti i tako pokazali svoje nepoštovanje te organizacije.

Radi li se o odnosu Vaših novina prema meni? Istina u prošlosti je bilo slučajeva kada sam se pozivao na zakon o medijima, a Vaše novine mi nisu objavile moja reagiranja. Istina je također da ste prošle godine izvjestili o međunarodnoj konferenciji „Mathematical inequalities and applications 2008“ u Trogiru i pritom niste stavili da je konferencija na kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 26 zemalja bila posvećena meni povodom 60-e obljetnice moga rođenja. Po vašim novinama slučajno se dogodilo da sam ja na konferenciji proslavio rođendan (konferencija je bila u lipnju dok je moj rođendan u rujnu). A to doista nije moglo biti slučajno. A to jest žalosno. Pa te godine je i međunarodni časopis „Banach journal of mathematical analysis“ posvetio jedan broj meni. Ugledni svjetski matematičari bili su pozvani i objavili su svoje radove s posvetom meni, a broj je završen s intervj uom koji je glavni urednik napravio sa mnom. Taj časopis je nedavno uvršten i u SCIE i CC liste i to od njihova prva broja, što svjedoči o snazi samog časopisa (dakle, uključen je i taj broj posvećen meni).

I na kraju, kao najgora mogućnost: Radi li se o nekakvoj cenzura zbog sadržaja izbačena teksta?

Ipak se nadam da se radi o tehničkoj grješki i pozivam vas da moj prilog objavite u cijelosti.

*S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić*

su zatražili od njega da ne pjeva „Bojnu Čavoglave“²⁰ i (što je mnogo znakovitije) pjesmu „E, moj narode“. Jasno je i zašto. U toj pjesmi on pjeva i o najodvratnijim ljudima, njihovim gazzama i onim što zajednički rade s nama, ali i što mi trebamo uraditi da bi se od toga obranili.²¹

²⁰ Bio sam u Beču s Thompsonom. Tamošnjim vlastima stigle su mnogobrojni srpski protesti zbog njegova koncerta. Rekao sam našim ljudima tamo: „Iskažete Srbima sućut i kažite da Vi razumijete njihov strah koji izaziva „Bojna Čavoglave“! Kad su je slušali za vrijeme rata sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se danas boje kad čuju tu pjesmu, pa je normalno da pišu proteste.“

Kada sam gostovao u emisiji „Oči u oči s Zdravkom Tomcem“ rekao sam i slijedeće:

„Nije normalno kad to rade ovi iz Hrvatske. Novinari! Na Thompsonovom portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina, tko je tražio zabranu njegovog koncerta. Tako da sad imate situaciju da danas vani samo jugoslaveni iz Hrvatske i Srbi protestiraju protiv Thompsona. Ma ovi jugoslaveni, Vi znate jednu moju pitalicu o njima?“

Tomac: Ne, recite.

Pečarić: Znate li koja je razlika između jugoslavena i četnika. Pa četnik je pošteni četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik. “!

Zapravo, moj odgovor i nije bio najpravedniji. Ako sam razumio četnike, zašto ne i pokvarene četnike? S istim objašnjenjem!

I doista, nedavno su u jednom društvu sa zgražanjem komentirali vijest da su na 54. međunarodnom beogradskom sajmu knjige Predrag Lucić i Boris Dežulović svoju predstavu „Melodije Bljeska i Oluje“ u kojoj oni navodno pjesmom, poezijom i ironijom napaju primitivizam, nacionalizam, licemjerje, kleptokraciju i slične sitne boljke moderne Hrvatske. Rekao sam im:

„Meni se čini da se oni zapravo rugaju Srbima. Kao rugaju se nama, a zapravo se rugaju njima podsjećajući ih na njihove velike poraze. Kao da im kopaju po živoj rani, zar ne? Možda Lucić i Dežulović na kraju postanu Hrvati ©!“

²¹ Marko Perković Thompson:

E, moj narode

Od vremena još od Krista
Nova lica, scena ista
Vražje sile se trude
Da nas ne bude

Antikristi i masoni
Komunisti ovi, oni
Šire sotonske fraze
Da nas poraze
E, moj narode, e, moj narode

Da, „vražje sili, antikristi i masoni, komunisti ovi, oni“ su opjevani u Thompsonovoj pjesmi. A to znači da će Thompson i dalje biti na udaru i najodvratnijih ljudi i njihovih gazda.

Kako je sam Thompson prepoznao, ono što i niz hrvatskih intelektualaca, da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman jedini koji je danas u Hrvatskoj sposoban da se suprostavi Velikom eksperimentu s Hrvatima, naredni izbori će nam dati odgovor na pitanje:

Jesu li Thompson i Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku Velikog eksperimenta s Hrvatima?

A mi gluhi, nijemi, slijepi
Svatko u svom mraku strepi
Narod biran od Boga
Guši nesloga

Iz povijesti naše slavne
A i ove ne baš davne
Sve smo što nam je vrijedno
Stekli zajedno
E, moj narode, e, moj narode

*Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu ni neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode, e, moj narode*

Generacije junaka
I pobjednička vojska jaka
Još se brine i gine
Zbog Domovine

S nebeskih tih visina
Daj nam Bože opet sina
Da nas vodi iz bijede
Sve do pobjede...e, moj narode

*Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu i neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode e, moj narode*

RASIZAM DOMAČIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

HRVATSKI NACIONALIST

Povratak iz Pakistana uljepšala mi je i činjenica da je tiskana moja knjiga *Rasizam svjetskih moćnika* u kojoj je i Pismo VS-u UN-a. Ono što me posebno vezuje za ovu knjigu jest što je ona zapravo djelo potpisnika tog pisma. Napravljena je na nagovor dipl. ing. Zdravka Vlaića, koji ju je i uredio. Grafičko i likovno oblikovanje potpisuje samostalni likovni umjetnik Branko Hrkač. Pogovor je napisao fra Ivan Maletić, župnik župe Presvetog Imena Isusova na Miljevcima, predgovor naš poznati pjesnik i književnik dr. sc. Stjepo Mijović Kočan.

Tako Kočan na više od dvadeset stranica daje “Nekoliko riječi na koje me ponukala knjiga...”. Čini mi se da će knjiga ispuniti svoju svrhu ako ljudi pročitaju samo njegov predgovor.

Nekako u svezi sa tim mojim boravkom u Pakistanu posebno mi je drag sljedeći Kočanov komentar moga znanstvenog i inog rada:

...nitko u takozvanoj “široj hrvatskoj javnosti” ne zna tko je Josip Pečarić. A ako i zna, to je onda “onaj nationalist i desničar”, jedino takve spoznaje o njemu šire hrvatske tiskovine, govornine i glednine. (One dakle o Pečariću ne kažu

ništa, ali o sebi, svojim urednicima i vlasnicima time govore – mnogo! Najprije to koliko je duboka kontaminacija jugounitarizmom, ali i komunističkom ideologijom koja se, iako posve neutemeljeno, veže uz to!)

U životopisnoj bilješci iz koje sam upravo navodio podatke, piše i da “akademik Pečarić surađuje s više od sto i sedamdeset znanstvenika iz SAD-a, Kanade, Švedske, Izraela, Rumunjske, Kine, Japana, Australije itd., itd”. Jak neki nacionalist s tolikim internacionalnim vezama i prijateljstvima!

Zapravo, mene zabavljuju tvrdnje o mom nacionalizmu, jer ja doista jesam hrvatski nationalist. Kao takav i mogu surađivati s toliko mnogo ljudi diljem svijeta, jer i oni kao ja prije svega vole svoj narod. Tko ne voli svoj narod, osuđen je da i ne zna što je ljubav, a takvima je dovoljno samo uputiti riječi našeg sjajnog kolumniste Damira Pešorde (još jednog od potpisnika našeg Pisma) iz najnovijeg *Hrvatskog lista* (5. travnja 2012.):

Bog ti dao da ti sam poziviš još mnogo godina. Jer nema veće kazne od života s takvom pustoši u srcu.

Sâm sam, slično Kočanu, znao komentirati takve “optužbe” što volim svoj narod, primjerom kako valjda zato i mogu povezivati kao znanstvenik znanstvenike iz zemalja koje se međusobno i ne priznaju. Tako imam znanstvene radove sa svojim suradnicima iz Izraela i Pakistana.

Na konferenciji u Švedskoj (posvećenoj 65. obljetnici života mog suradnika Lars-Erika Perssona, nekadašnjeg predsjednika Švedskog matematičkog društva) Shoshana mi je rekla:

Trebam li ja biti koautor u radovima s Faridom? Ja ću naravno raditi kao i do sada, ali možda on može imati problema zato što sam ja iz Izraela, pa je bolje da mene ne stavite kao koautora.

Dirnula me je njena briga za Farida, ali, naravno, nisam prihvatio i objavili smo zajedno više radova koji su ušli u Faridovu disertaciju. Upravo ju je Farid obranio tijekom mog boravka (kao peti od šest mojih tamošnjih doktora znanosti).

Ta je obrana meni doista bila posebna. Zašto?

Pa kada je proglašen doktorom znanosti, Farid je pročitao svoju pjesmu:

WHEN I TALK TO YOU
 (dedicated to Academician Josip Pečarić)

Dr. Ghulam Farid

*I feel I am talking with my soul, when I talk to you.
 I get peace indescribable at all, when I talk to you.*

*Fortunately I find you in my life to make it nice
 I find you con vincible, but bind with your principle
 You think for people not for a man, that seldom one can
 Knowing a little bit about you, how elaborate are you
 This world looks me small, when I talk to you*

*You look like a book, a book that speaks
 Each word you utter that word is unique
 Surroundings become pleasant everything smile,
 When you look happy my dear for a while
 Keep smile on face, please don't angry in any case
 Remain covering like a shawl, when I talk to you
 Any problem is no problem you are our adviser
 Actually its our fortune we choose you supervisor
 Your brownish hair with curl capture hurts in hurl
 Greenish your eyes why not someone on you dies
 In many many thousands you are a good husband
 She is very lucky our Mam that find such a man
 You are kamala* overall, when I talk to you*

(*kamaal is an urdu word means “perfect” or “excellent”)

KADA PRIČAM S VAMA

(posvećeno akademiku Josipu Pečariću)

Dr. Ghulam Farid

*Osjećam da pričam sa svojom dušom, kada pričam s vama,
 Dobivam neopisivi mir, kada pričam s vama.*

*Srećom, našli ste se u mom životu da ga uljepštate,
 Mislim da vas se može uvjeriti, ali ste i vezani svojim principima,
 Razmišljate za ljude ne za jednog čovjeka, što rijetko tko može
 Znajući ponešto o vama, koliko ste detaljni,
 Ovaj mi svijet izgleda malim, kada pričam s vama.*

*Vi ste poput knjige, knjige koja priča
Svaka riječ koju kažete jedinstvena je
Okoliš postaje ugodan, sve se smiješi*

*Kada vi, dragi moj, izgledate na trenutke sretno
Zadržite osmijeh na licu, molim vas nemojte se nikad ljutiti*

Osjećam se zaštićenim, kada pričam s vama.

*Bilo koji problem nije problem, vi ste savjetnik
Zapravo je naša sreća što smo vas izabrali za mentora,
Vaša kovrčava smeđa kosa otklanja sve naše brige.*

Zelena boja vaših očiju fascinira svakoga

U mnogim, mnogim tisućama vi ste dobar muž

*Ona je jako sretna, naša Gospođa, što je pronašla takvog muškarca
Kada pričam s vama, uviđam da ste savršeni čovjek*

(Prevela Ivana Orešić)

Da, nije tako loše biti hrvatski nacionalist, zar ne?

Sretan Uskrs svima vama želi vaš, akademik Josip Pečarić

HRVATSku RUŠE, A MI JE MORAMO ZIDATI²²

Prije svega, dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim.

Zahvaljujem se Samostanu bl. Augustina Kažotića što su nam ustupili ovu prekrasnu dvoranu za današnje predstavljanje. Pater Vjekoslav Lasić nam je večeras ne samo domaćin, već je i izvrsno vodio ovo predstavljanje. Zahvaljujem se svima koji su sudjelovali u tiskanju knjige: Izdavačkoj kući *Element* za tisak, a samostalnom likovnom umjetniku Branku Hrkaču za grafičko i likovno oblikovanje. Nadasve se zahvaljujem današnjim predstavljačima. Dipl. ing. Zdravko Vlaić je urednik knjige, a zapravo me on i nagovorio da je tiskam. Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je i suodgovoran za Pismo VS-u UN-a, jer sam se upustio u sakupljanje potpisa za to pismo na njegov nagovor. U knjizi će te više naći i o njegovoj sukrivnji za nastajanje knjige „Rasizam suda u Haagu“ koja je i bila povod nastanku Pisma VS-u UN-a. Vjerljivo vam je neobično što je akademik Dubravko Jelčić predstavljač skoro svake moje knjige, a neke smo i napisali zajedno. On i nezaboravni Dubravko Horvatić još su prije dvanaest godina tražili od mene da se mnogo više bavim publicistikom. Dakle, itekako je i on suodgovoran za moje pisanje, pa tako i za ovu knjigu.

Za kraj sam ostavio svog prijatelja našega poznatog književnika dr. sc. Stjepa Mijovića Kočana jer je on napisao prekrasan Predgovor knjizi. Ako se ponekad i zapitate o svrsi ovakvog našeg rada u ovim tmurnim hrvatskim vremenima, ponovo pročitajte njegovu pjesmu *Zidanje crkve*, jer ona njegova crkva je naša i njegova Hrvatska. Iako je napisana 1991. godine, ona zapravo opisuje što nam se događa i danas, ali i govori nam što nam je činiti. Ruše nam Hrvatsku, a mi je moramo zidati, zar ne? Ali, Kočan sve to mnogo ljepše kaže:

Zidanje crkve

*I sve te razorene crkve
bljeskom pri pogotku osvjetljuju u meni moju crkvu
koju bijah zapustio i zanemario i bje se urušila*

²² Izlaganje s predstavljanja knjige „Rasizam svjetskih moćnika“, održano 9. svibnja 2012. u Zagrebu

*te kako koji zvonik pada kako koje zvono mre
 takoj je moja crkva u meni veća i uz nositija
 tako od čvršće građe
 tako je svaki novi plotun
 utiskuje sve snažnije u moje biće u moje bilo
 u memoriju*

*te je tako moja crkva u mojoj vjeri
 nepogodiva nerazrušiva i vječna
 i gotovo da sam zahvalan njihovoj mržnji
 jer njome jača moja ljubav
 u crkvi
 u meni*

*pa i kad bi me ubili
 pa i kad bi nas sve pobili
 a ne će jer svatko zapravo puca u sebe
 takva crkva – nevidljiva njihovu oružju
 nadrast će nadživjeti sve nas
 i njezino će zvono
 označiti spokoj našim u humusu pomiješanim kostima*

Da, Kočan nam govori i čemu služe ovakve knjige i čemu služe naša otvorena pisma.

Mnogi tekstovi u samoj knjizi našli su svoju potvrdu i u najnovijim događajima – prvenstveno onim oko ekspertize vojnih stručnjaka iz SAD-a, Kanade i Velike Britanije poslane Sudu u Haagu: Tribunal ne prihvata te vojne eksperte kao prijatelje Suda; Teršelićka vodi novinare u Haag po instrukcije, glavni tužitelj Serge Brammertz napada hrvatsku vlast što proslavlja *Oluju*, odgovor Gotovinina odvjetnika Luke Mišetića i Brammertzu i Teršelički; Teršelićka organizira okrugli stol uz sudjelovanje Predsjednika države, čelnih ljudi zakonodavne vlasti i šefa delegacije EU-a u Hrvatskoj; predavači Haaškog suda obilaze hrvatske škole i fakultete, pa školarcima i studentima navodno pomažu da razumiju rad i ovlasti Tribunalala koji je osudio hrvatske generale; i konačno imamo izjavu Suda da će uvažiti ekspertizu vojnih stručnjaka.

Međutim, i dalje “gromko” odjekuje šutnja doslovno svih o onome na što ukazuje naše pismo i ova knjiga: GLAVNI UČINAK OLUJE BIO JE SPAŠAVANJE STO TISUĆA MUSLIMANA U BIHAĆU.

Sve to sugerira da će i završna presuda biti rasistička: naglasak će biti na najrasističkijem dijelu iz prvostupanjske presude:

Gotovina je znao da Srbi odlaze pod topničkom paljbom, da je trebao znati da će neki Srbi ostati u "Krajini" te da je zbog toga trebao znati da će biti prilika za zločine, zbog čega su isti bili "prirodne i predvidive posljedice" zločinačkog plana progona Srba uz pomoć topničkog granatiranja.

Dio o topničkom granatiranju sam po sebi je smiješan ako se znaju učinci tog granatiranja, a Sud je to znao, još više je postao smiješan kada se doznalo za Miloševićev opis tog "progona" kao bijega zečeva.

Prirodne i predvidljive posljedice pada Bihaća poslije onoga što se događalo u Srebrenici tom "sudu" navodno uopće nisu poznate. Nisu navodno poznate ni hrvatskim medijima niti Vladimirović, iako o tome javno progovara tadašnji američki vojni ataše, koji kaže da je Olujom *spriječen genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu*. To ne spominju čak ni obrane hrvatskih generala niti spomenuti vojni stručnjaci. Jesu li naši učenici i studenti znali upitati predavače iz Haaškog suda zašto je zločin spašavanje stotinu tisuća muslimana u Bihaću?

Zato ne vidim razloga zašto bih promijenio mišljenje o spomenutoj ekspertizi vojnih stručnjaka dano još 17. siječnja 2012. Portalu HKV-a:

Dakle, upitno je je li ova ekspertiza imala za cilj da se samo obrane hrvatski generali, ili želi skrenuti pažnju sa zasluga naših generala u sprječavanju genocida takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu. Američki vojni ataše sigurno zna spomenute eksperte, pa bi ih mogao upozoriti i na ovaj najznačajniji učinak operacije "Oluja" i predložiti im da, bez obzira prihvati li "Sud" u Haagu njihovu ekspertizu ili ne, pokrenu postupak da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir!

Još ću vas u svezi s knjigom upozoriti na poglavje: U SUSRET NOVIM RASISTIČKIM PRESUDAMA: GENERAL PRALJAK KAO INSPIRACIJA.

Do danas naše pismo VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA u BiH-u potpisalo je oko 1300 naših ljudi. A general Praljak nam nije samo bio inspiracija, već Pismo sadrži cijeli njegov završni govor u Haagu. Ova i slične promocije imaju za cilj sakupiti što više potpisa, pa oni koji to žele mogu to učiniti i danas.

Portal HKV-a, 24. svibnja 2012.; HRSvijet, 24. svibnja 2012.

AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ. PORTAL DRGOVOLJAC.COM.

NAPUSTIO NAS JE DUBRAVKO JELČIĆ

Danas me je zatekla vijest – preminuo je moj dragi prijatelj akademik Dubravko Jelčić.

<https://kamenjar.com/preminuo-akademik-dubravko-jelcic/>

S ponosom mogu reći da sam mu bio i suradnik. Vjerojatno je on i bio najzaslužniji što sam napisao toliko publicističkih knjiga i članaka. Sjećam se da su me on i pok. Dubravko Horvatić nagovorili da svojevremeno počnem redovito pisati za Hrvatsko slovo. Bilo je to poslije njihovog sudjelovanja u predstavljanju mojih knjiga:

Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konkligorima, Drugo izdanje Element, Zagreb, 2000.

Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.

Radilo se o godini kada je došlo do promjne vlasti u Hrvatskoj. Bili smo iznenadeni da je unatoč nove komunističke vlasti o tom predstavljanju izvijestio HTV u svom glavnom dnevniku.

Zajedničke knjige sam imao tri knjige s Jelčićem, a jedna je doživjela i ponovljeno prošireno izdanje:

1. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde, Zagreb, 2004.

2. D. Jelčić i J. Pečarić, Književnik Mile Budak sada i ovdje, Zagreb, 2005.

3. D. Jelčić i J. Pečarić, Povijesni prijepori, Zagreb, 2006.

4. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

Prerana smrt Dubravka Horvatića je učinila da ne objavimo planiranu našu zajedničku knjigu Horvatić i ja.

Akademik Jelčić je napisao predgovore mojih knjiga:

Za hrvatsku Hrvatsku, Element, Zagreb, 2001.

Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.

Napisao je i recenziju knjige:

Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.

Teško je pobrojati koliko je mojih knjiga predstavljao. Kada sam se suprotstavio izboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana HAZU spomenuo sam što je akademik Jelčić rekao na predstavljanju moje knjige *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002. Naime, konstatirao je kako to nije knjiga iz povijesti već knjiga iz matematike, samo je objekt proučavanja jednog matematičara bili knjiga iz povijesti.

Ali posljednja koju je predstavio je bila 17. studenog 2017. Da, predstavio je knjigu GENERAL PRALJAK koju smo napisali dr. Miroslav Međimorec i ja očekujući povratak našeg prijatelja generala Slobodana Praljka iz Haaga.

Kolega Jelčić se zadnjih godina samo žalio da mu otkazuju noge. Nisam to smatrao ozbiljnim. Jasno mi je bilo da mu je teško jer je stalno bio u pokretu i uvjek sam sebi prebacivao kako je stariji od mene 18 godina, a mnogo pokretniji. Čak nismo ostvarili ni dogovor Stanko Šarić i ja da se nađemo s kolegom Jelčićem. Nisam stigao dati kolegi Jelčiću ni primjerak moje knjige *Je li političarima kriva matematika?* Zagreb, 2019. u kojoj je objavljen tekst:

NEZAVRŠENA KNJIGA

MESIĆ ILI BEVANDA?

PRILOG TUŽBI PROTIV ŽEPE BEVANDE

KAZALO

Proslov

Hajka na «Ambru»

Svim razredima Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
Strategija hajke

2000.

Tko ruši Granića?

Pacificiranje Hrvata u Bosni i Hercegovini

O Žepi Bevandi na Amac-rb mreži

Nacionalna sigurnost u opasnosti

"Ništa se ne čuje!"

Jesu li australski Hrvati ponovo neprijateljska emigracija?

Franjo - majstore!

Sluge na vlasti ne mogu iz svoje kože

Hrvatska vlast definitivno napustila Hrvate u BiH

Bevanda zaboravio cementaru u Našicama
Bordel u Haagu
Račan poticao prosvjede
Svršetak haaških iluzija?
Bevanda se nagodio s Haagom

2001.

Je li 2001. – godina veleizdaje?
Godina veleizdaje
Obračun s "neprijateljskom emigracijom"
Ovu ćemo vladu pamtitи po veleizdaji i gađenju
Predsjednikovi rasistički povici
Vrijeme izdaje?
Govor na tribini u Sydneyu
Revizija povijesti ili ispravljanje neistine?

2002.

Proglašena pravednicom deset godina nakon smrti
Pismo Glasu Koncila
Govor na promociji knjige Joška Čelana «Trećejanuarska Hrvatska»

Dr. Franjo Tuđman – najveći kompleks Žepe Bevande

Tuđmanov grob novi je Oltar domovine
Govor na promociji knjige "Za hrvatsku Hrvatsku"
Najveća ličnost u hrvatskoj povijesti
Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća: Hrvatska i Svet
Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća: Iz rasprave

PROSLOV

Pojava romana Ivana Aralice «Ambra» nametnula je javnosti jedno interesantno pitanje: Kako se, u stvari, zove današnji predsjednik države. Naime, Araličin roman je dobriom dijelom posvećen predsjedniku države koga je nazvao Žepe Bevanda. Odmah su se javili svi režimski novinari u dokazivanju da je Žepe Bevanda u stvari aktualni hrvatski predsjednik Stjepan Mesić. Čak se pojavilo i pismo šestorice hrvatskih akademika iz koga je očito da i oni tvrde da je Žepe Bevanda – Stjepan Mesić.

Jasno je stoga da je to postalo općeprihvaćeno pa su potom krenule rasprave je li ime predsjednika Hrvatske odgovarajuće. Tako mi je na predstavljanu jedne knjige jedan naš čovjek mi je rekao da se ne slaže da Mesić ponese takvo ime. Bevanda je dobro piše da bi ga on nosio, kaže mi on. Jedan drugi, se nije složio s njim: «Zna Aralicu što radi. Dao mu je to ime da se zna da nije ni vino ni voda.»

Čini mi se da ima nešto u tomu. Međutim, ostaje činjenica da su upravo režimski novinari i svi oni kojima je bliska politika aktualnog predsjednika bili prvi koji su tvrdili da je to Mesićevo ime, ne vidim razloga zašto bi bili protiv toga. Moj problem je u tome što ja u svojim tekstovima nisam koristio to ime nego Stjepan Mesić. Ostaje mi jedino da pokušam ispraviti dajući ih ponovo s točnim imenom aktualnog predsjednika.

Kada te tekstove čovjek pogleda ovako sakupljene učini mu se kao da su skupljeni radi odgovora na jedno drugo pitanje. Ono iz naslova knjige Ivana Bekavca: Izdaja na Pantovčaku? Zato se prirodno i nameće podnaslov knjige: Prilog tužbi protiv Žepe Bevande.

HAJKA NA «AMBRU»

SVIM RAZREDIMA HRVATSKE AKADEMIJE ZNANOSTI I UMJETNOSTI

*Fokus, 8. studenoga 2001.
Ambra (3. i 4. izdanje; Prilog)*

Poštovane dame i gospodo, članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti!

S velikim iznenađenjem i nevjericom primio sam prosvjed šest članova Akademije u svezi s pojavom knjige akademika Ivana Aralice.

U prosvjedu nam uvažene kolege daju svoje viđenje nekih dijelova Aralićine knjige. Nije mi jasno zašto uvažene kolege akademici smatraju za potrebno dati svoju interpretaciju bilo kojeg dijela Aralićine knjige svim ostalim akademicima. Smatraju li da ostali članovi Akademije ne mogu sami razumjeti što je akademik Aralica htio reći, pa im to oni trebaju objasniti? A kad je već riječ o navodu "...ljudski mozak nema veću cijenu od telećeg. Dvije marke za kilogram!", poručuje li time ostalim akademicima kako se cijena mozga iz gornjeg navoda odnosi i na njihove mozgove?

Interpretacija dijela knjige o "mozgu ispod peke" je doista začudujuća. Izgleda da uvaženim akademicima ne smeta to što netko

za mozak njihovog kolege akademika tvrdi da ima “mozak ispod peke”, već im smeta što on za takvog primitivca kaže da je *jedan iskompleksirani glavonja i nedaroviti smrdljivac?* I to u romanu!

Nevjerojatna je tvrdnja: “Vrijedanja u Araličinoj knjizi podsjećaju na obračun s pojedincima u ranim danim boljševičke revolucije.” Boljševici su radili silna zlodjela kada su bili na vlasti. I komunisti u Hrvatskoj također. Ali Aralica danas nije na vlasti. Upravo je protiv njega, a zbog njegove knjige, današnja hrvatska vlast pokrenula pravu harangu. Nadajmo se da njegovu knjigu neće spaljivati.

A prosvjed šestorice akademika se podudara s napadima vlasti i režimskih novinara na kolegu Aralicu. Duboko sam uvjeren da je primjereno članovima Akademije uzeti u zaštitu akademika izloženog takvim grubim napadima, nego priključiti se tim napadima. Pače, prosvjed šestorice članova Akademije podsjeća na slična pisma potpore koje su svojevremeno seoske partiskske organizacije u Srbiji slale Miloševiću. Kada se hrvatski akademici spuste na tu razinu, doista se ponovo nameće pitanje o vrijednosti kilograma mozga. Je li cijena od dvije marke za kilogram previsoka? Uostalom i Nezavisni sindikat znanosti i visokog obrazovanja tako nešto i tvrdi: “Cijena mozga za ovu vlast je niža.” (str. 167)

Nevjerojatna je i rečenica: “Aralica svoj tekst kiti i stihovima: oni su ne samo loši, pučkoškolski, nego su i neukusni i ispod dostojanstva jednog člana Akademije.” A neukusno je, u stvari, kada neki članovi Akademije svoje amaterske uratke iz književne kritike šalju svim članovima Akademije, a pri tome ne razumiju razine pripovijedanja. Doista nisam očekivao da će doživjeti da neki hrvatski akademik, koji čak nije književnik, uči jednog kolegu akademika književnika kako treba pisati romane. Zar to nije ispod dostojanstva članova Akademije?

Intelektualcima je svojstveno napadati vlast, a ne pridružiti se haranzi vlasti i režimskih medija na neku knjigu. I to u vrijeme kada predsjednik Vlade najavljuje uvođenje verbalnog delikta kroz formulaciju o “govoru mržnje”. Treba li ovaj prosvjed pomoći u tome? A govor mržnje je upravo promoviran kroz neprestane napade na pokojnog akademika Franju Tuđmana. Tko je od akademika uzeo

u zaštitu svog doskorašnjeg člana? Zar nije moralnije braniti svog napadnutog kolegu, pa čak i ako se ne slažeš s njim?

Akademik Josip Pečarić

Araličin roman izazvao žestoke rasprave među hrvatskim akademicima

STRATEGIJA HAJKE

Fokus, 6. prosinca 2001.

Različita mišljenja akademika o Araličinoj *Ambri*, iznesena u pismima objavljenima u *Fokusu* od 8. studenoga 2001. još uvijek plijene pažnju hrvatske javnosti. «Krivac» je, izgleda, novinar *Večernjeg lista* Milan Jajčinović, koji je pisma komentirao 12. studenoga 2001. u tekstu *Mozak bez kantara*. Usljedio je, 17. studenoga, tekst u *Feralu Jeza u HAZU* i konačno – Jajčinovićev odgovor *Titula kao dijagnoza*.

«Oni to ne razumiju»

Tekst u *Feralu* potpisuje novinar Toni Gabrić, koji prвom rečenicom svoga teksta predstavlja samoga sebe:

«Ivan Aralica je, **čini se** (istakao J.P.), uspješan književnik.»

Zato nas ne mora čuditi kako Gabrić tvrdi da se «HAZU, u svojem najutjecajnijem segmentu, propinje na noge ako mu netko takne u uvaženog člana, dočim oni drugi segmenti otvaraju usta kao da nešto viču. Akademici Sibi

la Jelaska, Ivan Gušić, Boris Kamenar, Velimir Pravdić, Vlatko Silobrčić i Dionis Sunko uputili su nedavno svim razredima HAZU pismo, upozorivši da su govor mržnje sadržan u *Ambri* i njezin otvoreni antiintelektualizam neprimjereni jednom članu Akademije.»

Istina je da je to pismo poslano svim članovima Akademije, i da je na njega, na isti način, odgovorio samo potpisnik ovog teksta. Ako bih se želio našaliti, mogao bih upitati» Nisam valjda ja taj najutjecajniji segment u ustanovi čiji sam član postao na prošlogodišnjim izborima?

Iako su uvažene kolege u svom pismu «izrazili svoju ogorčenost» i «distancirali» se od Araličine knjige koju nazivaju «pamfletom», akademik Sunko, «inicijator pisma» kaže u *Feralu*:

«Naša je namjera bila isključivo ta da unutar Akademije pokrenemo raspravu o takvom i sličnim ispadima.»

Doznaјemo i da je on ogorčen što je pismo, koje je trebalo biti posve interno, ubrzo došlo u ruke novinara *Večernjeg lista* Milana Jajčinovića, pretvarajući se u «štof» za njegov komentar. A doznali smo da cilj pisma nije bila samo *Ambra*, već i svi budući «slični ispadи». Jesu li kolege akademici doista vjerovali da će rasprava s takvim ciljem ostati daleko od javnosti? A pisma su poslana na oko sto pedeset adresa.

Pravi je biser *Feralovog* teksta sljedeći dio: «Potpisnik s kojim smo razgovarali odbacuje i Pečarićevu argumentaciju o neuvjerljivosti autora pisma. Upravo Aralica, kaže, i danas predstavlja glavnu struju na Akademiji, a nakon inicijative šestoro akademika, oni su ti na koje je započela hajka. Tomu svjedoči i doturanje pisma novinarima poput Jajčinovića, kakvi su u stanju okrenuti raspoloženje ljudi – koji sve to ne mogu mnogo razumjeti – protiv nas.»

Ne daj bože da su se akademici mogli sami opredijeliti za argumente dane u ovom ili onom pismu. To nije moguće, već su akademici, koji sve to «ne mogu mnogorazumjeti» na one koji sve to «mogu razumjeti». Doista prava »jeza u HAZU«.

«Opći» protest šestoro akademika

A u pismu akademika Pravdića, o kome je također bilo riječi u emisiji *Pola ure kulture*, prosvjedno pismo šestoro članova HAZU nazvano je »općim protestom članova HAZU«. Protest šest članova – od njih sto pedesetak – opći je protest!?! Kako većina akademika »sve to ne mogu razumjeti«, protest njih šestoro, koji sve to mogu razumjeti, jest – opći protest.

U tom pismu akademik Pravdić govori o Araličinom »romanu«. U svom pismu napisao sam, a to je istaknuto i u spomenutoj televizijskoj emisiji, kako je »neukusno kada neki članovi Akademije svoje amaterske uratke iz književne kritike šalju svim članovima Akademije... Doista nisam očekivao da će doživjeti da neki hrvatski akademik, koji čak nije književnik, uči jednog kolegu akademika književnika kako treba pisati romane. Zar to nije ispod dostojanstva članova Akademije«. Očito, ne radi se samo o

«književnoj» kritici, već se akademike književnike uči i kojoj književnoj vrsti pripada neko njihovo djelo. I trebaju ih učiti kada su u Akademiji čiji članovi «sve to ne mogu razumjeti», zar ne?

Vratimo se odbacivanju moje argumentacije o njihovoj «neuvjerljivosti». Pogledajmo sljedeći dio moga pisma:

«U prosvjedu nam uvaženi kolege daju svoje viđenje nekih dijelova Araličine knjige. Nije mi jasno zašto uvažene kolege akademici smatraju potrebnim dati svoju interpretaciju bilo kojeg dijela Araličine knjige svim ostalim akademicima. Smatraju li da ostali članovi Akademije ne mogu sami razumjeti što je akademik Aralica htio reći, pa im to oni trebaju objasniti?» Da, da. Ja nisam mogao uvjeriti akademike (one «koji sve to ne mogu razumjeti»): Ali uspio je Jajčinović. I tako okrenuo raspoloženje akademika protiv autora prosvjednog pisma. Čudno, jer se Jajčinović «upro i o mišljenju Josipa Pečarića, akademika i navodno predstavnika Amnesty International (?) za Hrvatsku», Jajčinović ne zna kako ne smije komentirati oba pisma, već samo njihovo?

Jajčinović se u nečemu i slaže s njima. Je li problem što se u nečemu slaže i sa mnom? Naime, Jajčinović akademicima, koji «sve to ne mogu razumjeti», objašnjava što sam mislio tvrdeći: «Interpretacija dijela knjige o 'mozgu ispod peke' doista je začudujuća. Izgleda da uvaženim akademicima ne smeta to što netko za mozak njihovog kolege akademika tvrdi da ima «mozak ispod peke», već im smeta što on za takvog primitivca kaže da je jedan iskompleksirani glavonja i nedaroviti smrdljivac? I to u romanu!... Zar nije moralnije braniti svoga napadnutog kolegu, pa čak i ako se ne slažeš s njim?»

A Jajčinović u prvom svom tekstu kaže: «Zvati nekog glavonjom i smrdljivcem nije baš u skladu s malo boljim običajima. I s akademskom tradicijom zgrade na Zrinjevcu. Ali ni s principima. Jer 'neimenovani novinar' - Miljenko Jergović – do sada je njihovog kolegu Aralicu višekratno izgrdio na pasja kola. Pa i primitivnije i vulgarnije nego Aralica njega. U tom finom Jergovićevom obraćanju glavna Araličina odlika postat će 'mozak ispod peke'. Bilo je tu i nabacivanja nečisti koliko hoćeš, smrdljivih opanaka i 'neopranih gaća'... No, u zgradi na Zrinjevcu vladao je principijelni muk.»

Voltaire, a ne samo Račan

U drugom tekstu, Jajčinović će podrugljivo: «Čim se malo odmorio od hajke po Akademijinim hodnicima i vijanja šestorice svojih kolega, akademik-progonitelj me kao polupismeni akademik, primljen u HAZU preko veze, odmah zamolio da mu pomognem braniti također polupismenog Aralicu. Kako su mi hajke uvijek važnije od principa, odmah sam pristao. I počeo ganjati principijelne akademike, koji su svojedobno upravo u ime principa branili Aralicu, usprkos tome što se s njim ne slažu. Jer jedno je neslaganje, a drugo principi. Kad ti netko kolegu ustrajno zove dinaroidom, ruralnim primitivcem, musavim montanjarom koji ne pere ni noge ni gaće, onda je prirodno da ga braniš, unatoč tome što misliš sasvim suprotno nego on. Ono voltaireovsko načelo – ne svida mi se to što govorite, ali ču uvijek braniti vaše pravo da govorite – ti su akademici potvrdili upravo na Aralici. Branili su ga da je bilo neugodno.

Jajčinović o Voltaireu, a potpisnici pisma u *Feralu* o govoru mržnje: «Naš se sugovornik pritom čudi kako to da Pečarić brani govor mržnje u *Ambri* kao pravo na 'slobodu savjesti', u skladu s načelima Amnesty Internationala. Pečarićevi su stavovi nespojivi sa stavovima Amnesty Internationala», zaključuje.

Da, Amnesty International i Voltaire ne idu jedan s drugim. Uvaženi anonimni kolega ne zna da je i moje pismo, kao i njihovo, tiskano u *Fokusu*, pa polemizira s nečim što sam ja navodno napisao, a čega u mom pismu nema. Amnesty International ne spominje se u mom pismu, pa se očito radi o (neuspjelom) pokušaju obmanjivanja javnosti. A to, izgleda, ide s Amnesty Internationalom. O «govoru mržnje» govorio sam i u pismu i na velikom prosvjednom skupu *Odzvonilo je*. U pismu sam napisao:

«Intelektualcima je svojstveno napadati vlast, a ne pridružiti se haranzi vlasti i režimskih medija na neku knjigu. I to u vrijeme kada predsjednik Vlade najavljuje uvođenje verbalnog delikta kroz formulaciju o "govoru mržnje". Treba li ovaj prosvjed pomoći u tome? A govor mržnje je upravo promoviran kroz neprestane napade na pokojnog akademika Franju Tuđmana. Tko je od akademika uzeo u zaštitu svog doskorašnjeg člana? Zar nije moralnije braniti svoga doskorašnjeg člana?»

Očito je da sam se tako uključio u raspravu o “govoru mržnje”. Zar to uvaženi kolege nisu i željeli? Zašto je onda sporno to što se Jajčinović “upro” i o moje mišljenje? Misle li da se može upirati samo u njihovo, bolje reći – Račanovo mišljenje? Možda je Jajčinović dodatno kriv što je akademike, koji “sve to ne mogu razumjeti”, “naučio” da postoji i Voltaire, a ne samo Račan? Ako su pročitali i *Vecernji list* od 23. studenoga 2001., postat će im kriv i Milan Ivkošić koji tvrdi: “Tko je za demokraciju, mora biti i za Ambru kao njen proizvod, koliko god mu bila nepodnošljiva”. Ili se smiju čitati samo tekstovi kao što je onaj u kojem je (22. studenoga 2001.) *Ambru* uspoređena s *Mein Kampfom!* Zato se itekako moramo zamisliti nad činjenicom na koju nas upozorava Ivkošić: “Dok je moć Aralica I imao, bio je kudikamo više napadan nego što je sad hvaljen”. Da, dok su Tuđman I Aralica bili na vlasti, moglo ih se napadati koliko god se htjelo. A ako nešto kažete protiv današnjih vlasti, odmah je to “govor mržnje”.

Za potpisnike pisma “činjenica da je samo šest članova HAZU potpisalo prosvjedno pismo, premda je širi krug članova Akademije bio pozvan da mu pruži podršku, ilustrira atmosferu koja na Akademiji prevladava”. Njima je to strašno – jeza u HAZU. Valjda je intelektualizam ako se akademici koji su u rukama imali dva pisma opredijele samo za njihove argumente, koji se “sasvim slučajno” poklapaju s onim što želi današnja vlast, a antiintelektualizam je opredjeljenje za Voltairea.

Ma ne, sve to nije točno. Doista su u pravu kolege potpisnici prosvjednoga pisma i *Feral*: “U Hrvatskoj se formira opasna autoritarna scena, ljudi se boje da joj dođu na Zub, što ilustrira stanje među akademicima... Prevladava osjećaj straha od reakcije *ultraša* okupljenih unutar dignitetskih stožera.” Logično je da se ljudi boje stožera. Oni imaju moć, a ne oni na vlasti, zar ne?

2000.

TKO RUŠI GRANIĆA?²³

S obzirom na čestu tvrdnju izrečenu u našim novinama kako su šanse HDZ-ovog kandidata za Predsjednika države jako smanjene zbog nejedinstva, bolje reći svađa unutar samog HDZ, zgodno je analizirati tu tvrdnju kroz jednostavno pitanje: Tko je svađe započeo? Odgovor na to pitanje dat će doista i odgovor na pitanje: Tko iz HDZ-a ruši dr. Granića. Dapače, ako se na to nadovežemo s jednom drugom tvrdnjom, a to je da ju te svađe dovele i do velikog poraza HDZ na izborima za Sabor, očito je da će odgovor na ono prvo pitanje dati odgovor i na ovo drugo.

I kako to obično biva u životu odgovor je dao onaj koji je to najmanje želio - dojučerašnji glavni i odgovorni urednik Hrvatskog Slova g. Ante Matijašević rekavši: "Vi dobro znate tko je bila Maja Freundlich, ona je bila usta pokojnog Predsjednika." Predsjednik je umro, a što se tiče Vjesnika umrla su i "usta pokojnog Predsjednika". G. Nenad Ivanković, glavni i odgovorni urednik Vjesnika iz tjedna u tjedan, od smrti našeg Predsjednika do današnjeg dana, ne dopušta svojoj najboljoj kolumnistici - g. Maji Freundlich - objavljivanje njezinih tekstova. Ne dopušta da "usta pokojnog Predsjednika" progovore.

²³ Prema tekstu objavljenom u *Spremnosti, Hrvatskom tjedniku*, 25. siječnja 2000. Vidjeti i knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku*.

Kada je postalo jasno da se radi o pravilu, a ne o slučaju, poslao sam pismo Vjesniku koje nije tiskano. Neobjavljeni tekst sam nazvao "Zabranjena sloboda". Evo početnog dijela tog teksta:

"Postoji li zemlja u kojoj je zabranjeno tiskati članak u kome se čitateljima poručuje "nemojte se odricati slobode, ni po kojoj cijeni. Za slobodu nema te cijene, koja bi je bila vrijedna." Svašta ima na ovome svijetu, pa valjda i zemalja u kojoj se ljudima zabranjuje sloboda. Mi Hrvati doista znamo cijeniti slobodu: "Još je Gundulić opjevao slobodu kao nešto što vrijedi svih srebra, svih zlata, svih ljudskih života." A upravo je Hrvatska zemlja u kojoj je zabranjeno tiskati članak koji završava ovim citatima. U zemlji koja je nedavno stekla neovisnost plaćenu krvlju moguće je zabraniti tiskanje teksta u kojem se sugerira hrvatskim ljudima da glasuju za lude koji će misliti o skupo plaćenoj slobodi. U tekstu se ne spominju imena. Jesu li se prepoznali oni koji žele trgovati s hrvatskom slobodom radi vlastitih probitaka?

Žalosno je već to da netko u Hrvatskoj uopće ima potrebu pisati o slobodi, kao što je učinila g. Maja Freundlich u tekstu "SVA SREBRA, SVA ZLATA ...". Već drugi put izuzetna kolumna g. Freundlich nije ugledala svijetlo dana. O čemu se radi? Glavni i odgovorni urednik Vjesnika objavio je 28. prosinca 1999. komentar "Zašto je Granić bolji od Šeksa?" Iako vladajuća stranka još nije odredila svog kandidata za predsjedničke izbore, očito je da se g. Ivanković opredijelio. Nepojavljivanje dva teksta g. Freundlich pokazuje da se u Vjesniku više ne može čuti suprotno mišljenje. Pa čak ni ako ga ima najbolja hrvatska novinarka. Ili će misliti kao njen glavni urednik ili neće pisati!

A što je to strašno napisala g. Freundlich? Ona je analizirala izjavu g. Granića: "Hrvatsku ču učiniti simpatičnom zemljom". G. Ivanković je citirao g. Pašalića kome je to značilo da se radi o "čovjeku kontinuiteta, ali i promjena", čovjeku sredine, čovjeku koji može "ubrzati uključivanje Hrvatske u euroatlantske integracije" i na bazi HDZ-ovog programa "štiti hrvatske nacionalne i državne interese". G. Freundlich se samo upitala mnogo dublje: Što znači učiniti zemlju simpatičnom onima koji toj zemlji ne žele dobro? Nije ni pokušala izravno odgovoriti na pitanje koje sebi postavljaju danas mnogi Hrvati. Kako je moguće da je onima koji su uvrijedili hrvatski

narod svojim nedolaskom na pogreb Ocu hrvatske države i time valjda željeli iskazati svoje neslaganje s njegovom politikom i sa samim postojanjem hrvatske države, najbolji kandidat upravo onaj koji je politiku pokojnog predsjednika sprovodio upravo u odnosima s njima? ...”

Je li g. Ivanković, koji deklarativno podržava g. Granića, ovim potezom namjeravao izazvati raskole u HDZ-u i time rušiti izglede i HDZ-a i g. Granića na izborima teško je pogoditi. Ako je sprovodio želju g. Granića onda je jasno da je g. Granić tim zatvaranjem “usta Predsjedniku” rušio sam sebe i HDZ. Bilo je očito ako pokušava zabraniti tiskanje tekstova g. Freundlich da time otvara sumnju u njegovo podaništvo prema politici SAD-a. Kao iskusan diplomat morao je znati da će tako nešto izazvati suprotan efekt. Morao se suočiti s činjenicom da su oporbene novine, kao želju SAD-a, dakle kao želju onih koji se nisu udostojili doći na pogreb Predsjednika, stalno isticale veliku popularnost dr. Granića i čak javno isticale želju svjetskih moćnika da na izborima pobedi oporba, a na predsjedničkim izborima dr. Mate Granić. Umjesto da se ogradi od toga, dr. Granić je činio upravo suprotno. Svojim postupcima I opravdavao je sumnje. I naravno dešava se ono što je bilo za očekivati. Veliki poraz HDZ. Politici koja je potpomagala crvenožutu koaliciju, više dr. Granić nije potreban. Po anketama sa nadmoćnog prvog mjeseta s više od 50 posto pred izbore, dr. Granić ubrzo stiže na treće mjesto. Pobjeda oporbe je toliko velika da sada politici SAD-a više vjerojatno nije potreban ni Dražen Budiša. Budišina prošlost ne garantira sprovođenje svega onoga što nova vlast treba dati za uzvrat podršci na izborima. Upravo je g. Maja Freundlich, opet dalekovidno poručila kako se lako može desiti g. Budiši da postane predsjednik Sabora umjesto države (da ne spominjemo da je g. Račan odmah požurio da istakne da g. Budiša u tom slučaju neće biti Predsjednik Sabora, nego samo sabornik). Zato i ne čudi meteorski uzlet g. Bevanda od gubitnika koji ni u ovako nadmoćnoj pobjedi oporbe nije uspio ući u Sabor, do čovjeka koji je prvo na SDP-ovoj stranici na Internetu bio na prvom mjestu, a potom i u drugim novinama. Kao da su oni koji su svojim materijalnim sredstvima omogućili ovoliku pobjedu oporbe, ‘sigurniji’ u povrat uloženog s njim kao Predsjednikom, nego s g. Budišom.

Izuzetni angažman g. Ivankovića u Vjesniku, gdje je on iz dana u dan kao napadao g. Šeksa, ali u stvari sve više i više rušio pozicije g. Granića, pokazuje da je možda g. Granić žrtva igara koje su se igrale i još uvijek igraju oko njega. Ipak, kao dugogodišnji suradnik predsjednika Tuđmana, nije sebe smio dovesti u takovu poziciju. Ili je opet po srijedi pravilo u Hrvata: "Kada pomisle da će postati Predsjednici - izgube pamet"!

PACIFICIRANJE HRVATA U BOSNI I HERCEGOVINI²⁴

U "Domu i Svijetu" sam još 1996. godine napisao: "Ne treba se spuštati na 'europске standarde'. Volimo i dalje ljude, njihovu slobodu, a ne samo njihova 'ljudska prava'. Sačuvajmo svoju dušu." Izbori 2000. pokazali su da je hrvatski narod spremjan za Europu i "europске standarde". Nisu bili obilježeni ljubavlju već mržnjom. Mržnjom prema jednom dijelu hrvatskog naroda - Hercegovcima. Prema onim koji su, kako reče te iste 1996. hrvatski književnik Slobodan Novak "tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju."

U svom nastupnom govoru novi je hrvatski predsjednik Žepe Bevanda rekao: "Takva uspješna Hrvatska može i mora biti potpora hrvatskom narodu kao jednom od tri konstitutivna naroda u susjednoj Bosni i Hercegovini." Moglo bi se pomisliti kako je to suprotno onom što je novi hrvatski predsjednik govorio u predsjedničkoj kampanji. Ali samo na prvi pogled, jer tu se spominje potpora "uspješne Hrvatske" a ne Hrvatske. Sjetimo se i ovog dijela govora: "Poštovat ćemo preuzete međunarodne obveze. No, isto tako spremni smo zajedno s drugim mislećim snagama današnjega globalnog društva tražiti najbolje odgovore na složene i ne lake izazove suvremenog svijeta." Na kakve se "najbolje odgovore" misli kada su posrijedi Hrvati BiH, objelodanju je g. Schwarz-Shilling, međunarodni posrednik za Federaciju BiH u Slobodnoj Dalmaciji: "Smatram da je Ustav, kakvog je dobila Federacija, suviše prava odredio pojedinim entitetima ili nacionalnim državama. Svaka nacija ili entitet ima pravo na veto. Kad se jednoj naciji neki zakon ne sviđa i ona ga odbije, onda je taj zakon blokirana, čak i onda ako većina glasuje za. To dugoročno ne može tako ostati jer to u biti znači protutežu demokraciji. Većinsko je pravo ukinuto u korist nacionalističkih pristupa."

²⁴ Prema tekstu objavljenom u *Zrcalu – tjedniku na mreži* 26. veljače 2000. Vidjeti i knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku*.

Da je samo posrijedi njegovo stajalište, bio bi odmah nakon te izjave opozvan s te dužnosti, jer on, tobože, treba u BiH provoditi Daytonski sporazum koji daje kakvu takvu ravnopravnost trima narodima BiH, a on je protiv nje. Očito je stoga da međunarodna zajednica iz bosanskohercegovačke krize želi izići “pacificiranjem” tamošnjih Hrvata.

To potvrđuje i tajni dokument Misije UN-a (Slobodna Dalmacija, 19. veljače 2000.), koji pokazuje da umjesto provedbe daytonskog sporazuma Misija UN provodi strategiju koja se doslovce zove “Podijeli i osvoji”. Jasno je da su haaška suđenja, stvaranje novih stranaka, ugadanje HDZ-ovim otpadnicima, upadi u uredе mostarskih gradonačelnika, naravno samo Hrvata, premetačine prostorija HVO-a, napad na zgradu MUP-a u Livnu dio te strategije. Krajnji cilj je, kako je ustvrdio Josip Jović, poraziti do kraja i bez ostatka ideju suverenosti i konstitutivnosti hrvatskog naroda u BiH te eliminiranjem tog trećeg, remetilačkog čimbenika stabilizirati državu, odnosno drugi entitet koji se još zove Federacija BiH.”

To potvrđuje i najnovije gašenje mostarske televizijske kuće Erotel, što je po priopćenju HDZ-a BiH predstavlja “oduzimanje temeljnih, Ustavom i svim međunarodnim dokumentima zajamčenih prava Hrvata u BiH.” A sjetimo se da u BiH ima više od sedamdeset televizijskih postaja, od kojih je samo pet televizija koje emitiraju program na hrvatskom jeziku. Reagirale su i Udruge hrvatskih novinara BiH, kao i Hvidra HR Herceg-Bosne iz koje poručuju: “Stječemo dojam da se sve čini kako bi Hrvatima ostavili samo dva izlaza: ili izgubiti nacionalni identitet i mirno živjeti u nekoj novoj Jugoslaviji ili se odseliti. Žao nam je, gospodo, ali neće biti ni jednoga ni drugoga.”

Kolika je bijeda postupaka međunarodne politike najbolje pokazuje sam g. Schwarz-Shilling kad u istome razgovoru, u kome je priznao politiku “pacificiranja” bosansko-hercegovačkih Hrvata, kaže: “I u Herceg-Bosni je jasno da Zagreb više ne traži njezin priključak Hrvatskoj.” Kao da Hrvati u BiH i sami nisu svjesni i ne govore sve vrijeme da predstavnici međunarodne zajednice pokušavaju srušiti konstitutivnost hrvatskog naroda u BiH, dakle upravo ono što je potvrdio i sam g. Schwarz-Shilling. Predstavnici

međunarodne zajednice stalno ponavljaju da se Hrvati u BiH žele priključiti Hrvatskoj upravo zato da bi prikrili politiku njihova "pacificiranja". Tako je i na 3. saboru Hrvatskoga narodnog vijeća BiH, voditelj misije OEŠ-a u BiH Robert Barry rekao da je budućnost Hrvata u ujedinjenoj Bosni i Hercegovini te da moraju nestati snovi o podjeli i odčepljenju. Hoće li mu itko na saboru objasniti da su mnogo opasnije njihove ideje o oduzimanju konstitutivnosti hrvatskom narodu? Jer oni su po Daytonu obvezni čuvati tu konstitutivnost, a ne rušiti je!

Hrvatski ministar vanjskih poslova Picula i predsjednik Vlade Račan obznanili su da je briga za Hrvate u BiH i dalje strateški državni interes jer su za cijelovitu primjenu, a ne promjenu daytonskog sporazuma. Ali dr. Ivo Banac (Glas Amerike) kaže da je daytonski sporazum postao legitimacija rušitelja Bosne, jer je usavršio institucije podjele i zakوčio integraciju. Dakle, nisu krivi oni koji su umjesto onog što je zapisano u Daytonu provodili nešto drugo, već oni koji ne prihvачaju "pacificiranje" Hrvata BiH. Krivi su oni koji smetaju integraciji BiH, a to je zapravo istovjetno Izetbegovićevoj građanskoj državi, odnosno glasovitoj Miloševićevoj uzrečici: "Jedan građanin - jedan glas."

Na žalost, događanjima s Erotem prethodio je dogovor OHR-a i nove hrvatske vlade. Koliko se to slaže s onim što su izjavili Picula i Račan? Potvrđuje li se ponovo pravilo da sve potpisane ugovore moraju poštivati jedino i isključivo Hrvati? U trenutku kada Hrvatska postane "uspješnom" pitanje je hoće li u BiH uopće biti Hrvata, jer oni koji bi trebali provoditi Daytonske sporazume upravo provode suprotnu politiku optužujući neistinito Hrvate da ruše Dayton. Nereagiranje na izjavu g. Schwarz-Shillinga upozorava nas i na spremnost nove vlasti za suradnju sa sudom u Haagu glede Oluje. Trebamo li očekivati u Haagu upravo one na koje se doslovno mogu primijeniti Novakove riječi: "koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi" - hrvatske generale. I to zbog "navodnih" zločina, kako ih i opisuje spomenuti dokument Misije UN-a.

O ŽEPI BEVANDI NAAMAC-RB MREŽI

Po Bevandi je Tuđmanova ratna mašinerija podlegla srpskoj armiji²⁵

Doista Bevandin intervju *Der Spiegelu* pokazuje tko je današnji predsjednik u Hrvatskoj. Vjerojatno najviše u slijedećoj rečenici:

"Tuđman je prebrojavao brodove flote hrvatskih kraljeva ranog srednjeg vijeka i uopće nije primijetio da je njegova ratna mašinerija podlegla srpskoj armiji."

Prvi premijer Hrvatske i zadnji predsjednik Jugoslavije nije upoznat s činjenicom da nije uopće postojala nikakva ratna mašinerija predsjednika Tuđmana!? Kolika je podložnost stranim gazzdama potrebna da bi se zaboravilo kako su te gazde uvele embargo na uvoz oružja, i tako ostavile Hrvate nenaoružane i na njih pustili 3.-4. europsku armiju, raznorazne četničke grupacije, "nenaoružani" srpski narod. Rečenica koja pokazuje kako ćemo poslije učinka "suda" u Haagu doista imati zvaničnu istinu kako je srpski narod bio 1991. nenaoružan, a Tuđman imao ratnu mašineriju. Ali eto bre, nenaoružani srpski narod se digao na ustanak i srušio, uz Bevandinu pomoć i uz pomoć JNA, Tuđmana i njegovu ratnu mašineriju (pojašnjenje:Bevanda je bio ubačen njihov čovjek u redovima HDZ da iznutra ruši Tuđmanovu ratnu mašineriju).

Tuđmanova propaganda nas je uvjeravala da su Hrvati nenaoružani i da embargo predstavlja oduzimanje hrvatskom narodu pravo na samoobranu, a u stvari radi se o suprotnom, to je bilo upućeno protiv nenaoružanog srpskog naroda. Priče o tome da su oni bili do zuba naoružani su također Tuđmanove izmišljotine - kako je netko uopće i mogao njih naoružavati u neonacističkoj Hrvatskoj iz

²⁵ Prema tekstu objavljenom u *Spremnosti*, 2. svibnja 2000. *Spremnost* je u stvari prenijela moj komentar Bevandaevog intervjuja *Der Spiegelu* s AMAC-RB-mreže. Bevandaev intervju iz *Der Spiegela* je u cijelosti i prenijela *Spremnost* u istom broju. Vidjeti i knjigu *Sramotni sud u Haagu*.

Tuđmanovog vremena - u državi gdje je postojala Tuđmanova ratna mašinerija.

Kad čovjek malo, bre, razmisli doista je u pravu dr. Pupovac kada tvrdi da su krivi Tuđman i Milošević. Zašto se stalno pitati: Tko nas to bre zavada, kad je jasno - kako reče i naš predsjednik nedavno: Franjo i Sloba.

Možda malo nepoštено okrivljujem druga Slobu, jer ipak je Tuđman "prebrojavao brodove flote hrvatskih kraljeva ranog srednjeg vijeka i uopće nije primijetio da je njegova ratna mašinerija podlegla srpskoj armiji." Da u biti, zahvaljujući Slobinoj armiji koja je porazila Tuđmanovu ratnu mašineriju imamo šanse vratiti se na staro i lepo živeti u Bratstvu i Jedinstvu. Doista su u pravu Ti svjetski moćnici kada su okrivili Slobu samo za Kosovo. Za ono prije nisu ni mogli kada je on pomogao da se porazi Tuđmanova ratna mašinerija.

Istina, nije mu to pošlo za rukom pa su svjetski moćnici malo kivni na njega. Zato su ga malo više kaznili za Kosovo. Nepravedno su ga optužili za "ratnog zločinca". Ali i to se dade promjeniti. Evo nedavno je i australijski veleposlanik otputovao u Beograd i poklonio se Slobi i tako pokazao kako on nije i ne može biti ratni zločinac. Zato je naš veliki predsjednik g. Bevanda u pravu kada se zalaže za skidanje sankcija Srbima, a veliki predsjednik vlade g. Račan je pomogao da svi Hrvati ne budu kolektivno krivi što je Tuđmanova ratna mašinerija otpočela rat i neviđena zvjerstva nad nenaoružanim srpskim narodom u Hrvatskoj koja su rezultirala etničkim čišćenjem jadnih Srba. Da, doista su besmislice tvrditi da su jadni nenaoružani Srbi mogli etnički očistiti okupirane krajeve od Srba i kako uopće nazvati te krajeve okupiranim kada je to nenaoružani srpski narod uz izravnu pomoć JNA i ostalih i neizravnu Bevandinu pomoć samo spasio pojedine djelove Hrvatske od Tuđmanove ratne mašinerije.

Istina, svijet je u jednom trenutku pogriješio, pa Bevanda i nenaoružani Srbi nisu mogli osloboediti cijelu Hrvatsku od Tuđmanove ratne mašinerije, ali srećom uz veliku pomoć svjetskih moćnika i hrvatski narod je progledao, odrekao se od Tuđmanove ratne mašinerije (a generali će u Haag!!!!) i danas imamo slobodnu Hrvatsku s g. Bevandom kao predsjednikom koji će sve učiniti, zajedno s g. Račanom, da se za sve okrivi stvarni zločinac: Tuđman i njegova ratna mašinerija.

Bevanda - Glasu Amerike²⁶

Na prvi pogled čovjek se zapita kako predsjednik može reći: "nekoliko udruga koje dobivaju dosta sredstava iz hrvatskog proračuna". Zar je njemu to važnije od činjenice da su to udruge onih koji su svojom krvlju stvorile Hrvatsku? Možda on uopće ne zna da su to takve udruge?

Naravno, on to itekako dobro zna, ali šalje poruku SAD-u kako su takve udruge mogle biti važne prethodnom predsjedniku koji je zajedno s takvim i stvorio SAD-u neželjenu Hrvatsku. A njemu su one samo teret na državnom proračunu, jer je njemu jasno da je SAD njega dovela na to mjesto. Za njega su SAD ono što su Franji bili hrvatski ratnici.

Slobodna: Zašto ne mrzim Bevandu - kolumna T. Dujmovića²⁷

Jesam li dobro pročitao slijedeću izjavu predsjednika Bevande:

"Ima nekoliko novinara čije članke, komentare ili kolumnne onako dijagonalno pročitam: oni s toliko mržnje o meni pišu da se ja čudim da su uopće živi! Jer s toliko je mržnje teško živjeti. Kada vidim nekakvog Čelana, nekakvog Vukmana, nekakvog, kako se zove, Dujmovića, što ja znam kako se sve ne zovu, a tu računam i Maju Freundlich, pitam se kako mogu pisati s toliko mržnje protiv nekih kolektiviteta i nekih osoba."

Zar sve što do sada jest radio novi hrvatski predsjednik nije bilo iz mržnje prema njegovom prethodniku? Na koga se onda odnosi ono 's toliko je mržnje teško živjeti'? Možda doista i nije njegova mržnja već mržnja onih koji su danas glavnici u Hrvatskoj, i čiji predstavnici stolju na Zrinjevcu.

Jasno je da on misli na g. Maju Freundlich. Ona je dosita puno toga napisala protiv tih koji su izgleda doveli g. Bevandu na položaj koji sada zauzima. Kako drugo on može i protumačiti njeni pisanje protiv tih koji su ga toliko zadužili, nego kao mržnju? Kako bi sebi mogao priznati da ona napada najmoćnije na svijetu iz ljubavi prema svom narodu, kada je on išao i u Haag kao svjedok! Svjedok suda koji je Blaškiću presudio 45 godina samo što je doista Hrvat.

²⁶ Prema tekstu objavljenom u *Spremnosti*, 9. svibnja 2000.

²⁷ Prema tekstu objavljenom u *Spremnosti*, 16. svibnja 2000.

NACIONALNA SIGURNOST U OPASNOSTI²⁸

Hrvatsko Slovo, 21. srpnja 2000.

Naš predsjednik Bevanda našao je spasonosnu formulu za svaku kritiku njegova rada: Država – to sam Ja! Oprostite, htjedoh reći: Svaka kritika mog rada jest napad na institucije sistema. A za napad na “instituciju sistema” prirodno slijedi kazna!

To su najbolje osjetili hrvatski generali i ratni pobjednici kada su napisali svoje otvoreno pismo hrvatskoj javnosti. Dvanaestorica hrvatskih generala, među kojima su i dva bivša načelnika Glavnog stožera Oružanih snaga RH i u tom momentu zamjenik GS OSRH, napisali su pismo pošto su već mjesecima napadani po medijima u državi za čije su postojanje mnogo zasluzniji od današnjega hrvatskog predsjednika i općenito današnjih hrvatskih vlasti. Međutim, hrvatski predsjednik je i njihov vrhovni zapovjednik, i kao časni vojnici očekivali su zaštitu od svog vrhovnog zapovjednika. Očekivali su je, ali je dočekali nisu. Dapače, vrlo brzo su uvidjeli da predsjedniku države ama baš ništa ne znači to što su oni Domovinski rat iznijeli na svojim plećima. Umjesto da ih pozove i pokuša u razgovoru objasniti zašto ih ne štiti, on je poslao u mirovinu sedam aktivnih generala. Objasnjenje je doista bilo smiješno: Svi koji su mislili da se država može rušiti pamfletima, zaigrali su na krivu kartu. Od danas, oni više nisu pripadnici Hrvatske vojske!

Dakle, kada se branиш sam jer te ne želi braniti onaj koji kao institucija sistema to treba raditi – onda pišeš pamflete. Kada vrhovni zapovjednik kaže za svoje najviše časnike da pišu pamflete, najviše govori o sebi samom. Doista, znate li za nekog vrhovnog zapovjednika koji je ikada javno rekao tako nešto o najvišim časnicima svoje vojske, a pogotovo o herojima stasalim u pobjedničkom ratu? A ovdje su optuženi za pisanje pamfleta hrvatski generali koji su napisali nešto slično onom što su napisali hrvatski biskupi (da budem precizniji biskupi Stepinčeve crkve). Misli li

²⁸ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 21. srpnja 2000. Vidjeti i knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku*.

doista predsjednik države da i biskupi pišu pamflete? Napisali su to poslije njihovih suboraca koji su branili i sebe i njih. Napisali su to poslije hrvatskih biskupa koji su branili i njih i njihove suborce i pravo hrvatskog naroda na neovisnu državu.

Sve radi Balkanije

Na žalost, svojim postupkom predsjednik Bevanda pokazuje svima svoj odnos prema svima koji su se borili za tu neovisnost, svoj odnos prema samom Domovinskom ratu, i u konačnici, prema pravu hrvatskog naroda na neovisnu državu. Jer teško je povjerovati da Predsjednik i njegovi savjetnici nisu prepoznali istovjetnost poruka i hrvatskih branitelja, i onih koji su ih vodili u obrani Domovine, i hrvatskih biskupa. Je li moguće da je to presuđitno za Predsjednika i njegove savjetnike?

Ali tvrdnja da se pamfletima može rušiti država doista je smiješna. Koliko je meni poznato jedino je naš predsjednik uspio tako nešto smisliti. Valjda želi da je hrvatska država tako slaba da bi je netko pamfletima mogao rušiti. Pa koga je on onda smijenio? Sebe ili generale? Ipak da bi se mogla usporediti razina govora predsjednika države, s onim što su napisali hrvatski vitezovi dovoljno je citirati ovaj dio iz njihovog otvorenog pisma:

“Onaj koji je gradio kuću ima najmanje razloga da je dovodi u pitanje ili da se igra s njenom sudbinom! To kažemo ne samo u svoje ime, nego, nadamo se s pravom i u ime Hrvatske vojske i svih hrvatskih branitelja, te svih hrvatskih građana koji su u najtežim danima bili na braniku Domovine.” Kako su Predsjednik i njegovi savjetnici u ovome vidjeli pokušaj rušenja države? Da su imali osnova optužiti ih za to zatvorili bi ih. Zato se Predsjednikovo *spriječio sam državni udar* očito ne može odnositi na hrvatsku državu. A na koju onda može? Nije teško odgovoriti. Očito je: nije pismo hrvatskih generala politika. Reakcija hrvatskih vlasti pokazuje da one doista sprovode politiku na koju upozoravaju i branitelji, i biskupi, i generali. Očito je, u tome su vidjeli prijetnju stvaranju Balkanije. Zato i ne čudi što u Proglasu HDZ-a, koji je uslijedio odmah nakon obezglavljenja Hrvatske vojske, stoji: “Hrvatska demokratska zajednica upozorava da se ne radi samo o političkom sljepilu i nesposobnosti sadašnje vlasti da razumije u kakovu pogibelj vodi hrvatski narod i hrvatsku

državu, nego naprotiv o ciljanim provokacijama i izazivanju incidenata, koji bi bili povodom uvođenju izvanrednoga stanja, te mogućoj intervenciji nalogodavaca aktualnoga režima, s ciljem stvaranja dugotrajnoga protektorata u ovom dijelu Europe, protektorata pod kojim bi hrvatski nacionalni i državni interesi ostali tek uspomenom na godine ponosa i uspravnosti hrvatske države.”

Kako predsjednik naše države ne može smijeniti hrvatske biskupe, odlučio se smijeniti hrvatske generale. U tako kratkom vremenu očito je teško bilo podnijeti i poruku hrvatskih biskupa i pismo hrvatskih pobjednika. To uz reakcije hrvatskih branitelja pokazuje da ne će biti lako ostvariti svijetu obećanu Balkaniju, što je do kraja razgolito proglašeno HDZ-a.

Poljuljani temelji

Ali vratimo se pismu hrvatskih generala. Završavaju ga riječima: “Na kraju, pozivamo najodgovornije osobe i institucije države, kao i mjerodavne čimbenike civilnog društva, a napose medije, da se odupru negativističkom i povjesno nekorektnom i neistinitom prikazivanju Domovinskog rata, da zaštite čast i dostojanstvo hrvatskih časnika i vojnika, da ne podlježu klimi olakog optuživanja i blaćenja, jer time se štite ne samo temelji na kojima je uspostavljena hrvatska sloboda i državna neovisnost, nego, a u to smo duboko uvjereni, i temelji na kojima jedino može počivati budućnost demokratske i prosperitetne Hrvatske.”

Doista što je u ovom pozivu moglo smetati predsjedniku države, osim ako mu odgovara negativističko i povjesno nekorektno i neistinito prikazivanje Domovinskog rata koje je očito na djelu u Hrvatskoj, što svjedoče i hrvatski biskupi? A zašto bi mu tako nešto uopće i odgovaralo, ako nije po srijedi stvaranje Balkanije?

Hrvatska vlast očito želi poručiti da je danas žalosno biti hrvatski general. Mogu ih braniti suborci. Mogu ih braniti hrvatski biskupi. Mogu ih braniti svi kojima je do neovisne Hrvatske. Oni sami sebe ne smiju braniti. Umjesto vrhovnog zapovjednika brane ih biskupi. Brani ih narod. Ali ne i Predsjednik i vrhovni zapovjednik. On ih kažnjava što su uzeli slobodu braniti sebe, Hrvatsku vojsku, hrvatske ratnike, invalide Domovinskog rata, hrvatsku državu. Nisu mu krivi njegovi savjetnici što ga na tako nešto nisu podsjetili, kada

već sam to nije mogao dokučiti. Krivi su mu generali? Kakav je to predsjednik neke države koji ne uzima ozbiljno poruku generala Ante Gotovine: "Naše je pismo jasan glas da nam je nacionalna sigurnost u opasnosti" (Slobodna Dalmacija od 30. rujna 2000.).

Povrijedena sujeta ili Balkanija? Ipak Balkanija. Parafrazirajući Đilasovu tezu (vidjeti Hrvatsko Slovo od 22. rujna 2000.) Balkanija nije moguća bez temeljite likvidacije hrvatske vojske. Ipak ono što Srbi nisu uspjeli u ratu, Bevanda je zahvaljujući svojim predsjedničkim ovlastima uspio u miru – obezglaviti Hrvatsku vojsku. Jedno je sigurno – hrvatski pobjednici će u hrvatskoj povijesti ostati za zauvijek to: pobjednici. Hoće li naš predsjednik ostati zabilježen kao Mesiy, kako ga nazivaju novinari Frankfurter *Algemeine Zeitunga*? Tuđmanova sjenka je očito toliko velika, da njegovom nasljedniku nisu ni ime upamtili. Očito, kompleks dr. Tuđmana je strašan. Jedino Balkanija osigurava da povijest zna za Bevandu, a ne za Mesiya.

"NIŠTA SE NE ČUJE!"²⁹

Adelaide, glavni grad Južne Australije, veličine je Zagreba. Hrvatska zajednica ovdje nije velika - šest do sedam tisuća. Samo tijekom Domovinskog rata zajednica je djelovala jedinstveno. Zapravo prije rata nismo ni mogli govoriti o nekakvoj podjeli, jer su jedni bili Jugoslaveni. Hrvati su bili okupljeni oko Hrvatskog doma. Danas su ponovno razjedinjeni, mada podjela nije potpuno u skladu s onom prijeratnom. Državotvorni dio je ostao pri Hrvatskom domu. Drugi dio se okuplja na tzv. hrvatskom igralištu. Nitko im ne može zabraniti da ga tako zovu, ali službeno - to nije hrvatski teren. Hrvati će sve izgraditi, ali pridjev "hrvatski" se ne može službeno koristiti. Australska politika je neposredno poslijе stvaranja hrvatske države počela sa zabranom "etničkih" imena za nogometne klubove (sjetimo se da je Melbourneška Croatia bila i prvak Australije, dok je Sydneyska bila korak do naslova). Kada je Melbourneška Croatija pod drugim imenom osvojila prvenstvo i kada su hrvatske zastave preplavile igrališe, zabranjena je uporaba i nacionalnih simbola. Državotvorni dio Hrvata se želi sastajati baš u Domu koji se i zove hrvatski. Ostalima ne smeta što se njihovo igralište ne smije zвати hrvatsko. Ako preuzmu dom, vjerojatno će nestati hrvatskog imena u Adelaidu. Manja je zajednica pa se to može i prije dogoditi nego u većim zajednicama kakve su one u Melbourneu ili Sydneyu. Tendencija je očita i izvrsno se uklapa i u tzv. globalizaciju, po kojoj su mali narodi osuđeni na odumiranje.

U Adelaidu postoje i dva hrvatska radio programa. Najviše ih se sluša subotom i nedjeljom. Nedjeljom, sat vremena programa radija koji je uvijek bio hrvatski, ali na njemu su uglavnom želje i glazba. Nešto malo vijesti. Subotom dva sata programa ima nekadašnji jugoslavenski orijentirani radio, koji kasnije podupire Paragine pravaše, a u zadnje vrijeme šestorku. Dobro koriste svoje vrijeme u propagiranju nedržavotvorne politike. Bio sam i gost na tom radiju 1996. godine. Rekao sam im da me pitaju sve što najgore

²⁹ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 21. rujna 2000. Vidjeti i knjige *Za hrvatsku Hrvatsku* i *Pronađena polovica duše*.

misle o hrvatskoj politici. Pitali su. Pokušali su polemizirati samnom. Gospoda koja je sudjelovala u toj "polemici" rekla mi je mnogo kasnije da joj je kolegica rekla kako mi je trebala isključiti mikrofon dok sam govorio. Nije, ali više im nije ni palo na pamet zvati me.

Najveća hrvatska zajednica je u Sydneyu. Sedamdesetak tisuća Hrvata. Njihov Hrvatski radio Australija je izrazito državotvorno orijentiran. Zvali su me u Zagreb odmah poslije promocija mojih knjiga "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2". Zato me nije iznenadilo što su me zvali i ovdje u Adelaideu. Tjedan dana prije toga imali su kontakt emisiju s HR radiom iz Dubrovnika. Gost u emisiji bio je predsjednik g. Žepe Bevanda. Dogovor je bio da odgovori i na pitanja iz Sydneyskog studija. Slušam taj dio "razgovora". Poslije pozdravnih riječi iz Sydneya, a prije prvog pitanja čuje se samo: "Ništa se ne čuje" i istog trenutka, predsjedniku postavljaju pitanje iz dubrovačkog studija. Hrvati Sydneya su ogorčeni i urednik Sydneyske "Spremnosti" piše: "Dogodila se podvala. Telefonska linija je radila samo jednosmjerno. Kaže Žepe Bevanda - ništa se ne čuje! Ali mi smo predsjednika RH jako dobro čuli. I pozdrav koji nam je Predsjednik RH izručio preko žice, no kako je žica u tom momentu pukla, to se pozdrav nije čuo (zapravo ga nije bilo)." Pričaju mi iz Hrvatskog radija "Australija" da bi ljudi poslije nazivali, i umjesto pozdrava samo rekli: "Ništa se ne čuje".

Ali mene i ne čudi što g. predsjednik nije čuo pitanja sydneyskih Hrvata. Dolazio je on ovamo pa dobro zna što ga čeka. I ne samo on. Bio sam u Melbourneu tijekom 1992.-93. Slušao sam što bi pojedini gosti iz Hrvatske govorili kada bi došli, a što kada bi odlazili iz Australije. Itekako su znali promijeniti svoje mišljenje. Ovdje su se morali suočavati s ljudima koji ponekad i nemaju visoke škole, ali kada je u pitanju hrvatski državni interes školovaniji su od mnogih hrvatskih političara.

A odnos novih hrvatskih vlasti prema Sydneyskim Hrvatima i jest bio u znaku ovog "Ništa se ne čuje". Prvo su htjeli zatvoriti konzulat. Potom predsjednik i premijer nisu ni htjeli doći na Olimpijske igre, niti ispoštivati dogovor prethodnih vlasti o Hrvatskoj kući tijekom Olimpijade. Sudjelovao sam 27. 6. 2000. u Zagrebu na Okruglom stolu na temu: Treba li domovini hrvatsko izvandomovinstvo. Tom prigodom sam o zatvaranjima hrvatskih

konzulata u mjestima s najviše Hrvata rekao: "Gđa Antunović, podpredsjednica Hrvatske vlade, spominje da ne treba govoriti da se radi o kazni, jer to nije točno. S tim se ja ne bih složio. Nije bitno je li nešto točno ili nije, nego što naši ljudi vani misle. I trebali bi voditi računa o tome što ti ljudi misle. Ako vjeruju da je to kazna, vi dobro promislite i vodite računa o tome. Pogotovo zato što predstavljate jednu stranku, tj. nasljednici ste stranke koja je puno učinila da se prekine most između domovine i iseljeništva. Nekad su nas učili u školama kako je to sve neprijateljska emigracija, da su svi ustaše itd. A kada sam prvi put došao u Australiju godine 1992., a otad sam gotovo svake godine ondje jer me često pozivaju australska sveučilišta, video sam koliko sam uskraćen što ne poznajem hrvatsko iseljeništvo. Bilo mi je pravo olakšanje kada sam shvatio koliko su uistinu divni ti naši ljudi koji žive vani, a koji su toliko puno dali za stvaranje hrvatske države. Da, neizmjerno sam sretan sto sam kroz ove godine imao prigodu upoznati i taj dio hrvatskog naroda, ili kako volim reći - upoznati i tu drugu polovicu svoje duše."

Istina, od svega toga se malo po malo odustaje. Ali znakovita je činjenica da je ipak smijenjen konzul RH u Sydneju koji je visoko cijenjen među Sydneyskim Hrvatima. Nije li doista na djelu ono što nam najavljuju Hrvati iz Kanade i SAD - veza samo s nedržavotvornim djelom hrvatske zajednice - dakle uglavnom s bivšim (?) Jugoslavenima? Da pitanje nije bez osnova pokazuje i najnovija brza smjena akademika Davorina Rudolfa, veleposlanika RH u Rimu. Dogodilo se ono što je, kao svoje mišljenje, izrekao savjetnik predsjednika Bevande g. Stanko Nick, čovjek koji je australskim Hrvatima u neugodnom sjećanju, jer je jedno vrijeme uživao najveći diplomatski staž u JUGOSLAVENSKOJ ambasadi u Canberri. Hrvatskim vlastima nije smetala izjava g. Nicka već odgovor akademika Rudolfa: "Mene bi, eto, trenutačno smijenio čovjek koji je - dok sam branio dostojanstvo Hrvatske 1971. I ugled Hrvatske u dramatičnim godinama, 1990. i 1991. - sjedio u udobnim beogradskim foteljama jugoslavenske diplomacije." Čini se da g. Rudolf ipak nije razumio da je to očit "trend" u Hrvatskoj od 3. siječnja ove godine. Pa upravo su takvi ljudi danas u Hrvatskoj najcenjenjeniji. A onima koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske namijenjen je Haag. Jedino tako je moguće ponovo stvaranje

nekakve Jugoslavije. Pa čak Bevandino "Ništa se ne čuje", vjerovali ili ne, govori o tome. Jeste li zaboravili Miloševićevu "Ne čujem vas dobro!"? Izgleda da je borba za dragu Jugoslaviju izravno u svezi s "problemima" sa sluhom koji je prije više od deset godina imao predsjednik Srbije, a danas eto ima i predsjednik Hrvatske.

JESU LI AUSTRALSKI HRVATI PONOVO NEPRIJATELJSKA EMIGRACIJA?³⁰

(ATENTAT NA PRVOG PREDSJEDNIKA BALKANIJE?)

Spremnost, 26. rujna 2000.

Uvijek se radujem posjetama Melbourneu glavom gradu australske države Victorija. Ranije sam dolazio na pozive sveučilišta La Trobe i Victorija. Sada me je na tri tjedna pozvalo Melbournško sveučilište. Imam puno prijatelja u ovdašnjoj zajednici od četrdeset do pedeset tisuća Hrvata. Mnogi me poznaju samo po glasu jer sam često gostovao na ovdašnjim hrvatskim radio programima. Već u utorak sam posjetio više prijatelja okupljenih oko amaterskog hrvatskog kazališta, a u srijedu i predsjednika Hrvatskog svjetskog kongresa g. Sergia Marušića. On me je u petak odveo u Sunshine na hrvatski sportski centar. Tu su predstavnici Zajednice imali sastanak s našim veleposlanikom u Australiji g. Iblerom. Njegov prvi posjet Zajednici. Prisustvovali su konzuli iz Melbourne, kao i generalni konzul g. Šikić sa suprugom. Interesantno je da sam bio nazočan i prvoj posjeti Melbourneu i prethodnog veleposlanika dr. Joza Metera, na velikoj zabavi priređenoj njemu u čast u katoličkom centru u Sanshineu. Tadašnji generalni konzul g. Vukas je tom prigodom moje redovite posjete Australiji duhovito prokomentirao kazavši da je ljubomoran na mene jer sam ja svake godine, otkako je on u Australiji, odlazio u Hrvatsku. A te godine ni u Hrvatskoj nije mogao bez mene jer smo se susreli na Sinjskoj alci, gdje sam vodio predstavnike Hrvatske bratovštine "Bokeljka mornarica 809". Poslije sastanka ugodno druženje sa svima nazočnim. I veleposlanik i generalni konzul su sa zadovoljstvom procitali "Srpski mit o Jasenovcu". Za hrvatski program ovdašnjeg TV kanala 31 uzimaju

³⁰ Prema tekstu objavljenom u *Spremnosti*, 26. rujna 2000. Vidjeti i knjige *Za hrvatsku Hrvatsku* i *Pronađena polovica duše*.

intervjuje od g. veleposlanika i od mene. Reporterka se sjeća našeg prošlogodišnjeg razgovora tijekom američkog bombardiranja Srbije kada sam upozoravao da to ne mora značiti da je SAD promijenila politiku prema tim prostorima. Danas je očito da je za SAD Srbija ta koja mora biti njen najvažniji oslonac u regiji, a da današnja Hrvatska mora u tome pomoći SAD-u. Tako će joj oprostiti drskost "nedozvoljene slobode". Istina umjesto Slovenije imat ćeemo Albaniju, ali više svjetski moćnici neće biti ljuti na nas. Blago nama.

I u subotu sam ponovo s g. Marušićem. Prvo dogovor za nastup na radiju 3zzz, a uvečer smo gosti na zabavi HDZ-a u sjevernom dijelu Melbournea - u Fawkneru. Iznenaden sam velikom posjetom. Kordinator HDZa za Australiju g. Rade Buljubašić kaže mi da je interes porastao, i da nakon 3. siječnja primaju i nove članove.

U nedjelju ujutro sam na misi u Hrvatskom katoličkom centru Clifton Hill. Prva je sveta pričest za dvadesetak hrvatske dječice. Prekrasno. I prije i poslije mise druženje s prijateljima. Skupa smo bili ovdje svake nedjelje tijekom moje posjete Melbourneu 1992.-93. Većina s zadovoljstvom komentira moj tekst iz Hrvatskog slova "Budi ponosan i pasi travu!", koji je pored Sydneyske Spremnosti prenio i ovdašnji Hrvatski Vjesnik.

Uvečer razgovor na radiju 3zzz. I kako to obično biva, dogovor je jedno, a život nešto posve novo. Vijesti iz Hrvatske nametnule su neplanirano temu Levarova ubojstva i neprimjerenih izjava predsjednika Hrvatske g. Bevande s tim u svezi. Izjave visokih, pa i najviših, dužnosnika zemlje da "iza tog zločina stoje oni kojima ne odgovara svjedočenje" (ubijenog Levara), odnosno da su Levara ubili oni "koji su u Gospiću činili ratne zločine", pokazuju da najviši dužnosnici hrvatske države ne razumiju ili ne žele razumjeti da je doista Levarovo svjedočenje o masovnoj grobnici kod Gospića sramotilo sve one koji su mu vjerovali, jer iskopavanja nisu potvrdila njegovo svjedočenje. Možda iza tog zločina stoji upravo netko od osramoćenih? Umjesto toga imamo opet hrvatski terorizam i australske Hrvate. I doista je trebalo mnogo mašte i povezati otkazivanje planiranog posjeta Sydneyu, tj. otvaranju Olimpijskih igara, atentata na Milana Levara, Gospićana i australских Hrvata preko organizacije "Hrvatsko revolucionarno bratstvo". Istina naš predsjednik kaže da prijetnja nije razlog njegova odustajanja od puta

u Sydney na otvaranje Olimpijskih igara. Valjda je lakše Gospićanima do Olimpijade nego nekome iz Australije. Pa koja je uopće svrha spominjanja "Hrvatskog revolucionarnog bratstva" kad i sam predsjednik kaže: "Mislim da je Hrvatsko revolucionarno bratstvo organizacija raspuštena uspostavom hrvatske samostalnosti, jer je svrha njezina postojanja time prestala i držim da je onaj, ili oni, koji su se potpisali (na prijeteće pismo) zlorabili ime te organizacije, ali o kome se radi, ja svakako ne znam". Iz tiska doznajemo da se prijeti smrću i drugim političarima. Ali dovoditi to u svezu s posjetom Australiji je žalosno iz više razloga. Pa Australiju je posjetio i pokojni predsjednik dr. Franjo Tuđman. Njega ni Benkovac, ni raketiranje Banskih dvora nije sprječilo da posjeti Australiju i to u vremenu između Bljeska i Oluje. Čak i da se bojao eventualnog atentata u tako kritičnom vremenu nije mu palo na pamet javno reći Australskoj vladi da sumnja u njihove mjere sigurnosti, odnosno u njihove građane, makar oni bili i srpskog porijekla. A kako da ovdašnji Hrvati shvate predsjednikovo spominjane jedne njihove organizacije, kada je već i sam svjestan da je ta organizacija raspuštena, ako ne dovođene u sumnju samih australskih Hrvata. Tako ovdašnji Hrvati ponovo postaju neprijateljska emigracija u kojoj teroristi pokušavaju ubiti predsjednika Hrvatske. Ovdašnji Hrvati mu poručuju da će svojim tijelima braniti svakog hrvatskog predsjednika, ali će i svakome reći što misle o njegovoj politici. Ove njihove riječi podsjećaju me na moj prethodni tekst u kome sam kao najavio nedolazak g. Bevande u Australiju kazavši: "Dolazio je on ovamo pa dobro zna što ga čeka. I ne samo on. Bio sam u Melbourneu tijekom 1992.-93. Slušao sam što bi pojedini gosti iz Hrvatske govorili kada bi došli, a što kada bi odlazili iz Australije. Itekako su znali promijeniti svoje mišljenje. Ovdje su se morali suočavati s ljudima koji ponekad i nemaju visoke škole, ali kada je u pitanju hrvatski državni interes školovaniji su od mnogih hrvatskih političara."

A ako su opet "postali" neprijateljska emigracija" i "teroristi" australskim Hrvatima to i ne pada tako teško. Kada su danas u Hrvatskoj njeni najbolje sinovi hrvatski ratnici postali "zločinci", australskim Hrvatima je čast da su oni slični tim "zločincima". Pače i ponose se s njima. A doista su mnogo i učinili za stvaranje hrvatske

države, a zna se da Haag i postoji da bi sudio za taj strašan - najstrašniji zločin.

Ali jedno je sigurno. Stvaranjem nekakve nove Jugoslavije, Balkanije ili nečeg sličnog, vjerojatno će oživjeti i mnoge raspuštene hrvatske organizacije. Želi li nam predsjednik države spominjanjem "Hrvatskog revolucionarnog bratstva" najaviti stvaranje Balkanije, pa čak i njenog prvog predsjednika?

FRANJO - MAJSTORE!³¹

Promatrajući najnovije događaje u Hrvatskoj s drugog kraja svijeta, čini mi se da svaki novi dan pokazuje iznova svu genijalnost pokojnog predsjednika. Možda najviše, izjava hrvatskog predsjednika Žepe Bevande novosadskom dnevnom listu "Vojvodina", kada je za Domovinski rat rekao da je "na djelu bila pogrešna politika koja je počivala na ideji kako na ruševinama Jugoslavije treba stvarati veliku Hrvatsku i veliku Srbiju".

Naravno, ovu izjavi možemo promatrati u kontekstu HDZ-ovog priopćenja za javnost: "Naprosto je neprihvatljivo i neshvatljivo, da Predsjednik Republike Hrvatske, koja je bila žrtva velikosrpske agresije i čiji je državni teritorij bio okupiran osam godina, daje takve izjave. To je najopasnija optužba koja se naslanja na dobro poznato načelo propagirano iz određenih inozemnih centara moći o tome da su svi jednako krivi. Takve teze su povjesne laži koje u krajnjoj konzekvenци vode prema redefiniranju povijesnih događaja u posljednjih deset godina i stvaranju preduvjeta za novu jugoslavensko-balkansku asocijaciju." To ima potpuno opravdanje ako se ta izjava poveže s nedavnom beogradskom izjavom zagrebačkog nadbiskupa u kojoj je on izjednačio djelovanje Srpske pravoslavne crkve u Domovinskom ratu s Kuharićevom Crkvom u Hrvata. Međutim, činjenica da je izjavu dao nekadašnji najbliži Tuđmanov suradnik, pokazuje nam iznova svu genijalnost pokojnog predsjednika.

Sjećam se vremena prije početka rata. U danima kada se očekivao početak velikosrpske agresije na Hrvatsku televizija bi emitirala program cijelu noć. Predsjednik nas je uvjerio da imamo dovoljno oružja za obranu. Tako smo supruga i ja spavali pored televizora obučeni i na smjenu. Naivno smo čekali poziv predsjednika da u momentu početka agresije odemo po oružje i borimo se za Domovinu. Agresija je počela, a Predsjednik nam je rekao da nemamo dovoljno oružja ni za hrvatsku mladež koja je mnogo sposobnija za borbu. Nasmijali smo se sami sebi. Jasno nam

³¹ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 29. rujna 2000. Vidjeti i knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*

je bilo da Predsjednik nije varao nas nego one koji su nas htjeli uništiti. Ali i kod nas je tim svojim "lažima" podizao moral i tako nas pripremao na ono što dolazi.

Hrvatska je bila razoružana. Svjetske sile su svoje sudjelovanje u agresiji na Hrvatsku učvrstile i tzv. "embargom na uvoz oružja". A predsjednik Tuđman bez oružja, bez saveznika ponašao se kao da to nije točno. On je čak "dijelio" BiH. Danas je to čak i osnova optužbe protiv Hrvatske koja dolazi iz svijeta. Naravno, nisu oni budale da doista vjeruju kako je Tuđman bez oružja i bez vojske mogao dijeliti Bosnu i Hercegovinu. Ali, ništa im drugo nije ni preostalo da bi opravdali svoje sudjelovanje u ostvarenju svojih interesa, koji se očito nisu promijenili samom činjenicom da su bili prisiljeni priznati hrvatsku državu. Još sredinom prošle godine sam upozoravao na to u tekstu "U Haag s njim". Tekst nisam uspio objaviti u Hrvatskoj, a počinje ovako:

"Kako reagirati na besmislene napade iz svijeta, to se očito kod nas ne zna. I poslije toliko godina opet čujemo i čitamo o susretu predsjednika Tuđmana i Miloševića u Karađorđevu i o navodnoj podjeli BiH. Upravo činjenica da te priče postoje do današnjih dana, pa sve dotele da stižu i iz Haaga pokazuju koliko je besmisleno objašnjavati nelogičnost takovih tvrdnji iz jednostavnog razloga što su takve priče dio političkog folklora. Naime, domaći jugonostalgici i svjetski moćnici će ih stalno koristiti bez obzira na argumente dok god imaju nade vratiti nešto što sliči Jugoslaviji, ili pak zato što treba kazniti (dakle smijeniti s vlasti) one koji su najodgovorniji za rušenje tog njihovog čeda.

Mnogo je djelotvorne - rugati im se! I doista, kada sam god bio u prigodi diskutirati o 'podjeli BiH' - rugao sam se. I bilo je djelotvorno. Tako sam prošle godine, povodom moje knjige 'Srpski mit o Jasenovcu' i razgovora koji sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa, davao intervju za jedan zagrebački tjednik. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević djelili BiH u Karađorđevu?

- Da - odgovorila je.

- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!

- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?

- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karadordževu? Vjerojatno ovako: Kaže Slobo Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko..... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor."

A možda sam doista pogriješio. Možda je Tuđmanova genijalnost bila toliko velika da je uspio uvjeriti sve da doista može i bez oružja i bez vojske dijeliti BiH? Na to ukazuje navedena izjava predsjednika Bevande. On je u to vrijeme bio drugi čovjek u državi - prvi predsjednik hrvatske vlade i zadnji Predsjednik Jugoslavije. Dakle, Bevanda je itekako znao da Hrvatska nema ni vojske ni oružja. A ipak ga je pokojni predsjednik uvjerio u to da će on i bez oružja i vojske stvoriti veliku Hrvatsku. S takvim uvjerenjem ga je poslao u Beograd. A onda se Bevanda, uvjeren u stvaranje velike Hrvatske, mogao samouvjereni nositi s onima koji su doista imali i vojsku i oružje. Do ove posljednje izjave Predsjednika Hrvatske, živio sam u uvjerenju, očito pogrešnom, da su najbliži suradnici pokojnog predsjednika sudjelovali u kreiranju politike kojom je stvorena hrvatska država. Bevandina izjava pokazuje da je dr. Tuđman kreirao njih! I sa takvim suradnicima Tuđman je stvorio Hrvatsku. Što onda reči, osim jednostavno: Franjo - majstore!

SLUGE NA VLASTI NE MOGU IZ SVOJE KOŽE³²

Poruka biskupa, pismo generala i reakcije branitelja pokazuju da Bevandu i vladu neće biti lako ostvariti Balkaniju. Sličnu poruku dobili su i od nogometara. Pisma su upozorila na ono što je velikom broju građana postalo očito. Kriminalizacija Domovinskog rata ima samo jedan cilj: Balkaniju. Zato su vladajući političari željeli uvjeriti branitelje i narod kako oni nisu provodili kriminalizaciju Domovinskog rata, da su to radili neki drugi a ne njihovi režimski novinari i tiskovine. Poruku su dobro razumjeli i inozemni mentori današnjim vlastima, pa su oni napokon mnogo glasnije počeli pobijati tvrdnju o njihovoj želji za stvaranje Balkanije, odnosno tvrditi kako su oni za pojedinačni prijam novih članica EU-a. Iako to zapravo znači da će poslije SRJ primiti i ostale, to je ipak omogućilo Hrvatskom državnom saboru da se većinom glasova donese Deklaracija o Domovinskom ratu. Očit nasrtaj na hrvatsku državnost nije prošao, što ne znači da novih mnogo suptilnijih neće biti.

Sjetimo se da je isti taj Sabor, pošto je general Blaškić osuđen na 45 godina robije, donio i Deklaraciju o suradnji sa sudom u Haagu. Tada je taj sud tvrdio kako je Hrvatska izvršila agresiju na BiH. Teško je shvatiti kako to ide s dijelom ove najnovije Deklaracije u kome se tvrdi da je Republika Hrvatska vodila pravedan i legitiman obrambeni oslobođiteljski, a ne agresivni i osvajački rat prema bilo kome u kojem je branila svoj teritorij od velikosrpske agresije unutar međunarodno priznatih granica.

Bezopasni nationalist

Ne treba se zavaravati. Sve to što se dogodilo u posljednje vrijeme samo je upozorilo zapadne moćnike da će za ostvarenje svojih ciljeva morati ići mnogo suptilnije. Ni to im baš i nije tako jednostavno. Teško će moći uvjeriti nekog Hrvata kako je u Srbiji s pjesmom *Od Topole pa do Ravne Gore, svud su straže generala Draže* - pobijedila demokracija. Kakva je to hrabrost srpskog naroda

³² Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 20. listopada. Vidjeti i knjige *Za hrvatsku Hrvatsku i Sramotni sud u Haagu*.

kada znamo da su s istom pjesmom išli u ratove od 1991. pa do 1999. godine?

A ta hrabrost je dana u razgovoru dva Srbina iz Adelaidea (Spremnost iz Sydneysa, 27.04.1999.): Hrvatsku smo dobro porušili na početku. Ali Hrvati su se uspjeli izvući. Za nekoliko godina će sve to obnoviti i živjeti odlično. Ali ako dođu komunisti opet na vlast, onda će se vratiti u Jugoslaviju, pa ćemo mi raditi po starom.

Tada sam u Spremnosti taj razgovor prokomentirao: Pametniji Srbin od mnogih u Hrvatskoj. Izjava hrvatskog predsjednika kako je Domovinski rat posljedica težnji za Velikom Hrvatskom i Velikom Srbijom i jest neophodna za ostvarenje onoga što je tako jednostavno formulirao Srbin iz Adelaidea. I dana je srpskim medijima neposredno pred srpske izbore upravo zato da bi potvrdila te srpske težnje. Uz sve to se izvrsno uklapa i odluka zapadnih sila da se zemlji koja je porušila svoje susjede dodijeli pomoć od 2,4 milijarde eura. Hrvati to moraju početi doživljavati kao priznanje suodgovornosti u izgubljenim srpskim ratovima i zločinima. I tada su im pomagali, pa zašto ne bi sada! Sjetimo se samo da su npr. embargom na uvoz oružja omogućili genocide na ovim prostorima. Zato im nacionalist Košturnica u Srbiji ne smeta, ali smetaju im nacionalisti u Hrvatskoj i BiH. Jer ako si agresor onda nisi opasan nationalist, jer si sličan njima, ali ako braniš svoju domovinu, e onda si strašan nationalist. Činjenica da su postavili Carla Bildta za posebnog izaslanika glavnog tajnika UN-a za područje jugoistoka Europe pokazuje da njegov najnoviji dokument nije samo njegova pusta želja. Jer itekako je poznato da je Bildt praktično velikosrpski nationalist, koji je agresijom proglašio hrvatsko oslobađanje okupiranih područja Hrvatske. Također je poznato njegovo izravno sudjelovanje u Srpskom mitu u Jasenovcu. Bildt je zajedno s Miloševićevim režimom i Srpskom pravoslavnom crkvom tvrdio kako je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba, dakle stotinjak tisuća više nego što je 1964. godine popisano žrtava za područje cijele Jugoslavije (597.323), i tako pripremao Srbe za genocide u ovim ratovima.

Jasno je zašto Deklaracija nije prihvaćena jednoglasno. U njoj stoji i slijedeće: Radi dostojanstva Domovinskog rata hrvatsko pravosuđe je dužno procesuirati sve moguće slučajeve pojedinačnih ratnih zločina, teških povreda humanitarnog prava, svih drugih

zločina počinjenih u agresiji na Republiku Hrvatsku i oružanoj pobuni te tijekom Domovinskog rata, strogo primjenjujući načela individualne odgovornosti i krivnje.”

Pomoćni šerifi

U povijesti nije zabilježen slučaj da je neka zemlja koja je pobijedila u ratu, a pogotovo u obrambenom ratu na taj način štitila dostojanstvo takvog rata. Zašto uopće pristaju na taj način ‘braniti’ Domovinski rat? Zašto ne zamole svoje mentore da, na primjer, na isti način u Haagu sude nizozemskim vojnicima koji su u Srebrenici lovili Muslimane i predavali ih Srbima? Uostalom u čemu je razlika između Haaške presude generalu Blaškiću za zapovjednu odgovornost, i beogradske Clintonu i drugima? Jedino u tome što je Blaškić branio svoj dom, a američki piloti nisu.

Usporedite ovo s Koštuničinom izjavom kako mu je Haag zadnja rupa na svirali. Svijet je odmah prihvatio takvo njegovo stajalište. Drugaćiji je tretman kada pokažeš svoj ponos, a drugaćiji je kada si sluga. Sabor takvu poruku nije uspio dokučiti. Sluge na vlasti ne mogu iz svoje kože. Postalo je jasno da su Bevanda i Račan postali pomoćni šerifi Carle del Ponte u potrazi za leševima neubijenih Srba po ličkim gudurama, dok će predsednik Koštunica u to vrijeme biti priman sa svim počastima u zapadnim kacelrijama. Sabor je to ovim samo potvrdio.

Vlast ima svoju cijenu. Moras slušati one koji su ti je i omogućili. Jedna od suptilnih metoda koja vodi k Balkaniji jest i najavljeno uništenje *Slobodne Dalmacije*. Branitelji, biskupi, generali i nogometari su podržani od velikog dijela naroda. Nemjerljiva je zasluga *Slobodne Dalmacije* u tome. Da bi bili uspješniji u služenju svojim gazdama današnja vlast mora zato uništiti *Slobodnu Dalmaciju*. Kada su već morali prihvatići Deklaraciju o Domovinskom ratu, moraju se osigurati da im se nešto slično ne dogodi ubuduće.. Bez *Slobodne Dalmacije* lakše će u Balkaniju.

Sve u svemu što reći osim: Živjela Balkanija! Samo da se malo nisu prevarili u hrvatski narod? Jednom su ih povukli za nos. Hoće li uspjeti opet?

HRVATSKA VLAST DEFINITIVNO NAPUSTILA HRVATE U BIH³³

Hrvatsko slovo, 3. studenoga 2000.

Čini se da je najvažnije pitanje hrvatskoga političkog života hoće li više ovlasti u Ustavu osigurati predsjednik države ili predsjednik vlade. Istina, državni ustav predviđa i neke obveze državnih vlasti. Ali tko će misliti o obvezama kada se treba izboriti za ovlasti?

Jedna od tih neugodnih obveza je to što po Hrvatskom ustavu RH je dužna skrbiti o Hrvatima u drugim državama! Pri tome bi to trebalo biti najlakše kada su u pitanju Hrvati u BiH. Naime, oni su ondje jedan od tri konstitutivna naroda, pa samim tim postoje i institucije hrvatskog naroda u BiH. Dakle, već samo postojanje takvih institucija olakšava vlastima u Hrvatskoj odlučivanje o tome kada trebaju a kada ne trebaju posezati za hrvatskim Ustavom. Pače, najveća institucija Hrvata BiH hrvatski član predsjedništva BiH treba ukazati na takvu ugrozu, a na hrvatskim vlastima je da poduzmu sve što je u njihovojo moći da zaštite naše sunarodnjake. Upravo se to dogodilo u jeku borbi oko promjena Ustava: Ante Jelavić, član Predsjedništva BiH iz reda hrvatskog naroda, upozorio je vlasti RH da je najnovijom odlukom voditelja misije OESEN-a BiH hrvatski narod u BiH doveden u poziciju da mu zastupnike u Domu naroda Parlamenta FBiH dominantno biraju predstavnici bošnjačkog i ostalih naroda u županijskim skupštinama. Drugim riječima, u Domu naroda bi se na taj način omogućilo da hrvatski narod zastupaju oni Hrvati koji su na izborima dobili najmanje povjerenje hrvatskog naroda u BiH. Već sama ta činjenica pokazuje da je po srijedi nešto što s demokracijom nema nikakve veze.

³³ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu, 3. studenoga 2000.* Vidjeti i knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku.* Tekst je objavljen i u *Hrvatskom Vjesniku, 2. studenoga 2000.* pod naslovom: *Zašto je Hrvatski narodni sabor raspisao referendum?*

“Velež” navija za Bevandu

Već je odavno postalo jasno da su haaška suđenja, stvaranje novih stranaka, ugađanje HDZ-ovim otpadnicima, upadi u uredе mostarskih gradonačelnika, naravno samo Hrvata, premetačine prostorija HVO-a, napad na zgradu MUP-a u Livnu i hrvatske ustanove u drugim gradovima, cenzuriranje hrvatskih udžbenika, gašenje mostarske televizijske kuće Erotel dio strategije međunarodnih posrednika da se porazi i do kraja i bez ostatka ideja o suverenosti i konstitutivnosti hrvatskog naroda u BiH te eliminiranjem tog trećeg, remetilačkog čimbenika stabilizira ta država, odnosno drugi entitet koji se još zove Federacija BiH. Najnoviji izborni inženjeri sami je očita i gruba potvrda tih težnji OEŠ-a BiH. Način na koji su se prema tom pitanju ponašale hrvatske vlasti najočitiji je dokaz njihove sluganske pozicije prema inozemnim moćnicima. Nije trebalo ni posumnjati da će u tome prednjacići predsjednik RH. S obzirom da on najviše govori o napadima na institucije sistema, pri čemu najviše misli na onu koju on obnaša, bilo je za očekivati da njemu neće ništa značiti činjenica što mu se pismom obratila najviša institucija Hrvata BiH. Odgovor je bio doista smiješan: Probleme bosanskohercegovačkih Hrvata rješavat će institucije BiH.

Predsjednik Hrvatske smatra da bi ona dva naroda koji bi mogla ugroziti prava Hrvata trebala rješavati te probleme. Još je smješnije to što u BiH praktično imamo protektorat međunarodne zajednice, pa je neizvedivo da institucije sva tri naroda naredi OEŠ-u bilo što, a pogotovo zaštitu prava Hrvata. U ovom slučaju OEŠ pokazuje očito da želi osigurati prevlast Bošnjaka u F BiH.

Predsjednik još poručuje kako se on uvjek zalagao i zalaže se za konstitutivnost Hrvata na čitavom prostoru BiH. A to kao mogu osigurati samo oni Hrvati koji su podobni Bošnjacima. U biti to i jest dosljednost ako se sjetimo predizbornog sotoniziranja hercegovačkih Hrvata ili tvrdnji Ismeta Gutlića kako su on i još nekoliko Bosanaca bili tajni sponzori dobitničke kampanje hrvatskog predsjednika. Jedno je sigurno, predsjednik RH nije razočarao navijače “Veleža”, kluba mostarskih muslimana, koji su ne tako davno na mjesnom derbiju s hrvatskim klubom Zrinski skandirali “Bevanda, Bevanda.

Mi smo Titovi, Tito je naš!” Navijači znaju prepoznati tko štiti njihove interese.

Dodvornička zabrinutost

Hrvatska vlada je učinila isto, ali mnogo suptilnije. Ona je uručila tzv. non-paper dužnosnicima OEŠ-a u kojem je izrazila svoju zabrinutost da bi primjena tog izbornog zakona i novih pravila mogla dovesti u pitanje jednakopravnost, suverenost i konstitutivnost hrvatskog naroda u BiH. Mogla dovesti! Naravno, predstavnici OEŠ-a BiH su joj objasnili kako njihova odluka nije neustavna te da se nije protivila daytonskom sporazumu. Nitko nije ni očekivao da će današnja hrvatska vlada oponirati očito neistinite tvrdnje. Izborni inženjeri pokazuju da je po srijedi grub nasrtaj na konstitutivnost hrvatskog naroda u BiH. Na primjer, Unsko-sanska županija sa 10.632 Hrvata po popisu pučanstva iz 1991., koji je bio navodni ključ, bira tri zastupnika iz reda hrvatskog naroda kao i Zapadnohercegovačka koja je na tom popisu imala 83.921 Hrvata. Navodno treba iz svake županije birati po jednog predstavnika svih naroda, a to pravilo vrijedi jedino za Hrvate, jer se u većinskim hrvatskim županijama ne bira niti jedan Bošnjak. Tko može pomisliti kako je po srijedi dobrođušnost međunarodnih predstavnika kada u Goraždu, sa 83 Hrvata, bira jednog zastupnika, a u Posavskoj, Zapadnohercegovačkoj i Hercegovačkoj s oko 25.000 Bošnjaka niti jednog. Hrvatskoj vlasti nisu ništa govorile ni riječi šefa OEŠ-a za BiH Robert Barrya kada je dodao: Mi smo jedino zabrinuti zbog provedbe rezultata izbora nakon što se održe, a prava Hrvata, a ne pojedinih stranaka, bit će zaštićena. Drugim riječima, kada ne poštuješ volju birača na izborima onda ne rušiš samu bit demokratije, i prava birača koji su se opredijelili za stranke koje će ih predstavljati, već rušiš prava tih stranaka. A navodna zabrinutost zbog provedbe rezultata izbora i nije ništa drugo do priznanje da je g. Jelavić bio potpuno u pravu.

Prepušteni sami sebi

Hrvati BiH su i znali da ove hrvatske vlasti neće učiniti ništa i da su prepušteni sami sebi. Zato je Hrvatski narodni sabor u Travniku i najavljeni referendum hrvatskog naroda BiH na kome će se osnažiti

opravdani zahtjev za ravnopravnost i logična posljedica takve interpretacije hrvatskog Ustava današnjih hrvatskih vlasti. Bez sumnje je da će taj skup biti proglašen novom podjelom BiH, što je i do sada prakticirano kada god su kršena prava Hrvata.

Očito predstavnici OEŠ-a i dalje mogu kršiti Daytonski sporazum. Već je HDZ-ova vlada učinila veliki propust što za agresiju na Hrvatsku nije optužila one koje su je i omogućile, dakle one koji vladaju današnjim svijetom. Svjetski moćnici uspjeli su dovesti na vlast u Hrvatskoj mnogo poslušniju garnituru. Pacificiranje Hrvata BiH (bolje reći eliminiranje) je vjerojatno i najveća obveza današnjih vlasti prema svjetskim moćnicima.

HDZ nije profitirao od toga što nije optužio sudionike u velikosrpskom genocidu nad hrvatskim narodom. Da je to učinio više bi ga cijenili. I sve buduće hrvatske vlasti moraju odgovoriti na pitanje: imaju li ili nemaju snage optužiti svjetske moćnike za sudjelovanje u zločinima onih koji su na ovim prostorima provodili njihove interese.

BEVANDA ZABORAVIO CEMENTARU U NAŠICAMA³⁴

Hrvatsko Slovo, 10. studenoga 2000.

Miroslav Tuđman o kaznenoj prijavi protiv njegove sestre Nevenke Tuđman kaže: "Kada je izašao prvi napis o tome, odmah su ga demantirali i iz Ministarstva znanosti i sa fakulteta, i sve je zamrlo. Onda je Bevanda rekao kako je čuo da se provodi istraga protiv moje sestre, policija je rekla da o tome ništa ne zna i zatim je drug Lučin odradio partijsku zadaću." Predsjednik Bevanda je po običaju zaboravio svoju ulogu u tome. Na pitanje novinara, koji očito tu ulogu nisu zaboravili, odgovorio je (*Slobodna Dalmacija* od 2. studenoga 2000.): "A što ja imam s tim? Svatko treba raditi svoj posao, to je sve što mogu reći." Predsjednikova poslovična zaboravnost je najočitija kada govori kako HDZ želi opet doći na vlast da bi opljačkao ono što još nije, zaboravljući ulogu bivših komunista u pljačkanju Hrvatske. Zaboravlja silne stečajeve poduzeća prije dolaska HDZ-a na vlast. Jednostavnom provjerom bogatstva tih direktora današnja vlast bi jednostavno mogla odgovoriti na saborski zahtjev o popisu dvjesto najbogatijih obitelji u Hrvatskoj.

Miroslav Tuđman je rekao također: "Mi smo popis naše imovine predali na početku mandata ove Vlade i nitko ništa od toga nije demantirao. Stoga, svi ovi napadi imaju političku svrhu, a ne svrhu raščišćavanja nekih navodnih kriminalnih radnji." Znamo i da je gospođa Ankica Tuđman tražila od Sabora da osnuje komisiju koja će utvrditi činjenično stanje o navodnom bogatstvu obitelji Tuđman. Jasno je zašto Sabor nije reagirao na to. Bilo bi nezgodno ustanoviti koliko je sadašnjih ministara bogatije od obitelji koja je najzaslužnija za stvaranje države. A da i ne spominjemo koliko je obitelji bliskih sadašnjim vlastima iz kruga dvjesto najbogatijih obitelji Hrvatske koje su bogatije od obitelji Tuđman.

³⁴ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 10. studenogaa 2000. Vidjeti i knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku*.

Priče o tajkunima

A Bevandina zaboravnost kad je u pitanju njegova uloga u tajkunizaciji Hrvatske predmet je jedne pitalice koju sam čuo nedavno na Jelačić placu.

- Znaš li kako možeš postati tajkun?

- Kako?

- Učlaniš se u HDZ i pomogneš da oni pobijede na slijedećim izborima. Predsjednik kaže da tada možeš postati tajkun.

- A što ako to ne postanem?

- E, onda možeš postati predsjednik države!

Tako naši sugrađani komentiraju činjenicu da je Bevanda zaboravio cementaru u Našicama. Bio sam u Australiji pa znam i za optužbe australskih Hrvata koje je Bevanda zaboravio. Mnogi vjeruju da zbog te zaboravnosti i nije išao na Olimpijadu. Bevanda je, u vrijeme kada je bio HDZ-ov dužnosnik, bio i najveći zagovornik privatizacije u Hrvatskoj. Jednom drugom visokom dužnosniku HDZ-a, koji je pripadao struji koja je bila protiv privatizacije, dobacio je da je dinosaur. A privatizacija je nešto na što su Hrvatsku primoravale SAD. Uz uobičajenu prijetnju batinom. Nema sumnje da su u SAD-u i te kako znali kakve će negativne posljedice privatizacija izazvati. Kako je danas jasno da se oni nikada nisu pomirili s postojanjem neovisne Hrvatske valja se nadati da Bevandina uloga u svemu tome nije bila još tada uskladena sa željama gospodara svijeta.

Osobno mene nikada nisu pogadale priče o tajkunima, pljačkama i sl. Kada smo krenuli u borbu za neovisnost znao sam reći: Želim da mi srpske lopove zamijene hrvatski lopovi. Pri tome sam mislio ne na vladajuće strukture već na one koji imaju stvarnu vlast u nekoj državi, na one koji imaju kapital. Znamo da su komunisti još poslije Drugog svjetskog rata osuđivali na smrt trgovce i druge viđenije (bogatije) ljudi. Poznate su priče kako su se šetali ulicama i odlučivali koju će kuću prisvojiti. Vlasnike bi jednostavno izbacili. Otimali su sve što su htjeli. Tuđmanova pomirba učinila je da nisu odgovarali za pljačku neposredno pred stvaranje neovisne Hrvatske. Oni koji su stvorili kapital u vrijeme Jugoslavije zauvijek će ostati privrženi zemlji koja im je to omogućila zato su mi to bili srpski lopovi. Kako sam znao da nigdje u svijetu među bogatašima

nema puno onih koji su to pošteno stekli, znao sam da neće biti ni među našim. Zašto bi me onda uzbudjivalo to kako će oni to ostvariti? Pa nisam osobno bio zainteresiran za to. Važno je da im je to omogućila Hrvatska. Zato sam u *Slobodnoj Dalmaciji* od 1. srpnja 1993. tadašnje borbe u HDZ-u opisao ovako: HDZ se doimlje kao da se igra kauboja i Indijanaca, tj. partizana i ustaša. "Igra" je nastavljena. Oni koji su željeli bogatstvo, a koje je predvodio Bevanda željeli su i izravnу vlast. Tada su izgubili. Tadašnjoj oporbi nije smetalo što su predvodili one koji su željeli tajkunizirati Hrvatsku i brzo su ih prihvatali za svoje. Važno je bilo uništiti državotvornu politiku.

Komunistički direktori

Gostujući na hrvatskim programima diljem Australije stalno sam upozoravao na činjenicu da oni koji će imati bogatstvo i vladati Hrvatskom mogu biti ili oni koji su najzaslužniji za njeno stvaranje, ili povratnici iz iseljeništva ili oni koji kapital već imaju - bivši komunistički direktori. Upozoravao sam da je svjetskim moćnicima itekako stalo do toga da ovi treći to i ostanu i da je povika na lopovluk hrvatskih vlasti dobrim dijelom i zbog toga. Njih se zato i nije napadalo. Najbolja potvrda da sam bio u pravu je upravo to što Vlada ne može dati popis dvjesto najbogatijih obitelji. Cijelu strategiju dolaska na vlast izgradili su na navodnom bogatstvu bivših HDZ-ovih vlasti, pa kako mogu izaći pred narod s činjenicom da su njihovi ljudi mnogo bogatiji. Ta činjenica mogla bi podsjetiti Hrvate da ih nisu samo komunisti opljačkali, već i na to da ih nije nitko u povijesti toliko pobjio kao komunisti. O tome je bilo nedavno riječi i u Dubrovniku i u Varaždinu. Na temelju prikupljenih podataka "Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava" iz Slovenije procjenjuje se da je u grobištima, jamama, zapuštenim rudnicima i napuštenim rovovima Slovenije smrt našlo oko 190 tisuća žrtava hrvatske nacionalnosti, a kompletnije je obrađeno tristo grobišta.

Da je doista tih dvjesto najbogatijih obitelji hrvatskih a ne 'srpskih' ne bi danas razmišljali hoće li nas ili ne utrpati u Balkaniju. Bolje reći kako će nas utrpati. Ne bi se u Zagrebu mogla održati

konferencija o Zapadnom Balkanu, pri čemu je zaobiden Hrvatski (još) državni sabor, i to na isti dan, dakle 24. Studenoga, kada je 1918. godine održana sjednica Narodnog vijeća koja je omogućila stvaranje Jugoslavije. Samo sada neće biti nikoga da spomene guske u magli.

Zato je Miroslav Tuđman potpuno u pravu kada kaže da je napad na Nevenku Tuđman upravo napad na njega zbog njegove inicijative za okupljanjem. Iako on nije izgleda još spoznao potrebu za okupljanjem svih državotvornih snaga, današnje vlasti su svjesne činjenice da je među državotvornim Hrvatima započeo proces homogenizacije, i da tome doprinosi i Tuđmanova inicijativa. A zajedništvo državotvornih snaga označit će i kraj vladavine današnjih američkih poslušnika.

BORDEL U HAAGU³⁵

Iz dana u dan sve je očitije da je sud u Haagu - politički sud. A svaki sud na koji utječe politika u biti nije sud već običan bordel. Ovih dana je to potvrdio i Martin Bell, zastupnik u britanskom parlamentu: Haaški sud ne bi trebao biti politički sud, ne bi se trebao baviti politikom ni u kojoj mjeri. Dakle, najviši suci iz raznih zemalja prihvatali su ulogu sličnu onoj prostitutke.

Od samog početka rada ovog suda-bordela očito je da svjetske političare uopće ne zanima pravda već samo interesi njihovih zemalja. Sve dok je Milošević provodio genocid u Hrvatskoj i BiH nisu ga željeli proglašiti ratnim zločincem. Pače, i te kako su sudjelovali u tim zločinima. Ponovimo po tko zna koji put, embargo za uvoz oružja kojim su željeli omogućiti Miloševiću da prljavi posao učini što brže. Tek kada Milošević nije bio poslušan na Kosovu, proglašili su ga ratnim zločincem, i to samo zbog zločina ondje. Kasnije su optužbu proširili i na BiH, ali samo zato da bi mogli zbog navodne agresije Hrvatske na BiH optužiti i predsjednika Tuđmana. Karadžić je u BiH i navodno ga ne mogu uhvatiti. Zapravo, poznato je da je on zaprijetio da će u Haagu svjedočiti o umiješanosti svjetskih političara u zločinima u BiH.

Optužnicu protiv Tuđmana spremali li su cijelo vrijeme od kada im je pomrsio račune u očuvanju Jugoslavije. Glupe priče o podjeli Bosne i Hercegovine u Karadorđevu od strane do zuba naoružanog Miloševića i razoružanog Tuđmana, kome su svjetski moćnici uz to embargom zabranili i da kupi ponešto oružja, traju sve do danas. Ovih dana mi je jedan kolega ispričao da moju priču o dobrom čovjeku Slobi (*Hrvatsko Slovo* od 29 rujna 2000.) stalno koristi u raspravama o podjeli BiH i kaže da mu sugovornici poslije toga ostanu bez teksta. Da bi se narugali britanskoj televiziji Channel 4, koja je nedavno ponovo bulaznila o tome ispričajmo priču iznova.

³⁵ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 17. studenoga 2000. Vidjeti i knjige *Za hrvatsku Hrvatsku i Sramotni sud u Haagu*. Takoder: *Hrvatski Glasnik* u Švedskoj, Nr. 4/2000, str. 36-37.

Pola meni, pola tebi

Jedna novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je: - Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karađorđevu? - Da - odgovorila je. - Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek! - Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto? - Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek. - !? - Kako Vi zamišljate razgovor u Karađorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Slobo Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... . A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Možda i zbog ove priče Zdravko Tomac na predstavljanju knjige Cirila Ribičića nije spomenuo Karadordjevo (*Slobodna Dalmacija* od 14. studenoga 2000.) već je napomenuo da su svi planovi međunarodne planirali podjelu BiH. Drugi veliki 'krivac', ustvrdio je Tomac, jest pokojni predsjednik države i vodstvo HDZ-a. Svi problemi Hrvata proizilaze iz toga što je predsjednik države prihvatio podjelu BiH, pregovarao s Karadžićem i Mladićem i na politiku velike Srbije odgovorio politikom velike Hrvatske. Planovi za preustroj su planirali podjelu BiH. Smiješno.

Ustvari, oni koji nisu željeli preustroj koji odgovara svim narodima radili su na razbijanju zemlje. I najnoviji izbori u BiH to pokazuju. Tomac je zaboravio da je u vrijeme kada je Tuđman (u stvari Boban) pregovarao s Karadžićem na zahtjev međunarodne zajednice to isto radio i Izetbegović (jedino su Izetbegović i Karadžić potpisali dokument o mogućoj podjeli BiH), četvrtna Hrvatska bila okupirana, a Hrvatska nije imala još takvu vojsku kao koju godinu kasnije. Vjerovanje Tomca da je Tuđman u takvim okolnostima vodio politiku velike Hrvatske iznova ukazuje na svu genijalnost pokojnog predsjednika. Kad je uvjerio njega možda je uvjerio i neprijatelje Hrvatske u takvu snagu Hrvatske (djelomično okupirane i s vojskom u stvaranju). Svaka nova izjava oponenata politike

pokojnog predsjednika pokazuje da Hrvatsku nikada ne bi imali da njega nije bilo.

Britanci u Ahmićima

Te priče su bile osnova za osudu generala Blaškića. Nevinog čovjeka osudili su na 45 godina. Čak su im i Tuđmanove knjige u kojima on ispravlja neke falsifikate u povijesti bile dokaz. Nezaobilazna tema je navodni hrvatski pokolj u Ahmićima, za koji su njemačke tajne službe nekih dva mjeseca poslije pokolja otkrile umiješanost britanskih tajnih službi. O tome je još tada izvjestio njemački radio Deutsche Welle. O ulozi tadašnjeg zapovjednika Britanskog bataljuna Boba Stewarta pisano je u Hrvatskom Obzoru još 8. travnja 1996. godine, a isto je potvrdio Muhamed Filipović, tada 1993., veleposlanik BiH u Velikoj Britaniji. I ne samo on. EIR (*Executive intelligence review*) svakako jedan od najbolje informiranih magazina na svijetu: zapošljava uglavnom bivše obavještajce i analitičare. U Washingtonu ga čitaju oni koji donose odluke i koji moraju biti u toku s istinskim uzrocima događanja na svakoj točci svijeta. EIR donosi u broju od 22. rujna 1995. izvještaj Umberta Pascalia na dvije stranice. U tom tekstu se kaže da su pokolj u Ahmićima i sukob Hrvata i Muslimana izazvale britanske trupe, zapravo služba MI6.

Posrednih dokaza ima mnogo. Poznato je da bordel u Haagu može tražiti dokumente u svezi s tim samo od zaraćenih strana. Prvobitno UN je smatrao da se to može od svih, ali kada se spoznalo da će hrvatski odvjetnici tražiti od Velike Britanije (ili Njemačke) dokumente o Ahmićima odluka je preinaćena. Time su samo potvrdili britansku umiješanost u taj zločin. Da nisu umiješani, bili bi sretni da daju takve dokumente. Pače, Bob Stewart je bio glavni tužitelj u Haagu. Evo kako je u britanskom *Guardianu* iz travnja 1996. u tekstu "Bosna - tajni rat" Ed Wulliam opisao njegov rad u BiH: Bob Stewart s Hrvatima igrao šaha. Kad bi se Hrvati pojavili oko njegove baze ili konvoja, on bi jednostavno izašao i rekao im da se gube. 'Ako ne bi poslušali mi bismo ih ubili', pričao je Stewart. Tako je primjerice i 16. travnja zbog navodnih hrvatskih zločina iz baze izišla pobjeđnjela britanska ophodnja koja se uputila u lov na hrvatske glave. Koliko je nesretnika zaglavilo u sljepilu natopljenom

predrasudama i mržnjom vjerojatno nikada nećemo doznati. Chashirsku pukovniju kojoj je zapovijedao Bob Stewart zamijenila je još bezobzirnija Yorkshirska, koja se u svom prvom naletu pokazala dostoјnom svojih predaka. Putujući prema svom odredištu u Vitezu iskušavajući zanat na Hrvatima, usput su ustrijelili četvoricu Hrvata. Nevjerojatno je da u Hrvatskoj više o tome skoro nitko ne govori, kao ni to da je svojevremeno Hrvatskoj bilo zabranjeno da odvjetnici u Haagu budu oni koji su već branili hrvatske domoljube. Je li to bio razlog što je Blaškića branio odvjetnik, poznat kao tužitelj u procesu Artukoviću? Njegova je obrana bila okrenuta k tzv. zapovjednoj odgovornosti (u stvari k optuživanju Hrvatske za umiješanost u rat BiH) i po njoj je Blaškić i osuđen, a britanska umiješanost vjerojatno nije ni spomenuta. Dojam je da je ono što je želio dokazati i dokazao.

Britanci na Pantovčaku

Znakovito je da se ono što tvrdi takva obrana poklapa s filmom britanskog Channela 4. Iako je prikazani film više optužujući za predsjednika Bevandu (Channel 4 tvrdi kako je dobio ekskluzivno pravo na korištenje Tuđmanovih tonskih zapisu, a pokazao je ulazak svoje ekipe u dokumentaciju na Pantovčaku, čak su im otvarali zapečaćena vrata, snimali su daktilografkinje u njihovu uredu kako prepisuju tonske snimke, itd.), očito je da je potezanje bordela u Haagu u stvari pritisak na Hrvatsku uoči sumitta u Zagrebu. Očit pokazatelj da je u Haagu politički sud (dakle bordel) je slučaj predsjednika Crne Gore Đukanovića. Poslije višegodišnje suradnje, čim su našli drugog pulena, svjetski moćnici su se naprasno sjetili njegovog sudjelovanja u zločinima u Hrvatskoj 1991. godine, i počeli mu mahati sudom u Haagu. Može li biti očitijeg pokazatelja da se radi o bordelu? Inače, pojava ovog filma u Britaniji podsjeća ponovo na slučaj u Ahmićima. Pokolj je snimljen od strane britanske televizije i puštan je svakih sat vremena. A kada im je HTV slala snimke pokolja koje su izvršili Srbi odgovorili su da oni ne žele uznemiravati svoje gledatelje tako jezivim scenama.

Pa čak i da pokolj u Ahmićima nisu organizirali Britanci, on bi bio jednostavni dokaz da je sud u Haagu politički sud, dakle bordel.

Naime, taj sud je skoro cijelo vrijeme od svog osnivanja radio na ovom slučaju, dok ih, recimo, raniji pokolji u Hrvatskoj ne interesiraju puno. A da ne kažemo da za Srebrenicu imaju priznanje UN-a za suodgovornost u tom stravičnom zločinu, i nitko u bordelu i ne pomišlja da sudi krivcima za to. A da i ne spomenemo one nizozemske vojnike koji su lovili muslimane iz ovog grada i predavalici ih Srbima za odstrel.

Najsmješniji je kada predsjednika Tuđmana optužuju za zločin što je prije britanskog parlamentarca Bella znao da je sud u Haagu politički sud, dakle bordel. Napadaju ga i zato što su s. generalom Petkovićem dogovarali obranu pred tim bordelom. Nije problem što je ono što bi trebalo biti sud u stvari bordel, već je problem što se ponašaš u skladu s tom činjenicom.

Ali da vidimo što nam još o bordelu u Haagu poručuje britanski parlamentarac Bell: Da sam ja Hrvat, moderan, liberalan Hrvat 21. stoljeća, gledao bih što se tamo događa i upitao se je li baš sve pravedno. Haaški sud bit će veliki test za novu vlast, naročito po pitanjima izručenja, ako do njih dođe. Sve bi bilo lakše i jednostavnije ako bi Haaški sud u potpunosti bio lišen političkog utjecaja. A to nije slučaj jer su neke njegove odluke političke naravi.

Naravno, g. Bell je optimist kada uopće može i pomisliti da nešto što se pretvorilo u bordel može opet postati sud. Interesantno je da u istim novinama – *Slobodnoj Dalmaciji* od 11. studenoga 2000. predsjednik Hrvatske poručuje, kao da odgovara na ovo što je rekao g Bell: Sve što Haaški sud traži, to će i dobiti. A na to isto se obvezao i Hrvatski državni sabor svojom deklaracijom o suradnji s bordelom u Haagu. Moderni, liberalni Hrvati! I još na vlasti. Kako je britanski film pokazao, Hrvati i dalje poštjuju Oca svoje države. Na njihovu veliku žalost Hrvati će Oca hrvatske države poštivati sve više i više.

RAČAN POTICAO PROSVJEDE³⁶

Ako se raščlani Bevandino djelovanje kroz cijelo vrijeme njegovog predsjednikovanja, očito će biti da je najveći motiv u njegovom radu kompleks zvan dr. Franjo Tuđman. Služit će bilo kome samo da uništi Tuđmanovo djelo. Očito je svjestan da se ne može usporedivati s Tuđmanom, i zato mu treba pomoći bilo SAD-a, bilo Europe. Naravno, Bevanda nije svjestan da će time postići i da ljudi uvide koliko je ono što je Tuđman stvorio kolosalno. Jer Tuđman je to ostvario usprkos cijelom svijetu, a Bevanda mora služiti tom svijetu da bi Tuđmanovo djelo uništio. Nije lako uništiti ni državu, a kamoli sjećanje hrvatskih ljudi, koji su stoljećima bili sluge, na godine ponosa. Iako su ih danas satjerali u mišju rupu, tih deset godina ponosa će učiniti da opet ponove to isto, možda tada za uvijek.

Deset Tuđmanovih godina sigurno je ostavilo traga i na ovom i ovakvom Bevandi. Poznato je da su plan o Zapadnom Balkanu smislile europske sile. Tuđman se žestoko tome suprotstavio i Europoljane ponizio. Tada se pojavio američki plan SECI koji je predviđao mnogo širu regiju od sramotne 5-1+1. Tuđman je i to odbio. Tada se razbolio i SAD su liječničku tajnu o njegovoj bolesti razglasile cijelom svijetu. Boreći se za naklonost SAD-a, Mate Granić je uspio uvjeriti bolesnog predsjednika da prihvati Pakt o stabilnosti. Realizacija Pakta za Bevandu bi bila samo nastavak Granićevog proameričkog učinka. Služiti Amerima ili rušiti Tuđmana? Ipak ovo drugo. I tako Bevanda i Chirac vračaju Zapadni Balkan, odnosno plan 5-1+1 u igru. Kroz svoju mržnju prema Tuđmanu, Bevanda pokazuje da je njemu Tuđman veći i od glavne velesile u svijetu. Kao da mrtvi Tuđman, preko svog nekadašnjeg najbližeg suradnika, pakosti onima koji su najzaslužniji za rušenje njegovog djela – SAD-u. Balkanski summit i sve što se događalo oko njega ima, dakle, i jednu dobru stranu. Američka diplomacija, američki instituti i nadasve američki novac učinio je najviše da se

³⁶ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 1. prosinca 2000. Vidjeti i knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku*

ustoliči nova hrvatska vlast. Summit je pokazao da se nipošto ne može tvrditi da je Bevanda (samo) američki sluga. Stoga Amera i nije bilo na Summitu. Još jedna Tuđmanova krivica.

Mali izgledi za članstvo

Dogovor Bevanda-Chirac je bio šok za Račana i njegovu vladu i oni pokušavaju vratiti ono što je Granić ostvario Amerima: proširiti broj sudionika Summita. Bezuspješno. Tuđman je proglašen diktatorom najviše zato što je inzistirao na individualnom pristupu EU. Jasno je da je takav pristup jedino moguć u izravnom kontaktu s EU, a nikako preko Balkanske regije. Zato europskim moćnicima nije ni teško obećati Račanu takvu besmislicu. Uostalom, Daytonski sporazum je pokazalo da oni ne provode ono što su napisali već ono što hoće. Najnoviji slučaj s izborima u BiH, gdje su za demokraciju proglašili činjenicu da netko drugi bira tvog predstavnika, to najbolje i pokazuje. Kolike su besmislene tvrdnje hrvatskih vlasti o individualnom pristupu EU pokazuje i komentar *Suddeutsche Zeitunga*: EU je balkanskim državama dao 4,6 milijardi i male izglede za članstvo. Ili kako naši ljudi kažu: Obećanje ludom radovanje. Mali izgledi za članstvo i sigurno pripadanje regiji. A onda metodom mrkve i batine k Balkaniji. Potpisani početak je dojmljiv:

Demokracija, pomirba i regionalna suradnja s jedne strane, te približavanje svake od ovih zemalja Europske uniji s druge strane, čine jedinstvenu cjelinu. Odsad šefovi država i Vlada pet zemalja obvezuju se da će sklopiti konvencije o regionalnoj suradnji, koje predviđaju politički dijalog, regionalno područje slobodne trgovine, kao i blisku suradnju na području pravosuđa i unutarnjih poslova, posebice radi jačanja sudstva i njegove neovisnosti, borbe protiv organiziranog kriminala, korupcije, pranja novca, ilegalnog useljavanja, trgovine ljudima i svakog drugog krijumčarenja. Te konvencije će se ugraditi u sporazume o stabilizaciji i pridruživanju kako se oni budu sklapali s Europskom unijom. Šefovi država i Vlada pet dotičnih zemalja istaknuli su važnost koju pridaju obuci policajaca, sudaca i jačanju kontrole granica.

Milošević je još tu

Koliko god mnogima to još uvijek nije jasno, najprije regija mora početi funkcionirati kao jedinstvena cjelina, a onda će biti - po Miloševićevom principu "malo morgen" - primljena u Europu. Za razliku od Miloševića, zapadni moćnici ti nikad neće reći "malo morgen", ali će te sve više i više vezivati za Srbiju. Košunica je to i objasnio izjasnivši se za integracije u regiji slične onima u EU, a tvrdnjom da će Srbija prva ući u Europu samo je potvrdio činjenicu da se stvara neka nova Velika Srbija, pa zvali je vi Zapadni Balkan ili Balkanija. Račanova tvrdnja kako će Srbija biti bliže EU tek kada obračuna s nasljeđem Slobodana Miloševića pokazuje kako Račan zaboravlja početak stvaranja Hrvatske i zašto su on i njegovi komunisti predali hrvatsko oružje JNA, odnosno zašto je svijet zabranio Hrvatima braniti se (embargo!). Svijet je upravo dovođenjem Košunice osnažio Miloševićevu nasljeđe, pa Košunica s pravom govori sve što i Milošević. A negativno Miloševićevu nasljeđe on doista i nema: Nije izgubio ratove. Dakle, Srbija je i po Račanu već danas bliža Europi od Hrvatske. A Mološević je i dalje tu. Dan poslije summita ponovno je izabran za predsjednika Socijalističke partije Srbije. Istog dana komentirajući zahtjeve Crne Gore da dobije nezavisnost, Prodi je rekao da je "sada trenutak ujedinjenja, a ne novih podjela". Onaj isti Prodi koji je u Zagrebu na tiskovnoj konferenciji - dok je Račan govorio o Zagrebačkoj konferenciji - govorio o Balkanskoj konferenciji. Spominje vrijeme ujedinjena (!), dakako.

I dok je Račanova vlada molila Boga da se Košunica ispriča za učinjene zločine, on je jasno stavio do znanja da su se Srbi samo svetili, na što imaju prava. Uostalom, to pravo su im dali zapadni moćnici, što je Bevanda bolje razumio, pa je prije samih Srba postavio zahtjev da se i Hrvati moraju ispričati Srbima. Na Beogradskom radiju B 92 građani su jednoglasno smatrali da se Srbi nemaju za što ispričati i da se Hrvati moraju ispričati njima. I doista, svjetski moćnici su Srbima željeli ostvariti Jugoslaviju bez Slovenije (sjetimo se Miloševićeva: Idite bre samo što pre! i tadašnje politike SAD o Jugoslaviji bez Slovenije ali s Hrvatskom). Hrvatski narod je pobijedio Srbe u ratu, pa oni ne mogu u potpunosti ostvariti obećanu formulu 6-1. Sada je pridodata i Albanija, što čini da je muslimanska

opasnost za njihovu premoć u Balkaniji (6-1+1) itekako ozbiljna. Tu je manje bitno što će Hrvati morati hraniti sve one koje su i prije hranili zajedno s Slovencima, i još najsiromašniju od svih – Albaniju. Zato je prirodno da Srbi smatraju da su Hrvati krivi što su se branili. Pridodana Albanija im je možda kazna što su bježali pred Hrvatima, i tako srušili priče zapadnih moćnika o srpskom ratniku.

Zakulisne borbe

Ipak, priča o individualnom pristupu je nešto na čemu je inzistirao Predsjednik Tuđman. Iako besmislena u ozračju Balkanske regije, koju prvo treba učvrstiti, ona je ipak trebala pomoći Račanu u borbi protiv Bevande. Ipak je SAD gazda. Tako smo došli u paradoksalnu situaciju da Račan ponavlja Tuđmanove zahtjeve o individualnom pristupu, iako se svi sjećamo kako se šestorka žestoko suprotstavljala takvoj Tuđmanovoj politici. Račan je zato i očekivao veliku pomoć državotvornih snaga. U svim nastupima u svezi s najavljenim demonstracijama istaknuo je onog koji ima kakav-takav državotvorni imidž: Tomca. Želio je uspjeh demonstracija. Čak je i glavni dnevnik na SDP-ovoj televiziji (HTV) donio ispitivanje javnog mijenja: 34 posto ispitanika poduprlo je. Očekivanje je bilo da će odaziv od jedan posto Zagrepčana (10.000 ljudi) učiniti da demonstracije budu impresivne. Europljani bi mogli pomisliti da je plan SAD-a ipak bolji od njihova. Čak je i 5.000 policajaca trebalo stimulirati građane – kad ih je toliko možda neki i bude pogoden nekim trulim jajem. Na njihovu žalost stožeri to shvaćaju kao prijetnju, pa to javno i kažu. Uz Bevandinu tvrdnju kako prosvjednici žele izolirati Hrvatsku, što će reći da su državni neprijatelji, dobili smo demonstracije na kojima su bili uglavnom Spličani, što i doliči novom glavnom gradu svih Hrvata, i povratnici iz iseljeništva. Vjerojatno je i bio po neki Zagrepčanin.

Naravno, hrvatski građani svojim neodazivom nisu pokazali kako oni znaju za ove zakulisne borbe naših igrača. Oni su samo pokazali koliko je njihovo samopoštovanje uništeno. Napadi na Hrvatsku vojsku, Katoličku crkvu, Sveučilište, Vatrene, izbacivanja s posla, zatvaranja učinili su svoje.

Prosvjedi su pokazali i sliku najjače oporbene stranke, HDZ. Hadezeovci izgleda misle da su još na vlasti. Zanimljivije su im

borbe za prevlast u stranci, pa su kao u vrijeme svoje vladavine poduprli prosvjede i time posredno pozvali članove HDZ-a da sudjeluju, a sami nisu došli. Oni nisu članstvo, oni su vlast. Zanimljivo je da među HDZ-ovim poznatim imenima na demonstracijama imamo uglavnom samo one koji su došli iz inozemstva. Kad ostali shvate da više nisu na vlasti, možda će se početi i pojavljivati među običnim narodom.

Bilo kako bilo, Bevanda je bio uspješniji. Bilo je mnogo više policajaca nego prosvjednika. Mogao je Račan slobodno pustiti da prosvjednici, kao svuda u svijetu, i u Zagrebu dođu do samog hotela. Ako ne zbog ičega drugog, izgledalo bi da demonstracije na nešto i sliče, a sebe bi mogao predstaviti kao demokrata.

SVRŠETAK HAAŠKIH ILUZIJA?³⁷

Godišnjica smrti dr. Tuđmana. Cijeli dan neprekidne kolone autobusa i automobila dolaze na Mirogoj. Prema jednom vozaču ZET-a, Ocu hrvatske države, čovjeku koji je i navodno puno griješio i gotovo bio kriv za sve nevolje hrvatske države, samo u Zagrebu odalo počast 300.000 ljudi. Jedan kolega mi reče da je svaki četvrti stanovnik njegovog rodnog mjesta tog dana bio na Mirogoju. Ja se osobno nisam uspio za sat i pol vremena probiti do groba i zapaliti svijeću. Svijeće i cvijeće su ipak preko veze od ruku do ruku, nalazile put do groba. Jedan kolega je čekao dva i pol sata da ipak sam zapali svijeću. Ljudi s vijencima, držeći ih visoko iznad glava, vjerojatno su čekali isto toliko. Prvo potih, a potom sve glasnije i glasnije čula se prva pjesma okupljenog mnoštva. "Bože čuvaj Hrvatsku". Da, Tuđmanov grob je doista postao novi Oltar domovine, kako glasi naslov mog teksta u *Hrvatskom slovu* od 8. prosinca 2000. Na misi je bila ispunjena ne samo crkva sv. Marka već i cijeli trg. Slično je bilo i na drugim mjestima diljem domovine. Poruka novim hrvatskim vlastima je više nego jasna. A da je oni razumiju vidljivo je iz toga sto na dnevniku HTV-a nije bilo slike koja bi pokazala to mnoštvo ljudi na Mirogoju. Autora pjesme "Bože čuvaj Hrvatsku" Đanija Maršana razriješili su diplomatske službe u Italiji.

Ono što hrvatski ljudi osjećaju još uvijek ne razumiju ni neki naši istaknuti kolumnisti. Tako Tihomir Dujmović (*Slobodna Dalmacija* od 15. prosinca 2000.) piše o kraju haaških iluzija. Međutim, iz samog teksta nije jasno o čijim se tu iluzijama radi. On tvrdi: Tuđmanova politika prema Haagu bila je do te mjere iskompromitirana da Račan 3. siječnja nije mogao ništa uvjetovati ako je želio da se barem njemu u svijetu vjeruje. Po Dujmoviću, problem oko izručenja hrvatskih generala zbog "Bljeska" i "Oluje" nije samo u Ocu hrvatske države, već i u današnjem hrvatskom predsjedniku: držanje hrvatskog predsjednika Bevande u aferi Haag na ljestvici čitavog niza njegovih skandaloznih poteza uvjerljivo je na prvome mjestu. Naime, za manifestaciju svoje moralne i načelne

³⁷ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 22. prosinca 2000. Vidjeti i knjige *Za hrvatsku Hrvatsku* i *Sramotni sud u Haagu*.

vertikale Žepe Bevanda je kao bliski suradnik Franje Tuđmana imao praktički svaki dan razloga odstupiti iz te politike. Ostao je pune četiri godine, kada se dogodila većina gluposti zbog kojih smo danas tu gdje jesmo. Tuđman nije imao nikakvih iluzija o Haagu. To je valjda svima jasno. Nema ih očito ni dragovoljni haaški svjedok Bevanda. O čijim iluzijama govori g. Dujmović? Račanove iluzije?

Tapšanje po ramenu

Na žalost, očito je da mnogim našim ljudima još nije jasno o kojim se iluzijama tu doista radi. A radi se samo o dosljednosti svjetskih moćnika. Kada je napadnuta Hrvatska, oni su jasno stavili do znanja da ne žele neovisnu Hrvatsku. Hrvatskom narodu su tada oduzeli pravo na samoobranu (embargo na uvoz oružja), zločin bez presedana u svjetskoj povijesti jer je u tome izravno sudjelovao UN. Danas oni žele suditi Hrvatima zbog Bljeska i Oluje.

Još 1993. godine u intervjuu koji sam dao Slobodnoj Dalmaciji (1. srpnja 1993.) kazao sam: "Da je svijest o hrvatskom nacionalnom interesu duboko usađena u svijest naših ljudi, ni vladajuća stranka ni oporba ne bi se mogle ponašati onako kako to čine u posljednje vrijeme. Dok se HDZ doimlje kao da se igra kauboja i indijanaca, tj. partizana i ustaša, dotle oporba, umjesto da sustavno raskrinkava ponašanje svjetskih moćnika prema Hrvatskoj, čini sasvim suprotno, a kritike na račun Hrvatske i njezine vlasti koristi u svojoj borbi za vlast. To se može činiti neobičnim, ali bi svima trebalo biti jasno da je Hrvatska mala zemlja i da hrvatsko vrhovništvo ne može javno raskrinkavati i ukazivati na te pritiske jer nosi odgovornost za cijeli narod. Upravo bi oporba trebala to raditi i siguran sam da bi tada pritisci na Hrvatsku bili manji. Njihovo sadašnje ponašanje samo pomaže jačanju tih pritisaka, a posljedica je slabljenje Hrvatske."

Sjećam se kako su tada u HSLS-u (u tom momentu druge stranke u Hrvatskoj) bili ponosni što su ih podržavali oni koji su ukinuli pravo Hrvatima na samoobranu. Carl Gustaf Stroehm im je tada poručio da bi se trebali zamisliti nad svojim djelovanjem kada ih po ramenu tapšu neprijatelji hrvatske države.

Poslušnost umjesto dostojanstva

Bevanda se danas ponaša dosljedno svom svjedočenju u Haagu: Ako je on tom svojom doušničkom rabirom izgubio svako dostojanstvo, a hrvatskom narodu to nije smetalo da ga izabere za svog predsjednika, zašto on ne bi i dalje inzistirao da je hrvatskom narodu od dostojanstva važnija poslušnost i podaništvo, jer tom narodu prijeti izolacija, a to znači i manje novca. Zašto ne bismo predali one koji su nas oslobodili i najzaslužniji su za stvaranje države kada ćemo tako bolje živjeti? Da, zašto ne bi prodali i vlastitu majku za malo novca? Račan i sam izjavljuje da se on i Bevanda ne razlikuju puno u pitanjima Haaškog suda.

Sve više i više će Hrvatima postajati jasno da je u uvjetima kada je oporba praktično vodila politiku nacionalne izdaje (nazivao to netko haškim iluzijama ili drugačije), predsjednik Tuđman je radio ono što je mogao. Da ga bolest nije zaustavila, vjerojatno bi, i pored toga što mu je tadašnja oporba odmagala, uspio u svojim nakanama ostvarivanja neovisnosti hrvatske države. To pokazuje bizarna činjenica da je sud (bordel) u Haagu čekao njegovu smrt i tek poslije toga, poslije sedam mjeseci, donio presudu generalu Blaškiću. Da se oporba ponašala onako kako sam sugerirao u spomenutom intervjuu, ne bi Tuđman morao donijeti Ustavni zakon o suradnji sa Sudom u Haagu.

Mnogi se u Hrvatskoj nadaju da je takvo ponašanje onih koji su danas u Hrvatskoj na vlasti, doista rezultat nekih njihovih iluzija. Iako igre oko svjedočenja, odnosno uhićenja, generala Stipetića, kao i igre Bevanda-Račan oko Haaga, ukazuju na to da i ovo današnje njihovo ponašanje može biti samo priprema terena za izručenje Hrvatske Haagu, nemojmo biti zloguki proroci. Na to najviše ukazuje izjava generala zbora Petra Stipetića (Slobodna Dalmacija od 17. prosinca 2000.): "Ogorčen sam ovakvim pisanjem vašega lista. Time ste oblatili i moje ime i imena svih sudionika Domovinskoga rata. Poziv Haaškoga suda nalazi se u mome džepu, ali samo ja znam što u njemu piše" - izjavio je načelnik Glavnoga stožera Oružanih snaga RH, rekavši kako nije točno da ga Haag smatra optuženikom.

Povjerujmo da Vladimir Šeks nije u pravu kada kaže (Hrvatsko slovo od 15. prosinca 2000.) da je najnovija politika hrvatske vlade traženje alibija, jer su izmijenili odluku Hrvatskog sabora koji je odričao mjerodavnost nad Bljeskom i Olujom, i vrlo je vjerojatno da su ovih 13 točaka Vlade dimna zavjesa da bi se iskonstruirao alibi pred hrvatskim narodom, ali da se stvarno i dalje nastavi onaj oblik suradnje koji ugrožava hrvatske nacionalne interese: Dakle, da se jedno radi javno, a da se stvarno i potajno i dalje maksimalno udovoljava haaškim zahtjevima.” Povjerujmo, dakle, da Vlada doista želi sačuvati dostojanstvo hrvatskog naroda.

Odgovornost svjetskih moćnika

Što onda činiti? Dr. Tuđman nije išao na otvorenu konfrontaciju s tim moćnicima. Popuštao je, ali je inzistirao na poštivanju onoga što je potpisano. Današnja vlast je pokušala sa sluganstvom i nije uspjela. Prodavali su obraz, a što su dobili za uzvrat. Ono što se svjetski moćnici nisu usudili napraviti Tuđmanu! Najnovije odluke hrvatske vlade o suradnji s Haagom bi onda u biti predstavljale ponavljanje Tuđmanove politike. Kada takva politika nije uspjela tada, zašto bi uspjela sada?

Ako su namjere današnjih vlasti časne, onda mogu osigurati podršku cijelog hrvatskog naroda, ako je to potrebno, za izravnu konfrontaciju sa svjetskim moćnicima. Sačuvati dostojanstvo naroda nema cijene. Svjetski moćnici ne mogu misliti samo o dostojanstvu srpskog naroda, bez obzira na činjenicu što su Srbi izvršavali i njihove želje u agresiji na Hrvatsku i u učinjenom genocidu nad hrvatskim narodom. Ili upravo zbog toga. Osim izmjena Ustavnog zakona o suradnji sa sudom u Haagu, hrvatska bi vlast trebala konačno početi ukazivati i na odgovornost tih istih svjetskih moćnika za te zločine: počevši od embarga na uvoz oružja, dakle ukidanja prava na samoobranu hrvatskom narodu, preko potpore srpskom genocidu, do najnovijeg njihovog priznanja da su pokušali ukinuti pravo hrvatskom narodu na povrat okupiranih područja, kroz iskazanu namjeru da hrvatski narod žele i kazniti zbog akcija oslobođanja okupiranih teritorija. Jednom riječu kriminalom se proglašava to što su se Hrvati uopće branili. Zato logično Graham Blewitt može reći da u Hrvatskoj nije bilo srpskih zločina nego da je

to samo nastavak prljave hrvatske nacističke propagande kojom se opravdava ubijanje srpskih civila za vrijeme Drugog svjetskog rata. Nije logično da Hrvatska uopće pristaje surađivati s ustanovom u kojoj radi čovjek koji može reći tako nešto!

Spremnošću da i izravnom konfrontacijom sa svjetskim moćnicima brani hrvatski nacionalni interes današnja bi se hrvatska vlast iskupila za pomoć koju su pružali svjetskim moćnicima u ostvarivanju politike koja je bila protivna interesima hrvatskog naroda. Imaju izuzetnu prigodu da kao svojevremeno Tuđman ujedine cijeli narod za pravedne ciljeve. Tuđmanova pomirba tako bi doista postala stvarnost.

Državotvorni Hrvati bili bi zadovoljni, jer njihov interes i jest samo hrvatska država. Ako je osiguraju dojučerašnji protivnici, još bolje. Tako joj je zagarantirana opstojnost. A izolacija nije gora od agresije i svega što je s njom došlo. Toliko mrtvih, toliko razorenog, toliko silovanja. Kada je tu bitku dobio hrvatski narod, ponovno ujedinjen dobio bi i ovu. A poruka koju bi svjetski moćnici dobili – poruka da više nema u Hrvatskoj ljudi koji će svjesno ili nesvjesno raditi protiv interesa hrvatskog naroda - označila bi i kraj njihovih nastojanja za uništenjem samosvojnosti hrvatske države. Najveći dobitnik ne bi bila ne samo sadašnja hrvatska vlast nego svi mi – cijeli hrvatski narod.

BEVANDA SE NAGODIO S HAAGOM³⁸

Svašta se prigovara pokojnom predsjedniku. Mnogi od tih prigovora ne stoje. Najčešće se radi o nerazumijevanju Tuđmanove politike prema BiH. Pri tome će svi pričati o Ahmićima, a nitko neće spomenuti da je prvi ratni zločin u srednjoj Bosni počinila Armija BiH u mjestima Dusina i Laštva, u zeničkoj općini. Tada je masakrirano 13 Hrvata, a zapovjedniku Zvonku Rajiću izvadili su srce.

Jedan prigovor pokojnom predsjedniku sigurno stoji – izbor suradnika. Ali i tada komentari mogu biti iznenađujući. Tako Gojko Borić piše u Slobodnoj Dalmaciji od 23. prosinca 2000.: “Tuđmanov odnos prema Bosni bio je opterećen njegovom profesionalnom devijacijom povjesničara. Mora mu se zamjeriti što nije pripremio nasljednika u HDZ-u i što je slijepo vjerovao nekim mediokritetima....”

Čovjeka ove riječi natjeraju da se sjeti koliko se je bliskih suradnika odreklo pokojnog predsjednika neposredno poslije njegove smrti. Iako to više govori o njima, ipak – on ih je izabrao. Pa onaj koji je, po izboru njegove stranke HDZ, trebao biti njegov nasljednik - dr. Mate Granić - smatra da je Tito bio veći hrvatski političar od samog Tuđmana (Večernji list od 23. prosinca 2000.). Valjda zato što je poslije rata pobjio mnogo, mnogo više Hrvata nego što ih je stradalo u Domovinskom ratu.

Ali, vratimo se Borićevom tekstu. Vjerovali ili ne, prvi od Borićevih mediokriteta je karizmatični ministar pobjedničke Hrvatske vojske Gojko Šušak. Čitajući nisam znao što činiti: smijati se ili plakati. Zašto? Proletjelo mi je kroz glavu koliko tek mediokriteta za sobom povlači mediokritet Šušak. Prvi se nametnuo Dražen Budiša. Sjetio sam se Šuškovih dvoboja s Budišom na OTV. Tada sam se vjerojatno prvi put uvjerio u svu veličinu pokojnog ministra obrane. Budiša mu je doista bio nedorasli protivnik. Dakle - mediokritet. Drugi je bio bivši ministar vojske SAD Perry. On je slovio za Šuškovog prijatelja, pa je i na pogreb pokojnom ministru

³⁸ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 29. prosinca 2000. Vidjeti i knjige *Za hrvatsku Hrvatsku i Sramotni sud u Haagu*.

došao i kao izaslanik Predsjednika SAD i kao osobni prijatelj. Valjda mu to dođe kao prirodno prijateljstvo dva mediokriteta.

“Prohrvatski narod”

Nisu samo Šuškovi prijatelji mediokriteti. Ima tu i neprijatelja. Prvi među njima je lord Owen, koji u svojoj knjizi “Balkanska odiseja” piše: “Bilo je također važno da Amerikanci ne postanu, poput Nijemaca, prohrvatski narod.” Od koga po Owenu prijeti takva opasnost: “U mojoj uredi u Londonu imao sam 11. studenoga (1993., op.a. J.P.) vrlo koristan sastanak s hrvatskim ministrom obrane Šuškom: on se usredotočio na jačanje hrvatske vojne snage i veze s Amerikom.” Je li Owen veći mediokritet kada se očito boji Šuškovog rada? Ili samo misli da su veći mediokriteti svi u američkoj administraciji kada mediokritet Šušak može od Amerika napraviti novi prohrvatski narod? A možda g. Borić hoće i reći da su svi u američkoj administraciji mediokriteti jer su Šuškovog prijatelja postavili za ministra?

A koliko je tek nas mediokriteta koji su se divili pokojnom ministru obrane. Ja osobno moram biti sretan i zahvalan što g. Borić nije prije objavio cijelom svijetu da je Šušak mediokritet. Tako ni naši akademici nisu znali da sam i ja mediokritet, pa sam i mogao postati akademik. Ako me pitate kako se osjećam u društvu mediokriteta, nije teško odgovoriti. Izvrsno je biti u Šuškovom društvu.

Nedavno je pokojnog ministra Šuška spomenuo i dr. Andrija Hebrang na predstavljanu HIP-a: “Moram opisati jedan tužan događaj, koji se dogodio nedavno prilikom postavljanja vijenaca na Križ hrvatskim braniteljima na Mirogoju. Bio sam u jednoj delegaciji s pet hrvatskih časnika, iskusnih ratnika iz Domovinskog rata. Nakon polaganja vijenca pozvao sam ih da zapalimo svijeće na grobovima njihovih ratnih vođa, predsjednika Tuđmana i ratnog ministra obrane g. Šuška. Tiho su mi objasnili da su oni u odorama i da bi se taj čin proglašio političkom aktivnošću a oni žive od svoje vojničke plaće...”

Dr. Hebrang je dobro prošao jer ga ne smijemo ubrojiti u mediokritete, jer ga je sadašnji predsjednik države nazvao smiješnim čovjekom, a i ovo je izgovorio na smiješnom skupu (Slobodna Dalmacija od 23. prosinca 2000.). Naravno, ne možemo očekivati od Bevande da pomisli da su možda smiješni ljudi ili možda mediokriteti oni koji su učinili da hrvatski branitelji ne smiju u odorami zapaliti svjeće svojim vođama u pobjedničkom ratu. Valjda zato što se taj rat mora kriminalizirati?

Tuđmanov nasljednik

Šušak je doista i bio Tuđmanov nasljednik. Nesreća pokojnog predsjednika, a i svih nas, je i bila u tome što je njegov nasljednik umro prije njega. Činjenica je da je Predsjednik doista znao, za razliku od HDZ-a, izabrati nasljednike. Prvi mu je izbor bio sadašnji predsjednik Hrvatske. Kada je uvidio da se radi o čovjeku koji ima takav karakter da bi mogao biti čak i Haaški doušnik, više nije bio njegov kandidat za nasljednika. Čiji je mogao biti? O tome sam pisao u Spremnosti od 25. siječnja 2000.: “Veliki poraz HDZ. Politici koja je potpomagala crveno-žutu koaliciju, više dr. Granić nije potreban. Po anketama s nadmoćnog prvog mjeseta s više od 50 posto pred izbore dr. Granić ubrzo stiže na treće mjesto. Pobjeda oporbe je toliko velika da sada politici SAD-a više vjerojatno nije potreban ni Dražen Budiša. Budišina prošlost ne garantira sprovođenje svega onoga što nova vlast treba dati za uzvrat podršci na izborima. Zato i ne čudi meteorski uzlet g. Bevande od gubitnika koji ni u ovako nadmoćnoj pobjedi oporbe nije uspio ući u Sabor, do čovjeka koji je prvo na SDP-ovoј stranici na Internetu bio na prvom mjestu, a potom i u drugim novinama. Kao da su oni koji su svojim materijalnim sredstvima omogućili ovoliku pobjedu oporbe, sigurniji u povrat uloženog s njim kao Predsjednikom, nego s g. Budišom.”

Bevanda je sve znao

To što je Bevanda postao predsjednikom zahvaljujući svjetskim moćnicima, ne umanjuje činjenicu da su ga oni izabrali upravo zato što je bio i prvi Tuđmanov izbor. To što ga je srušilo u Tuđmanovim očima, ovima je sigurno bila potvrda da se radi o pravom izboru. Borić govori o Tuđmanovom izboru nasljednika i mediokritetima.

Interesantno je da ne spominje Bevandu iako ovaj u Slobodnoj Dalmaciji od 23. prosinca 2000., kaže: ‘Nema hrvatskog interesa po kojem netko može učiniti ratni zločin ili ubiti nečije dijete.’ Da se ne rugamo ovom ‘ili’, ali kakav je to predsjednik jedne države koji u vrijeme kada netko želi optužiti hrvatske generale za izmišljene ratne zločine spominje ubijanje djece.

Naravno, ne čude takve izjave kad Bevandin vojni savjetnik Imre Agotić, pošto se i njegovo ime spomene kao mogućeg Haškog uznika, izjavi kako su najveći zločini počinjeni kad su oslobođeni okupirani hrvatski teritorij preuzezeli Vojna policija i MUP. Da nije slično objašnjenje i za predsjednikovo djelovanje? Čini se da jest. I ne samo to već i divljanje današnjih vlasti nad Gospičanima ima istu pozadinu. Naime, Zoran Stanković, patolog i načelnik Odjela sudske medicine na Vojno-medicinskoj akademiji u Beogradu, kojeg je Haaški sud pozvao da svjedoči, u “Nacionalu” od 19. prosinca 2000. tvrdi kako nije točno da predsjednik Hrvatske Žepe Bevanda nije znao za zločine u Gospicu: “Bevanda se prikazuje kao čovjek koji ništa nije znao, optužuje samo Tuđmana. On je cijelo vrijeme bio uz Tuđmana i sve je to, manje više, znao jer smo ga o tome obavijestili. Bio je i predsjednik Vlade i predsjednik Sabora – dakle i izvršne i zakonodavne vlasti. Ali o tom potom. Naše je da dokaze koje imamo stavimo na stol, njihovo je da procijene. (...) Tribunal je završio istragu, ima svu dokumentaciju. Mislim da je to nagodba između Bevande i Haaga, da Bevanda ispriča što bi pričao, da na određeni način zaštiti sebe i omogući suđenje za te zločine u Rijeci. Mislim da je to nagodba.”

2001.

JE LI 2001. – GODINA VELEIZDAJE?³⁹

Ovih dana jedan mi prijatelj reče: "Naizgled kontradiktorni i Žepe Bevanda, Ivica Račan i čitava šestorka jedinstveni su. U osnovi igra je dogovorena s Tribunalom u Haagu i krotiteljicom Hrvatske Carlom del Ponte: pozvati Stipetića na svjedočenje u Haagu, a zatim ga kao neutemeljeno osumnjičenog vratiti u Zagreb. Tako će Tribunal za ratne zločine priskrbiti sebi časno ime sudišta na kojem nema straha za poštenog i nedužnog čovjeka koji je bezrazložno osumnjičen. A onda će stići optužnice za tzv. "ustaške generale" Gotovinu, Norcu, Krstičevića, Domazeta, Bobetku i ostale koji će zbog Stipetićevog iskustva pravednosti Suda morati otici, ali će ondje biti trajno zadržani poput Blaškića. U ovoj igri je čitava šestorka jedinstvena bez izuzetka, uključujući i Budišu."

Teško je povjerovati ovakvom razvoju događaja, iz jednostavnog razloga što se tužiteljstvo u Haagu ni do sada nije istaklo svojom pameću. Pa već je u završnoj riječi optužbe na suđenju Dariju Kordiću jasno rečeno da se traži doživotna robija za njega zato što je slijedio politiku pokojnog predsjednika Tuđmana. Zar i Stipetić nije slijedio tu politiku? Dakle, on se može iskupiti

³⁹ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 5. siječnja 2001. Vidjeti i knjige *Za hrvatsku Hrvatsku i Sramotni sud u Haagu*.

samo kao što su to učinili sadašnji predsjednik Bevanda i kako to najavljuje njegov savjetnik Agotić – kao pokajnik. Kome Tribunal uopće treba dokazivati da je nepristran kada je već dokazano da to nije. Tko im od Hrvata može uopće vjerovati pošto su nedužnom čovjeku presudili 45 godina robije? On može Stipetića pozvati samo zbog tzv. objektivne odgovornosti, čime dokazuje da je politički sud kojemu je važnija nekakva objektivna odgovornost od odgovornosti za stvarne zločine a po tzv. objektivnoj odgovornosti krivi bi bili svi čelnici država koje su ikada ratovale.

Gospođi del Ponte Hrvatska je agresor na nekakvu državu Republiku Srpsku krajinu. Njoj su (prema UN-u) okupirani hrvatski teritoriji nekakva država na koju je Hrvatska izvršila agresiju. Ona sudi Hrvatskoj za agresiju na hrvatska okupirana područja! To iznova pokazuje da je Hrvatska optužena zato što se usprotivila svjetskim moćnicima, za koje očito ta izmišljena država postoji. Oni su takvu državu željeli, a haaška je tužiteljica mora svojim optužbama i stvoriti.

Žaljene što ne mogu za to optužiti glavnog krvca dr. Tuđmana javno je pokazao njezin zamjenik Graham Blewitt, poznatiji kao progonitelj Hrvata u Australiji, kada je ustvrdio da bi sud Predsjednika optužio da je živ. Dok je Tuđman bio živ taj isti sud je sustavno tvrdio suprotno, znajući da se s Tuđmanom ne može pogadati oko Domovinskog rata kao sa svojim svjedokom Bevandom.

Bilo bi doista interesantno vidjeti Budišino ponašanje u slučaju ostvarivanja scenarija mog prijatelja. Jer Stipetić bi morali optužiti zbog spomenute objektivne zapovjedne odgovornosti, pa bi Budiš morao i prije završetka procesa Stipetiću napustiti koaliciju. Istina, uzmaka ima i u tom slučaju. Gojko Borić piše u Slobodnoj Dalmaciji od 30. prosinca 2000. da će HSL napustiti šestorku ako Haaški sud prisili Hrvatsku da mu izruči većinu (!) generala zaslužnih za uspjeh Bljeska i Oluje, kao da izručenje jednoga nije već kriminalizacija Domovinskog rata i veleizdaja.

Skromni Puhovski

Treba imati na umu sljedeću tvrdnju g. Borića: "Koliko god sadašnja vlast izgledala nesložna i djelomično neuspješna, nju

povezuje jedan veliki lijepak, a to je golema želja da vlada. To je najvažniji dio njezina zajedništva. Oporbi i kritičkoj javnosti može to izgledati nedovoljno, ali neko vrijeme će to šesteročlanoj koaliciji biti dosta za opstanak na vlasti.”

Koliko je točna ova tvrdnja pokazao je i odgovor šestorke na Budišinu izjavu. Kroz usta Damira Kajina poručili su mu da će onda u nove izbore. Što će reći: budite imalo Hrvati pa će HSLS ostati bez vlasti. Činjenica da je Kajin potegao tako nešto ukazuje na to da je HSLS-u vlast doista veoma važna, čim im se može tako prijetiti.

Očito je da se vlast intenzivno priprema suditi hrvatskim oslobođiteljima, bilo doma – bilo u Haagu. Cijela ova godina bila je priprema za takvo nešto. Počelo je s kriminaliziranjem svega što je vezano za Domovinski rat, bolje reći što je najzaslužnije za stvaranje države: invalidi, tajne službe, generali. Kako je reakcija naroda bila nepovoljna za sadašnju vlast, pa je ova morala donijeti saborsku deklaraciju protiv onih koji kriminaliziraju Domovinski rat, sada se moraju osigurati da ta reakcija bude što manja. Za to se moraju eutanazirati još jedini preostali neovisni mediji, prije svih “Slobodnu Dalmaciju”. Uostalom, ovih dana smo svjedoci smjenjivanja pетero novinara koji su uređivali informativnu emisiju HTV-a “Odjeci dana”: Dijane Čuljak, Mirjane Hrge, Ante Jelinić, Joze Barišića i Zorana Šprajca. Naime, jedino su oni donosili potpune informacije o prosvjedima branitelja Domovinskog rata i praktično su samo oni iscrpljeno izvještavali o aktivnostima Stožera za zaštitu digniteta Domovinskog rata. A objektivno informiranje je današnjim vlastima - nesposobnost. Dakle i oni su odgovorni što su današnje vlasti bile prisiljene donijeti saborsku deklaraciju o Domovinskom ratu. A koliki je to grijeh najbolje pokazuje to da je predsjednik HHO-a Žarko Puhovski kandidat za vanjskog člana (jednog od dva) saborskog Odbora za unutarnju politiku i nacionalnu sigurnost. Jasno je i zašto. Njegova izjava o “takozvanom Domovinskem ratu” i te kako je pridonijela tome. On može reći ono što mnogi u šestorci misle, a ne smiju reći!

Možda su točne priče da je g. Puhovski autor tužbe Haagu za Bljesak i Oluju. Što je on tobože učinio iz svoje neizmjerne ljubavi za pravdu i borbe za ljudska prava. I nadasve iz njegove ljubavi za ovu zemlju. Ako je to točno, nije jasno zašto Puhovski od građana

skriva taj nesebičan i human akt. Vjerojatno zbog neizmjerne skromnosti. Možda ga zbog toga i želi nagraditi sadašnja vlast.

Da je HTV televizija filtriranih vijesti najbolje je pokazalo sramotno izješćivanje s Mirogoja. Za Sve Svetе skrili su od hrvatske javnosti svijeće koje su Hrvati zapalili na grob svoga Predsjednika, a za godišnjicu njegove smrti o stotinjak tisuća ljudi koji su posjetili njegov grob govorili su kao o dvije-tri tisuće. Međutim, problem je sada u tome što je HDZ platio HTV-u dvije emisije prigodom godišnjice smrti. Tako su Hrvati diljem Domovine i cijelog svijeta mogli vidjeti istinu. Napadi na pokojnog predsjednika imaju suprotan učinak. Umjesto detuđmanizacije imamo i imat ćemo sve više i više tuđmanizaciju, a upravo ponašanje HTV-a pokazuje da je sve suprotno od onoga što tvrdi aktualna vlast.

Pitanje Mirjane Rakić

Naravno, ovako nešto nije moglo biti oprošteno direktoru Mirku Galiću. U režimskim novinama odmah je pokrenuta rasprava kako bi se HDZ-u zabranilo emitiranje takvih priloga. Drugim riječima, mora se pošto-poto onemogućiti da istina dopre do naroda. U tome je prednjačila Mirjana Rakić, koja je na sjednici kolegija HTV-a pitala Galića znači li emitiranje HDZ-ovih spotova da bi HTV emitirao i spotove poglavnika Ante Pavelića kada bi ih platio. Inače, Mirjana Rakić je svojevremeno dobitnik ugledne državne novinarske nagrade, dakle nagrade “poglavnika” Tuđmana, i svo vrijeme HDZ-ove vladavine uživala sve novinarske i uredivačke povlastice. Ovakvom svojom izjavom g. Rakić sama sebe svrstava u nešto što nismo vjerovali da ona jeste: u pokajnike.

A pokajnici, odnosno konvertiti, su danas najprofitabilniji ljudi u Hrvatskoj. Tako iz Slobodne Dalmacije doznajemo da je zapovjednik Stožera osiguranja Ureda za nacionalnu sigurnost čovjek kojega je Hrvatska vojska zarobila kao pripadnika JNA koja je zajedno s četnicima ratovala protiv Hrvatske. Nažalost nije problem samo u ovom zapovjedniku. Ivica Marijačić također piše: “Popis ‘svih predsjednikovih ljudi’ od posebnog formata i pedigreea bio bi podugačak, a vidjelo bi se da ih veže jedna zajednička nit. Svi

su oni provjereni politički, vojni, policijski ili novinarski kadrovi bivše države.”

Danas je vjerojatno svima u Hrvatskoj jasno, osim možda predsjedniku države zbog ovakvih kadrova kojima se okružio, da suđenje hrvatskim generalima ili političarima zbog tzv. objektivne odgovornosti jest izravna agresija na opstojnost hrvatske države, i svaki akt današnjih vlasti koji potpomažu takvu agresiju je veleizdajnički. Želja vlasti za gušenje svega što suprotno misli sugerira da doista žele i zbog vlasti i zbog obaveza prema onima koji su pomogli njihovom dolasku na vlast učiniti i takav čin. Tu treba spomenuti i najnoviju optužbu potpredsjednika Vlade Slavka Linića, danu Večernjem listu, danu Večernjem listu, o tome da je i Crkva ustala u zaštitu kriminala. Sve je jasno ako se zna da g. Linić dolazi iz stranke koja je nasljednica Saveza komunista, a poznato je da nitko nije pobio, zatvorio i opljačkao Hrvate kao pripadnici te stranke. Očito, napadi na Crkvu i medije motivirani su istim razlozima. Zato nam ne preostaje ništa drugo nego zapitati se: Je li 2001. – godina veleizdaje?

GODINA VELEIZDAJE⁴⁰

U prvom ovogodišnjem broju Hrvatskog slova upitao sam: Je li 2001. – godina veleizdaje? Na žalost, nije dugo trebalo da dobijem odgovor. Danas Hrvatskom odzvanja ta riječ: veleizdaja! Čujemo je u Sinju, Splitu, Osijeku, Rijeci, Dubrovniku, Trilju, Kninu, Drnišu, Omišu, Benkovcu, Opuzenu, Bibinju, Zadru, Pagu, Varaždinu, Krapini i u mnogim drugim hrvatskim mjestima. Hrvatski narod kao i 1991. ustaje u obranu svoje slobode. Onda od četnika, danas od onih u hrvatskoj vlasti koji nikad nisu ni voljeli neovisnu Hrvatsku.

Zašto general Mirko Norac? Zašto ponos slobodarskog Sinja i Cetinske krajine? Pa jasno je. Upravo zbog toga. Da je Gospić pao 1991. Hrvatska bi bila podijeljena na dva dijela i ne bi mogla opstati. General Norac je spasio Gospić i time Hrvatsku. Za sve jugonostalgičare on i jest ratni zločinac.

Gospičko-senjski biskup Mile Bogović u riječkom mjesecačniku za kršćansku kulturu “Zvona”, još prije naloga za uhićenjem generala Norca, kaže: “Svakako trebamo osuditi tajne odlaske u Haag i prokazivanje svoje braće.” Kad Crkva ovako govori, vlastima je jasno da svoje obveze prema svjetskim moćnicima mogu izvršiti samo stvaranjem kaosa i uvođenjem diktature. Arlović će reći: “Nedopustivo je predsjednika Bevandu nazvati veleizdajnikom i špijunom.” Valjda je dopustivo biti veleizdajnik i špijun, a nedopustivo to reći. Zar neovisno sudstvo, ako to jest, ne bi trebalo pokrenuti istragu, jer tužbe postoje. Kao i Norcu neka odrede i Bevandi pritvor od mjesec dana. Zar nismo pravna država i nismo svi pred sudom jednaki?

Scenarij je očit i odavno pripreman, a Bevanda ga je stalno i najavljuvao. Prvo je ubijen Milan Levar. Vlast odmah zna koga treba hapsiti - hrvatsku legendu Tihomira Oreškovića, a onda mu sude za nešto sasvim drugo. Za vlast je i prije suđenja kriv. Metoda, slična onoj haaškoj, izvrsno funkcioniра. Imaju krivca u zatvoru, i onda se radi na “dokazima” za glavnoga – generala Norca.

⁴⁰ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 16. veljače 2001. Vidjeti i knjige *Za hrvatsku Hrvatsku i Sramotni sud u Haagu*.

Koristi se i Miloševićeva ideja da tenkove prvo izvede na ulice Beograda protiv svog naroda, pa ih onda lakše može poslati u Hrvatsku. Za to je poslužio general Stipetić. Tako je on za sud u Haagu prvo bio zločinac, a potom nije. Stipetić je svjesno ili nesvesno odigrao prljavu ulogu pripremanja Hrvata na mogućnost izvođenja generala pobjedničke obrambene vojske pred sud.

Kada je skupljeno dovoljno "dokaza" protiv Norca, miniran je spomenik na Mirogoju. Drugovi, a i dragovoljni haaški svjedok, znaju tko je minirao spomenik. A jasno je da mogu znati samo oni koji su tako nešto i naredili.

Sada mogu hapsiti one koji su krivi što Gospić nije pao. Ali, da bi još više ponizili hrvatski narod i heroje Domovinskog rata uz to hapšenje ide i abolicija 84 gospićka četnika.

Pokušaj uvođenja diktature

Nadbiskup splitsko-makarski Marin Barišić piše roditeljima Mirka Norca: "Doista je teško razumjeti i doživljavati sve ovo sto se sada događa Mirku, vama i svima nama. Pitaju se mnogi gdje je Norac? Vjerujem da bi pravi rodoljubi i bogoljubi znali odgovoriti, bez obzira na to gdje se on sada fizički nalazio: On je u našim srcima, u našim mislima i u našim molitvama."

Šestorci su puna usta neovisnosti sudstva. Kao da oni nisu ti koji selektivno određuju tko će "individualno" odgovarati. A o čemu su razgovarali s Carlom del Ponte? Zar se razgovorom s jednom sutkinjom može postići da jedan general Stipetić od zločinca postane nevin čovjek? Zar zločince ne brane odvjetnici, a ne političari?

U isto vrijeme je na izborima u Izraelu pobijedio Sharon, koji u autobiografiji priznaje ubojstava civila u Qibyi. To on naziva pogreškom. Los Angeles Times navodi i druge zločine za koje je odgovoran Sharon. Ali Izraelci znaju da su branili opstojnost svoje države i glasovali su za Sharona. A u Srbiji za podpredsjednika vlade biraju ratnog zločinca iz Hrvatske i BiH - generala Perišića. To našoj vlasti ništa ne govori, jer za neovisnost Hrvatske nisu ni bili. Sjetimo se da je Budiša napustio vladu u trenutcima kada je ova prihvatala Vanceov plan koji je bio uvjet za priznavanje neovisnosti.

Prvi pokušaj uvođenja diktature u Hrvatskoj odvijao se u Saboru 9. veljače 2001. godine. Vladajuća šestorka predlaže usvajanje

zaključaka o navodnom rušenju ustavnog poretku u RH te legalno i legitimno izabrane vlasti, odnosno državnom udaru. I to bez ikakve diskusije! Kao što je Bevanda umirovio generale lažno ih optužujući za pripremanje državnog udara. Sad nam je svima jasno što šestorka namjerava.

Već u ponedjeljak su počele reakcije poznate iz vremena Miloševićeve "antibirokratske revolucije". Komiteti boraca NOB, tj. njihove inačice seoske i mjesne organizacije SDP-a optužuju HDZ. Već su zaboravili uzvike 150.000 – 200.000 Hrvata sa Splitske rive. Ti ljudi ih smatraju Stevanima, Jovicama, Srpskinjama. Ako im nije jasno što to znači lijepo im kaže transparent: "Znajte, hrvatske jude – ne možete izdati sve hrvatske ljude".

Novi izbori

HDZ mora biti zadovoljan ovolikom komunističkom glupošću. Iako Račan vjeruje da je došlo vrijeme za ostvarenje onoga što je svojevremeno obećao beogradskim gazzdama kada je rekao da je HDZ stranka opasnih namjera, ili pak današnjim gazzdama, kada je rekao da je stranka HDZ pod istragom. A u stvari on je cijelu Sinjsku krajinu, sve branitelje s izuzetkom nečasnih pojedinaca, sve kojima je hrvatska država iznad svega, proglašio HDZ-ovcima.

Šestorka također poručuje hrvatskim braniteljima da su neodrasle osobe kojima se može manipulirati. Kada voliš Hrvatsku – izmanipuliran si.

Deklaracija iz Splita traži nove izbore, na koje će izaći ujedinjene sve državotvorne snage. Jasno je da vlast neće htjeti na izbore. Bolje im je ukinuti oporbu, jer samo tako i znaju vladati, a iskustvo im je punih 45 godina. Budiš je i najavio odustajanje od Bevandovske priče o državnom udaru. Bolje je ukinuti oporbu.

U trenutku pojave *Hrvatskog Slova* čitatelji će znati mnogo više, jer rasprava o ovim sramotnim zaključcima, treba biti održana u srijedu 14. veljače. U svakom slučaju imat će zastupnici mnogobrojne poruke sa skupova, ali i apel biskupa Splitske metropolije i Gospicko-Senjskog biskupa u kojima ima i dio koji se odnosi izravno na njih: "Apeliramo na saborske zastupnike da nikada

ne odbacuju dijalog kao sredstvo za rješavanje ovakvih i sličnih slučajeva. U jednom trenutku smo sa zaprepaštenjem osjetili kao da većina zastupnika zbog ‘stranačke stege’ ne osjeća u dovoljnoj mjeri glas vlastite savjesti i osobne odgovornosti. To posebno zabrinjava.”

Odluče li se tada drugovi za diktaturu ili ne, već im je odgovorio g. Luka Podrug na prosvjednom skupu u Kaštelima: “Sime Lučin i njegovi udbaši ne trebaju plaćati telefone da bi znali što govorimo. Mi govorimo javno da bi oni znali što mislimo. Ovo je veleizdaja, na ovom ćemo veleizdajničkom potezu izgubiti ili sačuvati državu, a neka sve te komunističke krave znaju da ih rušimo na legalan način. Mogu hapsiti Hrvate, ali taj ološ ljudske povijesti ne zna raditi, zna samo batinati i hapsiti.” Dodao je kako su ti isti srušili spomenik da bi uhitili Norca, a bili bi spremni srušiti i most kako bi se domogli Gotovine. “Šime Lučinu, Ivica Račane i Žepe Bevando, otvoreno i iskreno vam kažemo - ne tražite tko iza nas stoji, iza nas je narod” - poručio je Podrug.

OBRAČUN S "NEPRIJATELJSKOM EMIGRACIJOM"⁴¹

Komunisti i dalje pokazuju da znaju vladati samo onako kako su i naučili. I nekad su stalno mijenjali Ustav, pa to čine i danas. Na splitskom skupu, kao i na mnogim drugima, najčešće spominjana riječ bila je izdaja, i to ih je prisililo da u promjenu tek donesenog ustava idu poslije nekoliko mjeseci. Boje se rezultata izbora za Županijski dom pa su ga ukinuli. Nakon Drugog svjetskog rata jedino je Pakistan prešao s dvodomnog na jednodomni parlament, a obrnuto je uobičajena pojava. Tako nam pokazuju kako se u europske integracije ne ide samo preko Balkana, već i preko Pakistana.

Opće biračko pravo koje imaju svi hrvatski državlјani s navršenih 18 godina vezuje se uz prebivalište u Republici Hrvatskoj. Dakle, ukida se osnovno ljudsko pravo - pravo glasa - jednom velikom dijelu hrvatskog naroda. Splitski skup pokazao je da nije dovoljno što se nedavnom promjenom Ustava Srbima i ostalim manjinama osiguralo pravo na dva glasa. Zašto? Na nedavnoj sjednici Sabora predstavnica nacionalnih manjina je ustvrdila kako je u prvih deset godina u Hrvatskoj vladala diktatura. I to u diskusiji kada je i klub nacionalnih manjina podržao prijedlog vladajuće šestorke, da se prosvjedi potpore generalu Norcu proglose - državnim udarom. I to je trebalo biti izglasano bez diskusije u Saboru! To je bio prvi pokušaj uvođenja diktature u Hrvatskoj, a zastupnici nacionalnih manjina su to podržali. Pričajući pri tome o navodnoj diktaturi u prvih deset godina hrvatske neovisnosti.

Sjetimo se i promjena naziva ulica u Donjem Lapcu. Ti državlјani Hrvatske u potpunosti i podržavaju današnju hrvatsku vlast, a ova im zato omogućava dva glasa, a Hrvatima jedan ili ni jedan! Znakovito je da se i događaji u Donjem Lapcu i oduzimanje prava Hrvatima iz dijaspore događaju u isto vrijeme. Očito usklađeno djelovanje onih koji znaju u Hrvatskoj vikati "Ovo je Srbija", sa

⁴¹ Prema tekstu objavljenom u *Spremnosti*, 24. travnja 2001. i *Glasniku HDZ, ožujak-travanj 2001*. Vidjeti i knjigu *Pronadena polovica duše*.

Stevanom, Jovicom, Srpinkoj i drugima koji su u Hrvatskoj danas na vlasti.

Bevanda je bevandovski priglupo komentirao kako pravo glasa trebaju imati samo oni koji plaćaju porez u Hrvatskoj. Da, u EU možemo stići i preko feudalizma. Hrvati u Australiji se sada pitaju plaća li Bevanda porez i na one novce koje su mu oni dali. Zbog tog novca Bevanda vjerojatno i nije išao na Olimpijadu, izmišljajući onu drugu priglupu priču kako bi ga tamo neki Gospićanin mogao ubiti. Tako Račan opet može nekoga uvjeriti kako je pametniji od Bevande.

To ni Staljin nije radio

Dr. Zdravko Tomac, potpredsjednik Hrvatskog sabora, rekao je ("Hrvatska riječ") da ukidanje posebne liste za dijasporu zapravo predstavlja koordiniranu akciju "predstavnika međunarodne zajednice u BiH i hrvatske Vlade u realizaciji zakonskog projekta koji će 250 tisuća Hrvata iz BiH prisiliti da se izjasne koje državljanstvo žele zadržati". Međutim, jasno je da je i to u sklopu eutanazije Hrvata BiH koja se sustavno sprovodi od strane međunarodne zajednice i njezinih slugu u Hrvatskoj. Ne treba zaboraviti da je, na stadionu Zagreb, na dan kad je formirana Hrvatska vojska, među postrojenima bilo preko 70 posto Hrvata koji su rođeni u BiH, odnosno da je 60 posto svih poginulih Hrvata podrijetlom iz BiH. To je glavni razlog zašto su na udaru Hrvati iz BiH. I sve to ide uz priču kako dobro plaćeni predstavnici međunarodne zajednice i vlast u Hrvatskoj koja je sponzorirana od svjetskih moćnika bolje znaju što je interes Hrvata BiH od onih koji su od tih istih Hrvata BiH dobili 87 posto glasova. A Bevanda se još poziva na institucije, kao da najvažnija institucija u demokraciji nisu baš izbori. Naravno, svi mi znamo da su institucije u demokraciji svetinja, ali kada ih nedemokratski konstituirаш onda je pozivanje na njih lakrdija. To svi znaju osim - izgleda - predsjednika države. Sve to podsjeća na poznatu priču s početka Domovinskog rata kada su nam "za naše dobro" oduzeli pravo na samoobranu uvodeći embargo na uvoz oružja. Ili pak da u Haagu Hrvate u BiH osuđuju na visoke kazne iako i sami suci priznaju da im nisu dokazali nikakvu krivicu. Pa čak je i Staljin studio tako što bi mu okrivljeni priznali navodne

zločine. I doista stranku HDZ u BiH koja je dobila 87 posto glasova na izborima treba zabraniti. Doista su krivi što narod više vjeruje njima nego svjetskim moćnicima i njihovim hrvatskim slugama. A ono što danas međunarodna zajednica čini Hrvatima u BiH je doista nešto što ni Staljin nije činio. Očito da svjetskim moćnicima ni nacizam nije mrzak ako ga oni sprovode zbog ostvarenja vlastitih interesa.

Slična je situacija i s Hrvatima diljem svijeta. U siječnju 1993. na hrvatskom radio programu u Melbourneu objašnjavao sam našim ljudima kakav su scenarij napravili svjetski moćnici da bi omogućili velikosrpski genocid (intervju je tiskan u mojoj knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku" koja je posvećena uspomeni na dr. Franju Tuđmana - Oca hrvatske države). Raščlambu sam zaključio riječima: "I tako je osamljena Hrvatska bila prepuštena velikosrpskom zločincu. Tada nitko, doista nitko, nije bio uz nas. Naravno, osim vas – hrvatskog puka van domovine – hrvatskog iseljeništva. Itekako je bilo važno da nas je u tom trenutku bilo dovoljno i doma i vani! Ono što je bilo upereno protiv nas, dakle smišljeno iseljavanje Hrvata iz domovine, na kraju se okrenulo protiv njih: hrvatsko iseljeništvo je odigralo presudnu ulogu u stvaranju nezavisne Hrvatske!" I današnjim vlastima i svjetskim moćnicima je jasno da se Hrvatska mogla naoružavati, u trenutcima kada su oduzeli hrvatskom narodu pravo na samoobranu, samo iz iseljene Hrvatske. Njihov doprinos je bio nemjerljiv. Znali su novac skupljen za izgradnju crkvi poslati Hrvatskoj i tako joj omogućiti zabranjenu slobodu.

Vjeruje li ova vlast da je hrvatska?

O tome sam govorio i u intervjuu *Spremnosti* od 30. ožujka 1999. (i taj intervju je tiskan u knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku") kada sam na pitanje o glasu vandomovinskih Hrvata u hrvatskom saboru odgovorio: "U stvaranju hrvatske države najvažniji trenutak je bio početak rata, kada je Hrvatska bila izložena spomenutom embargu na uvoz oružja, tj. kada joj je bilo uskraćeno pravo na samoobranu. I tada je priskočila Iseljena Hrvatska. Zaustavljen je prvi nalet jugo-mašinerije. A pomoć je bila stalna. Bez pomoći Iseljene Hrvatske ne bi ni bilo Hrvatske. Za mene je nemoralno da onda oduzmem tim ljudima pravo da odlučuju i o tome kakva će biti Hrvatska. Dobri su

mi bili njihovi novci da stvorim Hrvatsku, a sada im ne dam da oni također odlučuju kakva će ta Hrvatska biti. Već sam spomenuo da se ljudima koji su se željeli vratiti na razne načine to onemogućavalo. Treba im samo još oduzeti pravo da odlučuju o Hrvatskoj. A radi se upravo o onome o čemu sam već govorio. Oni koji slušaju svjetske moćnike, itekako dobro znaju da oni koji su davali novce da se Hrvatska izbori za svoje postojanja protiv volje tih istih moćnika, da ti neće željeti da im ti isti moćnici odlučuju kakva će biti Hrvatska i da li će je uopće biti. Jasno je stoga, dok god je državotvorna opcija na vlasti u Hrvatskoj, dotle će Iseljena Hrvatska imati mjesto u Hrvatskom državnom saboru. Kada dođu na vlast oni koji su, u trenutcima kada su izgubili prvi krug prvih demokratskih izbora u Hrvatskoj, predali oružje Hrvatske teritorijalne obrane JNA i napuštali Sabor na izglasavanju neovisnosti Hrvatske, ili pak oni kojima je smetao naziv Hrvatski državni Sabor, upravo zbog riječi 'državni', tada više neće biti Iseljene Hrvatske u Saboru, za koji ne znam ni kako će se zvati."

Zato ova vlast i mora sustavno kažnjavati iseljenu Hrvatsku. Ukinuli su konzulate u sredinama s najviše Hrvata, smijenili među njima popularne konzule, ukinuli radio programe za iseljenike i uopće sve one veze između domovinske i iseljene Hrvatske koje je uspio ostvariti g. Ante Beljo. Optužuje ih se za planiranje navodnih atentata. I to od samoukinutog Hrvatskog revolucionarnog bratstva i sl. Time se izravno atakuje na njihov doprinos stvaranju hrvatske države. A jasno je da ovi naši ljudi žive u demokratskim državama, i o demokraciji sigurno više znaju, recimo od predsjednika Vlade koji je cijeli život bio dužnosnik komunističke partije. Ti ljudi su svojevremeno vlastima poručili (Spremnost, 26. rujna 2000.) da će svojim tijelima braniti svakog hrvatskog predsjednika, ali će i svakome reći što misle o njegovoj politici. Da, ali vjeruje li i sama vlast da ona i jest hrvatska? Oni sigurno najbolje znaju čije sve interese moraju sprovoditi! Zato njima i nije stalo do upozorenja da ukidanjem prava glasa mnogim Hrvatima ukidaju njihovo ljudsko pravo. Naučili su već da ljudska prava jesu nešto što zapadnim moćnicima služi samo za ostvarenje njihovih interesa. A kako Tomac reče, ovo je usklađeno sa svjetskim moćnicima da bi se ti interesи i ostvare.

"Projekt 1989."

Klub hrvatskih povratnika iz iseljeništva u pismu javnosti govori o kriminalizaciji dijaspore (*Slobodna Dalmacija* od 3. ožujka 2001.). Oni su u Zagrebu 27. lipnja 2000. organizirali i okrugli stol "Treba li Domovini hrvatsko izvandomovinstvo?". Tada je podpresjednica vlade Željka Antunović na tvrdnje da nova vlast ruši mostove između ove dvije Hrvatske ustvrdila: "O srušenim mostovima ne bih govorila. Mislim da mostovi nisu srušeni i da neće biti srušeni nakon što se provede reorganizacija i racionalizacija. Spremni smo saslušati i koristiti sve sugestije koje je bilo tko, a pogotovo iseljeništvo spremno dati. Mi prepoznajemo da je most dosad bio jednosmjeran i želimo da postane dvosmjeran. Odnos između Hrvatske i iseljene Hrvatske mora biti dvosmjeran. Naprsto mora ići u dva smjera."

I vlada je doista ostvarila dvosmjernost. Iseljenici mogu i dalje slati novac u Domovinu, a hrvatska vlast će im ukinuti sve drugo što ih je vezivalo za domovinu. Sve dok u jednom trenutku, reakcija iz iseljene Hrvatske ne bude takva da će moći otvoreno početi ponovo govoriti o neprijateljskoj emigraciji, i raditi protiv nje

Jasno je da je sve to bilo za očekivati i dio je politike današnjih vlasti koju ja nazivam "Projekt 1989.", tj. vraćanje Hrvatske u stanje kakvo smo imali te godine. Tako će lakše biti stvarati novu Jugoslaviju, Zapadni Balkan ili kako će je već nazvati. U biti je ponovno stvaranje zajednice u kojoj će Srbija voditi glavnu riječ. Otud ataci današnjih vlasti, na Hrvatsku Vojsku. Otud i stalne težnje za kriminaliziranjem Domovinskog rata i prikazivanjem najsvjetlijih stranica hrvatske povijesti kao građanskog rata.

PREDSJEDNIKOVI RASISTIČKI POVICI⁴²

Predsjednik Žepe Bevanda dočekan je na proslavi desetogodišnjice 4. gardijske brigade "Paukova" u Vojarni sv. Križ na Dračevcu skandiranjem:

Cigane! Cigane! i zvižducima. To me je podsjetilo na jedan događaj iz Beograda u vrijeme početka Miloševićeve vladavine. Na udaru su bili Albanci. I mene su proglašili Albancem. Odgovorio sam im da u mojoj Boki kotorskoj ima mnogo uglednih obitelji koje su albanskog podrijetla, pa bih ja bio ponosan da je njihova tvrdnja istinita, ali ona to nije jer ja sam Hrvat. Na taj sam način odgovorio i na stalna vrijedanja albanskog naroda što je bilo uobičajeno u Srbiji u to vrijeme (a vjerojatno i danas).

Predsjednik Bevanda nije nastupio slično, iako u Hrvatskoj žive mnogi Romi. Okrenuo se onima koji su mu dobacivali "Cigane, Cigane" i odgovorio: Ne spominjite svoje roditelje! Kako sve režimske novine konstatiraju kako je skandiranje "Cigane, Cigane" uvredljivo, očito je to tako doživio i predsjednik Republike pa je uzvratio na isti način.

Međutim, ovdje se radi o imenu jednog naroda, pa se ne može govoriti o uvredljivim već o rasističkim istupima. Sigurno nije lijepo kada svjetina dobacuje bilo kome rasističke povike. Ali kada na isti način reagira predsjednik jedne države onda je to stravično. Još stravičnija je spoznaja da Bevanda zna da se radi o rasističkim porukama. Naime, on je kasnije izjavio:

- **Mene su upravo četnici optužili u Haagu!** Poslali su prijave protiv mene, no nisam vjerovao da četnici imaju toliko pristaša u Splitu. To su fašističke i rasističke (!) poruke!

Dakle, on je ovim svoj rasistički istup sam okarakterizirao i kao fašistički! Ako je vlada smijenila upravu "fašistoidne" Slobodne Dalmacije, što kani učiniti s predsjednikom koji sam tvrdi da je njegova poruka - fašistička?

⁴² Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 18. svibnja 2001. Vidjeti i knjigu *Sramotni sud u Haagu*.

A tko su bili ti četnici iz Splita koje je spomenuo Bevanda? Prema Večernjem listu to su nekoliko desetaka članova obitelji poginulih i vode Središnjeg nacionalnog stožera za zaštitu digniteta Domovinskog rata, koji su napustili skup. Na prosvjednom skupu "Hrvatski Split za Slobodnu Dalmaciju" predsjednik Stožera umirovljeni pukovnik Mirko Čondić je o tome rekao: "Umjesto da pokaže veličinu državnika, Bevanda na jedan doista ciganski način vrijeda najteže stradalnike 4. gardijske brigade, nazivajući nas ciganima i četnicima."

Pod dojmom izdaje

Kada se vratio u Zagreb, predsjednik je vjerojatno shvatio bit svog istupa u Splitu. Sjetio se da invalidi Domovinskog rata i roditelji poginulih hrvatskih vitezova nisu četnici, ali, eto. oni su prije godinu dvije tvrdili da nikad više neće Hrvat na Hrvata, a upravo tako nešto sada izazivaju. Bože sačuvaj da to izaziva on svojom porukom kako su četnici oni koji su najviše dali za slobodnu Hrvatsku, i tako omogućili uopće da on bude predsjednik. A svoj odnos prema najvećim stradalnicima Domovinskog rata Bevanda je najbolje pokazao spočitnuvši im nekakvu materijalnu korist. Još samo da doznamo koliko po Bevandi u novcu vrijedi život nečijeg sina, muža ili oca.

Bevandu možemo razumjeti. Očito je još pod dojmom izdaje koju je doživio iz Srbije. Njega nije pogađalo što su ga Hrvati smatrali izdajnikom, kao Haaškog pokajnika i svjedoka protiv vlastita naroda.

Međutim, on je svo vrijeme radio za dobrobit srpskog naroda, pa su ga Hrvati prozvali Stevanom (otud i rasistički povici "Cigane, Cigane" koji su u prošlosti upućivani samo Srbima), a Srbi mu se zahvaljuju optužbama za Haag. Možemo ga razumjeti, ali nikada ne i oprostiti. Kada on kao predsjednik reagira ovako, kako će mu uopće biti kada prestane biti predsjednik?

Ipak nevjerojatno je da je u prisustvu obitelji poginulih hrvatskih ratnika i hrvatskih invalida Haag i mogao - u bilo kom kontekstu - uopće spomenuti haaški svjedok protiv Hrvata! Vjerojatno je Bevanda mislio da mu je to sada moguće zbog činjenice da je uz njega bio još jedan dobrovoljni Haaški svjedok-

optuženik - načelnik Glavnog stožera Oružanih snaga general zbora Petar Stipetić. Naime, današnje hrvatske vlasti su stalno tvrdile da neće dopustiti optuživanje hrvatskih generala zbog tzv. zapovjedne odgovornosti. Tvrđili su čak i da je takav stav usvojio i Haaški sud. Naravno, svjedočenje Stipetića je pokazalo da sve to nije točno. Pače, Stipetić je svojim dragovoljnim svjedočenjem širom otvorio vrata dalnjim procesima hrvatskim generalima za zapovjednu odgovornost. Sudenje njegovim suborcima! Jer kada sud u Haagu ima legitimitet suditi načelniku Glavnog stožera pobjedničke vojske u obrambenom ratu za zapovjednu odgovornost onda to može i svim drugim generalima. Time je posredno priznat i zločinački karakter obrambenog rata. Tako nešto prljavo vjerovatno nikad i nigdje nije napravio niti jedan general. S te točke Bevanda mora biti zadovoljan. Budući hrvatski generali neće ubuduće ići u Haag samo zahvaljujući njemu. Oni će ići i zahvaljujući Stipetiću.

Jasno je stoga da Stipetiću nije zasmetao Bevandin rasistički istup. Nije ni ministru Radošu koji je rekao:

- Poruke koje smo čuli poruke su svim Hrvatima koji su izabrali Žepu Bevandu za predsjednika RH. Zato su te poruke nedopustive. To je protiv hrvatske države, to se ne smije raditi! Žepe Bevanda vrhovni je zapovjednik Oružanih snaga, predsjednik Republike i vi ga morate poštovati.

Rasistička podjela naroda

Doista, može li se poštovati predsjednik koji na rasističke povike uzvraća istim takvim - rasističkim porukama? Zar su doista svi koji su ga birali jednako krivi za njegov rasistički istup. Ministru je protiv hrvatske države netko tko dobaci predsjedniku, a nije mu kada taj predsjednik uzvraća rasistički izjavama. Zato ne čudi Čondićev komentar s prosvjednog skupa u Splitu:

- Ono što je veleizdajnik Bevanda doživio u Dračevcu - nije ni stoti dio što je Tuđman doživljavao u "kulturnim" tiskovinama poput Ferala i Nacionala. No, tada nismo čuli Radoša da brani instituciju predsjednika.

Interesantno je da nitko iz svijeta nije reagirao na Bevandin rasistički ispad. To ne čudi ako znamo da o nečemu sličnom piše John Laughland (The Spectator, 5. svibnja 2001.) Naime, Colin

Munro, zamjenik UN-ovog Visokog predstavnika u BiH je opravdavao nedavnu odluku njegovog ureda kojom su uklonjena dvojica lidera BiH Hrvata s funkcija na koje su izabrani, Ante Jelavić i Marko Tokić, i na temelju koje su kasnije bili poslani SFOR-ovi vojnici da upadnu u banku koju koristi njihova politička stranka, riječima:

"Ako mogu reći, dovoljno dugo sam ovdje i mogu prepoznati kriminalca kad ga vidim. Jasno sam rekao da Visoki predstavnik neće razgovarati s kriminalcima".

I tako Colin Munro kao što na jedan pogled može razabratи tko je bijelac a tko crnac, isto tako može ocijeniti tko je lopov a tko nije. Naravno tako definirani lopovi su predstavnici hrvatskog naroda koji među svojim sunarodnjacima dobivaju plebiscitarnu podršku. Zna Munrio da su Jelavić i Tokić Hrvati, dakle odmah i zna da su kriminalci. Isto kao što si u Haagu nevin - sve dok Ti ne dokažu da si Hrvat.

Očito je, dakle, da su rasističke podjele naroda u današnjem svijetu globalizacije, nešto što se podrazumijeva samo po sebi. Uostalom, taj isti svijet pokazao je kako mu ne smeta ni genocid kada ga vrše njegovi saveznici Srbi. Pače, zbog neuspjeha Srba da genocidom pokore Hrvate - danas se u Haagu i sudi Hrvatima, u BiH se smjenjuju političari koji su plebiscitarno pobijedili na izborima, iz udžbenika izbacuje nacionalna himna, i druge svetinje, pa čak ih se i ekonomski uništava pljačkom banaka. Kako od takvih očekivati da im i zasmetra rasistička izjava onoga koji poslušno sprovodi njihove interese?

VRIJEME IZDAJE?⁴³

Na naslovnoj stranici *Spremnosti* od 3. srpnja 2001. sve je rečeno o današnjem trenutku u Hrvatskoj: "Izručenje Miloševića otvara se put daljem progonu hrvatskih branitelja i njihovog izručenja". To je bilo očito iz izjave Žepe Bevande da će "nakon odlaska planera rata, Miloševića u Haag, sigurno biti lakše individualizirati krivnju svakoga tko je učinio ratni zločin, pa i u Hrvatskoj." Kada tako nešto kaže čovjek poslije čijeg lažnog svjedočenja hrvatski vitezovi su od suda u Haagu dobili redom 45, 25 i 15 godina robije za nedokazanu krivnju, onda je svima jasno što se podrazumijeva pod tim. Međutim, treba stalno imati na umu i upletenost cijelokupne današnje hrvatske garniture u ovo na što nas upozorava naslovница *Spremnosti*. Zašto? Pa danas, 6. srpnja 2001. došla je Carla del Ponte u Zagreb i tako smo doznali da već mjesec dana imamo zapečaćene kuverte s optužnicama za hrvatske generale. Optužnice za "Bljesak" i "Olju", a poznato je da je HDZ-ova vlada osporavala nadležnost suda u Haagu za te akcije. I što je učinila današnja vlast? Neposredno poslije izricanja sramotne presude generalu Blaškiću donijela je "Deklaraciju o suradnji s međunarodnim sudom u Den Haagu". Tada sam bio u Adelaideu i reagirao sam već na prijedlog Vlade, dakle prije donošenja same Deklaracije. Tekst je poslan na niz adresa. Između ostalih i samom "sudu" u Haagu. Mislim da će taj tekst, iako pisan prije više od godinu dana, biti interesantan čitateljima *Spremnosti* pa ga dajem u cijelosti:

Deklaracija o suradnji s međunarodnim sudom u Den Haagu ili okončanje Domovinskog rata bezuvjetnom kapitulacijom Hrvatske

Vlada RH dala je prijedlog Deklaracije o suradnji s međunarodnim kaznenim sudom u Den Haagu Hrvatskom državnom saboru. Prijedlog je onakav kakav je najavio predsjednik vlade g.

⁴³ Prema tekstu objavljenom u *Spremnosti, hrvatskom tjedniku*, 10. srpnja 2001. Vidjeti i knjigu *Sramotni sud u Haagu*.

Račan kada je izjavio: "Pomoći ćemo da na optuženičku klupu dođu pojedinačni zločinci, a ne nacija odnosno država."

Počinje sa slijedećim obrazloženjem:

"Polazeći od članka 20. Ustava i od vladavine prava kao jedne od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske, te izražavajući uvjerenje da svi počinitelji zločina moraju biti kažnjeni, a posebice oni koji su počinili najteže zločine, kao što su ratni zločini i teške povrede humanitarnog prava, štiteći političke, vojne i moralne vrijednosti ostvarene Domovinskim ratom, te vojničko i ljudsko dostojanstvo hrvatskih branitelja, smatrajući da je zadatak Međunarodnoga kaznenog suda utvrditi individualnu krivnju za počinjene ratne zločine, a time onemogućiti uspostavljanje kolektivne odgovornosti čitavog naroda, vjerujući da je dobra suradnja s Međunarodnim kaznenim sudom od vitalnog interesa za Republiku Hrvatsku, kojom se ona potvrđuje kao odgovorni subjekt međunarodne zajednice, surađujući s Međunarodnim kaznenim sudom, što će bitno pridonijeti političkoj stabilnosti u regiji, kao i uspostavi i razvoju međunarodnoga pravnog poretka i uključivanju Republike Hrvatske u euro-atlantske integracije, ocjenjujući da su Ustavni zakon o suradnji Republike Hrvatske s Međunarodnim kaznenim sudom i Ugovor o statusu Ureda Tužiteljstva Međunarodnoga kaznenog suda, normativni okvir za suradnju, utvrđujući da se time što se nisu provodile odredbe Ustavnoga zakona i što se otežavala suradnja s Međunarodnim kaznenim sudom, nanijela velika šteta vjerodostojnosti pravnoga sustava Republike Hrvatske, kao i neposrednim državnim interesima, a zemlja je dovedena u međunarodnu izolaciju, uvjerenja da će se kroz međusobnu suradnju i utjecaj poboljšati odnosi sa Sudom, uspostaviti veće međusobno razumijevanje, te afirmirati vladavina prava u Republici Hrvatskoj, Vlada Republike Hrvatske predlaže Zastupničkome domu Hrvatskoga državnoga sabora da prihvati sljedeću DEKLARACIJU O SURADNJI S MEĐUNARODNIM KAZNENIM SUDOM U DEN HAAGU"

Dakle i u prijedlogu ove Deklaracije spominje se da je postojala mogućnost da na optuženičku klupu budemo dovedeni kao narod odnosno država. Što to znači? Cijeli narod ne može biti doveden na optuženičku klupu zbog eventualnih pojedinačnih

zločina i u agresorskom, a kamoli u oslobođilačkom odnosno obrambenom ratu. Činjenica da je takva mogućnost doista postojala izravna je optužba same međunarodne zajednice.

Ako se cijeli narod ne može optužiti za takve zločine, a zašto onda može? Odgovor je trivijalan: Cijeli narod može biti optužen samo zato što je želio i izvojevao slobodu, a ta mu sloboda nije bila dopuštena od onih koji su ga eto htjeli dovesti i na optuženičku klupu. Da je to doista tako može se argumentirati s nizom činjenica kroz cijelo vrijeme trajanja Domovinskog rata od samog početka 1991. godine pa evo do priznanja kapitulacije kroz ovu Deklaraciju. Sjetimo se samo Embarga na uvoz oružja kojim je Hrvatima oduzeto pravo na samoobranu, kao jednoj od najsramotnijih odluka svjetske zajednice, pa eto do ovoga da se cijelom narodu željelo suditi zbog izvojevane slobode usprkos želji svjetskih moćnika. Da ne nabrajamo cijeli niz takvih pokazatelja. Dovoljno je sjetiti se da je nedavno sud u Haagu osudio generala Blaškića bez ijedne dokazane individualne krivnje, već mu je isključiva krivnja bila sudjelovanje u obrani svog naroda (obrana hrvatskih enklava u srednjoj Bosni) i sudjelovanje u politici ostvarenja slobode svoga naroda.

Presuda koja pokazuje koliko je smiješno govoriti o tome da treba "afirmirati vladavinu prava u Republici Hrvatskoj". Vladavinu prava treba osigurati u Haagu, a ne u Hrvatskoj. Za to ima itekako puno pokazatelja. Recimo, kada se pokrenulo pitanje odgovornosti američkih pilota za ubojstva srpskih civila u autobusima, vlada SAD-a se energično usprotivila tome. Kada se spomenula odgovornost nizozemskih vojnika koji su u "zaštićenoj" enklavi Srebrenica lovili Muslimane i predavalici ih Srbima, Nizozemska vlada se usprotivila tome. Kada se spomenulo da sud u Haagu treba tražiti dokumente od Velike Britanije za zločin u Ahmićima, UN je donio odluku da se takva dokumenta mogu tražiti SAMO od zemalja koje su bile neposredni sudionici u ratu. Dakle nije važna istina koja se može ustanoviti kroz sagledavanje svih mogućih dokumenata, već je važno imati samo ona dokumenta koja će osigurati unaprijed zadalu "pravdu". Zato je krajnje cinično u takvom kontekstu spominjati zaštitu "političkih, vojnih i moralnih vrijednosti ostvarene Domovinskim ratom, te vojničko i ljudsko dostojanstvo hrvatskih branitelja".

Predsjednik Kluba HDZ-a Vladimir Šeks rekao je "da je Deklaracija rezultat obveze koju je prije nekoliko tjedana preuzela Vlada te da je HDZ suočen s 'demonizacijom i sotonizacijom Domovinskog rata, željom da se prikaže kao planirani zločin s ciljem etničkog čišćenja Srba iz Hrvatske i s nastojanjem da se hrvatskom narodu nametne kolektivna krivnja', a na prijedlog nekoliko udruga branitelja odlučio u dnevni red predložiti i raspravu o zaštiti dostojanstva Domovinskog rata. Cilj im je utvrditi da je Domovinski rat bio obrambeni, da Haaški sud nije nadležan za 'Bljesak' i 'Oluju' te da Hrvatska nije bila agresor na BiH. HDZ-u je neprihvatljivo što se Deklaracijom predlaže da Sabor utvrdi da je do međunarodne izolacije Hrvatske došlo stoga što se nije provodio Ustavni zakon o suradnji sa Sudom u Haagu te namjera da se prizna jurisdikcija Haaškog tribunala nad 'Bljeskom' i 'Olujom'."

Ali vratimo se na Deklaraciju koju Vlada predlaže Saboru, da vidimo doista je li g. Šeks u pravu. U prvoj točki "Načelnih stavova" kaže se:

"Republika Hrvatska smatra, da svi počinitelji ratnih zločina, koje su oni počinili na području bivše Jugoslavije, trebaju biti kaznjeni, bez obzira na to koje su nacionalnosti, u kojim su postrojbama djelovali i koje su dužnosti obavljali."

Očito je da se ovom točkom dovodi u pitanje obrambeni karakter Domovinskog rata i vrši izjednačavanje žrtve i agresora. Usvajanjem ovakvog izjednačavanja krivnje od strane Državnog sabora jedne zemlje koja je bila izložena agresiji, već je samo po sebi dovoljno ustvrditi da se radi o potpunoj kapitulaciji te zemlje. Da tragedija bude veća radi se o kapitulaciji zemlje čija je vojska taj pravedni obrambeni rat dobila. Time je povjesna sramota onih koji usvoje ovaku točku još veća. Također u povijesti nije zabilježeno da su oni koji su vodili obrambeni, oslobodilački rat i u ratu pobijedili uopće odgovarali za ratne zločine. Zločina u takvom ratu je sigurno moralo biti, uostalom u svakom ratu ih ima, ali ratni zločini koji se sankcioniraju pred međunarodnim sudom - ne!

U drugoj točki se Republika Hrvatska obvezuje da će njezini pravosudni organi poduzeti sve zakonom predviđene mjere da bi počinitelji ratnih zločina (sic!) bili otkriveni i primjerno kažnjeni.

Treća točka je ponovno pravi "biser":

“U skladu s odredbama Ustavnoga zakona o suradnji s Međunarodnim kaznenim sudom u Den Haagu, te odredbama Statuta Međunarodnoga kaznenog suda u Den Haagu, Republika Hrvatska smatra neupitnim nadležnost Suda u odnosu na ratne zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata.”

Naime, njome se očito dovodi u pitanje suverenost hrvatske države, obrambeni karakter Domovinskog rata, izjednačavanje žrtve i agresora i potpunu nadređenost međunarodnog političkog tribunala nad ustavno pravnim sustavom Republike. Poslije presude generalu Blaškiću u kome je Hrvatska optužena kao AGRESOR u BiH ovakav stav ima karakter izdaje hrvatskog naroda koji je vodio rat isključivo na svom prostoru. Napomenimo ponovno da je general Blaškić osuđen kao agresor, a štitio je hrvatske enklave u BiH. Dok muslimanske enklave štite UN, hrvatsku štiti general Blaškić. Blaškić svoju uspijeva zaštiti, UN svoju enklavu u Srebrenici ne. Da i ne spomenemo da su i od UN zaštićenu enklavu Bihać spasili Hrvati s “Olujom”. U Haagu nije osuđen na 45 godina robije nitko iz UN-a. Osuđen je general Blaškić. Neposredno poslije takve sramotne presude, Hrvatski državni sabor treba priznati tom суду nadležnost nad Domovinskim ratom. Treba li tu išta više reći? Osim samo navesti činjenicu kako ovom Deklaracijom Hrvatski državni sabor odaje i priznanje takvom radu Suda:

“U razvoju suradnje s Međunarodnim kaznenim sudom u Den Haagu, Republika Hrvatska će se zalagati za afirmaciju partnerskog odnosa -i- za podjelu odgovornosti u kaznenom progonu i suđenju ratnim zločincima.

Nadležna tijela Republike Hrvatske pratiti će rad Međunarodnoga kaznenog suda u Den Haagu te će nastojati pomoći da se njegov rad poboljša i ubrza.”

Slijede “Konkretnе mjere”. One su onakve kakav je i prethodni dio teksta pa ih i ne treba posebno komentirati

I, doista, moramo se složiti s tvrdnjom da Međunarodna zajednica uporno sprovodi zamjenu uzroka i posljedica, zamjenjuje žrtve i agresora, tj. zamjenjuje pravo na obranu svakog pojedinca i naroda (što je prirodno pravo) s agresijom. I ne samo to. Oni su itekako bili uključeni u sve to. Upravo činjenica da je njima hrvatski

narod bio kriv zato što je krvlju izborio svoju slobodu, govori i o tome da kroz kriminalizaciju Domovinskog rata oni sa sebe skidaju suodgovornost za sudjelovanje u srpskim zločinima. Sami su sebe i optužili kada su u Haagu osudili jednog Hrvata za zločin gledanja a ne činjenja. On je gledao jedno silovanje, a oni su gledali ubijanje Vukovara, Srebrenice, Sarajeva, itd. itd. A nisu samo gledali! Itekako su pomagali Srbima. Pa i Miloševića su optužili za ratnog zločinca tek poslije Kosova.

Domovinski rat bi se kriminalizirao da bi se kroz to kriminalizirala i sama ideja o samostalnoj hrvatskoj državi! - Haag bi svakoga iz Hrvatske, osim ratnih dezertera, mogao pritvoriti u bilo koje vrijeme, da bi on, obično poslije dugih čekanja, morao dokazivati svoju nevinost. Pa i ako dokaže - opet će ga osuditi. Za to vrijeme ratni dezerteri iz Hrvatske i oni koji su se borili protiv hrvatske države slali bi hrvatske rodoljube i dragovoljce u Haag da im ne budu smetnja u Hrvatskoj. Uostalom, poznato je da je sadašnja hrvatska vlast pobijedila na izborima uz veliku pomoć SAD-a. Je su li oni bili miljenici SAD-a i zato što su u trenutku kada se donosila odluka o neovisnosti napustili Sabor? Jesu li samo takovi ljudi među Hrvatima mogli i krenuti u ovaku kapitulaciju poslije veličanstvenih pobjeda u ratu?

Predsjednik jedne od vladajućih stranaka LS-a Vlado Gotovac je u saborskoj raspravi ustvrdio: "Pohvalio sam HDZ što je donio Ustavni zakon i omogućio punu suradnju sa sudom u Haagu. No moram vas podsjetiti da LS nikoga nije odvodio na aerodrom i ispraćao u Haag." Naravno, prvi dio tvrdnje je besmislica jer se u Ustavnom zakonu koji je donio HDZ sigurno ne spominje mogućnost suđenja cijelom hrvatskom narodu. Upravo su takvom konstatacijom sadašnje vlasti pokazale da Sud u Haagu nije radio ono što je trebalo raditi. Sada je jasno da takav Ustavni zakon treba poništiti, jer se uzvrgnuo u svoju suprotnost. Točno je da je zato bilo pogrešno vjerovanje HDZ-a da će kompromisima s onima koji su pomagali srpsku agresiju doći do pravednijeg odnosa tih istih, dakle međunarodne zajednice, prema Hrvatskoj. Točna je stoga Gotovčeva implicitna tvrdnja da bivše hrvatske vlasti nisu trebale "odvoditi na aerodrom i ispraćati hrvatske ratnike". Ova vlast to radi elegantnije - postoje avioni i vojska najmoćnije zemlje svijeta.

To opisuje ne bez gnušanja i član njegove stranke prof. Ivo Banac u Feralu: "U ponedjeljak poslije podne William Montgomery provodi desetak minuta u Ministarstvu pravosuđa, a u osam ujutro idućeg dana ministar Ivanišević, kao kakav zatvorski čuvan ide u Svetosimunsku da bi Mladena Naletilića izvijestio kako upravo tog dana leti u Haag."

Umjesto da izvuče zaključak kako je bilo pogrešno uopće slati ljude u Haag, pogotovu kada se vidjelo da je optužnica bila planirana za cijeli Hrvatski narod, nova hrvatska vlast ide u bezuvjetnu poslušnost, koje se gnuša čak i jedan Ivo Banac. Oni idu u čisto priznavanje poraza u Domovinskom ratu. U kapitulaciju. I eto g. Račan i nova hrvatska vlast će osigurati da se pojedinačno sudi svim Hrvatima koji su željeli slobodnu i neovisnu Hrvatsku, ali cijeli narod neće biti optužen za to. U stvari ovakva Deklaracija kao kapitulantski čin sama optužuje onaj dio hrvatskog naroda koji je bio i još uvijek jest - za neovisnu Hrvatsku. U biti ispada da nas međunarodna zajednica nagrađuje jer neće cijeli narod osuditi zbog "zločina stvaranja hrvatske države". I to zato što su hrvatski birači bili poslušni i izabrali one koji nisu bili za neovisnost, ili one koji su na sve spremni da bi bili na vlasti.

Ne čudi stoga što se toliko čekalo na presudu generalu Blaškiću. Smrt Oca hrvatske države i dovođenje njihovih ljudi na vlast u Hrvatskoj, omogućilo je takvom svijetu da izravno, bez ikakvih posljedica, izrekne kaznu generalu Blaškiću, da se otvoreno spominju i hrvatski generali za "Bljesak" i "Oluju", kao i hrvatski političari. Smrt Oca domovine i poraz državotvornog Hrvatstva na izborima omogućuje da se čak i u Deklaracijama Hrvatskog državnog sabora spominje mogućnost suđenja cijelom hrvatskom narodu i da nema nikoga u hrvatskoj vlasti tko može shvatiti da je onaj koji je tako nešto i pomislio, a ne još zbog toga doveo Hrvatsku u međunarodnu izolaciju, veći zločinac od svih onih koji su doista i pravili zločine u ratu. Jer oni imaju i olakotnu okolnost što su se - od svijeta razoružani - našli u strašnim uvjetima. Svijet je to mirno promatrao. Koja je njihova olakotna okolnost? Želja o nepostojanju neovisne Hrvatske?

Najavljeni usvajanje ove Deklaracije o kapitulaciji hrvatske državnosti pokazuje kolika je bila velika greška prethodne vlasti što

se povela za “ Sarajevskim sindromom”. Znate li što je Sarajevski sindrom? To Vam je kada dobro znate tko vas mjesecima bombardira, a na upit tko vas bombardira ne želite izravno odgovoriti. Isto tako se ponašala bivša hrvatska vlast. Itekako je znala da su vodeće svjetske sile bile suučesnici u srpskoj agresiji na Hrvatsku i srpskom genocidu. Ali, umjesto da je hrabro uprla prst i u njih kao suučesnike, ona je to uporno izbjegavala, misleći da će joj se taj i takav svijet, koji je mirno promatrao stravične zločine, to znati cijeniti. Očito je da su takav svijet trebali stalno optuživati za to suučesništvo, i tako ih prisiliti da se pravdaju zbog toga što su im ruke do lakata u hrvatskoj krvi, a ne da oni govore o kolektivnoj krivnji hrvatskog naroda. Zar im dovoljna poruka nije bila to što su nakon spašavanja Bihaća “Olujom”, dakle nakon spašavanja obraza tom svijetu koji je poslije pada i zločina u Srebrenici bio suočen s padom druge od njih kao zaštićene zone, bili proglašeni “psima sa smetišta koji su obavili prljavi posao” za te svjetske moćnike?

Očito je da Haag isključivo interesiraju navodni hrvatski zločini. Za agresiju na Hrvatsku oni su odredili mogućih 25 (i slovima dvadeset pet) zločinaca, a baš se ne trude osuditi ih. Pa ti zločinci su sprovodili interes tog velikog svijeta i, valjda, taj svijet je bio blagonaklon prema Hrvatskoj kada je i prihvatio tih mogućih 25 ratnih zločinaca. A zašto bi se njima uopće sudilo kada će biti jednostavno, s ovakvom poslušnom Hrvatskom vladom, Domovinski rat prikazati doista kao planirani zločin s ciljem etničkog čišćenja Srba iz Hrvatske. Vlada je pod hitno i dopustila Međunarodnom sudu iskopavanja u Gospicu, ne bi li pronašli nekog ubijenog Srbina i time izjednačili obrambeni rat s agresijom. Time će do kraja biti moguće osuditi samu ideju o slobodnoj Hrvatskoj. Vraćanje Srba omogućit će, u trenutku kada ih bude u Hrvatskoj 8 posto, reaktiviranje plana Z4, a potom - zna se - Balkanija.

Usvajanje ovakve Deklaracije sve to omogućuje. Vraćaju se stara vremena poznata iz prve komunističke vladavine. Tada si bio ponosan ako si kao Hrvat bio politički zatvorenik. Uskoro ćemo biti ponosni ako nas odvedu u Haag. To će značiti da imaš nekakvog doprinosa u uspostavi hrvatske države. Predsjednik Hrvatske vlade je najavio da će nam pomoći u tome. Doista mu moramo biti

zahvalni. Zar bilo kojem Hrvatu ne bi bila čast doći u Haag prije jednog generala Koradea? Meni bi!

Velikoj Međunarodnoj zajednici nije opće bilo strašno dok su Srbi u Vukovaru pjevali:

“Slobodane, šalji nam salate
Mesa ima, klatćemo Hrvate.”

Izgleda su sucima u Haagu tu pjesmu preveli ovako:

Montgomery, šalji nam salate
Mesa ima, sudimo Hrvate.”

A što nama Hrvatima preostaje. Izgleda, s ovakvim hrvatskim vlastima, samo da se pozdravljamo sa:

ZA HAAG SPREMNI!

Tekst je pisan kada je Milošević još bio daleko od Haaga. U međuvremenu se toliko toga promijenilo u Hrvatskoj. Ponos hrvatskih ljudi raste. Dakle, konačno treba prestati sluganski ljubiti noge onima koji su poslali srbo-četničku armadu u genocid nad Hrvatima. Poslije novih sramotnih optužnica protiv hrvatskih branitelja i heroja treba jasno progovoriti o umiješanosti svjetskih moćnika u genocid nad Hrvatima. Treba zahtijevati da se njima sudi u Haagu! Milošević je bio samo njihov plaćeni ubojica. Njihov zločin je veći. Oni sami kažu za svog plaćenog zločinca da je najveći s kraja dvadesetog stoljeća. Pa kakvi su zločinci tek oni?

OVU ĆEMO VLADU PAMTITI PO VELEIZDAJI I GAĐENJU⁴⁴

Čim je svijet doznao da je **Milošević** uhićen, državotvornim Hrvatima je bilo jasno da to znači, kako reče **Milan Ivkošić**, da je Srbija Haagu izručila svoj balast, a da će zato Hrvatska izručiti svoj ratni trijumf. Zato ne čudi da je tu vijest *Spremnost*, hrvatski tjednik iz Sydneysa, prokomentirao 3. srpnja 2001. velikim slovima na naslovnoj stranici: "Izručenjem Miloševića otvara se put daljem progonu hrvatskih branitelja i njihovog izručenja". To je bilo očito iz izjave **Žepe Bevande** da će "nakon odlaska planera rata, Miloševića u Haag, sigurno biti lakše individualizirati krivnju svakoga tko je učinio ratni zločin, pa i u Hrvatskoj."

Kada tako nešto kaže čovjek poslije čijeg su lažnog svjedočenja hrvatski vitezovi od suda u Haagu dobili redom 45, 25 i 15 godina robije za nedokazanu krivnju, I to ne individualnu, onda je svima jasno što se podrazumijeva pod tim. Međutim, treba stalno imati na umu i uplenost cijelokupne današnje hrvatske garniture Naime, 6. srpnja 2001. došla je **Carla del Ponte** u Zagreb i tako smo doznali da već mjesec dana imamo zapečaćene kuverte s optužnicama za hrvatske generale. Optužnice za "Bljesak" i "Oluju", a poznato je da je HDZ-ova vlada osporavala nadležnost suda u Haagu za te akcije. I što je učinila današnja vlast? Neposredno poslije izricanja sramotne presude generalu **Blaškiću** donijela je "Deklaraciju o suradnji s međunarodnim sudom u Den Haagu". Republika Hrvatska, tom Deklaracijom, smatra neupitnim nadležnost Suda u odnosu na ratne zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata.

Račan je tada izjavio: "Pomoći ćemo da na optuženičku klupu dođu pojedinačni zločinci, a ne nacija odnosno država." To je izjavio iako je iz presude generalu Blaškiću bilo jasno da u Haagu ne razmatraju nikakvu individualnu krivnju već je to, kako danas već svi konstatiraju, običan politički sud koji sudi žrtvama agresije zbog toga što je agresija bila neuspješna. Sud, naravno tuži i agresore koji

⁴⁴ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 13. srpnja 2001. Vidjeti i knjigu *Sramotni sud u Haagu*.

nisu uspješno ostvarili od tužitelja dobivenu zadaću. To je očito iz same činjenice što je Milošević u Haagu zbog Kosova, a hrvatski generali trebaju ići zbog obrane Hrvatske od agresije. Zato se od ove vlasti nije moglo ni očekivati ništa drugo do ustrajnosti u tada započetoj izdaji. Ona je donijela odluku da se hrvatski generali izruče sudu-bordelu u Haagu!

Sarajevski sindrom

Velika je grješka prethodne vlasti bila što se povela za “Sarajevskim sindromom”: dobro znate tko vas mjesecima bombardira, a na upit tko vas bombardira, ne želite izravno odgovoriti. Isto tako se ponašala bivša hrvatska vlast. Znala je da su vodeće svjetske sile bile sudionice u srpskoj agresiji na Hrvatsku i srpskom genocidu. Ali, umjesto da je hrabro uprla prst i u njih, ona je to uporno izbjegavala, misleći da će joj se taj i takav svijet, koji je mirno promatrao stravične zločine, bolje reći naručio ih u svojoj želji za očuvanjem Jugoslavije, to znati cijeniti. Očito je da su takav svijet trebali stalno optuživati za to sudioništvo, i tako ga prisiliti da se pravda zbog toga što su mu ruke do lakata u hrvatskoj krvi, a ne da on govori o kolektivnoj krivnji hrvatskog naroda. Zar im dovoljna poruka nije bila to što su nakon spašavanja Bihaća “Olujom”, dakle nakon spašavanja obraza tom svijetu koji je poslije pada i zločina u Srebrenici bio suočen s padom druge od njih kao zaštićene zone, bili proglašeni “psima sa smetišta koji su obavili prljavi posao” za te svjetske moćnike?

A da je to doista tako pokazuje nam činjenica da će Milošević, kako otkrivaju njegovi odvjetnici a prenosi *Večernji list* 2. srpnja, temeljiti svoju obranu na tvrdnji da su ga zapadne vlade podržavale tijekom ratova u Hrvatskoj i BiH, te da je dobivao zeleno svjetlo za akcije zbog kojih je kasnije optužen. Tako britanski tjednik *The Sunday Telegraph* iznosi da bi lord **Carrington, lord Owen i lord Hurd** trebali posvjedočiti na suđenju da su tzv. mirovni pregovori bili aranžirani s ciljem da Miloševića održe na vlasti kao "jamca stabilnosti" u regiji, bez obzira na uzroke i posljedice rata. Carrington i Owen kao mirovni posrednici, a Douglas Hurd kao šef britanske diplomacije bili su glavni pregovarači s Miloševićem do 1995. Sva

trojica odbijaju se izjasniti. No, visoki anonimni djelatnik britanskog Ministarstva vanjskih poslova izjavio je *Sunday Telegraphu*: "Nećemo biti iznenađeni ako se na suđenju bude pojavio dogovor lorda Hurda i Miloševića, ali naše su ruke čiste, ništa nemamo skrivati. Uznemirena bi mogla biti francuska vlada zbog njezina prijateljskog odnosa s Miloševićem sve do 1999."

Nečiste ruke nalogodavca

Ma čije su ruke čiste? Vaše ruke su duboko zamočene u hrvatsku krv. A popis zločinaca iz redova zapadnih političara mnogo je veći. Danas, kada će Milošević svjedočiti o njihovim zločinima, i kada je jasno da sud u Haagu napokon može optužiti pored Miloševića i njegove nalogodavce, Carla del Ponte dolazi u Zagreb razgovarati o nekakvim zapečaćenim optužnicama. Ne protiv Miloševića za zločine u Hrvatskoj. Ne protiv zapadnih političara koji su od njega zločine i genocid naručili. Ona je razgovarala o onima koji su "krivi" što ti zločini nisu bili veći. Što genocid nad Hrvatima nije bio mnogo, mnogo veći.

Umjesto da hrvatska Vlada zatraži odgovornost stvarnih zločinaca sa Zapada, ona se odlučila na izdaju naroda, izdaju borbe hrvatskog naroda koji je pobijedio u obrambenom i oslobodilačkom ratu. Izručiti i jednog generala nakon spoznaje da svijet počinje doznavati tko su stvarni zločinci, izdaja je nad izdajama. Ta stravična izdaja petnaestak tisuća poginulih i mnogo više ranjenih, ta izdaja silovanih, programih naziva se sukobom s Europom. A radi se o najsramotnijoj izdaji viđenoj u povijesti. Nikad Vlada neke zemlje nije izdala svoj narod poslije tako veličanstvene pobjede u ratu kao ova komunistička Vlada. Bevanda je svojim svjedočenjem to započeo, a ova Vlada završila. Sada je jasno zašto ova vlast nije htjela sprovesti referendum za koji je skupljeno 400.000 potpisa. Znala je da onda ne bi mogla izdati taj narod koji je protiv njihove volje i volje njihovih gazda stvorio državu.

A svijet u tu izdaju nije ni sumnjao. To je vidljivo po odnosu tog svijeta prema njima. Tako Carl Gustaf Stroehm (*Hrvatsko Slovo*, 6.srpna 2001.) piše: "To se već pokazalo na Svjetskom gospodarskom forumu u Salzburgu, gdje su 'novi Srbi' poput Đindića

bili veliki junaci i miljenici zapadnih političara i medija - dok se na primjer o Hrvatima u javnosti gotovo ništa nije čulo. Predsjednik Bevanda i hrvatsko izaslanstvo jedva su bili i spomenuti u zapadnim medijima." To ni najmanje ne začuđuje. Sluge koji obavljaju Tvoj prljav posao i one koji u Tvom interesu izdaju vlastitu domovinu – koristiš, ali ti se i gade. A današnja hrvatska Vlada će u povijesti ostati zapamćena kao vlada koje će se i njen narod a i drugi sjećati samo po gađenju koje izaziva kod ljudi.

GOVOR NA TRIBINI U SYDNEYU⁴⁵

Šibenski biskup Ante Ivas nedavno je rekao: "Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenutcima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali još više nepravednim svjetskim interesima.".

Nema sumnje da svi oni kojima je stvaranje države Hrvatske bilo ispred svih osobnih interesa svo vrijeme i jesu zahvaljivali Bogu što je podario našem narodu dovoljno kvalitetnih ljudi koji su i bili najzaslužniji u stvaranju hrvatske države. Biskup i te kako zna da u uvjetima kada su najmoćnije države svijeta protiv stvaranja hrvatske države, najzaslužniji i jesu upravo ti koji su nas u tome predvodili.

A da sve više i više ljudi u Hrvatskoj to počinje razumijevati pokazuju i najnovije ankete režimskih novina u Hrvatskoj koji moraju priznati da HDZ, dakle stranka koja je predvodila hrvatski narod u stvaranju države i u Domovinskom ratu je sve popularnija, a stranci "bivših" komunista, dakle onih koji kontroliraju te iste novine, rejting sve više pada. To je vjerojatno najbolje opisao biskup Đuro Hranić rekavši:

"Tražeći mrvice radi održanja na vlasti, nova hrvatska vlast ponaša se sluganski i dodvorava te na taj način budi odioznost i gnušanje onih koji su joj dali povjerenje."

Na primjer, predsjednik hrvatske države u svezi s događanjima na Alci kaže: "Računao sam da imam posla s časnim ljudima i da će se oni časno ponijeti." Zar ne zvuči degutantno kada o časti govori Haaški svjedok protiv vlastita naroda? Pa i prvi Bevandin komentar poslije uhićenja Miloševića bio je kako će se sada lakše moći hapsiti i po Hrvatskoj. A to je rekao kada je već znao da je u Hrvatskoj došla optužnica protiv generala Gotovine. Rekao je iako je znao za navode u optužnici o planiranom etničkom čišćenju iz nekakve države ravноправne Republici Hrvatskoj.

Danas takve optužbe demantiraju i Amerikanci, a Bevanda govori o časti. Je li to logično? Vjerovali ili ne - jest. Zato što je cilj

⁴⁵ Prema tekstu objavljenom u *Spremnosti, hrvatskom tjedniku*, 28. kolovoza 2001. Vidjeti i knjigu *Sramotni sud u Haagu*.

svjetskih moćnika upravo u urušavanju hrvatske države. Stvorena je protiv njihove volje pa treba i nestati. A da bi nestala mora se ogaditi i onima koji su je stvorili - hrvatskom narodu. A da bi im se ogadila mora imati i predsjednika kakvog ima. A i vlast kakvu ima.

Možda će se netko upitati: Pa kako to da sada Amerikanci pomažu Hrvatskoj u dokazivanju lažnih optužbi o Oluji u haškoj optužnici? Pa i sama je upletena u to. Naime hrvatska vlada je uvjerila tadašnju Clintonovu administraciju da je Oluja i američki interes, što ona i jest bila. Spašen je Bihać, i zahvaljujući njoj došlo je do Daytona. Ali iznad svega to je bio hrvatski interes jer su oslobođeni okupirana područja RH.

To su itekako znali časnici američke vojske i tadašnji ministar obrane SAD. U njihovom ministarstvu vanjskih poslova to "nisu razumjeli" jer se nije poklapalo s njihovim viđenjem američkih interesa i to je najbolje formulirano u Holbrookevoj knjizi: "Psi sa smetišta obavili su prljavi posao za nas". S ovakvom formulacijom Oluje postavlja se pitanje: Je li general Gotovina američki general, kada ga optužuju za Oluju?

Naravno, sve bi to bilo jednostavnije i progutati da nije došlo do žestoke reakcije u Hrvatskoj. Prije svega Crkve u Hrvata i njenih biskupa. Biskup Bogović je, po običaju oštro reagirao još dok su trajale rasprave u Hrvatskom saboru. Nazivanje Carle del Ponte "trećerazrednim službenikom", u izjavi Komisije "Justitia et pax", dovelo je do objavljivanja i_optužnica i Račanovog odgovora. A potom je slijedilo sudjelovanje na promociji knjige o generalu Gotovini, navodnom ratnom zločincu, zadarskog nadbiskupa msgr. Ivana Prende, a vojni ordinarij, msgr. Juraj Jezerinac je upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu 'sramota civiliziranog svijeta'." Biskupi su upozoravali da vlast vuće poteze koji mogu ugroziti hrvatsku državu. A dogodila se i Sinjska alka.

Takva reakcija i dovela je do toga da je sadašnja hrvatska vlast i tražila pomoć od Amerikanaca. A u situaciji kada je vlast pokazala želju, bolje reći bila je primorana povući poteze, da se ipak ne sudi Hrvatskoj, prirodno je da su i biskupi počeli nastupati u drugačijem tonu. U narednim propovijedima počeli su pozivati na jedinstvo

naroda, što i jeste prirodno u situaciji kada ti netko želi srušiti državu. Evo kako to komentira Bevanda odgovarajući na pitanje:

- Pismo Vatikanu? Je li to pitanje konačno prevladano?
- Tu i nije bilo nikakva spora osim što je tu bilo raznog spekuliranja. Nisam Papi pisao nikakvo pismo nego sam Vatikan, s kojim Hrvatska ima diplomatske odnose, upoznao s mojim viđenjem političke situacije u zemlji, na što imam pravo i obvezu. Moje je pismo proslijedeno uobičajenim putem, a kao što svatko drugi ima pravo izreći svoje mišljenje, ja imam i dužnost to reći. Nisam se, međutim, miješao u odnose s Crkvom. No, primjetno je bilo kako se na misama od Dana zahvalnosti do Velike Gospe retorika znatno promijenila, od radikalnog do pomirljivog tona?

Dobro je što je poručeno da se stvari malo primire i da se u miru rješavaju hrvatski problemi, a ne zatezanjem odnosa i dijeljenjem. Ali dijelit se može i ako se poziva na slogu, i da se pritom naslanja samo na jednu stranu. Znate, brod u kojem bi se svi nagnuli samo na jednu stranu, bez obzira što bi željeli da brod bude stabilan, on bi se prevrnuo.

Naravno, ponašanje biskupa je presuputljivo za Bevandu, pa on misli da je njegovo pismo dovelo do promjene u ponašanju biskupa. Inače i ne čudi njegova konstatacija "dijelit se može i ako se poziva na slogu, i da se pritom naslanja samo na jednu stranu", jer je upravo to što on stalno radi. Svima je dobro poznato da je onoj drugoj strani – državotvornim Hrvatima - danas u Hrvatskoj praktično onemogućeno pisanje u novinama jer su sve u režimskim rukama. Ali bolje je citirati samog Bevandu:

"Postoji u Hrvatskoj centar koji misli da je zaborav zahvatio čitavu hrvatsku javnost, da su ljudi zaboravili pogrešnu politiku u BiH, pljačku, tajkunizaciju i što sve ne. Kao da su ljudi zaboravili i ne znaju da je vlast u proteklih deset godina bila u rukama HDZ-a i da su ovo sada rezultati te vladavine. Pa nisu problemi nastali za godinu ili godinu i pol dana. Za tih godinu i pol dana se problemi pokušavaju riješiti."

Sjetimo se ipak činjenica koje govore o uspješnosti ove vlasti: nezaposlenost je čak i u srpnju, usprkos sezonskim radnicima, porasla i sada je blizu 370 tisuća ljudi, a uvoz poljoprivrednih proizvoda, koji za deset puta nadmašuje izvoz, povećan je za 21

posto i do kraja godine premašit će vrijednost od 1,5 milijardu maraka, a i turistička je sezona prošla ispod očekivanja. Ima li onda uopće razlike između Bevandine izjave i izjava podpredsjednika Vlade Slavka Linića: "Nije agresor uništio Hrvatsku, nego HDZ" i "Nisu agresori uništili Hrvatsku, HDZ je taj". A slično i Ivica Račan kritizira sve i svakoga u Hrvatskoj. Jer najveći zločin je ukazivanje prstom na nesposobnost komunista. Zato mu desničari (to Vam dođu oni koji vole svoj narod, a ne slušati gospodare svijeta) potpaljuju požare po Dalmaciji. Kolika je panika sadašnjih vlasti pokazuje najbolje to što je centar svega toga u toj istoj Dalmaciji. Dakle desničari pale sami sebe. A građani su kaže i Račan, kratke pameti jer im desničari neodgovorno obećavaju brze i lake promjene. Očito Račan misli da može uvjeriti ljude da su im 200.000 novih radnih mjesata obećali desničari. Tako i Račan ređa optužbe na račun HDZ-a, HIP-a, Sanadera, Pašalića, Tuđmana, Domazeta, Ivankovića i promocije knjige o general Gotovini, biskupa itd. itd. Svi su strašni jer nisu jadnom Račanu i drugovima dozvolili da dozvoli Haagu osuditi Hrvatsku za etničko čišćenje počinjeno u njima dragoj državi Republici Srpskoj Krajini.

Potvrđuje li išta bolje riječi biskupa Ivasa od ovih izjava Bevande, Linića i Račana? Na vlast su došli pjevajući pjesmice o lopovluku HDZ-a, a poslije godinu i osam mjeseci svoje vladavine još uvijek nisu naučili ništa novo. Biskup Ivas i kaže da je prethodna vlast i bila često pritisnuta osobnim slabostima i pogreškama. A što je učinila nova vlast? Josip Jović to komentira: "Pojedinačna se odgovornost izbjegava, samo je protiv Miroslava Kutle pokrenut kazneni postupak, a od svih političara proziva se samo Ivić Pašalić. Ostali su, čini se, sklopili sporazum s vlastima. Neki svoje grijehe plaćaju upornom šutnjom, neki su se preobratili, neki su ucijenjeni, neki igraju dvostrukе igre, neki putuju na specijalne zadatke. A bit će ipak da u toj epohalnoj pljački sudjeluje ista uigrana skupina ljudi vođena istom rukom, kako u vrijeme starog tako i u vrijeme ovoga režima. Čini se kako je krajnji cilj toga čitavog jednog projekta uništiti povjerenje naroda u mogućnost vlastite države i vlast nad njom staviti potpuno u ruke vladara svijeta."

Ja bih tu dodao da je Kutle izgleda optužen samo zato što nije želio surađivati s novim vlastima. Nedavno je njegov odvjetnik i

rekao da su Kutli ponudili slobodu u zamjenu za lažno optuživanje Pašalića. U Hrvatskoj sve više raste uvjerenje kako su optužbe protiv Pašalića upravo plod činjenice da ga se smatralo najsposobnijim čovjekom HDZ-a. To potvrđuju najnoviji strah vlasti da će Dražen Budiša biti promoviran kao novi vođa desnice u režiji Pašalića. Oni time pokazuju kako i sami razumiju da je Pašaliću stalo do Hrvatske, a ne do vlasti kao njima.

Treba li ipak spomenuti da je upravo na HDZ-ov prijedlog Sabor zahtijevao od Vlade da ustanovi 200 najbogatijih obitelji u Hrvatskoj. Naravno, vlada to nije učinila ne samo zato da bi stalno mogla ponavljati naučenu pjesmicu da je za sve kriv lopovluk HDZ-a. Da su to učinili bilo bi svima jasno ono što sam stalno upozoravao tijekom svojih gostovanja na hrvatskim radio programima u Australiji, pa i ovdje u Sydneyu - najbogatiji, dakle oni koji će sutra odlučivati o sudbini Hrvatske, su bivši komunisti, pogotovo komunistički direktori koji su i izvršili najveću pljačku Hrvatske prije nego što je HDZ uopće dobio vlast. Zbog pomirbe HDZ se nije obraćunao s njima.

"I dok se na sva zvona govori o pljački i otimačini onih bivših, - kaže Josip Jović, ovi sadašnji nesmetano nastavljaju istim putem. Dok se svi još uvijek bave Kutlom, događa nam se Goran Štrok. Njemu je onaj isti Linić već praktički darovao, i to protuzakonito (Otok života), nekoliko jadranskih hotela, od Rijeke do Dubrovnika, a Štrok grize i dalje i čini se kako je jedini pravi smisao Linićeva mandata osigurati tome bivšem vozaču automobila i sinu beogradskoga generala ispunjenje svih njegovih ambicija. Bolska Bretanida prodana je za dvadeset milijuna maraka, a dubrovački Excelsior za milijun maraka?! Linić je, čini se, ključna osoba u krajnjem sumnjivom poslu oko prodaje drugoga presudnog paketa dionica Hrvatskog telekoma, cijenu kojega će samo tijekom godinu dana platiti sami preplatnici, koji su još uz to sami izgradili cijelu infrastrukturu. Ali to njega puno ne zabrinjava jer će on svojoj mamici kupiti mobitel za 150 kuna, a na sve prigovore uzvraća: "Pa ne morate telefonirati." Slavko Linić je, tko zna za čiji račun, uz pregršt uvreda otjerao stranog ulagača u zadarsku duhansku industriju. Ministar Čačić, koji je u svojoj graditeljskoj karijeri iza sebe ostavio niz nedovršenih, a naplaćenih objekata, od Izraela preko

Murtera do Dubrovnika, koji je sada preuzeo praktički sve javne radove u zemlju, kupio je ovih dana usput dva hotela u Župi Dubrovačkoj."

Sjetimo se da je nedavno objavljen i to da Jakovčić ima tri stana i poslovni prostor u Puli, i uz to cijelo jedno selo, ostaje nam se zapitati: Jesu li svi oni koji su optuživali obitelj Tuđman za njihovo navodno bogatstvo, u stvari njih optuživali samo zbog toga što je dr. Tuđman Otac hrvatske države? Podsjetimo se i da Sabor nije želio udovoljiti zahtjevu Ankice Tuđman da osnuje komisiju koja će ustanoviti to navodno bogatstvo Tuđmanovih.

Ali vratimo se Bevandi. On kaže:

"Znam da ima još uvijek onih kojima odgovara izolacija Hrvatske. Međutim, izolacija i bodljikava žica na granici ne odgovara Hrvatskoj, i to je ono što ti krugovi ne mogu shvatiti. Svaki je rat u povijesti završio mirom i o tome možemo učiti iz svoje i iz povijesti drugih naroda. Ti koji me tako napadaju ili ne shvačaju ili se prave ludima. Ja stalno tražim da budu kažnjeni oni koji su krivi, i za agresiju i koji su krivi za zločine. Upravo na tome inzistiram da budu suđeni i konkretni Crnogorci, i konkretni Srbijanci, konkretni ljudi itd. Dakle, zalažem se da se individualizira krivnja."

Bevanda priča kao da su hrvatski biskupi i svi mi obične budale. On priča o izolaciji, a najveća moguća izolacija je biti sluga. Što imаш od toga kada gazdu možeš vidjeti samo kada te zvoncem pozove?

Bevanda se stalno zalaže da se krivnja individualizira. I doista je individualizirana. Za od njega, kao haaškog svjedoka, izmišljenu agresiju Hrvatske na BiH individualno su kažnjeni: general Blaškić s 45 godina robije, Kordić s 25, a Čerkez s 15. Današnja hrvatska vlast je upravo kada se vidjelo da je Blaškić osuđen za tu navodnu agresiju RH na BiH, i donijela Deklaraciju o suradnji s Haagom, s kojom je priznala nadležnost Haaga za akcije Bljesak i Oluja. Dakle, očita je bila želja današnjih hrvatskih vlasti da se nakon individualnog kažnjavanja generala Blaškića zbog navodne agresije RH na BiH, "individualizira" i krivnja zbog agresije RH na Republiku Srpsku Krajinu. S optužnicama Ademija i Gotovine, dočekali smo i ostvarenje te njihove želje.

Današnju vlast posebno brine potpisivanje povelje o suradnji HIP-a i HDZ-a. Boje se, kažu, ujedinjenja tih stranaka i imenovanja

Miroslava Tuđmana ili Andrije Hebranga novim predsjednikom. Boje se i približavanju Budiše tzv. desnici. Jednostavno rečeno boje se ujedinjenja hrvatske državotvornih snaga, jer iznad svega im je važna vlast. Zbog vlasti su pokazalo se spremni priznati etničko čišćenje jadnih nenaoružanih Srba iz po njima države RSK. Gubitak vlasti poteže i pitanje odgovornosti za sve to. Tuđman im je 1991. oprostio. Hoće li im biti oprošteno i drugi put?

Naravno, haaški bordel će neovisno od toga što je i pisanje u SAD u svezi s Olujom potvrdilo da se doista radi o dobro plaćenom bordelu, nastaviti svoj posao. Opet su na redu Hrvati iz BiH, bolje reći Hercegovine. Poslijе razbojničkih napada na hrvatsku banku, na redu su opet oni koji su najzaslužniji za očuvanje hrvatstva u BiH. Spominju se Valentin Čorić, bivši ministar policije Hrvatske Republike Herceg Bosne, Slobodan Praljak bivši zapovjednik HVO-a, i Zlatan Mijo Jelić, ratni zapovjednik vojne policije HVO-a i donedavni zapovjednik hrvatske vojne komponente u Vojsci Federacije. Spominju se i Stanko Sopta Baja i Ljubo Ćesić Rojs. Komentar oko mogućeg Soptinog odlaska u Haag sve govori: "Njegovu bi se odlasku ponajviše radovali međunarodni predstavnici u BiH. Oni Soptu doživljavaju kao tvrdog radikalista koji svoje stavove nameće Jelaviću i HDZ-u." Naime, već je odavno poznato da Haag služi i da se eliminiraju upravo oni koji su najveći protivnici dekroatizacije BiH, što i jest zadaća koju su dobili oni koji danas vedre i oblače u toj državi.

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmanu. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega

i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelju i rade samo takvi, zar ne?

Uništenjem hrvatstva u BiH, lakši će biti i obračun s Hrvatskom. A koliko su u tome uspješni pokazuju i rezultati. Od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Zašto govorim o uspješnosti svjetskih moćnika u tome? Moramo stalno imati na umu da je to plod njihovog djelovanja, jer su oni pomagali velikosrpsku agresiju na Hrvatsku i na BiH. Da to počinju uvidati i oni koji su nesvesno sudjelovali u tome pokazuje i nedavno pismo bivšeg šefa ureda OEŠ-a u Mostaru Daniela H. Simpsona mostarskom biskupu dr. Ratku Periću u kome on potvrđuje očiti činjenicu da je Međunarodna zajednica kolonizator BiH, I da su u njoj najugroženiji upravo Hrvati. Najnovije optužnice pokazuju da se politika međunarodne zajednice prema Hrvatima BiH ne mijenja iako su istupi Heryja Hydea, predsjednika Odbora za vanjsku politiku američkog Kongresa, kardinala Vinka Puljića i biskupa Ratka Perića u Kongresu uzdrmali Wolfganga Petritscha. Recimo i za Hydea je pravedni mir u BiH je dalje nego ikada, nametanje rješenja i dovođenje neželjenih ljudi na vlast nema potporu stanovnika regije, a loši rezultati međunarodne zajednice posljedica su opasnih, pretjeranih i neograničenih ovlasti visokog predstavnika. Hayde nije htio ni primiti Petritscha. Treba li uopće usporediti takav postupak g. Hydea, s odnosom današnjih hrvatskih vlasti prema Hrvatima BiH? Svima je jasno da hrvatske vlasti krše sam Ustav RH jer su po njemu dužne brinuti se o Hrvatima i u drugim državama, pa prema tome i o Hrvatima BiH.

Sjetimo se da je i kardinal Puljić rekao u američkom Kongresu da HDZ i Hrvatski narodni sabor i dalje uživaju podršku većine, no međunarodni predstavnici HNS tretiraju kao ekstremističku instituciju. Upozorio je da će se razočarani Hrvati u Hercegovini

okrenuti ekstremizmu, a oni iz Bosne potpuno iseliti ako ne dobiju jamstva da je BiH i njihova domovina. A upravo nas ovih dana predsjednik HDZ-a, dr. Ivo Sanader upozorava kako se sprema donošenje novog Ustava BiH, po kome bi Federacija BiH, dakle bošnjačko-hrvatski entitet, bio uređen kao građanska država. Drugim riječima Ustavom bi se osiguralo daljnje čišćenje BiH od Hrvata. Reakcije onih koji bi po Ustavu trebali dići svoj glas u Hrvatskoj nema, uostalom kao što ih nije bilo ni do sada. Umjesto svakog komentara takvog ponašanja današnjih hrvatskih vlasti najbolje je citirati predsjednika Bevandu: "Ja moram i provoditi hrvatski Ustav, čak sam dužan paziti da i drugi provode hrvatski Ustav." Da, i kada pomažu uništenju Hrvata BiH i kada daju Sloveniji hrvatski teritorij - provode Hrvatski ustav. Vjerovali ili ne. I dok Bevanda ponavlja floskulu o pogrešnoj politici bivših hrvatskih vlasti prema BiH, sve više i više će bivati jasnije da je upravo ta politika, koju sam na hrvatskim radio programima u Melbourneu krajem 1992. i početkom 1993. nazivao "politikom vlastitih teritorija", jedina moguća. Danas to znači stvaranje republika i Hrvata i Bošnjaka, pored već one srpskog naroda. Jedino republika hrvatskog naroda osigurava opstanak Hrvata u BiH. Oni koji to onemogućavaju pokazuju da im je i cilj nestanak Hrvata iz te države u kojoj bi sva tri naroda trebala biti jednakopravna.

REVIZIJA POVIJESTI ILI ISPRAVLJANJE NEISTINE?⁴⁶

U Zagrebu je prošlog tjedna predstavljeno englesko izdanje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" akademika Josipa Pečarića. Za čitatelje Doma i svijeta izdvajamo izlaganje autora s promocije knjige koja se na popularan način obračunava s mnogim tvrdnjama srpske propagandne mašinerije:

Govoreći u Starogradskoj vijećnici na skupu "Hrvatsko-srpski dijalog povjesničara" održanom u organizaciji Zaklade "Friedrich Naumann" hrvatski predsjednik Žepe Bevanda je rekao: «Prošlih je deset godina politika bezočno manipulirala poviješću. Povjesna znanost zloupotrebljavana je da bi nam se nametnula iskriviljena verzija proteklih događaja. Lagalo se i varalo u funkciji ostvarivanja političkih ciljeva. Zavedene su generacije mladih i posijano je sjeme mogućih budućih sukobljavanja. Svjedoci smo povijesnog revizionizma, negiranja činjenica, prekrajanja povijesti da bi se našlo opravданje za ono što se radilo».

Na AMAC mreži odmah je uslijedio i odgovarajući komentar:

«Za lažljivce je svatko lažljivac, za lupeže je svatko lupež, a za falsifikatore je svatko falsifikator, osim njih dakako. Oni su jedini čisti kao suza. Ovakve nerijetke pojave spadaju u područje psihopatologije, ali i psihopatologija je nemoćna da ih iskorijeni. Uvijek će biti onih koji će, iz istih razloga, urlati: držte looopova... Čitajući Bevandina mudrovanja o povijesti sine mi da je baš on najveći falsifikator. Njegove priče pred haaškim sudom spadaju u priče jedne razdražene ali ograničene pameti, koja se upravo radi svoje ograničenosti osvećuje stvarnoj istini.»

Laži, falsifikati i prijevare

I doista, sigurno je - do skora - najveća laž, falsifikat i prevara u prošlim deset godina bila tvrdnja o agresiji Republike Hrvatske na Bosnu i Hercegovinu. Laž, falsifikat i prevara koja je bila osnova za presudu od 45 godina generalu Blaškiću, 25 godina Kordiću i 15

⁴⁶ Prema tekstu u Domu i Svijetu, informativnom tjestnom prilogu za iseljenike Večernjeg lista, 22. listopada 2001.

godina Čerkezu. A svjedok na osnovu čijeg svjedočenja je sud u Haagu donio te presude je doista Žepe Bevanda.

Nedavno smo doživjeli još veću laž, falsifikat i prevaru. Sud u Haagu je preko optužnice generalu Gotovini optužio hrvatsku državu za agresiju i etničko čišćenje nekakve izmišljene države Republike Srpske Krajine. Tako nešto omogućila je sadašnja vlast, koja je poslije presude generalu Blaškiću, donijela Deklaraciju o suradnji sa sudom u Den Haagu, kojom su im predali nadležnost za operacije «Bljesak» i «Oluju». Očito, kada se u presudi Blaškiću materijaliziralo Bevandino svjedočenje, i stav cjelokupne «šestorke» o navodnoj agresiji RH na BiH, sada su omogućili i ostvarenje namjere svjetskih moćnika da se Hrvatska optuži i za agresiju na vlastiti teritorij. Pače, na teritorij koji je od UN-a proglašen okupiranim područjem RH, dakle područjem koji RH kao i svaka država ima pravo i dužnost oslobođiti.

Da to znaju i u Haagu, svjedoči i najnovija optužnica protiv Slobodana Miloševića. Haaški sud potvrdio je i u utorak objavio optužnicu protiv bivšeg jugoslavenskog predsjednika za zločine počinjene u Hrvatskoj tijekom 1991. i 1992. godine, kada je obavljao dužnost predsjednika Republike Srbije. Optužnica ga tereti da je osobno sudjelovao u "zajedničkom zločinačkom pothvatu" čiji je cilj bio "prisilno uklanjanje većine hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva iz oko trećine teritorija Republike Hrvatske za koji je planirao da postane dijelom nove države pod dominacijom Srba." Očito, sudu u Haagu okupirani hrvatski teritorij čas to i jeste, a čas je nekakva država RSK, već prema tome kako im odgovara. Ali jasno je, genocidan hrvatski narod nije smio oduprijeti se onome za što optužuju Miloševića. Za genocid Miloševića ne optužuju. Ne optužuju ga čak ni za agresiju na Hrvatsku. Bilo bi previše s obzirom na pomoć koju su Miloševiću pružali ti isti koji sada preko Haaga sude Hrvatskoj. Tako je Hrvatska agresor na RSK, ali Miloševićeva država nije agresor na Hrvatsku.

Napomenimo također da ova hrvatska vlast kroz suđenje generalu Norcu pokušava «dokazati» tvrdnju svjetskih moćnika o «građanskom ratu» u Hrvatskoj. Upravo danas se u Hrvatskom Saboru donosi promjena Dana državnosti samo zato da bi da bi

udovoljio tvrdnjama svjetskih moćnika o navodnom gradanskom ratu u Hrvatskoj.

Tuđmanova ratna mašinerija

Bevanda je to najavio i osobno kada je neposredno nakon izbora *Der Spiegelu* rekao: "Tuđman je prebrojavao brodove flote hrvatskih kraljeva ranog srednjeg vijeka i uopće nije primjetio da je njegova ratna mašinerija podlegla srpskoj armiji." Ili kada je novosadskom dnevnom listu *Vojvodina* za Domovinski rat rekao da je «na djelu bila pogrešna politika koja je počivala na ideji kako na ruševinama Jugoslavije treba stvarati veliku Hrvatsku i veliku Srbiju.» Tuđmanova ratna mašinerija podlegla je srpskoj armiji. Toliko neistina u samo jednoj jedinoj rečenici. Toliko laži i prevara. Tuđmanova ratna mašinerija treba osnažiti onu velikosrpsku tvrdnju o «nenaružanom srpskom narodu». Tuđmanova ratna mašinerija i ideja o stvaranju velike Hrvatske. Taman posla da je Hrvatska bila razoružana od Račanovih komunista. Taman posla da je svijet kroz «embargo na uvoz oružja» u stvari izručio Hrvate velikosrpskom genocidu. Toga sve po Bevandi nema. Po njemu je Tuđman imao ogromnu ratnu mašineriju s kojom je planirao stvoriti veliku Hrvatsku. A onda je samo po sebi jasno da je izvršio i agresiju RH na RSK. U ostalom, sjetimo se zašto se Bevanda obradovao odvođenju Miloševića u Haag. Rekao je kako će sada biti lakše hapsiti i po Hrvatskoj. Je li mislio samo na generale i hrvatske ratnike, ili i na povjesničare, ne znam. Do sada su, koliko ja znam, jedino ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest privodili na informativni razgovor. Bilo kako bilo, jasno je zašto je naš amacovac govorio o psihopatologiji.

Komunisti su voljeli zatvarati ljude i zbog tzv. verbalnog delikta. Jučer u Saboru premijer Račan nam je najavio nešto slično i danas, ali kroz moderniju formulaciju tzv. «govora mržnje». Vjerojatno ne misli na spomenute Bevandine izjave, ili pak tekstove režimskih novinara. A da i ne govorimo o filmu «Oluja nad Krajinom», koji je – vjerovali ili ne – finansiralo i Ministarstvo kulture ove države. Ispada da je jedina dozvoljena mržnja bila i ostala: mržna prema svemu što je hrvatsko.

Bevandine istine

Bevandina izjava je samo kamenčić u lažnom prikazivanju najnovije hrvatske povijesti. Jer Hrvatska samo kao agresor može biti vraćena na istok, tj. postati dio Balkanje/Zapadnog Balkana ili kako već nazivaju tu novu Jugoslaviju. Tamo mogu biti vraćeni samo Hrvati kao genocidni narod, jer samo genocidan narod ne oslobađa svoja okupirana područja, već vrši agresiju i etničko čišćenje. A u vrijeme kada su komunisti prvi put vladali Hrvatskom nezamjenjiva je bila uloga srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Bevandi je ta povijest točna. Ne daj Bože da bi komunisti lagali i varali. Ne daj Bože da bi oni skrivali istinu o Bleiburgu i Križnom putu. To se nama samo pričinilo. Jer, kako tvrde dr. Milan Bulajić, direktor Muzeja genocida iz Beograda i Žepe Bevanda, predsjednik RH, radi se o istorijskom/povijesnom revizionizmu. Bulajić je o tome pisao u knjizi s kojom polemiziram, a Bevanda to ponavlja kao dobar učenik. Kada je već Carla del Ponte učenica dr. Milana Bulajića, to mora biti i njen pomoćni šerif.

Čini mi se da je moj amacovac dobranamjeran kada dalje kaže «Žepe Bevanda vjerojatno nikad nije pročitao ni slova na tragovima srpskih neistina o nama, niti išta zna o suvremenim kontraverzama u hrvatskoj i srpskoj historiografiji. On ima svoju istinu, jer stvarna povijesna istina osvijetlila bi tmine njegovog moralnog vakuma i zadavila bi ga»

Meni se čini da je Bevanda pročitao puno toga, ali «svoju istinu» je formirao prema zahtjevima svjetskih moćnika.

Projekt Hrvata Australije

No ako Bevanda nije iskusio gorke plodove srpskih laži i prijevara, na svojoj su koži njihovo djelovanje iskusili mnogi Hrvati Australije. Ova knjiga je u stvari njihovo djelo. Prije svih g. Blaga Perića iz Sydneysa. Perić nije završio velike škole. Možda čak ni srednju. Ali cijeli svoj život je posvetio borbi za Hrvatsku. Pročitao je i mnogo knjiga o toj borbi. Sudjeluje na hrvatskim radnjima u Australiji. Recimo, na primjer, da je sam u nekoliko posljednjih godina osmislio i organizirao razne akcije na kojima je sakupio preko 100.000 AUD pomoći za Hrvatsku i BiH. I sam sam se odlučio

krenuti u ovu akciju, upravo stoga što sam bio uvjeren da će ona biti uspješna samo zato što je duša akcije bio g. Perić.

Hrvati Australije žele da se njihova akcija nastavi tako što će se novac od prodaje iskoristiti isključivo za promocije, distribuciju i dotiskivanje ove knjige. Oni se nadaju da će se tako ona pojaviti u knjižnicama diljem svijeta. Da će je dobiti svi oni koji trebaju, bilo to političari, povjesničari ili razne udruge. A sve sa željom da se bar malo ublaži velikosrpska propaganda kojoj je hrvatski narod bio izložen kroz cijelo prošlo stoljeće, a i dulje. Ja sam se osobno odrekao bilo kakve materijalne koristi od ove «njihove» knjige. Što misli o svemu ovome današnja vlast je najbolje pokazala kada se nije htjela uključiti u ovu akciju australskih Hrvata ustupajući nam Starogradsku vijećnicu za ovu promociju.

A prirodno bi bilo da hrvatska vlast sudjeluje u ovoj akciji. I ne samo u njoj. Trebale bi biti prevedene mnoge druge knjige koje bi Bevanda vjerojatno svrstao u revizionističke. A nema ništa logičnije od toga kako lažnu povijest koji su pisali komunisti treba revidirati. To je znanost, a nova otkrića dovode do promjena. To očito ne znaju samo «povjesničari» tipa Bulajića, Bevande, Ive Goldsteina i sličnih. Njima se u znanosti ništa ne može mijenjati. Ako nešto i otkriješ onda si revizionist. Bolje je reći, po njima se ništa ne smije mijenjati, osim najslavnijih deset godina u hrvatskoj povijesti: deset Tuđmanovih godina.

A kada su u pitanju istraživanja ratnih žrtava dopustite mi samo da spomenem knjige dr. Dizdara, gde Ljubice Štefan i dr. Josipa Jurčevića. Kamo sreće da su one već prevedene na svjetske jezike. Igrom slučaja moja jest. Možda zato što se radi o publicističkom djelu, polemici s knjigama dr. Bulajića, a ne o znanstvenim knjigama kakve jesu njihove. Vjerojatnije je to samo zato što su moj verbalni dvoboje s dr. Bulajićem za radio Slobodna Europa slušali Hrvati Australije.

Rame uz rame s Cohenom

Inače, dr. Bulajić je jednom za moju knjigu i knjigu «Srpski tajni rat» Philipa Cohena nazvao najantisrpskijim knjigama napisanim u povijesti. Drugom zgodom je rekao da onaj tko pročita moju knjigu dobije želju da odmah ubije jednog Srbinu. Poglavlje

njegove nove knjige zove se «Ideologija genocida Cohen-Pečarić». Njegova lista najantisrpskih knjiga proširena je na srpskoj televiziji. Tamo je prikazana emisija o dvije takve knjige hrvatskih autora. Jedna je bila: Srpski mit o Jasenovcu. Završili su emisiju tvrdeći da će me optužiti Haagu kao ratnog zločinca: «zbog iskrivljavanja istorijske istine». Kada je *Feral Tribune* napao Hrvatski institut za povijest opet su kao argument potegli dvije knjige. I opet je jedna bila Srpski mit o Jasenovcu.

Australski Hrvati se nadaju da će se njihovoj akciji pridružiti i Hrvati u Hrvatskoj i diljem svijeta. Nadaju se i da će oni koji to mogu, kupiti primjerak knjige i poslati ga nekome u svijetu. Tako je g. Pero Bošnjak iz Melbournea svoj primjerak već poslao gđi Carli del Ponte. Ona mu se i uredno zahvalila na tome.

2002.

18 novih Pravednika među narodima

PROGLAŠENA PRAVEDNICOM DESET GODINA NAKON SMRTI⁴⁷

U svojoj knjizi «Stepinac i Židovi», Zagreb 1998. hrvatska pravednica Ljubica Štefan kaže: «*Po spašavanju Židova u Europi tijekom Drugog svjetskog rata, Hrvati stoje u samom vrhu. (...) Broj Hrvata pravednika trebao bi biti i nekoliko puta veći.*» Slučajno ili ne, od pojave ove knjige, u kojoj ona navodi 70 hrvatskih Pravednika, proglašeno je 27 novih Pravednika, otprilike onoliko koliko ih je bilo do stvaranja hrvatske države. Tako je 29. siječnja 2002. godine u Geodetskoj tehničkoj školi u Zagrebu proglašeno 18 novih *Pravednika* među narodima. Među njima i Agata Gjerek, koja je spasila Slavka Goldsteina. Proglašena je *Pravednicom* 57 godina nakon svršetka Drugog svjetskog rata i 10 nakon smrti!

Na žalost, na samoj svečanosti moglo se čuti i neistinitih tvrdnji. Tako predsjednik Bevanda tvrdi: «U posljednjih deset godina se tvrdilo da su u Jasenovcu zatvarani i ubijani samo oni koji su se borili protiv režima.» Avi Beker, glavni tajnik Svjetskog židovskog

⁴⁷ Prema tekstu iz *Hrvatskog slova*, 8. veljače 2002. Vidjeti i knjigu *Brani li Goldstein NDH?*

kongresa: «U Hrvatskoj je počinjen zločin na Židovima gori nego u svim ostalim nacističkim državama u kojima Nijemci nisu bili izravno na vlasti.» Slavko Goldstein: «I Katolička crkva spašavala je Židove, no nitko od njih nije riskirao vlastiti život.»

U stvari, Bevandi, i ne samo njemu, ne svida se što se u zadnjih deset godina smjelo reći da se u Jasenovac nije išlo samo zato što si Srbin, Rom ili Židov, nego da se išlo i zbog razloga zbog kojih bi se išlo u zatvor u svim državama na svijetu. A u vrijeme Drugog svjetskog rata u nekim državama išli su u logore i stradali pripadnici naroda koji nisu bili oružje na te države (napr. SAD, Australija). Zato i nije čudno što se u knjizi Iva Goldsteina «Holokaust u Zagrebu», Zagreb, 2002., koju je promovirao upravo Bevanda, uopće ne uzima u obzir činjenica da je NDH država u nastajanju koja je odmah suočena s četničkom i partizanskom pobunom. Bevanda spominje opet deset posljednjih godina, jer pjevajući pjesmu «Po šumama i gorama» želi istaći prednost komunističke Jugoslavije u kojoj se tek poslije 41 godinu (šest godina poslije Titove smrti!) Slavko Goldstein usudio reći da je Katolička crkva spašavala Židove. Goldstein čak naziva revizionistima sve one koji su učinili da se mijenja povijest nastala u tim «divnim» vremenima. Na primjer, Juru Krišta, jer se u njegovoj knjizi «Katolička crkva i Nezavisna Država Hrvatska 1941. – 1945.», Zagreb, 1998. mogu naći i ovakve činjenice:

«U izješću od 13. ožujka 1943. Marcone ne samo da veli kako mu je Pavelić 'uvijek obećao da će poštivati Židove koji su postali katolici ili su vjenčani s katolicima', nego se čak suprotstavio njemačkom veleposlaniku u Hrvatskoj S. Kascheu 'da on [Pavelić] ne namjerava proganjati pokrštene Židove, budući da je već dao jamstva u tom smislu predstavniku Svetе Stolice pri episkopatu'. U tom je kontekstu njemački veleposlanik u NDH S. Kasche navodno uzviknuo: 'Sveta Stolica počinje postajati previše jaka u Hrvatskoj; želim vidjeti hoće li ovaj put pobijediti ona ili ja', na što je Marcone nadodao: 'Molim Gospodina da Poglavniku udijeli snagu da izdrži'. Marcone je 10. svibnja 1943. izvjestio kardinala Maglionea kako je Artuković 'izjavio da je čvrsto branio Židove pred Himmlerom, ali mogao je ishoditi samo da budu pošteđeni mješoviti brakovi'.“

U Srbiji pobijeno 94 posto Židova

Nijemci nisu bili izravno na vlasti pa je u NDH ubijeno između 75 posto i 80 posto Židova. Žali li i Becker što nisu bili Nijemci izravno na vlasti, bar onako kao u Nedićevoj Srbiji gdje je po Yad Vashemu ubijeno 94 posto Židova? Ili vjeruje da je Hitler bio toliko nemoćan u NDH, pa to nije rezultat njegove politike?

Hrvatski jugonostalgičari željeli bi da ih je u tom postotku ubijeno i u NDH jer bi im to omogućilo uspješniju obranu Jugoslavije. Zato je jasno da Goldsteini žeće Hitlerovu protužidovsku politiku pripisati i Hrvatima.

Ipak, Goldstein u knjizi, tu i tamo, kaže nešto odudara od toga (str. 595.): *Na protužidovske postupke bitno je utjecao primjer Trećeg Reicha te nazočnost njegovih predstavnika na teritoriju NDH. Nacisti su i u drugim zemljama, saveznicama Trećeg Reicha koje su imale veću ili manju autonomiju, bili snažno prisutni kako bi utjecali na postupke prema Židovima (u Italiji, Mađarskoj, Rumunjskoj, Bugarskoj, Slovačkoj i neokupiranom dijelu Francuske). Sve su tamošnje vlade samostalno uvodile razne protužidovske mjere, neke i vrlo rigorozne (Rumunjska, Slovačka), ali kada su njemački nacisti zatražili da se Židovi deportiraju u SS-ovske logore smrti – sve su se te vlade suprotstavljale, neke sa stanovitim zakašnjenjem (Slovačka), neke s kompromisnim nagodbama (Bugarska), a neke do kraja odlučno (Finska, Danska, Italija). Jedino se ustasha vlast u NDH nije ni trenutka suprotstavila, naprotiv.*

Istina, zadnja rečenica pokazuje «nerazumijevanje» činjenice koju su uzgred spomenuli u knjizi od 700 stranica o tome da su Nijemci ti koji vlastima prepuštaju i potom u ljeto 1942. godine oduzimaju «rješavanje židovskog pitanja», očito nezadovoljni kako je to vlast činila. Knjiga daje niz podataka o njemačkom nezadovoljstvu.

Goldstein piše: *Istina je da je gotovo svatko od njih (ministri, op. J.P.) imao «svoga» Židova za kojega se zauzimao i koji je uspio doživjeti 1945. godinu, ali na ubijanja tisuća drugih Židova nije reagirao ili je u njima spremno sudjelovao.* Naravno, ne piše jesu li svi ministri vlada drugih država spasili nekog «svoga» Židova, što bi bila logična usporedba. Recimo, u Nedićevoj Srbiji.

Pogledajmo kako se u knjizi, spominje Pavelić: «*Pavelić je osobno zahtijevao da se s portugalskim konzulom »židovom Aleksandrom Ehrmannom ima postupiti kao s predstavnikom Portugala u našoj državi*». Pa ipak, Ehrmann zbog toga nije bio oslobođen davanja kontribucije (str. 136.). Poglavnikov ured, gdje se većina upućenih molbi konačno rješavala, uputio je tijekom rujna 1941. godine četiri popisa zagrebačkih Židova Ravnateljstvu za javni red i sigurnost (na ruke Eugena Dide Kvaternika) kojima će se možda dodijeliti arijska prava ili dozvola boravka i rada, te se stoga do daljnjeva izuzimaju od mjera koje su određene za Židove. Arijska prava s tih popisa dobila su 23 Židova, od kojih trojica s obitelji, a svi ostali dobili su «dozvolu boravka i rada» - ukupno njih 400, od kojih 47 zajedno s obitelji, dakle sveukupno preko 500 osoba (str. 136-137.).

Ante Pavelić je posredovanjem doglavnika Ademage Mešića dodijelio arijska prava bivšem direktoru Srednje tehničke škole Erichu Aleksanderu (1868) i njegovim potomcima (str. 138.). Čak ni pozitivno mišljenje poglavnikova ureda nije uvijek značio spas, jer se događalo da se ustaše na taj dokument nisu obazirale te bi vlasnika potjerale u logor (str. 138.).

Karakterističan je i slučaj Oskara Sachsa, bivšeg odyjetnika u Zlataru, koji se po osnivanju NDH preselio u Zagreb, u sjeverni dio grada, u Jurjevsку ulicu 20. Budući da se tridesetih godina angažirao u prebacivanju novca ustašama u Italiju, Pavelić mu je osobno garantirao sigurnost i «arijska prava». Unatoč tome, na Sachsov stan bacio je oko jedan ustaški funkcijonер, te je Sachs deportiran. Potom se opet vratio kući, sudske zahtijevao povratak stana, čak se u travnju 1942. i pokrstio, ali je konačno ipak otpremljen u Staru Gradišku i tamo ubijen u travnju 1943. godine (str. 265.).

I sam Pavelić imao je među Židovima svoje favorite: uredio je da vlasnik vile na Tuškanu u koju se on osobno uselio mirno preko Italije izbjegne u Švicarsku. Rodbina njegove supruge, Weinbergerovi, dobili su u ljeto 1941. putovnice s kojima su se preko Švicarske domogli Amerike. Godinama je štitio Aleksandra Kleina,... (str. 623.)

Nezahvalnost bez granica

Napomenimo i to kako Goldstein u knjizi uopće ne spominje činjenicu da je u «akciji suzbijanja endemskog sifilisa» u Bosni, a u stvari akcija spašavanja židovskih liječnika i njihovih obitelji iz Zagreba, sudjelovalo ministarstvo zdravstva, na čelu s ministrom dr. Ivanom Petrićem, kao i Pavelićev osobni liječnik dr. Mile Budak, te dr. Stanko Sielski, dr. Ivan Raguž ili dr. Berislav Borčić ili pak da o onima koji su otišli u partizane nisu izvještavali vlasti i tako spašavali njihove obitelji (vidjeti spomenutu knjigu Lj. Štefan, str. 42-45.). Nameće se pitanje je li se doista moglo od ustaških vlasti sakriti nestanak šezdesetak liječnika, ili se to moralio sakriti od Nijemaca.

Slavko Goldstein dobro zna da je neistinita njegova tvrdnja da nitko iz Katoličke crkve nije riskirao vlastiti život spašavajući Židove jer se u knjizi, čiji je suautor, navodi (str. 628) kako je *Pravednik među narodima* 1965. godine postao svećenik iz Ščitarjeva (pokraj Velike Gorice) Dragutin Jesih. Zašto se ne kaže više, očito je iz knjige gde Štefan (str. 51.):

Na preporuku nadbiskupa Stepinca župnik u Ščitarjevu Dragutin Jesih primio je u zgradu župnog ureda nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji. O tome za naše novine kaže čak Dan Baram (Goldstein ga uopće ne spominje!, J.P.) iz Izraela: „Poznajem nekoliko obitelji koje je Stepinac osobno spasio, a među spašenima je i moja obitelj.“ (...) Cijela obitelj, po kazivanju navedenog, Stepinčevom pomoću promjenila je prezime u Radičević. Koliko je Židova bilo u Ščitarjevu nepoznato je. Živjeli su slobodno, izlazili na ulicu, išli u polje, seljaci su znali tko su, sjećaju ih se i danas. Kada je koncem 1944. župnik Jesih ubijen, seljaci su ih prebacili u Sv. Klaru industrijalcu Franji i supruzi Leli Sopianac (napomenimo da je 1995. Pravednik postao Franjo, a 1997. i Ivan i Lela Sopianac.). Svi su preživjeli rat, ima ih još u Izraelu i Švicarskoj. No, nitko od navedenih nije Yad Vashemu pisao o svom spasitelju Stepincu.

U knjizi gde Štefan pokazuje se da je nadbiskup Stepinac doista bio u opasnosti, ali nezahvalnost nema granica!

Zamjenik ministra prosvjete i sporta je na svečanosti izjavio «Naši nastavnici se educiraju i od slijedeće jeseni u svakoj školskoj godini jedan dan će biti posvećen samo holokaustu.» Ako je suditi

po onom što smo čuli na svečanosti, očito je da najavljuje ponovno učenje dviju povijesti: neistinite u školi i istinite u obitelji. Hoće li ponovo netko ići u zatvor samo zato što pokaže da zna i ovu drugu?

PISMO GLASU KONCILA⁴⁸

U «Glasu Koncila», 3. ožujka komentirao sam Goldsteinov stav po kome je neistina nešto posve legitimno i poželjno, i da svaki poziv da se u medijima ne služe lažima naziva pozivom na cenzuru. Naime, on je nazvao: «Bozanićevim pozivom na cenzuru» nadbiskupove riječi: "Laži mogu tek nakratko ostaviti dojam da su istinite, posebno ako im je za to dan javni prostor."

Tko je tada mogao pomisliti da čemo stav sličan Goldsteinovom čuti i od predsjednika države. Naime, ("Glas Koncila", 14. travnja): "Ured predsjednika RH ponovno ističe kako predsjednik Republike Hrvatske Žepe Bevanda svojim istupima ni u kojem slučaju nije dovodio u pitanje sudsku odluku, a gospodin Željko Olujić u svojem tekstu namjerno iznosi neistinu i grubo manipulira činjenicama. Naime, g. Olujić vrlo dobro zna da je predsjednik Bevanda samo pozvao one koji se smatraju oklevetanim nekom iznesenom neistinom, da zatraže naknadu od 1 kune kao moralnu zadovoljštinu..." Dakle prema Uredu, predsjednik ne tvrdi izravno to što tvrdi Goldstein, ali se - suprotno nadbiskupu Bozaniću – ipak zalaže za upotrebu laži u novinarstvu. Mogu o vama napisati bilo koju laž, a Predsjednik traži da zatražite za to 1 kn. To je doista zorno ilustrirao na slučaju "Feral Tribunea" i Željka Olujića. U "Feralu" su lažno interpretirali Olujićev tekst i lažno ga proglašili antisemitom, a Predsjednik države je pohitao dati podršku "Feralu". I baš taj strašan primjer uzeo kao povod za ovakav zahtjev.

Kako je to "Feral" oklevetao Olujića optužujući ga lažno za antisemitizam? Olujić je, naime, 7. prosinca 1993. godine u "Slobodnoj Dalmaciji" napisao:

"Komunizam, fašizam i nacizam neželjena su djeca istog oca: demokratskoga kapitalizma. Papa je Lav XIII. u enciklici 'Rerum novarum' još 1891. g. ukazivao na krvavost kapitalizma i opasnost od krvava revolte. Negdje je to planulo kao komunizam. U zemljama koje su bile nezadovoljne svojim položajem nastao je fašizam i nacizam. Tu se nije radilo samo o nezadovoljnim i gladnim, nego i

⁴⁸ Prema knjizi *Brani li GoldsteinNDH?*.

nacionalno poniženim masama. Jedino se u Italiji tražilo, zapravo, ‘kruha preko pogače’.”

Dakle, komunizam, fašizam i nacizam su djeca demokratskog kapitalizma, pa je jasno tko je taj koji je učinio da na vlast dođu Hitler, Mussolini ... Očito Olujić nije rekao da su Židovi krivi što su u nekim zemljama bili nezadovoljni svojim položajem, tj. da su oni ti koji su u svijetu uveli demokratski kapitalizam. Olujić nastavlja:

“Svijet nije počeo tzv. holokaustom. Mi nismo dužni Židovima išta a najmanje zato što smo fašisti, jer smo uvijek upravo protiv fašizma bili. Nismo ni neoustaše, jer se naš narod upravo naivno vezuje za zapadnu demokraciju. Pravi je uzrok holokausta ili kako bi to g. Ivin kazao, fašizma u kapitalizmu i tzv. demokraciji jer su oni izludjeli neke narode pljačkom i vrijedanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera, Mussolinija.”

Što radi Viktor Ivančić u tekstu “Glasovir za arijevsku Hrvatsku”, «Feral Tribune», 27. prosinca 1993. godine? Prvo izbacuje iz zadnje rečenice tvrdnju da je uzrok holokausta “u kapitalizmu i tzv. demokraciji”, a potom iza riječi “oni” dodaje “(Židovi)”. Ta se konstrukcija posebno izvlači i postaje:

“Željko Olujić: ‘Pravi je uzrok holokausta jer su oni (Židovi) izludjeli neke narode pljačkom i vrijedanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera i Mussolinija’”

Nema sumnje da je autor ove tvrdnje Ivančić, a ne Olujić, kao i to da je konstrukcija trebala poslužiti da se Olujić optuži za antisemitizam! U normalnom svijetu tako nešto bi doživjelo sveopću osudu i zgražanje. A kod nas se dogodilo sasvim obratno – nije kriv onaj koji je lažno interpretirao Olujićev tekst. Vjerovali ili ne – kriv je Olujić što je tužio “Feral” i dobio spor.

U “Feralu” je 9. ožujka tiskana i Bevandina izjava pod naslovom “Udaljavanje od Europe” koju dajem u cjelini da bi mogli usporediti tu izjavu s onim što tvrdi Ured predsjednika:

“Držim kako je sloboda javne riječi jedan od temelja demokracije, ali i jedan od uvjeta našeg ulaska u Europu. Više sam puta rekao, a i sada kažem, kako bismo trebali težiti stvaranju društva u kojemu se onoga koji ne dijeli naše mišljenje neće proglašavati neprijateljem, već naprosto onim tko drugačije misli. Moramo steći naviku slušati, ali i čuti svako mišljenje – bez obzira slagalo se ono

s našim vlastitim ili ne, i to bez ikakvog antagoniziranja i demoniziranja. (Kakvog smisla ima ova priča u slučaju kada netko koristi laž? Misli li Bevanda da je lažno prekrajanje nečije izjave jedan od temelja demokracije i jedan od uvjeta našeg ulaska u Europu? Moramo li doista steći naviku slušati nečije laži? Zar baš – suprotno tome – ne bi bilo logično da baš predsjednik države digne svoj glas protiv laži na isti način na koji je to učinio zagrebački nadbiskup? Op. J.P.) Smatram da mora postojati zakon koji će sankcionirati iznošenje laži i vrijedanja na bilo kojoj osnovi, ali isto tako mislim da se ne smije visokim novčanim kaznama sankcionirati onog koji samo misli različito. (Ovdje Bevanda razdvaja laž od različitog mišljenja, a njegov Ured tvrdi nešto posve drugo. Naime, on ovđe govori da se visokim novčanim kaznama ne smije sankcionirati onog koji samo misli različito, a Ured tvrdi da je on “samo” pozvao one koji se smatraju oklevetanim nekom iznesenom neistinom, da zatraže naknadu od 1 kune kao moralnu zadovoljštinu. Je li Bevanda promijenio svoje mišljenje? Nije ni važno jer ne bi bilo prvi put, ali je sigurno da njegov Ured govori neistinu kad kaže da je on rekao “samo” ono što oni tvrde. Op. J. P.). Bilo bi najbolje kada bi tiraža i uopće opstanak novina, ali i ostalih medija, ovisila o čitateljima i prodanim primjerima – odnosno o sudu javnosti. (Točno, ali kako da ta javnost zna što je istina a što laž kad se Predsjednik praktično zalaže za nesankcioniranje laži, op. J.P.). Ako pak znamo da se u prošlosti koristio ‘verbalni delikt’ kako bi se nekog kaznilo i osudilo, a nakon toga i institut ‘duševne boli’ kako bi se visokim novčanim naknadama nekog financijski ugrozilo, smatram kako na tim greškama treba učiti i ne ponavljati ih. (Predsjedniku nije strašno da se nekoga lažno optuži za antisemitizam. Zar on zaista misli da je to istovjetno s verbalnim deliktom? Op. J.P.). Zakoni koji se tiču medija moraju biti temeljeni na demokratskim standardima europskih zemalja, kako bi Hrvatska konačno dokazala da je na pravome putu k Europi, no na žalost ovakvi primjeri, kao što je presuda *Feralu*, nas samo udaljavaju s tog puta”. (U tom svijetu je itekako presuda kao ova “Feralu” nešto uobičajeno. Neuobičajeno je kad predsjednik države na ovakav način daje podršku listu koji lažno prekraja nečije riječi. Op. J.P.)

Dakle, očito je da se za Ured predsjednika RH može reći da «namjerno iznosi neistinu i grubo manipulira činjenicama.» A njihova tvrdnja da «takav istup predsjednika Bevande zasigurno nije miješanje u pravosuđe» je možda točna. Taj istup je miješanje u moral hrvatskih ljudi kojima je laž nešto ružno. Strašan je primjer kada se predsjednik države zauzme za novine u slučaju kada je evidentna njihova upotreba laži i to neposredno poslije izjave zagrebačkog nadbiskupa o davanju javnog prostora lažima.

KRONIKA CRVENO-ŽUTE HRVATSKE⁴⁹

Knjiga jednog od vodećih hrvatskih komentatora i kolumnista Joška Čelana «Trećejanuarska Hrvatska» već svojim naslovom govori da Hrvatska poslije 3. siječnja 2000. nije hrvatska Hrvatska već nekakva drugačija nehrvatska Hrvatska. To je Hrvatska koja nije ni trećesiječanska već *trećejanuarska*. Dakle već samim naslovom Čelan nam ukazuje na činjenicu da trećejanuarska vlast u Hrvatskoj sprovodi više interesa onih koji su izvršili agresiju na našu domovinu nego hrvatske interese. Ne čudi onda što Čelan svoju knjigu posvećuje «hrvatskome generalu, osloboditelju i branitelju nacionalnoga dostojanstva generalu Anti Gotovini».

Ako hoćemo ukratko reći kakav je značaj ove knjige dovoljno je pročitati ono što piše na unutrašnjoj stranici naslovnice: «Ova knjiga cijelovita je kronika liberal-komunističke ili crveno-žute trećejanuarske Hrvatske, onakve kakve je proistekla iz općih parlamentarnih izbora 3. siječnja 2000. godine. Obuhvaća, dakle, gotovo dvije i pol godine hrvatske povijesti i to onakve za kakvu smo se nadali, pače i bili čvrsto uvjereni, da se ne može više ponoviti.»

Knjiga je doista tako cijelovita kronika da će sigurno biti nezaobilazno vrelo onima koji će sutra pisati povijest ovog vremena. To izravno proizlazi i iz opaske Milana Jajčinovića koja je dana na poledini knjige i koja doista pogada u bit pisanja Joška Čelana. Naime, Jajčinović kaže da je Čelan «jedan od najtemeljitijih hrvatskih mnemoista (pamtitelja)»! To već možemo vidjeti kada pogledamo kazalo imena u knjizi i konstatiramo da su dva najspominjanija imena: Žepe Bevanda (spominje se na više od 60 stranica) i Ivica Račan (spominje se na 37 stranica). Zar naslov knjige nije adekvatan ako se zna da je hrvatski narod predsjednicima ovakve države i vlade dao «trećejanuarsku» imena: Stevan i Jovica? Na četvrtom mjestu je George Soros što nam sugerira i tko su oni čije naloge izvršavaju i Jovica i Stevan.

Naravno, ne čudi što je Bevanda toliko često spominjan. On je doista izrazita suprotnost Franju Tuđmanu za koga Joško Čelan još

⁴⁹ Prema govoru na promociji knjige u Zagrebu i tekstu iz *Hrvatskog slova*, 5. srpnja 2002.

19. siječnja 2000. u tekstu *Go ahead Žepe* kaže da je možda zadnji stvarni hrvatski predsjednik. I doista, poslije predsjednika kojim se ponosimo dobili smo onog kakvog nikada nije imao niti jedan narod u povijesti. Jer nikada nije zabilježeno, niti će biti da je za predsjednika izabran čovjek koji je lažno svjedočio protiv svoje države. A Čelan upozorava na to već 19. siječnja, pa potom 26. siječnja 2000., dakle prije drugog kruga predsjedničkih izbora. To je predsjednik koji je »dilao« sa strogo povjerljivim dokumentima i davao ih sudu u Haagu sve u cilju da se njegova država lažno optuži za agresiju na drugu državu. Svi ovdje znamo što je sve on radio pa je najbolje da pogledamo ponešto od onoga što o ovom – kako kaže u Predgovoru Josip Jović – čovjeku mutne prošlosti, problematičnog morala i još problematičnijih sposobnosti - piše mnemoist Joško Čelan.

U tekstu *Europredsjednik* Čelan piše: »U tom smislu u zraku sam ulovio Bevandinu izjavu kako će Hrvatska sa 'susjednim državama razvijati takve odnose koji će biti preduvjet za ulazak u Europsku uniju'. Što bi to imalo značiti? Meni je odmah u glavi zazvonila njegova predizborna izjava berlinskom 'Die Tageszeitungu' koju nitko nije uočio: 'Najprije želim prekinuti izolaciju i Tuđmanovu politiku prevladati unutar zemlje. Tada bi mogla napredovati integracija Hrvatske na Balkanu.' Hoćemo li doista u Bruxelles putovati via Beograd, Sofiju i Tirana?!» O onome što je danas svima jasno Čelan je upozoravao još tada, ili kako kaže Jović »u svom prepoznatljivom stilu i metodi analitičnosti, konkretnosti, angažiranosti, otvorenosti i polemičnosti među prvima je koji su upozoravali na sve ove razorne procese od samoga njihova početka».

O srljanju u tzv. Zapadni Balkan ili Balkaniju Čelan je pisao u više navrata. U tekstu *Put na Balkan posut je lažima* objavljen je 25. ožujka 2000. a u njemu je priča o »crnom telefonu« kojim su navodno izravno komunicirali Tuđman i Milošević, a u tekstu *Dobar dan, Jugoslavijo!* piše o posjeti Milana Panića Bevandi, kada je Panić potvrdio »da je hrvatski predsjednik skoro za ujedinjenje Jugoslavije». Ne čudi onda ni Bevandaevu oduševljenje s dolaskom Koštinice na vlast, što komentira Čelan u tekstu *Kronika permanentne izdaje*: »Među prvima koji su pojurili da ih se povuče

za nos bio je naš nadrealni predsjednik Žepe Bevanda. 'Koštunica je legalist, legitimist i nationalist', kazao je, na trajnu uspomenu i kao dokaz političke rasudne moći, Bevanda u svojoj famoznoj izjavi inače omraženoj Slobodnoj Dalmaciji, 'ali njegov nacionalizam ne može biti opasan za susjede!'

Pišući o izborima i hrvatskom referendumu u BiH Čelan piše: «Predsjednik Bevanda tek je za nijansu upristojio svoj kroatocidni govor (rasističke izjave o Hrercegovcima), kojim je osvajao glasove urbanih lumpenproletera, lumpeninteligenata i ovdašnjih mladih američkih klonova. Naime, prvi hrvatski vicmaher trenutno je u fazi utišanog cinizma. 'Jedini pravi put za Hrvate BiH je borba za njihova prava unutar institucija BiH', kao da ne zna da se te 'institucije BiH' zovu Petrisch, Barry i slično, te da s njima nema demokratskoga dijaloga, jer oni odluke donose dekretom i po kratkom postupku. Tu i tamo, u zgodnoj prigodi, Bevanda cinizam zamijeni svojim klasičnim gardom da-ali-ne predsjednika, dostoјnjim balkanskog šampiona dvoličnosti. Pred kardinalom Puljićem je, recimo, izjavio da je referendum 'ponekad' demokratsko sredstvo, ali pitanje koliko 'opportuno' (uvijek ista da-ili-ne priča).» Takav predsjednik predstavlja i antihrvatske knjige kao što je ona Cirila Ribičića o Herceg-Bosni. O tome Čelan piše u tekstu «Smijenite narod!» 15. studenoga 2000.

Ovakav Čelan je u Slobodnoj Dalmaciji – biltenu SDP-a postao *Kolumnist na ledu*. Tako se i zove poglavlje u kojima su njegovi neobjavljeni tekstovi. Sigurno treba izdvojiti slijedeći komentar:

«Glavnina gnjeva, sasvim opravdano, sručila se na leđa nedostojnog čovjeka s Pantovčaka Žepe Bevanda, koji je, osobito u hrvatskim krajevima južno od Karlovca, postao sve samo ne osoba s kojom bi Hrvat rado popio kavu. Deseta obljetnica slavne oslobođiteljske 4. gardijske brigade u splitskoj vojarni Dračevac 5. svibnja tako se pretvorila u *obljetnicu*, na kojoj je Bevanda, bolje nego igdje drugdje, pokazao svu izuzetnost svoga predsjedničkog formata. Prizor u kojem on, s rukama na ustima, uzvraća političke prostote dračevačkim prosvjednicima, arhetipska je slika i njegova predsjedništva i režima u cjelini. Iako se u jednom trenutku učinilo da se i sam Bevanda prepao svoga podaničkoga habitusa, on je u njemu magareće uporno istrajavao. Njegov stav prema moćnicima, koji

su ga Hrvatima manje-više oktroirali, bio tek jedno stalno i dosljedno '*ljubim ruke, milostivi*', od Washingtona i Jeruzalema do Beograda i Sarajava.»

Čitatelje će sigurno posebno interesirati *Specijalni dodatak* o dvadeset domaćih i stranih službi, koje su tijekom godine izlaženja zaista slobodne Slobodne Dalmacije, a i znatno duže, kako Čelan kaže - javno, dakle i zakonito, *uhodile* i njega i njegovu knjigu. Naravno i prva – ja bih rekao i domaća i strana – obavijesna služba je Predsjednik Žepe Bevanda. Tako Čelan kaže: «Kao što rekoh, među svim raritetima, koje je ovaj i ovakav hrvatski predsjednik priušto ovdašnjoj javnosti, zasigurno će se pamtititi i njegov odnos prema Jovićevoj Slobodnoj Dalmaciji i nama u njoj. Novina je dobila zaista rijetko predsjedničko odličje, tj. titulu 'fašistoidna', a nekolicina nas 'nekakvih' i tu čudnu dvostrislenu predsjedničku poruku 'ja se čudim da su uopće živi'. Bogu hvala, živí smo i zdravi, tko manje, a tko više.»

Na isti način možemo vidjeti kako je Čelan sačuvao od zaborava protuhrvatsko djelovanje Račana i mnogih drugih «hrvatskih» političara i novinara. U ovoj knjizi moguće je naći dokumentirano, reflekse Matoševe misli: Među Hrvatima ima više izdajica nego u svim ostalim narodima Europe zajedno. Čelan bi rekao, da ga parafraziramo, da je poznata stvar da Hrvati korjenito mijenjaju svjetonazole za jako male materijalne povode.

Joško Čelan je uistinu jedan od najtemeljitijih hrvatskih mnemoista (pamtitelja). Naravno, sigurno je to nedovoljno da bi se doista mogla shvatiti vrijednost i značaj ove knjige. Nju treba pročitati i uvjeriti se u to.

DR. FRANJO TUĐMAN – NAJVEĆI KOMPLEKS ŽEPE BEVANDE

TUĐMANOV GROB NOVI JE OLTAR DOMOVINE⁵⁰

Neposredno pred blagdan Svih svetih 1999. godine umjesto na hitnu operaciju, dr. Franjo Tuđman je otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Svjestan činjenice da svjetski moćnici njegovu bolest koriste u svojim težnjama da vrate Hrvatsku na Balkan želio je potporu tog velikog prijatelja Hrvatske. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacijski stol, otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu.

Blagdan svih svetih godinu dana kasnije. Mirogoj. Grob Oca hrvatske države. Na desetke tisuća upaljenih svijeća. Pomislih: Je li ikada na grobu nekog Hrvata upaljeno i odjednom gorjelo toliko svijeća? Stepincu? Vjerojatno nije. Palim svijeće u ime svoje i nekoliko obitelji iz Adelaidea. Pored mene kleči starica u živopisnoj

⁵⁰ Prema tekstu objavljenom u *Hrvatskom Slovu*, 21. rujna 2000 i *Slobodnoj Dalmaciji* 10. prosinca 2000. Vidjeti i knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku*.

narodnoj nošnji i moli se. Razabirem riječi: Zašto si nas ostavio? Očito se starica molila za Hrvatsku.

Upadljivo je kako na TV izbjegavaju prikazati to mnoštvo upaljenih svjeća na Tuđmanovom grobu. Kamere ne prate ni nadbiskupa Bozanića.

Pomislio sam: boje se da gledatelji diljem domovine vide taj veličanstveni prizor. Naravno, pogodio sam. Ali ne potpuno. U režimskim novinama čitamo kako je nadbiskup zaobišao grob prvoga hrvatskog predsjednika, što demantira predsjednik HDZ-a. Nadbiskup je, prema izjavama nazočnih, ne samo pohodio grob Franje Tuđmana nego ga je i blagoslovio.

Hrvati nisu smjeli vidjeti Tuđmanov grob na TV. Kao što svojedobno nisu mogli vidjeti ni Stepinčev grob. I Stepinca su proglašili zločincem. Žele proglašiti zločincem i Oca hrvatske države. Bitan korak u stvaranju Balkanije. Prevarili su se i sa Stepincem – proglašen je blaženim. Na desetke tisuća upaljenih i zatajenih svijeća s Mirogoja jasna su opomena. Tuđman je najveće ime hrvatskog naroda. Hoće li netko iz današnjih vlasti ponijeti epitet najvećeg izdajice?

Zašto je Papa cijenio Tuđmana

I ne samo svijeće. Sličnu poruku im je poslao i Sv. Otac kada je prilikom proglašenja Stepinca blaženim, mimo protokola, pozvao na oltar dr. Tuđmana. Sutradan na misi u Splitu čestitao je imendan prvo Predsjedniku, a potom kardinalu Kuhariću, biskupu Komarici i drugima.

Nikada nitko nije pokušao objasniti hrvatskom narodu zašto je Sv. Otac odao toliko priznanje dr. Tuđmanu. Jer iza takvog čina moralno je postojati nešto značajno i za samu Crkvu. O tome sam govorio jednom Tuđmanovom savjetniku. Nije bilo odjeka. Možda sam govorio pogrešnom, on danas više nije član HDZ-a. Pokušao sam svoje mišljenje objaviti i u *Glasu Koncila*. Zgodna prigoda je bila kada su sredinom prošle godine za rubriku o hrvatskim znanstvenicima razgovarali i sa mnom. Novinarka je pažljivo pisala sve što sam govorio osim tog dijela. Naravno, nije ni moglo biti objavljeno. O tome sam mogao govoriti na komemoraciji za Predsjednika u Adelaideu:

I katoličkoj crkvi jest važan pojedinac. Ali ona poštuje prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice Sveti Otac Ivan Pavao II. izuzetno cijenio našeg predsjednika. I te kako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne - ljudima prirodnije - vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglašio kardinala Alojzija Stepinca blaženim, i pozvao - mimo protokola - predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita ovo proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blaženom Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno, pokazao je već sutradan kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog ovog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali nego su vjerovali u crne priče, priče kojima i jest bio cilj slabljene Hrvatske države.

Tekst mog govora objavljen je kao pismo čitatelja u *Vjesniku*. Bez ovog dijela! Integralni tekst objavljen je u *Spremnosti* (Sydney) i *Hrvatskom Vjesniku* (Melbourne), ali ne i u Hrvatskoj.

Mržnja svjetskih moćnika

Svjetski moćnici su preko svojih slugu i njihovih napada na Predsjednika postigli cilj: nitko nije govorio o Tuđmanovoj veličini već su ga branili od potvora. Jasno je zašto toliko laži. Tuđman se teorijski ("Velike ideje i mali narodi") i u praksi (stvaranje hrvatske države) suprotstavio tvorcima novog svjetskog poretka tzv. globalizacije, poretka po kome trebaju nestati malobrojni narodi. Koliko je dr. Tuđman bio u pravu, odnosno Sveti Otac kada mu je iskazao počasti, pokazuje i to što su nedavno na konferenciji u austrijskom gradu Klein-Mariazellu katolički biskupi izrazili strahovanja za sudbinu malih naroda, i ohrabrili ih da brane svoju neovisnost (*Hrvatsko Slovo* od 6. listopada 2000.).

Na Tuđmanovom tragu su i nedavni događaji u Danskoj i Austriji. Koliki je Tuđman bio vizionar pokazuje i to da upravo ovih

dana Chirac traži od Austrijanaca i drugih malih naroda da se odreknu ravnopravnog statusa u europskoj vladi. Tuđmanovski su se tome energično već suprotstavili austrijski kancelar Schussel (*Hrvatsko Slovo*, 1. prosinca 2000.) i nizozemski premijer Wim Kok (*Slobodna Dalmacija*, 3. prosinca 2000.). Na žalost ne i u današnjoj Hrvatskoj. Mržnja svjetskih moćnika prema Tuđmanu iskazana je u potpunosti kada su u Americi obznanili cijelom svijetu liječničku tajnu o njegovoj bolesti, i očekivanju njegove smrti prilagodili svoju politiku. Iako je bio teško bolestan, nisu uspjeli ugurati Hrvatsku u tzv. Zapadni Balkan. To im je tek uspjelo s današnjom vlašću. Francuski *Liberation* o nedavnom summitu piše kao o ironiji sudbine zbog istodobnog povratka Hrvatske na Balkan i povratka Srbije u Europu. Stephan Baier, autor više knjiga o proširenju EU na Istok, piše u austrijskom *Die Presse* (*Slobodna Dalmacija*, 3 prosinca 2000.): *Hrvatska je stoljećima bila orijentirana na latinsku kulturu i prema Austriji, Mađarskoj i Italiji. Svi čimbenici koji obilježavaju narod – kultura, povijest, vjera, zemljopis – te dvije države (Sloveniju i Hrvatsku, o. a. J.P.) odvajaju od Balkana. Činjenica da Hrvatska sada, još prije nego što su zarasle rane srpskog istrebljivačkog i uništavajućeg rata treba opet biti u istom čamcu sa Srbijom, poniženje je bez usporedbe.* Ono što govori Baier navodno nije jasno mnogima u Hrvatskoj. To i ne čudi. Još je Matoš rekao da među Hrvatima ima više izdajica nego u cijelom ostatku Europe.

Ne treba iz svega toga isključiti ni zavist zapadnih političara koji su veliki samo zbog toga što dolaze iz velikih država, dok je Tuđman bio veliki zbog svega onoga što je stvorio. A ta ogromna razlika je pogotovo uočljiva kada vidimo da su oni kroz cijelo desetljeće u borbi protiv hrvatskog predsjednika kao najveći domet svoje pameti imali dijeljenje BiH u Karadžorđevu. Najveći argument im je bila priglupa priča o tome kako je do zuba naoružani Milošević s nenaoružanim Tuđmanom dijelio BiH.

Što je s dostojanstvom naroda?

Bevanda takve stvari stalno ponavlja, pa se stječe dojam da je to sve što on zna reći. Citirajmo ga prema *Feral Tribuneu* od 25. studenoga 2000.: *Oni koji napadaju Summit, žele izolirati Hrvatsku iz europskih i svjetskih integracija, kako bi je mogli nastaviti*

pljačkati. (...) Organizatorima prosvjeda nije stalo do Košturnice, njima je stalo da se na vlast u Hrvatskoj vrate one snage koje su zajedno s Miloševićem dijelile Bosnu i Hercegovinu. Usporedimo ovo s onim što su sigurni rezultati Summita: Hrvatska je u Balkanskoj regiji, a Srbija će dobiti više novaca na dar nego što je Hrvatska zaradila prodajući svoja najbolja poduzeća. To nije važno današnjem hrvatskom predsjedniku već stalno ponavlja da hadezeovci žele doći na vlast samo zato da bi nastavili pljačkati. Želi li time reći da je to bio njegov razlog pristupanju HDZ-u (cementara u Našicama)?

Predsjednik Europske komisije Romano Prodi u intervjuu za "Blic nedelje" izjavio je da EU neće uvjetovati pomoć SRJ izručenjem bivšeg jugoslavenskog predsjednika Slobodana Miloševića Haškom tribunalu. Isto izjavljuje tri dana poslije summita predsjednik parlamentarne skupštine OEŠ-a Adrian Severin jer treba voditi računa o dostojanstvu srpskog naroda. Koliko je važno dostojanstvo hrvatskog naroda današnjem predsjedniku Hrvatske, dragovoljnom Haaškom svjedoku? Zašto bi onda Prodiju i Severinu uopće bilo važno dostojanstvo hrvatskog naroda? Uostalom, Milošević je sprovodio interes svjetskih moćnika. Zato su oni željeli vidjeti Tuđmana u Haagu. Je li Bevandino svjedočenje bilo ključno za tako nešto? Dobrodošlo, svakako!

Volio je Hrvatsku iznad svega

Ne čudi onda zašto je naša starica i plakala što nema onog koji je Hrvatsku volio iznad svega. Čak i da je vjerovala da je Tuđman dijelio BiH, ona zna da predsjednik njene države treba brinuti i o Hrvatima u BiH kako mu i piše u ustavu, a ne misliti o tome hoće li BiH biti cjelovita ili ne. Zna da hrvatski predsjednik treba samo misliti je li Hrvatima u njoj dobro. Ako jednom od tri konstitutivna naroda u njoj nije dobro, ni ta država nije dobra. A koliko Bevanda brine o Hrvatima BiH najbolje pokazuje izjava jednog Hrvata, visokog dužnosnika u BiH po kojemu je Bevanda elementarna nepogoda za Hrvate u BiH.

Na žalost, Matoš je bio u pravu, jer da nije, ne bi Bevanda mogao reći: Svi oni koji na sve moguće načine pokušavaju zaustaviti put Hrvatske u Europu, imaju utočište na prostoru bivše Herceg-

Bosne. Ne bi mogli ni tako brzo uništiti Oltar domovine. Ispred oltara se kleći i moli. Naša starica se i molila za domovinu na Tuđmanov grobu. Želi li nova vlast i sugerirati narodu da to i jest najprikladnije mjesto za molitve za domovinu: Treba moliti na grobu onoga koji je stvorio Hrvatsku i koji je doista neizmjerno volio. Na grobu onoga koji nikada ne bi prodavao interes svog naroda i Domovine tuđinu. Onaj čije vrijeme pamtimos kao godine ponosa hrvatskog čovjeka. Doista, je li Tuđmanov grob novi Oltar Domovine?

GOVOR NA PROMOCIJI KNJIGE "ZA HRVATSKU HRVATSKU"

Teško je govoriti nakon mojih prethodnika. Zato ču vam prvo pročitati Proslov moje knjige:

"U povodu smrti predsjednika dr. Franje Tuđmana učiteljica je dala učenicima drugog razreda osnovne škole u Splitu sastav s temom o pokojnom Predsjedniku. Učenica Ana napisala je samo jednu jedinu rečenicu koja je glasila: 'Dr. Franjo Tuđman bio je prvi predsjednik Republike Hrvatske!' Pregledavajući radeve dece tijekom samog pisanja sastava, učiteljica je upozorila malu Anu da napiše još nešto. Sugerirala je da ćemo uskoro imati izbore i dobiti novog predsjednika i tako... Ana je pogledala učiteljicu i rekla: 'Što će nam drugi predsjednik kad nam je Franjo Tuđman dao sve?'. Nastavnici je samo preostalo kazati: 'Dobro, Ana, dosta je i ta jedna rečenica'.

Iako je neposredno nakon smrti Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana u Hrvatskoj došlo do velikog zaokreta od Tuđmanove hrvatske Hrvatske ka "Europskoj" Hrvatskoj, naslov ove knjige i daje zalaganje za onu prvu hrvatsku Hrvatsku - Hrvatsku bez podaništva prema drugima, Hrvatsku uspravnu i gordu. Očito mala Ana znala je mnogo više od mnogih u Hrvatskoj. Znala je Ana, a znao je i Henry Kišinger koji je pisao Predsjedniku Tuđmanu:

'G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju vaših zasluga za vaš narod. To će učiniti tek buduća pokoljena. Ali vjerujte učinit će. Vi ćete biti veliki čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.'

U stvari, u knjizi je dan izbor objavljenih tekstova i intervjuja. Vjerujem da oni doista ocrtavaju zalaganje za takvu - hrvatsku Hrvatsku. U većem dijelu knjige dani su tekstovi koji su neposredno vezani uz borbu za hrvatsku državu i samu njenu opstojnost, dok je na kraju dan izbor tekstova oko Jasenovačkog mita - mita koji su prije svega Srbi, ali i komunisti i mnogi svjetski moćnici koristili da se kroz navodnu genocidnost hrvatskog naroda disciplinira neposlušne Hrvate koji su željeli neovisnu državu. Poznato je da je

upravo dr. Tuđman prvi razobličio taj mit pa je srpski 'povjesničar' dr. Milan Bulajić svojevremeno uzvratio s 'Tuđmanovim Jasenovačkim mitom'. Pojavom knjige 'Srpski mit o Jasenovcu', kao i niza tekstova koji su dani u ovoj knjizi, dr. Bulajić je bio prisiljen na uzmak - na dokazivanje kako Srpski mit o Jasenovcu nije srpski mit.

Nisam nikada osobno upoznao dr. Franju Tuđmana. Dakle, tekstovi su nastajali samo kao rezultat vlastitih prosudbi o onome što se događa ili piše. Boraveći često među Hrvatima Australije postavljao sam sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. Tuđman? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, bilo u osobnim kontaktima, bilo na hrvatskim radio programima. Čini se da sam u tome bio uspješan sudeći po jednom događaju iz Melbournea 1995. godine. Naime, dan nakon Tuđmanovog posjeta bio sam gost na jednoj zabavi u Hrvatskom katoličkom centru 'Sv. Leopold Bogdan Mandić' u Sunshineu (Melbourne). Kada me je ugledala žena jednog našeg konzula rekla mi je:

- Profesore, nisam znala da ste ponovo u Australiji, a baš sam se sinoć Vas sjetila.

- Kojim dobrom, upitao sam je.

- Znate sinoć poslije večere Predsjednik je ostao sa manjom skupinom naših ljudi i u povjerenju nam je pričao o političkoj situaciji na onim našim prostorima. I tada sam se sjetila Vas. Znate, pričao nam je - u povjerenju - sve ono što ste nam Vi objašnjavali prošle godine na radiju."

Slijedeća priča je dana više puta u knjizi. Svidjela se i g. Miroslavu Tuđmanu, pa ču je ispričati i ovdje. To je priča o "dobrom čoveku Slobi":

Poslije mog dvoboja na radiju *Slobodna Europa* s dr. Milanom Bulajićem dao sam intervju i *Nacionalu*. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karadorđevu?

- Da - odgovorila je.

- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!

- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?
- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karađorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Slobo Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko..... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo, ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Trebam li uopće spomenuti da u tom intervjuu tu priču nisu tiskali. Pokušao sam je tiskati u nekim drugim novinama, koje su važile kao HDZ-ovske. Nisu je tiskale ni one. Tako sam je prvi put tiskao tek sredinom 1999. u Australiji! Tek poslije 3. siječnja 2000. priča je tiskana još dva-tri puta u Spremnosti, dva puta u Hrvatskom Slovu i jednom u Slobodnoj Dalmaciji.

Ali to nije jedina priča koju mi nisu htjeli tiskati u tom intervjuu u *Nacionalu*. Nisu tiskali ni priču s ženom našeg konzula u Melbourneu, dakle priču s kojom sam završio proslov knjige. Zašto sam joj ispričao i tu priču? Novinarka je komentirala, bolje reći prebacila mi, kako ja samo branim Predsjednika. Odgovorio sam joj da bi i bilo logično da branim čovjeka koji je najzaslužniji za stvaranje hrvatske države. Pa on je omogućio ostvarenje nečega što doista nisam vjerovao da će doživjeti. Ali ne radi se o tome. Ispričao sam joj spomenutu priču iz koje se vidi da sam mnogo prije nego što je dr. Tuđman smio javno i govoriti o onome što radi, da bi ostvario hrvatsku slobodu, uspijevao često puta dokučiti zašto je nešto uradio. A kada sam ja, iako nisam imao nikakvih kontakata s onima koji su stvarali i sprovodili hrvatsku politiku pa i nisam mogao znati sve što su oni znali, uspijevao dokučiti to, i to na drugom kraju svijeta, onda mu to dođe kao dokaz da je predsjednik Tuđman bio doista u pravu.

Tako je moj intervju u *Nacionalu* tiskan u znatno skraćenom obliku. Izbacili su sve dijelove u kojima sam afirmativno govorio o politici predsjednika Tuđmana. Ali u istom broju tiskali su mnogo veći intervju s nekim, tada sam mislio, idiotom kojem je Tuđman gori od Hitlera. Kada danas vidim slične usporedbe jasno mi je da

me ni tada nisu trebale iznenaditi. Naime one dolaze od naših Jugoslavena, a njima je doista Tuđman i gori od Hitlera, jer im je on glavni krivac što im nema Juge. Za njih to je doista najveći moguć zločin. Njima je Hitler cvijeće za Tuđmana.

Ispričao sam novinarki *Nacionala* još jednu sličnu priču koja također nije bila tiskana. Radi se o jednom razgovoru - negdje 1994.-95., s dragim prijateljem i kolegom. Kada je čuo neke moje tvrdnje rekao mi je:

- Pa Ti govorиш isto što i Predsjednik Tuđman.
- Točno, odgovorio sam. Ali Predsjednik je to rekao tek prije tri dana, a Ti dobro znaš da sam Ti ja to isto tvrdio i prije tri mjeseca.
- Da, istina je. Ma vas dvojica jednako mislite, - uzvratio je moj prijatelj.

- Hvala na komplimentu. Doista ljepši nisam dobio u životu. To je bio kraj razgovora. I danas mislim da sam tada dobio najljepši kompliment u životu. A dobivao sam ih kao znanstvenik doista mnogo. Recimo, nedavno je prigodom mog izbora za redovitog člana HAZU osamdesetak znanstvenika iz cijelog svijeta poslalo Akademiji pisma potpore mom izboru. Tako je jedan sveučilišni profesor iz SAD napisao da samo nekoliko kolega može napraviti samo polovicu od onoga što sam ja napravio. I to u cijelom njihovom životu. Zar vam se, ipak, ne čini da je kompliment mog prijatelja mnogo, mnogo veći?

Ali vratimo se maloj Ani. Možemo joj oprostiti što je tvrdila da nam je Predsjednik Tuđman dao sve. Na žalost nije. O tome nedavno u *Vecernjem listu* akademik Slobodan Novak kaže: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu i osjećam duboku zahvalnost tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrešivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jednim žaljenjem što mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkuju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde."

Ali, zar nas Anina tvrdnja "Što će nam drugi predsjednik", ne tjera na razmišljanje. Vidimo da jedino što i radi naš novi predsjednik, i ne samo on, jest rušenje svega što je pokojni

Predsjednik stvorio. Znamo da je mnogo lakše rušiti nego stvarati. Očito je da je predsjednikovo djelo tako ogromno da nova vlast, iako ruši iz dana u dan, još ne vidi kraj svom rušilačkom poslu. Učenica drugog razreda osnovne škole i nije mogla znati o nekakvima globalizacijama, Europskoj politici uništavanja cijelih naroda, ili pak o tome da bi neki sud UN-a, mogao biti sve drugo samo ne sud koga doista interesira pravda. Zato je i logično da je po njoj dr. Tuđman stvorio sve što se i moglo stvoriti. Akademik Novak zna što Tuđman nije stigao učiniti, ali zna da bi on i to učinio da mu je Bog podario više vremena da dovrši svoje veliko djelo. Tako se njegova poruka i poruka male Ane i ne razlikuju u svojoj biti.

A tih deset Tuđmanovih godina, tih deset godina ponosa i prkosa, i jest najviše što je hrvatski narod imao. Dieter Schmidt, međunarodni tajnik bavarske Kršćansko-socijalne unije (CSU), vladajuće stranke u Bavarskoj, nedavno je rekao: "Kad Franjo Tuđman ne bi bio predsjednik male Hrvatske, nego na primjer Poljske, s gotovo 40 milijuna stanovnika, Zapad i Europa ne bi ga se usudili kritizirati ili izolirati, kako su to činili tijekom posljednjih mjeseci njegova života." Upravo veličina dr. Tuđmana i jest u tome što iako je bio predsjednik male države, uspio je ostvariti mnoge od svojih zamisli protiv volje velikih. Kada se usporedi ono što je on ostvario u svom životu, s ostvarenjima drugih današnjih državnika, očito je koliko je on iznad njih. Ako se uz sve to ima u vidu da je on stvarao hrvatsku državu protiv volje svijeta, u nametnutom ratu u kome je morao stvarati i hrvatsku vojnu silu, onda se teško može prigovoriti mom uvjerenju da je dr. Tuđman najveći svjetski državnik s kraja dvadesetog stoljeća.

U stvari vjerojatno je i nepravedno prema pokojnom Predsjedniku reći samo to. Naime, akademik Novak zna da su svjetski moćnici bili neskloni Hrvatskoj, ali je ipak uvjeren da bi Tuđman uspio zaštititi državu od globalizacije po volji svjetskih moćnika, našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. Drugim riječima on suprotstavlja dr. Tuđmana sa svim tim svjetskim moćnicima i uopće ne sumnja u to da Tuđman ne bi nad svima njima odnio prevagu. I doista svi ti bjelosvjetski moćnici, u čijim je rukama skoncentrirana ogromna moć, stalno su pokušavali nadmudriti pokojnog

Predsjednika. Nisu mogli. Pače, uspjevao je ostvariti nacionalne interese njima usprkos. A sjetimo se da je svjetskim moćnicima, a ne Tuđmanu, pomagala skoro cijelokupna hrvatska oporba - današnja hrvatska vlast. A kada se pokojni predsjednik razbolio i neki njegovi najbliži suradnici. Svi oni skupa: svjetski moćnici, šestorka i izdajnici iz Tuđmanovih redova nisu bili pokojnom Predsjedniku - da parafraziram akademika Novaka - ni do gležanja. Mogli su se nositi tek s teško bolesnim Predsjednikom. Zato i ne čudi što su svjetski moćnici i njihovi hrvatski poslušnici, svoju mržnju i zavist prema njemu pokazivali i pokazuju sve do dana današnjeg.

I dok je to bilo za očekivati, žalosno je bilo u proteklih godinu dana vidjeti kako se pokojnom Predsjedniku odužio dobar dio njegovog naroda. Naroda kojeg je on volio iznad svega. Kao da su riječi iz Novog Zavjeta: "Ne dajte svetinje psima! Niti svoga biserja bacajte pred svinje da ga ne pogaze nogama pa se okrenu i rastrgaju vas" (Mt 7.6) izravno upućene pokojnom Predsjedniku. Sigurno je on za života to i shvatio, ali previše je volio svoj narod da mu ne bi nastavio davati svetinje, i pred njim bacati biserje.

Uvjeren sam da će se hrvatski narod trgnuti, i neće dopustiti da ti psi među nama rastrgaju sve što nam je on stvorio. A kad govorim o tim psima među nama ne mogu a da ne spomenem jednu moju pitalicu koju sam više puta spomenuo u knjizi, a koju su dva puta naveli u Feralovojoj rubrici Greatest Shits i time pokazali koliko ih pogarda. Ona glasi:

- Znate li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

Po pravilu naši ljudi odgovore:

- Nema razlike.

Tako bi mi pružili priliku da ih šokiram svojim odgovorom.

- Glupi Hrvati. Još ništa niste naučili:

Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvaren četnik."

Koliko samo tih pokvarenih četnika imamo u hrvatskoj vlasti? Kao da nam je cijela zemlja preplavljena s njima. Zato i ne čudi okrenutost k Novoj Jugoslaviji, odnosno Zapadnom Balkanu. Ne čudi da se Domovinski rat želi prikazati kao građanski rat. Ne čudi onda ni što su predsjednik države i načelnik Glavnog stožera pobjedičke Hrvatske vojske - haaški svjedoci!

Oni iz svijeta, koji su zajedno sa Srbima i odgovorni za srpske zločine, dakle oni koji su pošto poto htjeli očuvati Jugoslaviju, omogućavajući i pomažući srpske genocide, danas sude žrtvama agresije. Umjesto da su oni u Haagu, na tom sudu - bordelu, sudi se onima, koji su onemogućili njihove zločinačke namjere. Hrvate osuđuju na 15, 25 pa i 45 godina robije iako sami konstatiraju da im nisu dokazali krivnju. A čak je i jedan Staljin studio tek pošto bi natjerao ljudе da priznaju.

Ako netko i nije vjerovao u zločinačku politiku svjetskih moćnika u odnosu na naš narod, trebao bi progledati danas kada je nasilje nad Hrvatima BiH postalo tako očito. Onemogućava im se u državi navodno jednakopravnih naroda da o sudbini svog naroda odlučuju oni sami, tj. oni koji su plebiscitarno pobijedili na izborima. Danas žele uništiti taj dio našeg naroda da bi sutra mogli uništiti nas. To je još ogavnije, kada znamo da ti isti svjetski moćnici nisu bili sposobni bez pomoći hrvatske vojske ništa riješiti u BiH. Hrvati su im sačuvali obraz, da bi oni to iskoristili za uništavanje našeg naroda u toj državi. Znaju li oni uopće što je to obraz?

Vjerojatno ne. Pa i nama već godinama pokušavaju uništiti ponos. Ali upravo smo danas svjedoci kod Hrvata BiH koliko ponos hrvatskih ljudi zna biti veliki. Teško ga je uništiti. Gledajući toliki ponos Hrvata u BiH moramo biti ponosni i mi u Hrvatskoj. A Splitski skup koji je dan na naslovniči knjige, i mnogi drugi pokazali su da nije tako lako uništiti ponos hrvatskih ljudi i sjećanje na dane slave i velike hrvatske pobjede. Sve to, i još mnogo toga, daju za pravo mojoj nadi da će se hrvatski narod doista trgnuti i da neće dopustiti namjeru svjetskih moćnika i njihovih poslušnika u današnjim vlastima, za potpunim zatiranjem hrvatskih nacionalnih interesa.

Uz 79. obljetnicu rođenja Oca hrvatske države

NAJVEĆA LIČNOST U HRVATSKOJ POVIJESTI

*Spremnost, hrvatski tjednik 26. lipnja 2001.
Glasnik HDZ, svibanj 2001.*

U razgovorima, umjesto pojma državotvorni Hrvat, kažem, jednostavno, Hrvat. Tako me je jedan kolega nedavno pitao što ja razumijevam pod tim pojmom. Odgovorio sam: "Doista ja dijelim Hrvate na Hrvate, tj. na one koji su za samostalnu i neovisnu hrvatsku državu i one koji za sebe kažu da su Hrvati." U znaku takve podjele protekla je u Hrvatskoj i 79. obljetnica rođenja dr. Franje Tuđmana, Oca hrvatske države. Hrvati su dostojanstveno proslavili obljetnicu, a oni koji za sebe kažu da su Hrvati, dopustili su da se čak 2 do 3 sekunde ona i spomene na državnoj televiziji, poznatijoj kao YUTEL.

No nije samo Televizija preko noći pokazala svoje slugansko lice. Isto se dogodilo i sa svim hrvatskim dnevnicima. Samo je *Slobodna Dalmacija* punih šesnaest mjeseci odolijevala naletima jugo, pardon, hrvatskih komunističkih vlasti "šestorice" (pardon, "sedmorice"). Ali krivicu, sigurno, snosi i HDZ koji je - duboko vjerujući u pomirbu - ostavio u novinama sve one koje je instalirao prošli režim. Pokojnog predsjednika optuživalo se da je uveo diktaturu. Tako su nas sa Zapada naučili da postoji "diktatura" u kojoj nema političkih zatvorenika (u demokratskom ih SAD-u - ima), odnosno da postoji "diktatura" u kojoj možeš protiv "diktatora" pisati što god želiš, a ako tko poželi braniti "diktatora", onda mu to ne omoguće ni navodno njegove novine.

Tako sam ja 1997. godine kao član suradnik HAZU-a reagirao na napade tadašnjeg predsjednika HAZU-a na Oca hrvatske države. Napisao sam tekst u dogovoru s glavnim urednikom *Hrvatskog Obzora*. Prilikom samog dogovora ispričao sam mu sve što će sam tekst sadržavati. Tekst nije tiskao, iako je nekoliko akademika, koji su tekst vidjeli pokušalo uvjeriti našeg urednika da ga tiska.

Mislim da će čitateljima *Glasnika* biti zanimljivo i danas nakon četiri godine pročitati taj tekst pa ga dajem u cijelosti.

Supekovo nerazumijevanje Tuđmanove politike?

Medijsku pozornost u posljednje vrijeme izazvao je predsjednik HAZU-a akademik **Ivan Supek** svojim člankom u *Novom Listu* i interviewima u *Vijencu* i *Feral Tribuneu* u kojima oštro kritizira, bolje reći, pokazuje svoje nerazumijevanje politike predsjednika Republike dr. **Franje Tuđmana**.

S obzirom da sam od 1992. svake godine bio po nekoliko mjeseci s našim ljudima u Australiji, doista sam s nevjericom pročitao i izjavu g. Supeka: "Tuđman i HDZ vezali su se s jednom proustaškom grupom u emigraciji" (*Feral Tribune*). Prvo, izjava je nelogična jer je i u emigraciji organiziran HDZ, i to je najveća politička organizacija тамо, što očito i pokazuju rezultati izbora koji su organizirani u inozemstvu. Ako su oni ta "proustaška grupa", onda je to istovjetno dobro poznatoj tezi iz prošlog režima o proustaškoj hrvatskoj emigraciji. S druge strane o "navodnom vezivanju s proustaškom emigracijom" zaista smo se naslušali u tom bivšem režimu i zaista je nevjerojatno da se predsjednik HAZU-a služi terminologijom "iskovanom" u njemu. U Australiji sam prvi put boravio 1992.-1993. i to devet mjeseci u Melbourneu. Da ne bih podlegao onomu što su me učili u prethodnoj državi, uspostavio sam osobne kontakte s našim ljudima koji zaista pripadaju najrazličitijim grupacijama, pa i tim, kako ih g. Supek naziva, "proustaškim". Upravo pripadnici tih "proustaških" grupacija danas su najoštriji u napadima na Predsjednika, a argumenti za to su im istovjetnim s onim koje navodi akademik Supek. Slušajući njih i čitajući g. Supeka, prije bi ste zaključili da su oni u vezi nego dr. Tuđman i oni. Iz onoga što sam čuo od njih jasan mi je i razlog njihovim napadima na dr. Tuđmana. Naime, kada su iz HDZ-a dolazili organizirati naše ljudе vani, dakle, stvarati HDZ u emigraciji, sugerirali su tim ljudima da ne ulaze u HDZ da se to ne bi iskoristilo za kompromitiranje HDZ-a i hrvatske borbe za neovisnost. Kao da su tada znali što će g. Supek govoriti danas. Tako nas je g. Supek, iako ne želeći to, svojom izjavom upozorio na još jedan segment dalekovidnosti Tuđmanove politike.

No vratimo se tim našim, "proustaški" orijentiranim ljudima vani. Njih treba i razumjeti. Kroz svo vrijeme postojanja Jugoslavije, aktivno su se borili za neovisnost hrvatske države, a danas su neki drugi Hrvati "glavni", i to oni koji se, po njima, prije nisu baš mnogo čuli. Je li povezanost g. Supeka i tih naših ljudi u sličnosti samog motiva? No, bez obzira što ti naši ljudi danas govore isto što i g. Supek, i što su oni "proustaška grupa", mi moramo voditi računa o tome da su oni dali veliku materijalnu pomoć tijekom domovinskog rata, a najviše je njihovih sinova i došlo aktivno se boriti u ratu, isto kao i što Akademija, čiji je predsjednik g. Supek, kao i on osobno, imaju svojih zasluga u stvaranju hrvatske države. No, moramo se zapitati odnosili li se na tu našu mladost, koja je iz inozemstva došla boriti se za neovisnost Hrvatske, ono Supekovo da su "natruhe ustaštva, koje su nahrupile iz emigracije", a one su, po Supeku, "činili lice bivšeg boljševičkog generala još manje simpatičnim" (*Novi List*)? Jer teško je povjerovati da misli na hrvatske dužnosnike koji dolaze iz emigracije, a koji su mahom iz *Hrvatskog Narodnog Vijeća*, svehrvatske organizacije koja je pokušavala objediniti mnogobrojne razjedinjene hrvatske organizacije i kojoj je pripadao, recimo, i Bruno Bušić. Pa neka je takvih "ustaša" i došlo. Time su upravo i dokazali da je osnovno o čemu su ih roditelji učili bila neovisnost hrvatske države, a ne nikakav fašizam. Lako je moguće da onima kojima smeta njihov dolazak, smeta i sam cilj zbog kojega su došli - neovisna hrvatska država! Da doista. Jesu li se oni borili za slobodu svoje zemlje ili su oni, možda, rušitelji velikim silama omiljene Jugoslavije? Zar tom "demokratskom svijetu" g. Supek ne bi trebao upravo prigovoriti izjednačavanje nečega takvog sa srpskim genocidom sprovedenim na ovim prostorima? Ili, jednostavno, g. Supek ne shvaća da se radi o prozirnom pokušaju poistovjećivanja velikosrpskog genocida s borbom Hrvata za slobodu? S nečim na što je upravo i on svojevremeno upozoravao!

Zaista izuzetno ostvarenje

U svojim nastupima na hrvatskim radnjima u Melbourneu, Adelaideu i Sydneyu uvijek sam upozoravao na negativnu ulogu svjetskih velesila u svemu što se događalo na ovim prostorima. Obradovalo me je kada sam prije par godina čuo da je i g. Supek,

počeo ukazivati na to. Ta svoja razmišljanja, nažalost, nije uspio proširiti i na istovjetnost politike velikih sila u BIH. Vratimo se na početke stvaranja demokracije u Hrvatskoj i velikosrpske agresije na nju. Sjetimo se razoružanja teritorijalne obrane, embarga, potpore SAD, Engleske, Francuske, Rusije, pa čak i Njemačke u samom početku, očuvanju Jugoslavije - dakle velikosrpskim planovima. Zaista je teško bilo povjerovati da je moguće ostvariti ono što je ostvareno. Povjerovati su mogli, zaista samo neki Hrvati, koji su i predvodili narod u toj borbi. Jasno je da Nehrvati u takvo što nisu mogli povjerovati. Pa Slovenci su čak gradili bunkere na granici s takvom Jugoslavijom. Zato je i logična Izetbegovićeva izjava, slična jednoj izjavi američkog veleposlanika u Beogradu, da je on za Jugoslaviju sa Srbijom i Hrvatskom u njoj. Svijet je htio Jugoslaviju bez Slovenije, i Izetbegović nije ni mogao povjerovati da će se Hrvati izvući iz toga zla. Hrvatski interes bio je pridobiti ga za zajedničku borbu. Jedino što možeš učiniti jeste zaprijetiti mu podjelom BIH sa Srbima. Tako nešto Izetbegovića, uvjerenog u očuvanje Jugoslavije, nije ni moglo mnogo zabrinuti. Zato on i nije prihvatio zajedničku borbu. Zato on i nije pripremao svoj narod za rat. Da ne ulazimo u to da mu je sve to i odgovaralo. Oni koji vjeruju da je navodni dogovor Milošević-Tuđman u Karadžorđevu, razlog Izetbegovićevoj politici, očito misle da su on i njegovi suradnici "kratke pameti". S druge strane, "dogovor" u Karadžorđevu je bio koristan u "kupovini" vremena za obranu same Hrvatske. Oni koji to ne shvaćaju kao da žele rehabilitirati Miloševića. Jer Srbi su u tom trenutku imali golemu vojnu premoć, ali, evo, "dobri" Milošević nudi Hrvatskoj pola Bosne. A "naivni" Tuđman na to pristaje. Vjeruju li doista u to? Slična je situacija i s izbijanjem samog rata između Hrvata i Muslimana sredinom godine 1993.. Još u siječnju iste godine u interviewu na hrvatskom radiju u Melbourneu upozoravao sam: "Miloševićeva parola kojom je rušio Jugoslaviju bila je 'Jedan građanin, jedan glas'. Toj paroli je istovjetna ona o građanskoj BIH. Građanska država je dobra stvar kad u državi žive jedan narod ili stotine naroda, ali kad živi 2, 3 ili 5 naroda, to je uvjek težnja za dominacijom." (Dijelove tog interviewa tiskao je tjednik *"Hrvatski Vjesnik"* iz Melbournea 23. kolovoza 1996. nakon tri i pol godine!) Vidimo da je to aktualno i danas, i taj aspekt muslimanske politike

iscrpolno je pojašnjavan u nizu članaka pa ga ovdje ostavljamo po strani. No, treba iznova upozoravati na interview koji je veleposlanica SAD u UN gđa Madelaine Albright dala CNN-u uoči samog rata, koji je prenijela HTV u emisiji "Slikom na sliku". Ona je izjavila da će rješenje bosanskog problema biti u skladu s interesima saveznika! Dakle, Engleske, Francuske i Rusije. Zar je moguće da netko ne zna koji su to interesi - Srbima što su osvojili, a Muslimane, kao najveće žrtve u tom momentu treba namiriti. Naravno - na račun Hrvata. Izetbegović prirodno vjeruje da, ako su Hrvati jednom (stvaranjem države) i iznenadili svjetske moćnike, ne će i drugi put. Jer ti će moćnici sada mnogo ozbiljnije štititi svoje interese. U prvom redu skinut će Hrvatima aureolu žrtava rata. Pa kako bi Hrvatska uspjela da se odupre vlasnicima svjetskog informativnog prostora u tome? Ostati žrtva uz gubitak svih hrvatskih interesa u BIH? A onda je ugrožena i sama Hrvatska! A to nije bila jedina pomoć svjetskih moćnika Izetbegoviću. Dakle, Izetbegoviću i ne preostaje ništa drugo. On mora krenuti u borbu za životni prostor svom narodu. Uvjeren da uz pomoć svjetskih moćnika to može lako ostvariti. A što je Hrvatima činiti? Jedino ono što su i učinili - boriti se i pokušati SAD pridobiti na svoju stranu. Jedino borbom se i moglo spriječiti da svjetske velesile ne ostvare svoje interes na račun hrvatskih interesa. Kada jedan mali narod tako nešto uspije, i to već po drugi put, onda je to doista izuzetno ostvarenje. A SAD može pridobiti na svoju stranu samo ako oni vide i svoj interes u tome. I tu je Tuđman uspio i zato je njegovo "lice manje simpatično" mnogima vani, a ne zbog onoga što misli g. Supek. Zato sam još u kolovozu 1994. u hrvatskom klubu "Bosna" u Sydneyu, pozdravljujući naše ljude ustvrdio da je hrvatska politika u BIH ravna stvaranju hrvatske države. Ali izvrsnu analizu Tuđmanovog pridobivanja SAD dao je u *The New York Timesu* britanski stručnjak za balkanska pitanja Misha Glenny (vidjeti *Hrvatski Obzor* od 23. rujna 1996.). Poslije jedne takve analize g. Supek osporava politiku dr. Tuđmana u BIH, dakle u onome što je dovelo do takove suradnje Hrvatske i SAD!? A upravo je šteta da jednu takvu analizu i prije britanskog stručnjaka nije dao upravo predsjednik HAZU, jer je bio na dobrom putu kada je ukazivao na nemoralnost politike svjetskih moćnika na ovim prostorima? Tako

nešto bi doista odgovaralo ulozi koju i treba imati predsjednik HAZU (ili recimo predsjednik Matice Hrvatske). Jer predsjednici tako značajnih hrvatskih ustanova trebali bi u potpunosti osobne ambicije podrediti interesima ovih ustanova. I hrvatskog naroda. A interes hrvatskog naroda nije sigurno činiti ono što nas dijeli. Kao da se predsjednik HAZU ponaša sada na istovjetan način na koji se ponašao bivši predsjednik Matice Hrvatske.

Žal za Jugoslavijom

Govoreći o akademiku Tuđmanu kao o "osporavanom doktoru povijesnih znanosti", Supek u stvari diže svoj glas protiv Akademije koja je takvog "osporavanog" doktora znanosti izabrala za svog redovitog člana. Napomenimo da doktorat znanosti možemo smatrati prvim ozbiljnijim korakom u svijet znanosti, a izbor za akademika kao vrhunac. A prigodom izbora za dr. Tuđmana je glasovalo 99 od prisutnih 116 akademika. Dakle, njih 99 je glasovalo za nekoga kome je po predsjedniku Akademije "osporavan" već prvi korak. Ako je to doista tako pa kakvi su to akademici? I kakva je to Akademija? Zato i ne čudi da reakcija u samoj Akademiji nije izostala. To je inicijativa akademika Željka Bujasa da se Statutom HAZU predsjedniku Akademije ograniči političko djelovanje. Očito ona je motivirana željom da se Akademiji ne desi ono isto što i svojevremeno s Maticom. Međutim, to ne bi trebalo i učiniti. Jer statutarno ograničavanje bilo kakve djelatnosti predsjednika iskazuje sumnju akademika u njih same, tj. njihovo vjerovanje da ni budući predsjednici HAZU neće znati razlučiti što koristi, a što ne, ustanovi kojoj su na čelu. Bez obzira na to što Supekovo današnje djelovanje itekako koristi onim svjetskim moćnicima, na čije je štetno djelovanje ukazivao sam predsjednik HAZU još prije dvije godine.

Naravno, kada sam te godine ponovo posjetio Australiju, jedno od pitanja na hrvatskim radio programima bilo je i o ovakvom ponašanju predsjednika HAZU. Tom prigodom sam u *Hrvatskom Vjesniku* iz Melbournea (18. srpnja 1997.) objavio i tekst čiji naslov govori sve: "Jesu li napadi predsjednika HAZU na predsjednika Hrvatske u stvari - žal za Jugoslavijom?"

Danas kada su na vlasti u Hrvatskoj ljudi slični Supeku, koji nas svakim danom i guraju sve više i više u Balkaniju iliti Jugoslaviju,

pokazuje koliko je taj naslov teksta u *Hrvatskom Vjesniku* doista pogodio bit stvari. Pa ne čudi ni to što sam takav tekst mogao objaviti samo kod iseljenih Hrvata. Vidimo da su oni za ovu vlast ponovo "neprijateljska emigracija". U biti oni su njima kako im je to definirao Supek "proustaška emigracija", ali to još ne smije otvoreno reći.

Ali na njihovu veliku žalost djelo prvog hrvatskog predsjednika je toliko veliko tako da ni vladino sprovodenje tzv. "detuđmanizacije" (čitaj: dekroatizacije) ima suprotan učinak. Svojim priglupim napadima oni sve više i više otvaraju oči našim ljudima. Sve više i više Hrvata postaje svjesno činjenice da je predsjednik Tuđman bio najveća ličnost u hrvatskoj povijesti.

DR. FRANJO TUĐMAN – VIZIJE I POSTIGNUĆA: HRVATSKA I SVIJET

Dr. Franjo Tuđman je često znao reći kako moramo voditi računa da živimo «u tom i takvom svijetu». Drugim riječima živimo u svijetu kojim vladaju moćnici koji nisu željeli neovisnu Hrvatsku, bolje reći učinili su sve kako bi onemogućili njen nastanak. Dobro je poznato da je američki veleposlanik u Beogradu svojedobno poručivao da su SAD za Jugoslaviju sa Srbijom i Hrvatskom u njoj, da je američki ministar vanjskih poslova Backer donio Miloševiću u Beograd američko odobrenje za početak rata. Konačno, sjetimo se tzv. embarga na uvoz oružja, koji je predstavljaо oduzimanje hrvatskom narodu prava na samoobranu. To su bili samo oni vidljivi potezi koji su trebali sačuvati Jugoslaviju bez Slovenije, a nevidljivih je bilo sigurno mnogo više. Na primjer, svjetske velesile su poduzele mnoge korake kako bi omogućile da se Miloševiću suprotstavi jedna po jedna žrtva. Teško je ovdje i nabrojiti koliko su pomagali Miloševiću tijekom agresije na Hrvatsku i na BiH. Po pravilu bi to izgledalo tako da svi napadaju Miloševića, osim jedne velesile koja bi postizala da se ništa ne poduzima protiv balkanskog krvnika. I ta uloga se stalno mijenjala. A kroz sve vrijeme se optuživala Hrvatska. Priglupe priče o građanskom ratu u Hrvatskoj, dijeljenju BiH u Karađorđevu i agresija Hrvatske na BiH, samo su bile pomoć velikosrpskoj agresiji.

Što je stajalo na putu istini?

Tijekom ratnih godina 1991.-1995. hrvatska vlast nije mogla otvoreno ukazivati na ovakvu ulogu svjetskih moćnika. Tuđmanov jezični sklop «taj i takav svijet» trebao je upozoriti na takvu ulogu svjetskih moćnika. Oni koji su trebali to tumačiti narodu – mediji i oporba – to nisu radili.

Odgovor na pitanje zašto to nisu radili mediji vjerojatno se nalazi u činjenici da HDZ nije uspio stvoriti državotvorne medije u Hrvatskoj kroz sve vrijeme svoje vladavine. Vjerojatno je to i stoga što je dr. Tuđman idealizirao svoj narod, pa je istinski vjerovao i zagovarao pomirbu. Tako su mnogi novinari podobni u

kommunističkoj Jugoslaviji, nastavili svoj rad i u hrvatskoj državi. Rezultat je bio taj da je i u Tuđmanovo vrijeme bilo teško objavljivati državotvorne tekstove.

Jedini iz oporbe koji je ukazivao na takvo djelovanje svjetskih moćnika bio je Dražen Budiša, ali samo u vrijeme kada je bio ministar u Vladi nacionalnog jedinstva. Čim je – zahvaljujući takvom njegovom djelovanju – njegova stranka postala druga stranka u državi, njegovo djelovanje postaje istovjetno djelovanju svih ostalih oporbenih stranaka – onih od kojih kasnije nastaje tzv. «šestorka». Evo što sam govorio o takvom djelovanju oporbe, na čelu s Budišom, u intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji*, 1. srpnja 1993.: «Oporba, umjesto da sustavno raskrinkava ponašanje svjetskih moćnika prema Hrvatskoj, čini sasvim suprotno, a kritike na račun Hrvatske i njezine vlasti koristi u svojoj borbi za vlast. To se može činiti neobičnim, ali bi svima trebalo biti jasno da je Hrvatska mala zemlja i da hrvatsko vrhovništvo ne može javno raskrinkavati i ukazivati na te pritiske jer nosi odgovornost za cijeli narod. Upravo bi oporba trebala to raditi i siguran sam da bi tada pritisci na Hrvatsku bili manji. Njihovo sadašnje ponašanje samo pomaže jačanju tih pritisaka, a posljedica je slabljenje Hrvatske.»

Tuđmanova pozicija

Tuđmanova politika je isključivala ovakve optužbe svjetskih moćnika za sudjelovanje u velikosrpskom genocidu na hrvatski narod i zbog njegove politike pridobivanja SAD-a za konačno oslobađanje okupiranih područja Hrvatske. Rezultat takve politike su *Bljesak* i *Oluja*.

SAD vodi dvostruku igru. Zato se osniva sud u Haagu koji ne treba suditi samo agresorima nego i žrtvama velikosrpske agresije. Tuđman je bio svjestan takve uloge suda, što pokazuje činjenica da je još 1996. godine ministar Šušak upozorio hrvatski Sabor da će se u Haagu suditi onim Hrvatima koji su sačuvali hrvatske enklave u srednjoj Bosni.

Zato je teško vjerovati da bi taj sud postao ono što je danas da se nije predsjednik Tuđman razbolio. Sjetimo se kako je liječničku tajnu o njegovoj bolesti istog dana doznao cijeli svijet. Od tog momenta politika svjetskih moćnika se oslanja na tu činjenicu. Radi se na

dovodenju poslušnih hrvatskih vlasti koje će omogućiti vraćanje na početak – obnovu nekakve tvorevine u kojoj će Srbi ponovo imati glavnu riječ.

Suodgovornost za genocid

Već u tom momentu Hrvatska je trebala početi upozoravati na istinu. Trebala je upozoravati na sudioništvo svjetskih velesila u velikosrpskom genocidu. Evo kako sam obrazlagao u *Hrvatsko Slovo*, 18. kolovoza 2000. zašto to treba raditi:

«Prvo: zato što bi se oni morali opravdavati za nešto zašto se teško mogu opravdati. Možda bi im to uzelo i malo vremena u smišljanju kako srušiti "nacionalističku" hrvatsku vladu.

Drugo: Kako da te poštiju ako bez prigovora prijeđeš preko njihova sudioništva u genocidu nad tvojim narodom?

Treće: Ako je amnestirano njihovo sudioništvo u tom genocidu, zašto bi bili kažnjeni i sami izvršitelji tog genocida? Zato je i prirodno što smatraju da ne možeš kazniti ni one koji su samo provodili i njihovu prljavu politiku.

Četvrti: Kada ne možeš kazniti one koji su sudjelovali u genocidu, nema ni genocida. Odatle je samo korak do obrata, i žal nad jadnim protjeranim pripadnicima "golorukog srpskog naroda" koje treba pod hitno vratiti tamo gdje "nisu" izvršili genocid. A kad nema srpskog genocida, onda sigurno nema ni njihovog sudioništva u njemu. Ali genocida je bilo. Ako to nije bio srpski genocid sa zapadnim sudjelovanjem, čiji je onda bio? Pa naravno, hrvatski genocid nad "nenaoružanim srpskim narodom". Jasno je da se zato Zapad mora posebno brinuti o tim jadnim ljudima.

Peto: u situaciji, kad bi se stalno spominjao i njihov prinos srpskom genocidu, ne bi ni pomišljali na obnavljanje Jugoslavije, dakle, države u kojoj će Srbija biti centar, pa zvali je Zapadni Balkan, Balkanija ili kako god hoćete.

Šesto i najvažnije: stalnim ukazivanjem na zapadne zemlje kao stvarne sudionike u genocidu nad hrvatskim narodom sigurno bi jačao i ponos hrvatskih ljudi. Ponosnim ljudima doista ne bi mogli tako lako nametnuti sve ovo što pokušavaju. Nije zato ni čudo otkud svi ti skandali oko pripadnika hrvatske vojske, hrvatskih ratnika i invalida Domovinskog rata. Hrvati se doista imaju čime ponositi, jer

ono što su napravila hrvatski ratnici jedinstveno je u cjelokupnoj povijesti. Narod koji se odrekne svojih ratnika odrekao se sam sebe. Onog trenutka kada smo pristali zatvoriti oči nad sudioništvom zapadnih zemalja u genocidu nad našim narodom počeli smo gubiti svoj ponos. Počeli smo se odricati samih sebe. Vrijeme je da se to zaustavi.»

Sramota civiliziranog svijeta

Nešto slično rekao je vojni ordinarij, biskup Juraj Jezerinac, kada je hrvatska javnost doznala za sadržaj sramotne optužnice protiv generala Gotovine. Naime, on je tada upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta." A u stvari, cjelokupna politika «tog i takvog svijeta» je u proteklom razdoblju bila sramotna. Upravo Tuđmanov jezični sklop «taj i takav svijet» nije ništa drugo nego ukazivanje na sramotnost postupaka svjetskih moćnika. A sud u Haagu je samo najekspresnija institucija takvog sramotnog ponašanja. Primijetimo, pri tome, da je sam sadržaj optužnice Carla del Ponte najavila mnogo ranije. To sam, na primjer, komentirao u *Hrvatskom slovu*, 5. siječnja 2001.: «Gospodi del Ponte Hrvatska je agresor na nekakvu državu Republiku Srpsku krajinu. Njoj su (prema UN-u) okupirani hrvatski teritoriji nekakva država na koju je Hrvatska izvršila agresiju. Ona sudi Hrvatskoj za agresiju na hrvatska okupirana područja! To iznova pokazuje da je Hrvatska optužena zato što se usprotivila svjetskim moćnicima, za koje očito ta izmišljena država postoji. Oni su takvu državu željeli, a haaska je tužiteljica mora svojim optužbama i stvoriti.» I doista, pola godine kasnije u optužnici protiv generala Gotovine, gđa del Ponte je i stvorila tu državu.

Dakle, sve što postoji u toj optužnici bilo je poznato mnogo ranije, a današnja hrvatska vlast nije ništa poduzela da tako nešto sprijeći. Je li i željela? Ne, naprotiv. To su pokazali intervjuji Dražena Budiše *Večernjem i Novom listu* od 15. prosinca 2001. Sigurno je najzanimljivija ona - kako je Budiša nazvao – «strašna rečenica» kada je Carla del Ponte Goranu Graniću najavila moguće optužnice

protiv generala Gotovine i Ademija: «Nadam se da će vam ta dva imena odgovarati iz političkih razloga.»

Rečenica jest strašna, ali činjenica je da je tzv. šestorka i došla na vlast uz obilnu pomoć SAD-a, a tadašnji njihov veleposlanik bio je u tome glavni strateg. Uostalom, ta «strašna rečenica» je samo kap u moru onoga što su svjetski moćnici, kao što smo već konstatirali, sa svojim slugama u Hrvatskoj učinili da ostvare svoje interese.

Haaški tribunal i hrvatske političke igre

A «taj i takav svijet» je primjenjivao metode koje je davno opisao kineski filozof i pisac Sun Tsu:

“Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu. Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje. Nahuškajte mlade protiv starih./.../Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate...”

Da je sud u Haagu politički sud kome su pravni argumenti najmanje važni i koji je služio i služi ostvarenju interesa svjetskih moćnika pisano je u hrvatskim državotvornim novinama mnogo puta. Da je to politički sud pokazuje i izjava Zdravka Tomca da je Vlada uspjela osloboditi optužbe šestoricu visokih dužnosnika. Vlada, a ne odvjetnici, oslobađaju ljude u tom «sudu»!

Budiša se u spomenutim intervjuima pita na koji način je Vlada uspjela njih osloboediti, a Gotovinu i Ademija nije. To pitanje koje pokazuje kako današnje vlasti prihvaćaju pomoć suda u svojim političkim igram. Bolje reći, u ostvarenje želja velikih za poništavanje hrvatske neovisnosti.

Ima i drugih pitanja koja se nameću: Kako je oslobođen Stipetić, a Gotovina i Ademi nisu? Je li njegova optužnica, pa oslobađanje, trebala samo pripremiti hrvatski narod za ove političke optužnice?

Interesantan je podatak, koji navodi Budiša, da je na optužnice najoštije reagirao potpredsjednik Vlade Slavko Linić, konstatirajući da se ne radi o optužnici protiv Gotovine nego protiv Hrvatske.

Budućnost odnosa sa međunarodnom zajednicom

Ipak ostaje upit: zašto Budiša nije ovo iznio hrvatskom narodu u Saboru, kada je postavljeno pitanje povjerenja Vladu. Zar je važniji interes HSLS-a od interesa hrvatske države? Zar je cilj njegove izjave nametnuti se kao Račanov zamjenik? Zar doista vjeruje da je kriza između njega i Račana počela s pretvaranjem *Slobodne Dalmacije* u bilten Račanove partije, tj. zar ne zna da ga je Račan izigrao još kod izbora za predsjednika države?

Izjava Carle del Ponte je, na žalost, pokazala da se i hrvatska vlast koristi sudom u Haagu u svojim političkim igramu. HONOS je najavio kaznenu prijavu protiv onih koje spomenuta izjava najviše kompromitira: Račana, Granića i drugih iz Vlade kojima očito Haaški sud služi za političko razračunavanje s nepodobnjima (u ovom slučaju s generalima Gotovinom i Ademijem), »jer su takvom djelatnošću prekršili ne samo elementarne, etičke, političke i civilizacijske norme, nego i temeljne ustavno-pravne principe na kojima počivaju ova zemљa i ovo društvo.« U normalnoj zemlji to se zove urota protiv interesa vlastitih građana i temeljnih principa civiliziranog društva, s pravom se kaže u priopćenju HONOS-a. A da je po srijedi urota hrvatskih vlasti u više navrata hrvatsku javnost je upozoravao odvjetnik Darija Kordića.

Ta izjava Carle del Ponte, kao i činjenica da njen sud pušta da se sa slobode brane svi koji su im dragovoljno predali osim Hrvata, ponovno aktualizira spomenutu izjavu biskupa Jezerinca. Jasno je da od današnje hrvatske vlasti ne možemo očekivati da Hrvatska i po cijenu žrtve, kako reče biskup Jezerinac, počne ukazivati na sudioništvo velikih u velikosrpskim zločinima iako su tako nešto, kada je u pitanju pokolj u Srebrenici, učinili u UN i nedavno Francuska. Međutim, svaka vrst pritiska je dobrodošla, da bi se vlada primorala bar da promjeni Ustavni zakon o suradnji sa sudom u Haagu. Jer doista prihvati optužnicu, pogotovo one političke, kakva je prema riječima Carle del Ponte, ona o Gotovini, bez da hrvatski

sudovi provjere opravdanost takvih optužnica nema veze – blago rečeno - sa zdravom pameću.

Izjava Carle del Ponte iznova upozorava na činjenicu da je tribunal u Haagu samo najekspoziraniji instrument sramotne politike svjetskih moćnika protiv hrvatske države i njene neovisnosti. Zato smatram da u budućnosti hrvatska država neće moći ostvariti zdrav odnos s međunarodnom zajednicom dok se ne raspravi pitanje sudjelovanja velikih sila u velikosrpskom genocidu nad hrvatskim narodom. Poslije svega toga dužni su se barem ispričati hrvatskom narodu.

DR. FRANJO TUĐMAN – VIZIJE I POSTIGNUĆA: IZ RASPRAVE

TUĐMANOVA POMIRBA JE OSTVARENA

Kad je riječ o pomirbi, meni se čini da bi mi mogli postaviti čak i suprotnu tezu - Tuđmanova pomirba je ostvarena. Naime, među državotvornim Hrvatima danas imate i onih koji su partizanski sinovi i koji su ustaški sinovi. Osnovna nakana pomirbe je ostvarena. Riječ o pomirbi među Hrvatima, a mi stalno zaboravljamo osnovnu činjenicu: tijekom postojanja Jugoslavije u Hrvatskoj je od Hrvata postalo puno Jugoslavena. Kad se govori o pomirbi u Hrvatskoj neki bi tu Tuđmanovu ideju sveli otprilike na pitanje: Kako od Jugoslavena napraviti Hrvata? Meni je to čudno. Bilo bi dobro kad bi se to moglo, ali ja mislim da to nije baš tako jednostavno i da to nije bila Tuđmanova ideja. Tuđman je svima dao šansu. Dakle, ovo što je general Praljak rekao doista je bilo točno. Ideja je izvrsno funkcionirala za vrijeme rata, nisu izravno bili na protivničkoj strani: bilo im je ostavljeno da sami izaberu hoće li biti Hrvati ili će ostati ono što su u međuvremenu postali. Volim kroz nekakve šale objašnjavati stvari, pa sam vjerojatno zbog toga smislio onu moju pitalicu, koju vjerojatno vi već znate. Bar dvaput je ta pitalica bila u Feral Tribune-u: «Koja je razlika između Jugoslavena i četnika?» Znate već i odgovor: četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik. Meni je pitanje o pomirbi između Hrvata i pokvarenih četnika veoma neobično i čudno.

I samo pitanje Špegeljevog plana je interesantno, jer je osnovna ideja međunarodne zajednice u ostvarenju njihovih težnji da prisile Hrvatsku da ostane u Jugoslaviji. Kako se meni čini, željeli su optužiti Hrvatsku kao agresora. Tu imate kontinuitet jedne takve politike, a Špegeljev plan je bio prva karika u tom planu koji je trebao omogućiti da se Hrvatska proglaši kao nekakav agresor na vojarne, na nekaku Jugoslaviju ili tko zna na što. To je De Michelis i govorio otvoreno. Hrvatska je tada trebala biti proglašena agresorom, da bi Slovenija koja je žrtva, koju su napali vojnici JNA (koji još nisu ni obuku prošli), mogla izići iz Jugoslavije, a da bi Hrvatska, kao

agresor, onda morala ostati u toj Jugoslaviji. Taj kontinuitet ideje Hrvatske kao agresora imate stalno, do današnjih dana. Hrvatska je «agresor» na Bosnu i Hercegovinu. I danas kroz optužnicu generala Gotovine imamo da je Hrvatska agresor na svoja okupirana područja. Stalno se željelo prikazati Hrvatsku kao agresora. Mislim da je Špegeljev plan upravo bio idealan za takvu optužbu. Pitanje je: je li to bila Špegeljova namjera ili nije. Možemo i o tome diskutirati s obzirom na njegove današnje izjave i tvrdnje da je pokojni Predsjednik bio jednak Miloševiću.

Zaključit ću opet s jednom šalom. U svezi je s još nečim što je bilo spomenuto ovdje. O ovim pričama kako je Tuđman, tobože, htio prodavati dijelove Hrvatske. Prevlaka je bila dosta aktualna. Ja sam iz Boke Kotorske pa me je to uvijek zanimalo. Zbog toga su me naši ljudi vani znali stalno pitati oko toga. Tako me je jednom jedna gospoda, koja je inače iz Zagorja, pitala: «Je li istina to što piše po novinama, a i priča se, kako je Tuđman dao Prevlaku?» Ja sam joj rekao: «Pa gospodo, kako vi možete to reći pa zar vi niste Zagorka?» Ona će meni: «Kakve to ima veze?» «Pa, kako nema veze. Jel' znate nekog Zagorca koji je dao komadić svoje zemlje?»

Crkva i politika

S obzirom da se ova sesija zove Međunarodna politika i nacionalni interes očito je da tu nedostaje jedan bitan hrvatski nacionalni interes, a to je: Hrvati u BiH. Gospođa Vokić mi je rekla da će ona dati pisano predavanje o tome. Nadam se da će možda general Praljak govoriti o tome. To je itekako važno pitanje, jer se na tom pitanju i lomilo mnogo toga, pa i odnosi između Hrvatske države i Katoličke crkve. Znate da se na tom pitanju baš nismo snalazili dobro. Moj dojam je da se ni Katolička crkva nije snalazila. Bio je golem pritisak na hrvatsku državu u svezi sa ratom u BiH. Ali ni interesi se ne moraju uvijek podudarati. Tako sam jednom na Hrvatskom radio programu u Melbourneu o tome, na pitanje jednog slušatelja, rekao kako hrvatsko državno vodstvo mora isključivo misliti o interesima hrvatskog naroda, dok Crkva u Hrvata mora misliti o tome, ali i o interesu Vatikana. A ta dva interesa ne moraju uvijek biti sukladna.

Pa evo jedne zgodne paralele o tome kad je u pitanju Katolička crkva i hrvatska država. Navodno je gospođa Madelaine Albriht kad je svojevremeno išla u Vatikan prigovorila Papi da su svi hrvatski biskupi nacionalisti, osim nadbiskupa Bozanića. Tada Katolička crkva uopće nije reagirala na način na koji je trebala reagirati, recimo kako je sada nadbiskup Barišić reagirao kad je iz SAD-a došla ova optužba o političkoj naravi Crkve u Hrvata. A to opet pokazuje da neki ljudi znaju reagirati u pravo vrijeme i na pravi način, a neki ne znaju. Pa i biskup Bogović je upozorio na to da svaki biskup ima svoje specijalnosti i ne mogu svi jednako reagirati. Ja mislim da onaj tko bude obradivao taj dio, treba voditi računa i o tome.

Važnost nacionalnog ponosa

Htio bih samo pozdraviti izlaganje gospodina Škegre, jer mi se čini da je ključno što iz njegova izlaganja slijedi da bez povratka državotvornog hrvatstva na vlast u Hrvatskoj nema prosperiteta Hrvatske. S državotvornim hrvatskom bi se budio ponos koji treba iskoristiti, elan koji bi nosio ljude u progres i napredak. Možda bi čak mogao usporediti s nečim što je i danas malo zamjeren našem prvom Predsjedniku. A to je da se miješao u nogomet. Sjetimo se da je Nenad Ivanković napisao da je predsjednik Tuđman, u stvari, osvojio treće mjesto na nogometnom prvenstvu svijeta. To je upravo ovo o čemu je govorio gospodin Škegro. Ja bih samo dodao, da se ne slažem s Nenadom Ivankovićem. Ja mislim da je predsjednik Tuđman osvojio prvo mjesto, ali Ćiro nije bio baš dovoljno dobar pa smo došli samo do trećeg mjesta. To je šala naravno. A sjećate li se kako su tada engleske novine reagirale na uspjeh Vatrenih? Neke novine su rekле da su Hrvati najogavniji malobrojni, ili kako su oni rekli, mali narod u Europi. Razlog zašto je to tako je to što mi imamo ponos. Ponos! To im je bio argument. Malobrojni smo narod, a izgleda da ponos mogu imati samo oni veliki ili samo koji su u krugu onih izabralih.

Ali, da se vratimo na priču oko nacionalizma. U Australiji, kako sam tamo bio malo češće, pa znam, trend je u Australiji upravo taj povratak nacionalizma. Imate jednu stranku mislim da se zove Jedan država – jedan narod, koja je nacionalistička. A oni na vlasti nju guraju. Tako me je nedavno nazvao jedan kolega sa sveučilišta. Bio

je kratko u Australiji na nekim simpozijima i tvrdi – spominjući i ovu stranku - da naših Hrvata u Australiji za 20 godina više neće biti. Svi će biti Australci. Dakle, nacionalizam je opet aktualan, tj. imamo svugdje buđenje nacionalizma svugdje. Čak i u zemljama kakva je Australija. Zato mi je značajno Škegrovo izlaganje, jer je za mene, koji nisam stručnjak u ekonomiji, itekako značajno vidjeti da ni ekonomskog razvoja nema bez nacionalnog buđenja, tj. bez državotvornog hrvatstva.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Gročki te od 1977. kao asistent fizike na Gradevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11561, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1294, citata: 5851, H-index: 24; Scopus: publikacija: 754, citata: 5806, H-index: 33; WoS: publikacija: 764, citata: 5450, H-index: 30).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (dan je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i

na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom

broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 100 publicističkih knjiga.

27/5/2021.